#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL

SYLVIA DAY

Fascinația

Un roman
CROSSFIRE®

Sylvia Day

Fascinația

Traducere din limba engleză
Florenţa Simion
Editura Litera

Capitolul 1

Apa îngheţată îmi sfârâia pe pielea care îmi ardea ca focul, usturimea alungând umbrelele unui coşmar pe care nu reuşeam să mi-l amintesc în toate amănuntele.

Am închis ochii, lăsând jetul de apă să mă potopească; voiam să mă spăl de spaima şi de greaţa care îmi tăiau picioarele. Un fior de gheaţă mă străbătu, căci gândul îmi zburase la soţia mea. Îngerul meu, care dormea liniştită în apartamentul vecin. Aveam nevoie disperată de ea, voiam să mă pierd în ea şi mă uram pentru că nu puteam să fac asta. Nu puteam s-o strâng la piept. Nu puteam să-i acopăr trupul plin de dorinţă cu al meu şi să mă afund în ea, să o las să-mi izgonească amintirile cât mai departe.

— La dracu’!

Mă sprijinisem cu palmele de faianţa rece, lăsând potopul îngheţat cu care mă pedepseam să-mi pătrundă până în oase. Eram un ticălos egoist. Dacă aş fi fost un om mai bun, m-aş fi ţinut cât mai departe de Eva Cross încă din clipa când am întâlnit-o.

În schimb, eu o luasem de soţie. Şi mai şi răspândisem ştirea despre căsătoria noastră în toate mijloacele de comunicare existente, în loc să păstrez totul secret, cunoscut doar de o mână de oameni. Ba mai rău încă, din moment ce nu voiam cu niciun chip s-o pierd, trebuia să găsesc o cale să mă revanşez pentru că eram într-atât de distrus, încât nici măcar nu puteam să dorm în aceeaşi cameră cu ea.

M-am săpunit, îndepărtând rapid sudoarea lipicioasă în care mă trezisem scăldat. Peste câteva minute, m-am întors în dormitor, mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening, după care m-am dus în birou. Nu era decât şapte dimineaţa.

Plecasem din apartamentul pe care Eva îl împărţea cu prietenul ei cel mai bun, Cary Taylor, cu doar câteva ore în urmă, căci voiam s-o las să doarmă un pic înainte să plece la serviciu. Petrecuserăm împreună toată noaptea, unul mai disperat şi mai lacom după celălalt. Dar mai era ceva pe lângă asta. Eva era mistuită parcă de o grijă care mă rodea şi pe mine, umplându-mă de nelinişte.

Soţia mea era îngrijorată de ceva. Mi-am aruncat privirea pe fereastră, de unde

se vedea Manhattanul, după care mi-am aţintit ochii asupra peretelui gol, pe care, în acelaşi spaţiu în biroul din apartamentul nostru de lux de pe Fifth Avenue, tronau fotografii ale ei şi ale noastre. Colajul acela îmi apărea clar în minte, căci în ultimele luni îmi petrecusem ceasuri nenumărate studiindu-l. Cândva, îmi puneam gândurile în ordine privind oraşul. Acum, pentru asta îmi era necesar să mă uit la Eva.

M-am aşezat la birou, scoţând din adormire computerul cu o mişcare a mouse-ului şi oftând din rărunchi când chipul soţiei mele a apărut pe monitor. În fotografia pe care o pusesem pe ecran nu era machiată şi cei câţiva pistrui de pe nas o făceau să pară şi mai tânără decât cei douăzeci şi patru de ani pe care îi avea. I-am mângâiat din ochi trăsăturile – curba sprâncenelor, strălucirea ochilor cenuşii, buzele pline. În clipele când îmi zbura gândul la ea, aproape că îi simţeam acele buze pe piele. Săruturile ei erau binecuvântări, făgăduieli ale îngerului meu, care făcuse să merite să-mi trăiesc viaţa.

Am oftat apoi, hotărât, şi, luând telefonul, am format numărul scurt pentru Raul Huerta. În ciuda faptului că sunam la o

oră foarte matinală, mi-a răspuns imediat; părea foarte treaz.

— Doamna Cross şi Cary Taylor se duc azi la San Diego, l-am anunţat, iar la gândul acesta pumnul mi s-a încleştat de la sine. Nu era nevoie să spun mai mult.

— Am înţeles.

— Până la prânz, vreau să am pe birou o fotografie recentă a lui Anne Lucas şi un raport detaliat despre locurile unde s-a aflat azi-noapte.

— Cel mai târziu la prânz, confirmă el.

Apoi am închis, rămânând iar cu privirea pierdută pe chipul captivant de frumos al Evei. O surprinsesem într-un moment de fericire, în care nu-şi controla expresia feţei, într-o stare sufletească pe care eram hotărât să i-o păstrez toată viaţa. Noaptea trecută însă ea fusese supărată din cauza unei posibile dispute cu o femeie pe care o folosisem cândva. Trecuse ceva vreme de când n-o mai văzusem pe Anna, dar dacă ea era vinovată de supărarea soţiei mele, avea să dea din nou ochii cu mine. Curând.

Am deschis e-mailul şi m-am apucat să-mi triez mesajele, schiţând răspunsuri scurte acolo unde era cazul, aşteptând să

ajung la e-mailul care îmi atrăsese atenţia încă din clipa în care deschisesem mesageria.

Am simţit prezenţa Evei înainte s-o văd.

Mi-am ridicat capul şi am încetinit tastarea. Un val de dorinţă mă cuprinse, potolindu-mi agitaţia pe care o simţeam neîncetat când ea nu era lângă mine. M-am lăsat apoi pe spate, ca să o admir mai bine.

— Te-ai trezit devreme, îngeraş.

Eva stătea în cadrul uşii cu cheia în mână, cu părul ei blond răvăşit căzându-i foarte apetisant pe umeri, cu obrajii şi buzele roşii de somn; curbele unduitoare al trupului îi erau ascunse de o bluză scurtă şi de pantaloni scurţi. Nu avea sutien, iar sânii obraznici se iţeau pe sub dungile tricoului de bumbac. Era minionă, făcută să îngenuncheze bărbaţii, şi îmi amintise adesea cât de mult se deosebea de femeile cu care fusesem fotografiat înaintea ei.

— M-am trezit şi mi-era dor de tine, îmi răspunse, cu glasul acela uşor răguşit care mă excita întotdeauna. De câtă vreme te-ai sculat?

— Nu de mult, i-am zis, împingând raftul tastaturii, ca să-i fac loc la birou.

Ea se îndreptă spre mine, fermecându-

mă fără să-şi dea absolut deloc silinţa. Din clipa în care o văzusem pentru prima oară, ştiusem că o să mă facă bucăţi. Făgăduiala asta îi sticlea în ochi, în felul în care se mişca. Oriunde s-ar fi dus, îi făcea pe bărbaţi să rămână cu ochii holbaţi după ea. Să râvnească la ea. Aşa cum râvneam şi eu.

De îndată ce a ajuns destul de aproape de mine, am prins-o de mijloc şi am luat-o la mine în poală. Mi-am lăsat capul în jos, prinzându-i în gură sfârcul prin tricou şi sugându-i-l cu sete. Am auzit-o cum gemea, cutremurându-se din cauza senzaţiei, şi am zâmbit în sinea mea. Aş fi putut să-i fac tot ce doream. Îmi dăduse dreptul acesta. Era cel mai mare dar pe care îl primisem vreodată.

— Gideon! îşi trecea degetele prin părul meu, răvăşindu-l.

Deja mă simţeam infinit mai bine. Mi-am înălţat capul şi am sărutat-o, gustând aroma de scorţişoară a pastei ei de dinţi şi parfumul care era al ei şi numai al ei, mormăind întrebător. Ea îmi atinse obrazul, scrutându-mă cu privirea.

— Iar ai avut un coşmar?

Am oftat din greu. Mereu putea să citească în mine ca dintr-o carte deschisă.

Nu ştiam dacă eu aveam să fiu vreodată în stare de asta.

— Aş prefera să vorbim despre visele pe care mi le inspiri chiar acum, am replicat, trecându-mi degetul mare peste tricoul ud care i se lipise de sân.

— Ce-ai visat?

Am zâmbit uşor, amuzat de insistenţa ei.

— Nu-mi aduc aminte.

— Gideon…

— Las-o baltă, îngeraş!

Am simţit-o cum se încorda.

— Nu vreau decât să te ajut.

— Şi ştii şi cum.

— Obsedat sexual! pufni ea.

Am tras-o mai aproape de mine. Nu aveam cuvinte să-i spun ce simţeam când era în braţele mele, aşa că m-am mulţumit să-mi îngrop faţa în scobitura gâtului ei, umplându-mă de aroma prea iubită a pielii sale.

— Asule!

Ceva din tonul glasului ei mă umplea de fiori reci. M-am dat înapoi încet, privind-o scrutător.

— Vorbeşte!

— În legătură cu San Diego… începu ea,

lăsând ochii în jos şi muşcându-şi buza.

Am rămas tăcut, aşteptând să văd unde vrea să ajungă.

— Cei de la Six-Ninths o să fie acolo, zise într-un sfârşit.

Nu încercase să ascundă de mine ceea ce ştiam deja, iar asta era o uşurare. Dar apoi am fost cuprins de un alt soi de agitaţie.

— Vrei să-mi spui că e o problemă. Glasul mi-era calm, dar numai aşa nu eram.

— Nu, nu e o problemă, spuse ea încet, dar degetele ei îmi răvăşeau părul, într-o agitaţie nepotolită.

— Nu mă minţi!

— Nu te mint, zise ea. Trase adânc aer în piept, susţinându-mi privirea. Ceva nu e în regulă. Sunt confuză.

— În legătură cu ce, mai exact?

— Nu fi aşa, murmură ea. Nu te mai face rece ca un aisberg, ca să mă îngheţi şi pe mine.

— Scuză-mă, te rog! Faptul că o ascult pe soţia mea care îmi mărturiseşte că se simte confuză în legătură cu alt bărbat nu mă face să mă simt nemaipomenit de bine.

Ea începu să se foiască, vrând să se desprindă din braţele mele, aşa că i-am dat

drumul, ca s-o pot privi – s-o pot ţine sub observaţie – punând o mică distanţă între noi.

— Nu ştiu cum să-ţi explic.

Am ignorat cu bună ştiinţă nodul care mi se pusese în gât.

— Încearcă!

— Doar că… murmură ea cu ochii în jos, muşcându-şi buza… doar că a rămas ceva… neterminat.

Simţeam că o gheară îmi prinsese pieptul într-o strânsoare de foc.

— Te excită, Eva?

— Nu-i aşa, răspunse ea, parcă înţepenind.

— Ce e, vocea? Tatuajele? Scula lui fermecată?

— Opreşte-te! Nu mi-e deloc uşor să vorbesc despre asta. Nu face să-mi fie şi mai greu!

— Dar şi pentru mine e al dracu’ de greu, m-am răstit, sărind în picioare.

O măsurăm acum cu privirea din cap până în picioare; aş fi vrut să i-o trag şi, în acelaşi timp, să o pedepsesc. Aş fi vrut să o leg, să o pun sub lacăt, la adăpost de oricine mi-ar fi ameninţat stăpânirea asupra ei.

— Eva, s-a purtat ca un rahat cu tine.

Ce-i cu tine, ai văzut videoclipul de la *Fata de aur* şi ai uitat? Ai nevoie de ceva şi eu nu pot să-ţi ofer?

— Nu fi măgar! replică ea, încrucişându-şi braţele Iii piept, într-o postură defensivă care mă înfuria şi mai tare.

Aveam nevoie de ea deschisă spre mine şi blândă, şi uneori mi se făcea frică de cât de mult însemna pentru mine. Era singurul lucru pe care nu-mi puteam închipui că l-aş pierde. Şi acum îmi spunea exact ceea nici măcar nu puteam îndura să aud.

— Te rog, nu fi urâcios din cauza asta, şopti ea.

— Ba sunt remarcabil de civilizat, dacă mă gândesc la cât de violent mă simt în clipa asta.

— Gideon!

În ochii ei cenuşii se citea vinovăţia; apoi, rouă lacrimilor apăru în lumina lor. Mi-am întors privirea.

— Nu face asta!

Ea însă mă citise, aşa cum mă citea mereu.

— N-am vrut să te rănesc.

Diamantul de pe inelarul ei stâng – semnul că ea era a mea – strălucea în

lumină, aruncând scântei de foc pe zid.

— Nu pot să sufăr să fii supărat pe mine. Şi pe mine mă doare, Gideon. Nu îl vreau. Jur că nu.

Fără să mă pot linişti, m-am dus la fereastră, încercând să-mi recapăt calmul de care aveam nevoie ca să înfrunt primejdia pe care o reprezenta Brett Kline. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri. Rostisem jurămintele, îi pusesem inelul pe deget. O legasem de mine în orice fel cu putinţă. Dar tot nu era de ajuns.

Oraşul se întindea în faţa mea, dar priveliştea îmi era ecranată de clădirile mai mari. De la fereastra penthouse-ului, puteam să văd la depărtare de kilometri. Dar din apartamentul din Upper West Side pe care îl luasem lângă cel al Evei, priveliştea era limitată. Nu puteam să văd panglicile nesfârşite ale străzilor înţesate de taxiuri galbene, nici razele de soare scânteind pe geamurile zgârie-norilor.

I-aş fi putut oferi Evei New Yorkul. Îi puteam pune lumea la picioare. Nu aveam cum s-o iubesc mai mult decât o iubeam deja; eram mistuit de iubire. Cu toate astea, un tâmpit din trecutul ei se înghesuia să mă dea la o parte.

Mi-am amintit cum stătea în braţele lui Kline, sărutându-l cu acea disperare pe care ar fi trebuit s-o simtă doar pentru mine. Gândul că era cu putinţă să-l mai dorească încă mă făcea să-mi vină să distrug ceva. Îmi încleştasem pumnii atât de tare, că mi se vedeau oasele degetelor.

— Trebuie cumva să luăm deja o pauză? Să aşteptăm o vreme, ca să-ţi scoată Kline îndoielile din minte? Poate ar trebui să fac şi eu la fel şi să o ajut pe Corinne să-şi rezolve problemele

La auzul numelui fostei mele logodnice, am văzut-o tresărind.

— Tu vorbeşti serios?

Tăcerea care se lăsă apoi între noi era îngrozitoare. Fu însă urmată de:

— Felicitări, idiotule! Ai reuşit să mă răneşti mai rău decât oricând.

M-am întors chiar în clipa în care ieşea din încăpere, ţinându-şi spatele drept, încordată. Cheile pe care le folosise ca să descuie rămăseseră pe biroul meu, iar la vederea lor, părăsite acolo, dădea impresia de disperare.

— Opreşte-te!

Am prins-o în braţe, iar ea a început să se zbată. Mişcarea asta ne era deja tare

cunoscută: Eva fugea, iar eu o urmăream.

— Dă-mi drumul!

Am închis ochii, lipindu-mi obrazul de al ei.

— N-o să permit să fii a lui.

— În clipa asta sunt aşa de furioasă pe tine, că-mi vine să te lovesc.

Voiam s-o facă. Aveam nevoie să simt durerea.

— Dă!

Ea îşi înfipse unghiile în antebraţele mele.

— Lasă-mă jos, Gideon!

Am întors-o cu faţa la mine, ţintuind-o de peretele de pe hol.

— Ce-ar trebui să fac eu când îmi spui că eşti confuză în privinţa lui Brett Kline? Am impresia că sunt agăţat de marginea unei stânci şi că-mi alunecă degetele.

— Aşa că mă sfâşii pe mine ca să poţi să te ţii? De ce nu-ţi intră odată în cap că nu plec nicăieri?

Am rămas cu privirea ţintuită pe chipul ei, străduindu-mă să găsesc ceva de spus care să îndrepte lucrurile. Buza ei de jos începuse să tremure, iar eu… am simţit cum mă sfâşii pe dinăuntru.

— Spune-mi cum să mă port în situaţia

asta, i-am cerut pe un ton răguşit, prinzându-i încheieturile şi strângând-o uşor. Spune-mi ce să fac.

— Vrei să-ţi spun cum să te porţi cu mine? replică ea, dându-şi umerii în spate. Pentru că eu nu sunt în regulă în situaţia asta. L-am cunoscut pe Brett într-o perioadă din viaţa mea când eram plină de ură faţă de mine, dar voiam ca alţii să mă iubească. Iar acum el se poartă exact cum voiam să se poarte atunci şi asta mă încântă.

— Eva, pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat, strângând-o mai tare, lipindu-mă cu totul de ea. Şi eu cum de n-ar trebui să mă simt ameninţat de asta?

— Ar trebui să ai încredere în mine. Ţi-am spus pentru că nu voiam să simţi ceva ciudat şi să tragi concluzii greşite. Voiam să fiu cinstită cu tine în privinţa asta, ca să nu te simţi ameninţat. Ştiu că trebuie să lucrez la ceva cu mintea mea. În weekendul ăsta mă duc la doctorul Travis şi…

— Psihologii nu sunt un tratament… nu sunt deloc!

— Nu ţipa la mine!

Mi-am reprimat impulsul de a da cu pumnul în peretele fals din spatele ei. Credinţa oarbă pe care o avea soţia mea în

proprietăţile vindecătoare ale terapiei mă umplea de o frustrare nebună.

— N-o să ne ducem la un blestemat de doctor de fiecare dată când avem o problemă. În căsătoria asta suntem împreună, noi doi. Nu afurisita de comunitate psihiatrică!

Ea îşi înălţă bărbia, încleştându-şi maxilarul cu acea mişcare hotărâtă care mă făcea s-o iau razna. Nu-mi dădea absolut nimic până nu-mi cufundam mădularul în ea. Atunci însă îmi oferea totul.

— Asule, tu poate că nu crezi că ai nevoie de ajutor, dar ştiu bine că ai.

— Eu de tine am nevoie, am zis, prinzându-i chipul în mâini. Am nevoie de soţia mea. Şi am nevoie ca ea să se gândească la mine, nu la un altul!

— Mă faci să-mi doresc să nu-ţi fi spus nimic.

— Ştiam cum te simţeai, am zâmbit amar. Văzusem.

— Doamne! Nebun gelos… gemu ea încetişor. De ce nu pricepi cât de mult te iubesc? Brett nu ţi-a furat nimic. Absolut nimic. Dar, serios, acum chiar nu vreau să stau lângă tine.

O simţeam cum îmi rezistă, cum mă

împinge, încercând să scape. M-am agăţat însă de ea, ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.

— Tu nu-ţi dai seama ce-mi faci?

Eva se îmblânzi în braţele mele.

— Nu pot să te înţeleg, Gideon. Cum poţi să te suceşti şi să-ţi reduci sentimentele la tăcere? Doar ştii ce simt eu în legătură cu Corinne, cum poţi să mi-o arunci aşa în faţă?

— Tu eşti raţiunea mea de a trăi, asta nu am cum să reduc la tăcere, am zis, mângâindu-i obrazul cu buzele. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la tine. Toată ziua. În fiecare zi. Tot ce fac, fac cu tine în minte. Nu mai e loc pentru nimic altceva. Şi mă ucide când ştiu că în mintea ta e loc şi pentru el.

— Nu mă asculţi.

— Nu te apropia de el, asta-i tot!

— Asta e evitare, nu o soluţie, răspunse ea, prinzându-mă de mijloc. Gideon, sunt o fiinţă distrusă, ştii prea bine. Şi fac tot ce pot ca să mă reclădesc la loc.

Eu o iubeam exact aşa cum era. De ce nu era de-ajuns?

— Datorită ţie, simt mai puternică decât am fost vreodată, continuă ea, dar încă mai

există fisuri şi, când le descopăr, trebuie să-mi dau seama ce le-a produs şi în ce fel să le astup. Pentru totdeauna.

— Ce mama naibii mai înseamnă şi asta? am exclamat, în vreme ce mâinile mele se strecurau pe sub tricoul ei, flămânde să-i simtă pielea.

Ea se încordă şi mă împinse, respingându-mă.

— Gideon, nu…

Dar i-am pecetluit gura cu buzele, am luat-o în braţe şi am întins-o pe jos. Ea se zbătea, făcându-mă să mormăi:

— Nu mi te împotrivi!

— Nu poţi să înlături problemele trăgându-mi-o.

— Eu nu vreau decât să ţi-o trag.

Mi-am băgat mâna în pantalonii ei scurţi, trăgându-i în jos. Eram înnebunit să intru în ea, să o posed, să o simt cum mi se supune. Aş fi făcut orice, numai să reduc la tăcere vocea aia din capul meu care îmi spunea că o dădusem iar în bară. Din nou. Şi de data asta, n-aveam să mai fiu iertat.

— Dă-mi drumul! zise ea, rostogolindu-se pe burtă.

Mi-am împletit braţele în jurul şoldurilor ei, simţind-o că încerca să se

târască, să iasă de sub mine. Ar fi putut să mă dea la o parte de pe ea aşa cum învăţase, după cum ar fi putut să mă oprească doar cu o vorbă. Cuvântul ei de siguranţă…

— Crossfire.

Eva încremeni la auzul glasului meu, la auzul singurului cuvânt care putea să ţină în frâu tăvălugul de emoţii cu care mă zdrobise.

În tot uraganul acela, se rupsese parcă o coardă. Mă năpădea o linişte înspăimântătoare, bine cunoscută, reducând la tăcere panica ce-mi zguduise încrederea în mine. Am rămas nemişcat, umplându-mă de acea absenţă neaşteptată a zbuciumului. Trecuse multă vreme de când nu mai simţisem trecerea aceea ameţitoare de la haos la control. Numai Eva mă putea zgudui atât de profund, putea să mă azvârle înapoi într-o perioadă când fusesem la mila oricui şi a orice.

— Acum o să încetezi să mi te mai opui, i-am spus liniştit. Şi eu o să-mi cer scuze.

Am simţit-o cum se înmoaie în braţele mele. Se supusese brusc, cu totul. Aveam din nou controlul.

Am ridicat-o de jos şi am aşezat-o în

poală. Eva avea nevoie ca eu să deţin controlul. Când eram bulversat, se clătina şi ea, iar asta mă zguduia şi mai tare. Era un cerc vicios, şi trebuia să fiu mai atent să nu intru în el.

— Îmi pare rău.

Pentru că o jignisem. Pentru că-mi pierdusem controlul asupra situaţiei. De când mă trezisem din coşmar nu fusesem în apele mele – iar ea intuise asta – şi prin faptul că imediat după aceea mă lovise cu vorbele despre Kline nu-mi lăsase deloc vreme să mă adun.

O să rezolv situaţia asta cu el. O s-o prind şi mai bine pe Eva. Punct. Nu existau alte opţiuni.

— Am nevoie să mă sprijini, Gideon.

— Trebuie să-i spui că eşti căsătorită.

— Asta am de gând, murmură ea, lăsându-şi tâmpla pe obrazul meu.

Mi-am schimbat poziţia, ca să se cuibărească mai bine la mine în poală, şi m-am sprijinit de zid, trăgând-o mai aproape de mine. Ea îşi încolăci braţele pe după gâtul meu, făcându-mă să mă simt iar stăpân pe mine.

— Asule… spuse, în timp ce-şi trecea mâna peste pieptul meu.

Îi cunoşteam prea bine tonul ademenitor din glas. Într-o clipă m-am excitat nebuneşte; îmi fierbea sângele în vene. Eva se excitase supunându-mi-se, iar reacţia aceasta mă înnebunea cum nu reuşea nimic altceva s-o facă.

Mi-am băgat mâna în părul ei, trăgând-o uşor de buclele de aur, uitându-mă cum ochii cenuşii i se închideau pe jumătate datorită senzaţiei. Era biruită, era în puterea mea şi îi plăcea la nebunie. Avea nevoie de asta, la fel de mult ca şi mine.

Am pus stăpânire pe gura ei.

Şi apoi pe ea toată.

În timp ce Angus ne ducea la serviciu pe amândoi, mi-am verificat agenda cu întâlniri, cu gândul la zborul de la ora opt şi jumătate al soţiei mele. I-am aruncat o privire.

— O să iei un jet spre California.

Ea se uita pe geamul maşinii, scrutând oraşul cu interesul obişnuit. Îşi întoarse însă privirea spre mine.

Eu eram născut în New York. Crescusem în oraş sau în apropiere şi ajunsesem să-l simt ca pe un alt eu al meu. La un moment dat, încetasem să-l mai văd. Dar fascinaţia şi încântarea pe care le

simţea Eva în faţa oraşului meu natal mă făcuse să-l observ din nou. Nu studiam oraşul la fel de intens ca ea, dar îl vedeam cu ochi la fel de proaspeţi.

— Chiar aşa? m-a provocat ea, deşi ochii îi trădau atracţia pe care o simţea faţă de mine.

Privirea aceea, care îmi cerea să i-o trag, mă ţinea continuu la turaţie maximă.

— Da, am zis, închizându-mi tableta. E mai rapid, mai confortabil şi mai sigur.

— În regulă, răspunse ea, schiţând un zâmbet.

Sclipirea aceea amuzată mă fascina, mă făcea să vreau să-i fac ceva rău, ceva dur, până când nu avea să mai rămână în ea decât supunerea completă în faţa mea.

— Du-te să-i spui lui Cary, continuă ea şi, cum stătea picior peste picior, îşi schimbă poziţia, lăsând să se vadă marginea de dantelă a ciorapilor şi o bucăţică din jartieră.

Purta o bluză roşie, fără mâneci, o fustă albă şi pantofi cu toc înalt, cu bretele. Era o ţinută de serviciu absolut acceptabilă, pe care trupul pe care îl îmbrăca o ridica la o declaraţie sexuală bine ascunsă. Între noi săreau scântei electrice, ca o recunoaştere

instinctivă că fuseserăm făcuţi unul pentru altul.

— Cere-mi să vin cu tine, i-am zis, căci uram gândul că o să fiu despărţit de ea un weekend întreg.

Ei îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Nu pot. Dacă o să încep să le spun oamenilor că ne-am căsătorit, trebuie să încep cu Cary şi nu pot să fac asta dacă tu eşti lângă mine. Nu vreau ca el să simtă că e lăsat pe dinafară în viaţa pe care încep să mi-o construiesc împreună cu tine.

— Dar nici eu nu vreau să fiu lăsat pe dinafară.

— Dacă îmi petrec timpul cu prietenii, asta nu înseamnă că noi nu mai suntem un cuplu, mă asigură ea, luându-mi mâna şi împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Eu prefer să-mi petrec timpul cu tine. Eşti fiinţa cea mai interesantă pe care o cunosc.

Ea făcu ochii mari, uitându-se la mine. Apoi, brusc, începu să se mişte, ridicându-şi fusta şi încălecându-mă înainte să apuc să-mi dau seama ce făcea. Îmi luă faţa în mâini şi-şi lipi buzele rujate de ale mele, sărutându-mă ca ieşită din minţi.

— Mmmm, am gemut când s-a

îndepărtat, fără suflare. Îi cuprinsesem în mâini curbele generoase ale posteriorului ei minunat. Mai vreau o dată!

— Sunt aşa de înnebunită după tine acum, murmură ea, în timp ce-mi curăţa buzele cu degetul mare.

— Mă pricep la asta.

Râsul ei excitat mă pătrundea până în străfundurile fiinţei.

— Mă simt nemaipomenit în clipa asta.

— Mai bine decât pe hol? Veselia ei era molipsitoare. Dacă aş fi putut opri timpul în loc, aş fi păstrat pentru totdeauna momentul acela.

— Asta e minunat în alt fel.

Bătea darabana cu degetele pe umerii mei. Era… radioasă când era fericită, iar plăcerea ei făcea ca totul să strălucească în jurul ei. Până şi eu.

— Ăsta a fost cel mai frumos compliment, asule. Mai ales că vine din partea lui Gideon Cross. Doar tu întâlneşti în fiecare zi oameni fascinanţi.

— Şi mi-aş dori să plece cu toţii, ca să mă întorc la tine.

Ochii ei licăreau.

— Doamne, te iubesc atât de mult, că mă doare.

Începuseră să-mi tremure mâinile, aşa că i-am cuprins coapsele în mâini ca să le ascunde de privirea ei. Privirea îmi rătăcea, neliniştită, căutând ceva de care să mă ancorez. De-ar fi ştiut ce-mi făcea cu acele două cuvinte…

— Vreau să faci ceva pentru mine, murmură ea, cuprinzându-mă în braţe.

— Orice. Totul.

— Hai să dăm o petrecere.

M-am agăţat de ocazia de a schimba subiectul…

— Perfect. Eu aranjez leagănul.

— Nu genul ăla de petrecere, fiară ce eşti, replică tivii, retrăgându-se şi dându-mi o palmă peste umăr.

— Nasol, am oftat eu.

Ea zâmbi răutăcios.

— Şi dacă îţi promit că o să mă dau în leagăn, drept mulţumire pentru petrecere?

— Ei, aşa mai vii de-acasă, am zis, lăsându-mă pe spate, bucurându-mă ca un nebun de existenţa ei. Spune-mi la ce te-ai gândit.

— Băutură şi prieteni, ai tăi şi ai mei.

— În regulă, am zis, gândindu-mă la posibilităţi. O să-ţi cunosc băuturile şi prietenii şi o s-o punem şi de una mică în

vreun colţişor mai întunecat în timpul petrecerii.

Ea înghiţi în sec, făcându-mă să zâmbesc în sinea mea. Îmi cunoşteam prea bine îngerul. Faptul că mă complăceam în exhibiţionismul ei în spaţii publice închise mă dădea cu totul peste cap, dar când mă gândeam la asta, eram uluit că nu mă deranja absolut deloc. Nu m-aş fi înfrânat de la nimic pentru acele momente când tot ceea ce conta pentru ea era să fiu implântat cu totul în ea.

— Negociezi. Tare dur, zise.

— Asta mi-e şi intenţia.

— Bine, atunci, conchise, trecându-şi limba peste buze. O să mă ocup de una mică pentru tine, frecându-ţi-o pe sub masă.

Eu am ridicat din sprânceană.

— Îmbrăcat, am contraatacat.

Între noi, aerul parcă torcea.

— Cred că trebuie să revizuim şi să corectăm, domnule Cross.

— Cred că va trebui să te străduieşti mai mult să mă convingi, doamnă Cross.

Ca întotdeauna, ea era pentru mine cea mai revigorantă negociere a zilei.

La etajul douăzeci ne-am despărţit; ea ieşi în foaierul de la Waters Field & Leaman.

Eram hotărât s-o aduc în echipa mea şi să lucreze pentru mine. În fiecare zi puneam la cale strategii pentru acest obiectiv.

Când am ajuns la biroul meu, asistentul meu mă aştepta deja.

— Bună dimineaţa, mă întâmpină Scott, ridicându-se în picioare când m-am apropiat de el. Cei de la PR au sunat acum câteva minute. Au primit o cantitate neobişnuită de întrebări despre zvonul că v-aţi fi logodit cu domnişoara Tramell şi ar vrea să ştie cum să răspundă.

— Ar trebui să confirme, i-am zis, în timp ce mă îndreptam spre dulapul de haine aflat într-un colţ al biroului meu.

— Felicitări! spuse el, urmându-mă.

— Mulţumesc, am răspuns, în vreme ce-mi scoteam sacoul ca să-l pun pe un umeraş. Când mi-am întors privirea spre el, am observat că avea un zâmbet larg pe faţă.

Scott Reid se ocupa de mii şi mii de lucruri pentru mine, cu o grijă plină de discreţie, care îi făcea adesea pe mulţi să îl subestimeze, iar el putea să treacă neobservat. De multe ori, observaţiile lui amănunţite asupra unui individ sau a altuia se dovediseră extrem de preţioase, aşa că îi plăteam un salariu enorm pentru poziţia lui,

numai ca să nu plece în altă parte.

Domnişoara Tramell şi cu mine o să ne căsătorim până la sfârşitul anului, l-am anunţat. Toate interviurile şi cererile de a ni se face fotografii, oricăruia dintre noi, trebuie direcţionate la Cross Industries. Şi anunţă-i acelaşi lucru şi pe cei de jos, de la securitate. Nimeni nu trebuie să ajungă la ea fără să treacă întâi de mine.

— O să-i anunţ. De asemenea, domnul Madani voia să fie anunţat când ajungeţi. Ar dori să vorbească un pic cu dumneavoastră înainte de şedinţa de dimineaţă.

— Sunt gata când vrea el.

— Excelent, zise Arash Madani, intrând. Pe vremuri, ajungeai aici înainte de ora şapte. Ai început să te leneveşti, Cross.

M-am uitat ameninţător la avocat, dar fără să fiu supărat câtuşi de puţin. Arash trăia pentru munca lui şi era tare bun în ceea ce făcea, de aceea îl şi răpisem de la angajatorul lui anterior. Fusese cel mai bun consilier pe care îl întâlnisem vreodată şi situaţia nu se schimbase absolut deloc în anii care trecuseră.

I-am arătat unul dintre scaunele din faţa biroului meu, m-am aşezat şi eu, urmărindu-l din priviri pe când lua loc.

Costumul albastru-închis pe care îl purta era simplu, dar făcut pe comandă; părul negru şi cârlionţat era tuns cu multă atenţie. Ochii căprui-închis îi sclipeau de inteligenţă, care se citea şi în zâmbetul ce părea mai degrabă prevestitor decât de întâmpinare. Mi-era tot atât de mult prieten, cât şi angajat şi preţuiam enorm la el faptul că nu-şi pierdea vremea cu linguşeli.

— Am primit o ofertă respectabilă pentru proprietatea de pe Thirty-six Street, începu el.

— Da? O clipă, n-am putut să spun mare lucru, gâtuit de emoţii. Hotelul pe care Eva îl ura rămânea o problemă cât timp rămânea proprietatea mea. Asta e bine.

— E ciudat, replică el, aşezându-se picior peste picior, mai ales la cât de greu îşi revine piaţa. A trebuit să sap destul de adânc, dar am aflat că ofertantul depinde de LanCorp.

— Interesant.

— Îngâmfat. Landon ştie că următoarea ofertă e la ani-lumină distanţă – cu vreo zece milioane mai puţin. Aş recomanda să scoatem proprietatea de pe piaţă şi să ne mai gândim la ea peste vreun an, doi.

— Nu, am respins sugestia, lăsându-mă pe spate în scaun. Lasă-l s-o cumpere.

— Îţi baţi joc de mine? clipi Arash. De ce eşti aşa de grăbit să scapi de hotelul ăla?

„Pentru că nu-l pot păstra fără s-o rănesc pe soţia mea.”

— Am motivele mele.

— Aşa ai spus şi acum câţiva ani, când te-am sfătuit să-l vinzi, iar tu ai preferat să bagi câteva milioane în renovare. A fost o cheltuială pe care abia acum ai amortizat-o. Şi acum vrei să te descotoroseşti de el, pe o piaţă care încă e zguduită, şi încă în favoarea unui individ care-ţi vrea capul?

— Pentru vânzarea de imobiliare în Manhattan, timpul e mereu potrivit.

Şi, fără îndoială, era mereu timpul potrivit să scap de un loc pe care Eva îl numise „cuibuşorul meu de nebunii”.

— Sunt şi timpuri mai bune, iar tu ştii prea bine. Şi ştie şi Landon. Dacă i-l vinzi lui, nu faci decât să-i dai nas.

— Bine. Poate aşa o să ridice miza.

Ryan Landon avea un dinte împotriva mea. Nu i-o luam în nume de rău. Tatăl meu îi mâncase averea, şi Ryan voia ca unul din familia Cross să plătească pentru asta. Nu era nici primul, nici ultimul om de afaceri

care mă hăituia din cauza tatălui meu, însă el era cel mai tenace. Şi era destul de tânăr ca să aibă suficient timp la dispoziţie să se dedice acestei misiuni.

M-am uitat la fotografia Evei pe care o aveam pe birou. Toate celelalte lucruri erau secundare.

— Uite ce e, zise Arash, ridicându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi predat, la urma urmelor, este afacerea ta. Eu vreau să ştiu doar dacă s-au schimbat regulile.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Dacă aşa crezi, Cross, o să ieşi din joc mai repede decât credeam. În timp ce Landon plănuia să te ruineze, tu erai la plajă.

— Arash, nu mă mai toca la cap pentru că mi-am luat şi eu liber un weekend.

Voiam s-o fac din nou cât mai repede. Zilele pe care le petrecusem împreună cu Eva în Outer Banks fuseseră toate visurile pe care nu-mi îngăduisem niciodată să le am.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus la fereastră. Birourile LanCorp se înălţau mândre în faţa mea, la două clădiri distanţă, iar biroul lui Ryan Landon avea o privelişte de toată frumuseţea spre clădirea Crossfire.

Bănuiam că petrecea destule momente în timpul zilei cu ochii aţintiţi asupra biroului meu, plănuindu-şi următoarea mişcare. Din când în când, îi întorceam şi eu privirea, sfidându-l să se străduiască mai mult.

Tatăl meu fusese un infractor care distrusese nenumărate vieţi. Dar tot el mă învăţase să merg pe bicicletă şi să-mi scriu numele cu mândrie. Nu aveam cum să-i mai salvez reputaţia lui Geoffrey Cross, dar eram mai mult decât sigur că pot să apăr ceea ce reconstruisem din cenuşa lăsată de el.

Arash veni şi el lângă mine la fereastră.

— N-am de gând să-ţi spun că şi eu m-aş face nevăzut cu o bucăţică bună, cum e Eva Tramell, dacă aş putea. Dar mi-aş lua afurisitul ăla de celular la mine. Mai ales dacă sunt în mijlocul unor negocieri cu miză foarte mare.

Eu îmi aminteam însă ce gust avea ciocolata topită pe pielea Evei, iar asta mă făcu să mă gândesc că, chiar dacă ar fi smuls un uragan ţiglele de pe acoperiş, tot nu mi-ar fi păsat în clipele acelea.

— Mă faci să te compătimesc.

— Când LanCorp a cumpărat softul ăla, te-a dat înapoi cu câţiva ani în cercetare şi

dezvoltare. Iar el s-a umflat în pene de nu se mai putea.

Asta îl scotea cu adevărat din minţi pe Arash – încântarea de sine pe care o afişa Landon la fiecare reuşită.

— Softul ăla nu-i bun de mai nimic fără sistemul PosIT.

— Şi ce-i cu asta? zise el, aruncându-mi o privire.

— Numărul trei din agendă.

El se întoarse cu totul spre mine:

— Acolo scrie: *să fii hotărât* cu ceea ce am de făcut.

— Ei bine, la mine scrie PosIT. Asta ţi-e de ajuns?

Fir-ar!

Telefonul din birou începu să sune, urmat de îndată de vocea lui Scott în difuzor:

— Două lucruri, domnule Cross. Domnişoara Tramell e pe linia unu.

— Mulţumesc, Scott, am zis, îndreptându-mă spre telefon cu sângele fierbând de fiorul vânătorii, căci, dacă reuşeam să punem mâna pe PosIT, Landon avea să fie trimis înapoi în punctul de pornire. Când termin, vreau să-mi faci legătura cu Victor Reyes.

— De îndată. Vă aşteaptă şi doamna Vidal la recepţie, continuă Scott, făcându-mă să mă opresc. Aţi dori să amân şedinţa de dimineaţă?

Am aruncat o privire pe peretele de sticlă care despărţea biroul meu de restul etajului, chiar dacă, de la distanţa aceea, n-o puteam vedea pe mama. Mi-am încleştat mâinile. Dacă mă luam după ceasul telefonului, aveam zece minute la dispoziţie, iar soţia mea aştepta la telefon. Aş fi avut chef să o fac pe mama să aştepte până când puteam să-i fac loc în programul meu, nu să fiu eu nevoit să mă strecor în al ei; mi-am înfrânat însă această pornire.

— Fă-mi rost de douăzeci de minute, i-am spus. O să vorbesc cu domnişoara Tramell şi cu Reyes, după care poţi să o aduci pe doamna Vidal aici.

— Am înţeles.

Am aşteptat o clipă, după care am ridicat receptorul şi am apăsat pe butonul care clipea cu repeziciune.

Capitolul 2

— Îngeraş!

Impactul pe care îl avea glasul lui Gideon asupra simţurilor mele era la fel de

puternic ca prima dată când îl auzisem. O voce elegantă, dar din care răzbătea senzualitatea, mă făcea să-mi pierd capul atât în întunericul din dormitor, cât şi la telefon, unde nu puteam să am atenţia distrasă de chipul incomparabil de minunat.

— Bună! Am zis, dându-mi scaunul ergonomie mai aproape de birou. Te-am prins într-un moment prost?

— Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Ceva din glasul lui nu părea tocmai în regulă.

— Pot să te sun mai târziu.

— Eva! Tonul autoritar cu care îmi pronunţase numele mă făcea să-mi încordez degetele de la picioare în pantofii cu bretele de la Louboutin. Spune-mi ce doreşti!

„Pe tine”, era cât pe ce să spun, lucru care era mult mai mult decât un pic nebunesc, din moment ce făcuse amor cu mine ca un dement, cu doar două ore în urmă. După ce făcuse amor cu mine ca un dement aproape toată noaptea.

— Vreau să-mi faci un serviciu, i-am zis.

— Şi o să mă bucur când o să plăteşti pentru el.

O parte din povara pe care o simţisem până atunci mi se ridică de pe umeri. Mă

rănise aruncând în discuţie numele lui Corinne aşa cum o făcuse, iar cearta care urmase încă nu mi se ştersese din minte. Trebuia să mă eliberez însă de ea, să merg mai departe.

— Cei de la securitate au adresele de acasă ale tuturor persoanelor care lucrează în Crossfire?

— Au copii după actele lor de identitate. Spune-mi de ce te interesează asta.

— Recepţionista noastră e prietenă cu mine şi a lipsit toată săptămâna, e bolnavă. Sunt îngrijorată pentru ea.

— Dacă speri să te duci la ea acasă şi să vezi cum se simte, ar trebui să iei adresa chiar de la ea.

— Aş face-o, dacă mi-ar răspunde la telefon.

Zicând asta, mi-am trecut uşor degetul peste marginea cănii mele cu cafea, cu privirea pierdută pe colajul de fotografii ale mele împreună cu Gideon, care îmi decora biroul.

— Aţi avut ceva de împărţit în ultimul timp?

— Nu, nu ne-am certat, nici pe departe. Pur şi simplu, nu e genul ei să nu mă caute, mai ales că în fiecare zi sună şi anunţă că

nu se simte bine. E o fată vorbăreaţă, ştii?

— Nu, – răspunse el tărăgănat. Habar n-am.

Dacă vorbele astea ar fi fost spuse de orice alt tip, aş fi crezut că e pur şi simplu sarcastic. Nu era însă cazul lui Gideon. N-aş fi crezut că el stătuse vreodată de vorbă cu femeile într-un mod logic. De multe ori, habar n-avea ce să spună când discuta cu mine, ca şi cum dezvoltarea competenţelor lui sociale ar fi rămas la stadiul de schiţă atunci când venea vorba de interacţiunea cu sexul opus.

— Atunci, va trebui să mă crezi pe cuvânt, asule. Nu vreau decât... vreau doar să mă asigur că n-a păţit nimic.

— Avocatul meu e aici, cu mine, dar n-am nevoie să-l întreb pe el despre cât e de legal să-ţi dau informaţia de care ai nevoie în felul pe care mi l-ai sugerat tu. Sună-l pe Raul! O s-o găsească el.

— Serios? Imaginea specialistului în securitate, omul cu părul ca pana corbului şi ochi negri, îmi apăru o clipă în faţa ochilor. Şi crezi că o să-i convină să facă asta?

— Îngeraş, omul e plătit ca să-i convină orice.

— A!

Am început să mă joc cu pixul. Ştiam că n-ar fi trebuit să mă simt stânjenită că mă folosesc de resursele lui Gideon, dar asta mă făcea să simt că relaţia noastră înclina în avantajul lui. Chiar dacă nu credeam că el avea să folosească asta vreodată împotriva mea, nici nu credeam că mă considera egala lui, iar asta chiar că era important pentru mine.

Deja se ocupase singur de probleme de care ar fi trebuit să mă ocup eu. Aşa cum se întâmplase cu înregistrarea aceea îngrozitoare a partidei de sex dintre mine şi Brett. Şi cu Nathan.

Totuşi, în cele din urmă am întrebat:

— Cum dau de el?

— O să-ţi trimit numărul lui într-un SMS.

— Bine. Mulţumesc.

— Când te duci la ea, vreau să fii însoţită fie de mine, fie de Radi sau de Nathan.

— Iar asta n-o să fie câtuşi de puţin ciudat, am zis, aruncând o privire spre biroul lui Mark, ca să mă asigur că şeful meu nu avea nevoie de mine pentru ceva anume. Încercam să nu am convorbiri

personale când eram la serviciu, dar Megumi lipsea de patru zile şi în tot timpul acesta nu-mi răspunsese absolut deloc nici la telefon, nici la mesaje.

— Eva, nu-mi servi clişee de tipul „prietenele înaintea iubiţilor”. Trebuie să-mi dai ceva în cazul ăsta.

Pricepeam ce era în spatele cuvintelor lui. Era îngrijorat că plecam la San Diego şi că problema aceea îi scăpa printre degete. Trebuia să-i ofer ceva la schimb.

— Bine, bine. Dacă nu se întoarce la birou până luni, o să vedem cum facem.

— Bine. Mai e ceva?

— Nu, asta e tot. Mi-am lăsat privirea să rătăcească pe una dintre fotografiile lui, simţind cum mi se strânge inima, ca întotdeauna când mă uitam la el. Mulţumesc. Sper să ai o zi minunată. Te iubesc ca o nebună, dar ştii. Şi nu, nu mă aştept să-mi răspunzi cu aceleaşi cuvinte, din moment ce avocatul tău e de faţă.

— Eva! în glasul lui era o notă de durere care mă impresiona mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată vorbele. Vino la mine când termini lucrul!

— Normal. Nu uita să-l suni pe Cary, ca să ia avionul tău.

— S-a făcut.

Am închis şi m-am lăsat pe spate în scaun.

— Bună dimineaţa, Eva!

M-am întors şi am dat ochii cu Christine Field, preşedinta executivă.

— Bună dimineaţa!

— Voiam să te felicit încă o dată pentru logodnă, spuse ea, cu privirea aţintită pe fotografiile înrămate din spatele meu. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că te întâlneşti cu Gideon Cross.

— E în regulă. Încerc să nu vorbesc la slujbă despre viaţa mea personală.

Spusesem asta aşa, în treacăt, întrucât nu voiam să-mi atrag duşmănia unuia dintre partenerii firmei. Cu toate astea, speram ca ea să fi prins aluzia. Gideon era centrul vieţii mele, dar voiam ca unele părţi ale ei să fie doar ale mele.

— Asta e bună! râse ea. Dar nu dovedeşte decât că nu stau cu urechile destul de ciulite.

— Mă îndoiesc că v-ar scăpa ceva important.

— Datorită ţie ne-a contactat Cross cu campania pentru Kingsman?

M-am crispat în sinea mea. Normal,

credea că eu îmi recomandasem şeful iubitului meu, întrucât presupunea că noi doi eram împreună de suficient de multă vreme pentru ca o logodnă să fie plauzibilă. Dacă îi spuneam că eram la Waters Field & Leaman de dinainte să fiu cu Gideon, când până şi acolo nu eram angajată decât de vreo două luni, aş fi dat naştere unor speculaţii pe care nu aveam deloc chef să le văd născându-se.

Ba mai rău, eram absolut sigură că Gideon se folosise de pretextul campaniei la votcă pentru a mă atrage în lumea lui în termenii lui. Asta nu însemna că Mark nu făcuse o treabă excelentă cu cererea de ofertă.

Nu voiam ca relaţia mea cu Gideon să distragă în vreun fel atenţia de la şeful meu şi reuşita lui.

— Domnul Cross a contactat agenţia din proprie iniţiativă, am răspuns, ceea ce era adevărat. Iar asta a fost o decizie excelentă. Mark a strălucit cu proiectul acela.

— Într-adevăr. Christine înclină din cap. În regulă. Te las să lucrezi. Apropo, să ştii că Mark te ridică în slăvi. Ne bucurăm că faci parte din echipa noastră.

Am zâmbit, dar ziua mea era departe de

a fi început bine. Mai întâi, Gideon îmi dăduse o lovitură sub centură cu tâmpenia pe care o zisese despre el şi Corinne. Pe urmă, aflasem că Megumi era tot bolnavă. Şi, de parcă nu era de ajuns, aveam să am parte şi de un tratament preferenţial la slujbă, deoarece numele meu era legat de al lui Gideon într-un mod semnificativ.

Mi-am deschis mesageria şi m-am apucat să sortez corespondenţa de dimineaţă. Înţelesesem că Gideon voia să mă facă să simt şi eu ceea ce simţea el, de aceea îmi aruncase în faţă numele lui Corinne. Ştiusem prea bine că avea să fie problematic să discut despre Brett, motiv pentru care şi amânasem conversaţia, dar nici nu se mai ivise ocazia acestei discuţii, după ce îl sărutasem pe Brett. Da, îl rănisem pe Gideon, dar puteam să spun cu toată sinceritatea că nu voisem să o fac în mod conştient.

Pe de altă parte, Gideon chiar dorise să mă rănească. Nu-mi dădusem seama până atunci că era în stare de aşa ceva sau că ar fi vrut să facă una ca asta. În dimineaţa aceea, între noi doi se petrecuse ceva grav. Aveam senzaţia că unul dintre pilonii încrederii între noi se cutremurase.

Oare el îşi dădea seama de asta? înţelegea ce problemă imensă aveam?

Telefonul de birou începuse să sune şi am răspuns cu salutul pe care îl foloseam la serviciu.

— Cât timp avea să mai treacă până să mă anunţi şi pe mine că te-ai logodit?

N-am putut să-mi opresc oftatul. Ziua mea de vineri chiar că avea să mă pună din greu la încercare.

— Bună, mamă! Voiam să te sun la prânz.

— Dar ştiai încă de aseară! mă învinui ea. Te-a cerut cumva pe drumul spre dineu? Pentru că n-ai spus nimic despre vreo propunere când am discutat despre faptul că trebuie să ceară permisiunea tatălui tău şi a lui Richard. Am văzut inelul la magazinul Cipriani şi puteam să jur că aşa o să fie, însă n-am vrut să forţez lucrurile, pentru că în ultimul timp ai fost foarte nervoasă. Şi…

— Şi tu ai şi încălcat legea în ultima vreme, i-am replicat tăios.

— … şi Gideon purta şi el un inel, aşa că m-am gândit că e un fel de inel de făgăduinţă sau ceva de genul ăsta…

— Aşa şi e.

— … iar pe urmă am citit pe net despre logodna ta! Eva, serios acum! Nicio mamă n-ar trebui să afle de pe internet că fiica ei urmează să se mărite!

Am rămas cu privirea aţintită asupra monitorului, fără să văd nimic; inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

— Ce? Unde pe internet?

— Ghici! Page Six, Hufington Post… Şi e cazul să repet, în niciun caz n-am cum să aranjez o căsătorie cum se cade până la sfârşitul anului!

Alerta zilnică pe care mi-o pusesem pe Google nu-mi intrase încă în cutia poştală, aşa că am trecut la o căutare rapidă, lovind tastele atât de repede, încât mi-am scris greşit propriul nume. Dar n-avea importanţă.

Starleta de societate Eva Tramell a pus gheruţa pe inelul de alamă. Nu în *mod literal, fără doar şi poate. Gideon Cross, antreprenorul multimiliardar, al cărui nume a devenit un sinonim pentru excese şi lux, nu ar pune nimic mai puţin preţios decât platina pe degetul femeii care o să-i poarte* numele *(vezi fotografia din stânga paginii). O sursă din Cross Industries a confirmat*

semnificaţia pietrei uriaşe de la mâna stângă a lui Tramell. Nu a fost făcut niciun comentariu despre inelul care a fost zărit pe degetul lui Cross (vezi fotografia din dreapta). Nunta este plănuită înainte de sfârşitul anului. E cazul să ne întrebăm de ce atâta grabă. Operaţiunea de supraveghere a bebeluşului Gideva a fost lansată.

— O, Doamne! am bâiguit, îngrozită. Trebuie să plec. Trebuie să-l sun pe tata.

— Eva! Trebuie să vii la noi când ieşi de la slujbă. Trebuie să vorbim despre nuntă.

Din fericire, cum tata locuia pe Coasta de Vest, asta însemna că aveam cel puţin trei ore la dispoziţie, în funcţie de programul lui de lucru.

— Nu pot. În weekendul acesta mă duc la San Diego împreună cu Cary.

— Cred că va trebui să renunţi o vreme la orice călătorie. Trebuie să…

— Începeţi fără mine, mamă, am întrerupt-o disperată, aruncând o privire la ceas. Eu n-am nimic anume în minte.

— Doar nu vorbeşti ser…

— Trebuie să închid. Am de lucru.

Şi am închis, după care mi-am scos

telefonul din sertar.

— Salut! Capul lui Mark Garrity se iţea peste marginea de sus a postului meu de lucru, oferindu-mi un zâmbet fermecător de şterngăresc. Eşti gata de dans?

— Ăăă…

Mâna îmi rămăsese deasupra butoanelor telefonului. Eram împărţită între a face lucrurile pentru care eram plătită – adică să muncesc – şi a mă asigura că tata avea să afle chiar de la mine despre logodnă. De obicei, alegerea asta n-ar fi reprezentat deloc o dilemă. Îmi plăcea mult prea mult slujba mea, ca să risc să o dau în bară. Dar, de când se întâlnise iar cu mama, tata nu mai ieşea din depresie, iar eu eram îngrijorată pentru el. Nu era deloc genul de bărbat pentru care era o nimica toată dacă face amor cu o femeie măritată, chiar dacă era îndrăgostit de ea.

În cele din urmă, am pus telefonul la loc în sertar.

— Absolut, am răspuns, ridicându-mă şi luându-mi tableta.

După ce m-am aşezat pe scaun, în biroul lui Mark, i-am trimis rapid tatei un mesaj de pe tabletă, spunându-i că aveam să-l anunţ ceva important şi că o să-l sun la

prânz.

Mai mult de atât nu puteam face. Nu puteam decât să sper că era de ajuns.

Capitolul 3

— Da ştiu că te-ai îmblânzit.

Am pus receptorul la loc, ridicându-mi privirea spre Arash.

— N-ai plecat încă?

Avocatul izbucni în râs, lăsându-se pe spate pe canapeaua de la mine din birou. Priveliştea asta nu era nici pe departe la fel de plăcută ca aceea pe care mi-o oferise soţia mea acolo, nu cu prea multă vreme în urmă.

— Să stai de vorbă şi cu tata socru, zise el. Pe mine m-ai impresionat. Cred că şi Eva o să fie impresionată. Pun pariu că şi tu contezi pe asta pentru weekend.

Chiar că avea dreptate. Îmi trebuiau toate atuurile cu putinţă când aveam să mă întâlnesc cu Eva la San Diego.

— Se pregăteşte să plece din oraş. Iar tu trebuie să te duci în sala de conferinţe, înainte ca ceilalţi să se neliniştească. Vin şi eu cât pot de repede.

— Da, am auzit, răspunse el ridicându-se. A venit mama ta. Să înceapă nebunia

nunţii! Din moment ce eşti liber weekendul ăsta, ce-ar fi să aducem câteva suspecte de serviciu la mine acasă? A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai distrat, iar zilele tale de burlăcie sunt numărate. Bine, tehnic, s-a terminat cu ele, dar nimeni altcineva nu ştie asta.

Iar el era legat de mâini şi de picioare de contractul între avocat şi client.

M-am hotărât pe dată:

— În regulă. La ce oră?

— Pe la opt.

Am dat din cap, după care m-am uitat la Scott, care, înţelegând mesajul, s-a ridicat de la birou, îndreptându-se spre recepţie.

— Perfect, rânji Arash. Ne vedem la şedinţă.

Timp de două minute, cât am rămas singur, i-am trimis un mesaj lui Angus în legătură cu plecarea în California. Mai aveam câte ceva de făcut acolo şi faptul că mă ocupam de ele în timp ce Eva era în vizită la tatăl ei îmi oferea un pretext legitim să mă aflu în acelaşi loc cu ea. Nu că aş fi avut cu adevărat nevoie de aşa ceva.

— Gideon!

Mama mea intra, iar eu am simţit cum mi se încleştează degetele. Scott intră şi el,

întrebând:

— Sigur nu doriţi să vă aduc ceva, doamnă Vidal? Poate o cafea sau apă?

— Nu, mulţumesc, clătină ea din cap. E în regulă.

— Cum doriţi, zâmbi el şi ieşi, închizând uşa.

Am apăsat pe butonul care controla opacitatea peretelui de sticlă, ascunzându-ne vederii tuturor celor care lucrau la acelaşi etaj. Mama se apropie de mine; pantalonii albastru-închis şi bluza albă o făceau zveltă şi elegantă. Îşi strânsese părul de abanos într-un coc mătăsos, care îi punea în valoare chipul fără cusur pe care tatăl meu îl adorase. Cândva, şi eu îi fusesem adorator. Acum, mi-era greu şi să o privesc.

Şi, cum semănăm atât de mult cu ea, uneori mi-era greu să mă uit şi la mine.

— Bună, mamă! Ce te aduce în oraş?

Ea îşi puse geanta pe marginea biroului meu.

— De ce poartă Eva inelul meu?

Ultima urmă de plăcere pe care o simţisem la vederea ei se risipi ca şi cum n-ar fi fost.

— Este inelul meu. Iar răspunsul la

întrebarea ta e mai mult decât evident: poartă inelul pentru că eu i l-am dat când am cerut-o de soţie.

— Gideon! exclamă ea, iar umerii îi căzură. Nu ştii în ce te bagi cu ea.

Mă controlam, ca să nu-i întorc spatele. Detestam să o văd că se uită la mine cu o privire rănită. Cu ochii ei albaştri, care semănau atât de mult cu ai mei.

— N-am timp de asta. Am amânat o şedinţă importantă ca să te pot primi.

— N-aş fi fost nevoită să vin la tine la birou dacă mi-ai fi răspuns la telefoane sau ai mai fi trecut şi pe acasă din când în când! replică ea, strângându-şi dezaprobator buzele roz, frumoase.

— Acolo nu e casa mea!

— Se foloseşte de tine, Gideon.

— Am mai avut discuţia asta, am zis, punându-mi sacoul.

Ea îşi încrucişă braţele la piept ca pe un scut. O cunoşteam bine pe mama: abia se pornise.

— Are o legătură cu cântăreţul ăla, Brett Kline. Ştiai? Şi are o latură urâtă, pe care n-ai văzut-o niciodată. În seara trecută, s-a purtat îngrozitor cu mine.

— O să vorbesc cu ea, am zis,

aranjându-mi cu o mişcare bruscă reverele sacoului şi îndreptându-mă spre uşă. N-ar trebui să-şi piardă timpul.

Mama rămase o clipă încremenită, dar îşi reveni imediat.

— Eu încerc să te ajut.

— E un pic cam târziu pentru asta, nu ţi se pare?

Ea se dădu un pas înapoi, ca lovită de privirea mea.

— Ştiu că ţi-a fost greu când a murit Geoffrey. A fost foarte greu pentru noi toţi. Am încercat să-ţi dau…

— Nu fac asta aici! am întrerupt-o, furios pe ea că, în timp ce mă aflam la lucru, aducea vorba despre ceva atât de personal cum era sinuciderea tatălui meu. Că voia, de fapt, să vorbească despre asta. Mi-ai dat peste cap toată dimineaţa şi m-ai umplut de nervi. Dar o să-ţi explic, ca să pricepi. Nu există pe lumea asta nicio situaţie în care tu şi Eva să vă confruntaţi, iar tu să fii mai presus de ea.

— Nu mă asculţi.

— Nimic din ceea ce spui nu poate să schimbe absolut nimic. Dacă ea ar fi ahtiată după banii mei, i-aş da totul, până la ultimul cent. Dacă ar vrea un alt bărbat, aş face-o

să-l uite.

Ea îşi netezi părul cu o mână tremurândă, chiar dacă nici măcar un singur fir nu i se clintise din cap.

— Nu vreau decât să ai parte de ce-i mai bun, iar ea răscoleşte lucruri care au fost de mult uitate. Asta nu are cum să fie o relaţie sănătoasă pentru tine. A săpat o prăpastie între tine şi familia ta, care…

— Mamă, noi singuri am devenit nişte străini unul pentru altul. Eva nu are nimic de-a face cu asta.

— Dar eu nu vreau să fie aşa!

Şi se apropie de mine, cu mâna tot ridicată. Purta la gât un şirag de perle negre, iar la încheietură avea o brăţară cu safire de la Patek Philippe. După moartea tatei, ea nu-şi luase iar viaţa de la capăt; nu, ea ştersese totul cu buretele şi pornise iar ca nouă. Şi nu se uitase niciodată în urmă.

— Mi-e dor de tine. Te iubesc.

— Nu îndeajuns.

— Nu e corect, Gideon. Nu-mi dai nicio şansă.

— Dacă ai nevoie de maşină, Angus e la ordinele tale, am zis, cu mâna pe clanţă, apoi m-am întors spre ea. Să nu mai vii din nou, mamă. Nu-mi place să mă cert cu tine.

Ar fi cel mai bine pentru amândoi dacă ai sta deoparte.

Apoi, lăsând uşa deschisă, m-am îndreptat spre sala de conferinţe.

— Ai făcut poza asta azi?

Mi-am ridicat ochii spre Raul, care stătea în picioare în faţa biroului meu. Aşa cum era îmbrăcat, în costumul negru, avea o privire fermă şi scrutătoare, de om care trăieşte de pe urma faptului că vede şi aude orice.

— Da, răspunse el. Acum aproape o oră.

Mi-am coborât iar privirea la fotografia din faţa mea. Îmi venea greu să mă uit la Anna Lucas. Vederea chipului ei ca de vulpe, cu bărbie ascuţită şi ochi pătrunzători, îmi trezea amintiri pe care aş fi vrut să mi le pot şterge din minte. Şi nu era doar amintirea ei, ci şi a fratelui ei, care semăna cu ea într-un fel care îmi dădea fiori.

— Eva a spus că femeia are păr lung, am şoptit, observând că Anna era tunsă tot foarte scurt.

Îmi aminteam senzaţia de plastic pe care mi-o dădeau şuviţele ţinute ţepene cu ajutorul gelului, cate mă zgâriau pe coapse în timp ce ea îşi înfunda gâtul cu penisul

meu, încercând cu frenezie să mă excite atât de mult încât să i-o pot trage.

— Află cine era, am zis, i-am cerut lui Raul, înapoindu-i tableta.

— Sigur.

— Eva te-a sunat?

— Nu, răspunse el, încruntându-se nedumerit. Îşi scoase însă telefonul, ca să verifice încă o dată. Nu, repetă.

— Poate că o să aştepte până plecaţi la San Diego. Vrea să o găseşti pe o prietenă a ei.

— Nicio problemă. O să mă ocup de asta.

— Tu ocupă-te de ea! i-am zis, fixându-l cu privirea.

— Nu-i nevoie să-mi spuneţi.

— Ştiu. Îţi mulţumesc.

După ce el a ieşit din birou, m-am rezemat de spătarul scaunului. Câteva femei din trecutul meu puteau să-mi facă necazuri în relaţia cu soţia mea. Femeile cu care mă culcasem erau agresive de felul lor, mă obligau să fiu dur cu ele. Eva era singura femeie care reuşise să mă pună sub papucul ei şi să mă facă să vreau să stau şi mai mult acolo.

În loc să-mi fie mai uşor, îmi era tot mai

greu să o las să stea departe de mine.

— Echipa de la Envoy a venit, se auzi glasul lui Scott în difuzor.

— Pofteşte-i înăuntru!

Am muncit cu spor toată ziua, terminând tot ceea ce avusesem pe agendă în această săptămână şi punând bazele pentru ceea ce urma să fac în continuare. Aveam o mulţime de lucruri de rezolvat înainte să pot să mă bucur de un răgaz împreună cu Eva. Luna noastră de miere, lungă de numai o zi, fusese perfectă, dar înfiorător de scurtă. Mi-aş fi dorit să am cel puţin două săptămâni, sau mai bine o lună, singur numai cu ea. Să mergem undeva, cât mai departe de servicii sau de alte obligaţii, într-un loc unde să o am doar pentru mine, fără nicio întrerupere.

Telefonul meu începuse să vibreze. M-am uitat la el şi am văzut, uimit, poza surorii mele. Cu puţin timp înainte îi scrisese un mesaj lui Ireland, ca s-o anunţ că m-am logodit, iar răspunsul ei fusese scurt şi simplu:

„Uau! Şoc. Felicitări, frăţioare!”

Am răspuns, fără să apuc însă să-i spun măcar salut, că ea m-a şi întrerupt:

— Surit al dracului de încântată!

Zbiera, obligându-mă să ţin telefonul mai departe de ureche.

— Ai grijă ce spui!

— Glumeşti? Am şaptesprezece ani, nu şapte. E absolut bestial! Mereu mi-am dorit o soră, dar mă gândeam că o să fiu o babă cu părul alb până ca tu şi Christopher să vă aşezaţi o dată la casele voastre.

— Trăiesc pentru a sluji, am răspuns, aşezându-mă confortabil.

— Ha! Da, cum să nu! Să ştii că ai făcut un lucru bun. Eva merită.

— Da, ştiu.

— Datorită ei, acum pot să te bat la cap. Ea e întotdeauna cel mai tare moment al zilei pentru mine.

Mi s-a strâns inima; mi-au trebuit câteva clipe, până să-i pot răspunde şi eu pe un ton vesel:

— Ca să vezi ce ciudăţenie, şi pentru mine e un moment tare.

— Da, logic. Aşa şi trebuie, zise ea, după care coborî glasul: Am auzit-o adineauri pe mama care făcea crize, l-a spus lui tata că a fost la tine la serviciu şi că v-aţi certat. Cred că e cam geloasă. Dar o să-i treacă.

— Nu-ţi bate capul cu asta! Totul e-n

regulă.

— Ştiu. Doar că e naşpă că nici măcar azi nu e şi ea în stare să n-o ia razna. Oricum, eu simt în culmea încântării şi voiam să-ţi spun.

— Îţi mulţumesc.

— Dar să ştii că n-o să arunc eu petale de trandafiri. Sunt prea mare pentru asta. Totuşi, sunt disponibilă pentru postul de domnişoară de onoare. Sau de cavaleriţă pentru mire. Sau ceva pe acolo. Zic şi eu.

— În regulă, am zâmbit. O s-o anunţ pe Eva.

Nici nu închisesem bine, că Scott mă şi apelă.

— A venit domnişoara Tramell, mă anunţă, făcându-mă astfel să-mi dau seama cât de târziu se făcuse. Şi, ca să nu uitaţi, peste cinci minute începeţi videoconferinţa cu echipa de dezvoltare din California.

Mi-am întins gâtul peste birou, la timp ca s-o văd apărând pe Eva. Aş fi putut s-o privesc ore întregi cum mergea. Îşi unduia şoldurile într-un fel care mă înnebunea de dorinţa de a face amor cu ea, iar capul şi-l ţinea înălţat cu o hotărâre care îmi punea la grea încercare luate instinctele mele de dominator.

Îmi venea să-mi înfig mâna în coada ei şi să o sărut ni sălbăticie. Aşa cum dorisem şi prima dată când o zărisem. Cum doream neîncetat de atunci încoace.

— Trimite echipei dosarele propunerii, i-am cerut lui Scott. Spune-le să se uite peste ele şi vin şi eu imediat.

— Da, domnule.

Eva se strecură pe uşă şi m-am ridicat.

— Eva! Ce-ai făcut azi?

Ea dădu ocol biroului, apucându-mă de cravată. Mi s-a întărit într-o clipită şi n-am mai ştiut de nimeni altcineva.

— Te iubesc al naibii de mult, răspunse ea şi mă trase în jos, ca să-şi lipească buzele de ale mele.

Am cuprins-o cu braţul pe după mijloc, căutând pe pipăite cu mâna cealaltă butonul care opaciza peretele de sticlă, lăsând-o să mă sărute ca şi cum aş fi fost proprietatea ei. Ceea ce era adevărat. Intru totul.

Să-i simt buzele lipite de buzele mele, să o văd cât este de posesivă, asta era exact ce-mi trebuia după o zi atât de grea, cum fusese asta. Îmbrăţişând-o strâns, m-am răsucit şi m-am aşezat pe birou, trăgând-o între coapsele mele. Aş putea să mă prefac şi să spun că în felul ăsta o puteam ţine în

braţe mai uşor, dar, dacă e să recunosc, îmi tremurau genunchii.

Săruturile ei aveau acest efect asupra mea. Reuşeau ceea ce puteau face trei ore de lupte cu antrenorul meu.

Plin de dorinţă, îmi umpleam plămânii cu aroma ei, lăsându-mă îmbătat de mireasma delicată a parfumului său şi de miresmele provocatoare care erau numai şi numai ale ei. Îi simţeam buzele moi şi umede, care cereau atenţie într-un mod atât de subtil… Limba ei mă atingea cu delicateţe, gustându-mă, tachinându-mă şi excitându-mă fără să se străduiască absolut deloc.

Eva mă săruta ca şi cum aş fi fost mâncarea cea mai delicioasă de care avusese parte vreodată, ca şi cum aş fi fost o aromă de care avea poftă şi de care era cu totul şi cu totul dependentă. Senzaţia asta îmi dădea ameţeli şi nu mai puteam rezista fără ea. Trăiam pentru sărutările ei.

Când mă săruta, ştiam că locul meu era cu adevărat lângă ea.

Îşi lăsă capul într-o parte, gemând, un murmur blând de plăcere şi de abandon. Îşi înfipsese degetele în părul meu, mângâindu-mă, trăgându-mă spre ea. Sentimentul că

eram prins – că îşi clama stăpânirea asupra mea – mă zguduia până în cele mai profunde fibre ale fiinţei mele. Am tras-o mai aproape, până când pântecele ferm i s-a lipit de erecţia mea.

Mădularul îmi zvâcnea, tânjind.

— O să mă faci să-mi dau drumul, am şoptit.

Toate eforturile pe care le făceam altădată ca să fiu îndeajuns de excitat încât să ajung la orgasm deveniseră total inutile cu soţia mea. Simplul fapt că ea exista îmi făcea sângele să fiarbă în vene. Puterea dorinţei ei era îndeajuns ca să mă facă să explodez.

— Nu m-aş supăra, şopti ea la fel de epuizată ca şi mine, lăsându-se uşor pe spate.

— Nici eu, dacă n-aş avea chiar acum o întâlnire.

— Nu vreau să te ţin din treabă. Voiam doar să-i mulţumesc pentru ce i-ai spus lui tata.

Am zâmbit, strângându-i funduleţul cu amândouă mâinile.

— Avocatul mi-a spus că o să primesc o grămadă de puncte pentru asta.

— Am fost tare ocupată la serviciu şi n-

am avut timp să-l sun până la prânz. Eram tare îngrijorată că o să audă de logodna noastră înainte să-i pot spune eu, zise ea, dându-mi un ghiont uşor în umăr. Ai fi putut să-mi spui şi mie că o să trâmbiţezi asta în gura mare în toată lumea!

— Să ştii că n-am planificat nimic, am ridicat eu din umeri, dar n-aveam de gând să dezmint dacă eram întrebat.

— Sigur că nu, zâmbi ea ironic. Ai văzut postarea aia tembelă despre o burtică de bebeluş?

— În clipa asta, e un gând înspăimântător, am zis, încercând să-mi păstrez tonul vesel, în ciuda sperieturii care mă cuprinsese brusc. Deocamdată, planul meu este să rămâi încă a mea în exclusivitate.

— Ştiu, evident. Clătină din cap. M-au apucat nebuniile la gândul că tata o să creadă că m-am logodit şi sunt şi gravidă şi că nici nu m-am obosit să-l anunţ şi pe el. Am fost aşa de uşurată când l-am sunat şi am aflat că tu i-ai explicat deja totul şi ai liniştit apele.

— A fost plăcerea mea.

Aş fi dat foc întregului univers numai ca să-i croiesc ei cărări, dacă ar fi fost nevoie.

Mâinile ei începuseră să-mi desfacă nasturii de la vestă. Am ridicat din sprâncene, într-o întrebare fără vorbe, însă n-aveam de gând s-o opresc.

— Nici măcar n-am plecat încă, şi deja mi-e dor de tine, zise ea încetişor, în timp ce-mi aranja cravata.

— Nu pleca!

— Dacă n-ar fi vorba decât să petrec câteva zile cu Cary, aş rămâne aici, acasă, nu m-aş duce la San Diego, spuse ea, ridicându-şi ochii spre mine. Dar şi-a ieşit din minţi cu sarcina Tatianei. Şi, pe lângă asta, trebuie să petrec câtva timp cu tata. Mai ales acum.

— Ai ceva să-mi spui în legătură cu asta?

— Nu. Părea liniştit când am vorbit cu el, dar cred că spera ca noi să fi fost mai mult timp împreună înainte să mă mărit. Din punctul lui de vedere, noi doi abia ne-am cunoscut.

Ştiam că ar fi trebuit să-mi ţin gura, dar nu eram în stare.

— Şi nu trebuie să uităm nici de Kline.

Am văzut-o cum îşi încleştează maxilarul. Îşi întoarse privirea la vesta mea, pe care acum o încheia.

— O să plec imediat. Nu vreau să ne mai certăm.

— Eva, uită-te la mine! am zis, prinzând-o de mâini.

Uitându-mă în ochii ei cenuşii ca furtuna, am simţit o gheară în piept, care îmi smulgea încet carnea, distrugându-mă. Încă nu-i trecuse supărarea pe mine, iar eu nu puteam îndura aşa ceva.

— Tot n-ai înţeles ce-mi faci. Mă înnebuneşti.

— Nu-mi spune una ca asta! N-ar fi trebuit să vorbeşti de Corinne aşa cum ai făcut-o.

— Poate că nu. Dar, ca să fim cinstiţi, tu ai adus vorba de Kline azi-dimineaţă pentru că îţi faci griji în legătură cu faptul că te vei întâlni cu el.

— Ba nu-mi fac griji!

— Îngeraş! am zis, privind-o răbdător. Eşti îngrijorată. Nu cred că o să te culci cu el, dar chiar cred că eşti neliniştită că ai putea să treci o barieră unde ar fi cazul să te opreşti. Aveai nevoie ca eu să am o reacţie puternică, aşa că ai fost mai brutală şi ai primit ceea ce doreai. Aveai nevoie să vezi ce-o să-mi faci cu asta. Să vezi în ce hal mă face s-o iau razna numai şi gândul la

tine împreună cu el.

— Gideon! zise ea, înfigându-şi mâinile în bicepşii mei. N-o să se întâmple *nimic.*

— Să ştii că nu-mi caut scuze, am zis, mângâindu-i uşor obrazul. Te-am rănit şi îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău. Voiam să evit să-ţi fac probleme, dar tot au apărut.

Ştiam că regreta cearta pe care o avuseserăm. Se vedea asta în ochii ei.

— Învăţăm încetul cu încetul. O s-o dăm iar în bară, de multe ori. Îngeraş, va trebui doar să ai încredere în mine.

— Am, Gideon. De asta am ajuns până aici. Dar faptul că m-ai putut răni – în mod intenţionat… Clătină din cap; mi-am dat seama atunci în ce hal o măcinaseră vorbele mele. Tu ar fi trebuit să fii omul pe care puteam conta că n-o să mă rănească în mod intenţionat.

Era o lovitură zdravănă, s-o aud că se îndoieşte de mine. Am primit lovitura, apoi mi-am explicat-o în felul în care aş fi făcut-o mereu cu ea. Aş fi fost în stare să explic orice, să vorbesc ceasuri întregi, să-i scriu promisiuni cu propriul meu sânge… dacă asta ar fi fost necesar ca s-o fac să creadă în mine.

— E o deosebire între deliberare şi intenţie malefică, nu-i aşa? am zis, luându-i chipul în mâini. Îţi promit că n-o să-ţi mai provoc niciodată durere doar ca să te răresc. Nu vezi că şi eu sunt la fel de vulnerabil? Şi tu ai aceeaşi putere să mă răneşti.

Chipul i se îndulci iar, devenind şi mai uluitor.

— N-aş face asta.

— Dar eu am făcut-o. Va trebui să mă ierţi.

— Detest când îmi vorbeşti pe tonul ăsta, zise ea, făcând un pas înapoi.

Simţul autoconservării m-a făcut să-mi ascund zâmbetul.

— Dar te face să te exciţi.

Eva se uită urât la mine peste umăr, apoi se duse la fereastră, în acelaşi loc unde stătusem eu de dimineaţă. Părul strâns în coadă îi scoteau în evidenţă frumuseţea şi nu-i dădea deloc putinţa să-şi ascundă emoţiile. Obrajii îi erau în flăcări.

Oare ştia când de des mă gândeam cum ar fi s-o leg când era enervată, ca acum? Nu s-o închid într-o colivie, ori s-o pun în lesă, ci să ţin în mâini energia ei vibrantă, pofta ei de viaţă pe care eu nu învăţasem

niciodată s-o am. Ea mi-o dăruia mie, o punea pe toată la picioarele mele.

— Gideon, nu încerca să mă controlezi cu ajutorul sexului, adăugă, întorcându-se cu spatele la mine.

— Nu vreau să te controlez deloc.

— Ba mă manipulezi. Faci lucruri… spui unele lucruri… numai ca să-mi produci o anumită reacţie sun alta.

Mi-am încrucişat braţele la piept. Îmi amintisem cum îl săruta pe Kline.

— Aşa cum faci şi tu, lucru de care doar ce-am discutat.

Ea se întoarse cu faţa.

— Eu am voie, doar sunt femeie.

— A! am zis, îngăduindu-mi în sfârşit să zâmbesc. Ştiam asta.

— Eşti aşa o enigmă pentru mine! oftă ea; vedeam cum dispare şi ultima rămăşiţă a supărării ei. Dar m-ai priponit bine. Îmi cunoşti toate butoanele şi ştii cum să apeşi pe ele.

— Dacă crezi cumva că nu-mi petrec o bună parte din zi încercând să-mi dau seama cum să fac înseamnă că n-ai fost atentă. Gândeşte-te la asta cât timp sunt eu în şedinţă, după care o să ne luăm la revedere aşa cum trebuie.

În timp ce mă aşezam, ea mă urmărea cu privirea. Mi-am aranjat căştile, dar m-am oprit, dându-mi seama că ea mă sorbea din ochi. Îi plăcea să se uite la mine. Iar privirea ei înfometată era singura care mă făcuse vreodată să mă simt bine în pielea mea. În faţa interesului ei sexual, nu aveam niciodată reacţia aceea de apărare care mă făcea să tresar şi să „mă îndepărtez de alte femei. Ea mă făcea să mă simt iubit şi dorit într-un mod care nu era câtuşi de puţin ameninţător.

— Mă excită să te privesc când intri în pielea omului de afaceri, îmi explică ea, cu glasul îndeajuns de răguşit ca să mă împiedice să mă concentrez total asupra muncii mele. Eşti înfiorător de sexy.

Am zâmbit ironic.

— Îngeraş, fii cuminte un sfert de oră!

— Atunci, unde ar mai fi distracţia? în plus, îţi place când sunt rea.

Chiar că o nimerise cu asta.

— Un sfert de oră, am repetat. Dacă mă gândeam că plănuisem ca şedinţa să dureze aproape o oră, asta era o concesie majoră.

— Tu vezi-ţi de treabă! zise Eva, oprindu-se lângă scaunul meu şi aplecându-se ca o midinetă ca să-mi şoptească la

ureche: O să găsesc eu ceva cu care să mă amuz în timp ce tu vorbeşti la telefon, jucându-te cu milioanele tale.

Mădularul era atât de tare şi de sculat, că începuse să mă doară. La prima noastră întâlnire ca iubiţi, îmi spusese ceva similar şi, în săptămânile care trecuseră de atunci, visasem la asta.

Aş fi putut să-i spun să aştepte, dar ştiam că n-avea s-o facă. Avea o expresie hotărâtă în ochi, iar şoldurile i se unduiau ademenitor în timp ce dădea ocol biroului meu. O dădusem rău în bară, iar ea voia să recupereze ceea ce-i aparţinea. Unele cupluri se pedepseau provocându-şi durere sau prin privaţiuni. Eu şi Eva ne pedepseam unul pe altul cu plăcerea.

În clipa când a dispărut din raza mea vizuală, m-am conectat la grupul de conferinţă fără să-mi activez camera şi mi-am pus microfonul pe mut. Toţi cei şase participanţi erau adânciţi în discutarea materialelor pe care le trimisese Scott. I-am lăsat câteva clipe, ca să observe că mă conectasem…

…folosindu-mă de acest răgaz ca să mă ridic în picioare şi să-mi desfac şliţul.

Eva bătu din picior.

— Bine. O să-ţi fie mai uşor dacă vei coopera.

— Doar nu crezi că o să fie uşor când stai cu gura lipită de penisul meu în timp ce sunt într-o videoconferinţă.

În momentul acela, echipa din California mă saluta. I-am ignorat o clipă, cu gândul numai la ceea ce avea să se petreacă chiar aici, în biroul meu.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, posibilitatea ca eu să joc jocuri erotice în timpul lucrului fusese practic inexistentă. Dacă Eva s-ar fi purtat fie şi puţin diferit, aş fi obligat-o să aştepte până când aş fi putut să-i dedic întru totul timpul şi atenţia mea.

Însă îngeraşul meu era o iubită primejdioasă, care se excita la gândul că e atât de posibil să fie descoperită.

Dacă n-ar fi fost ea, nu mi-aş fi dat seama vreodată că îmi place să stau pe marginea prăpastiei. Uneori, îmi venea să i-o trag în văzul întregii lumi, ca să ştie toţi, fără nicio îndoială, cât de complet era numai şi numai a mea.

Zâmbetul ei era expresia însăşi a tachinării:

— Dacă ţi-ar fi plăcut ca lucrurile să meargă uşor, nu te-ai fi însurat cu mine.

Şi aveam să mă mai însor o dată cu ea, cât de repede urma să se poată. Şi n-avea să fie singura dată. O să ne reînnoim jurămintele cât de des vom putea, amintindu-ne unul altuia că ne-am făgăduit să fim împreună pe veci, indiferent câte obstacole ne-ar azvârli viaţa în cale.

Eva se lăsă în genunchi cu o mişcare plină de graţie şi, din partea cealaltă a biroului, începu să se îndrepte spre mine în patru labe, ca o leoaică în urmărirea prăzii. Îi vedeam reflexia în peretele de sticlă opacizată, în timp ce se apropia de mine, umezindu-şi buzele cu limbuta.

Simţeam cum mă pârjoleşte nerăbdarea, sângele îmi fierbea în vene de aţâţare şi de aşteptarea plină de erotism. Fiecare părticică a trupului soţiei mele era dătătoare de plăcere, însă gura ei era mai presus de orice. Mă sugea ca şi cum ar fi fost hămesită după sperma mea, ca şi cum gustul ei i-ar fi dat dependenţă. Eva făcea amor cu mine pentru că îi plăcea la nebunie. Pentru ea, să mă vadă cuprins de extaz în timp ce o făcea era doar o plăcere în plus.

Mi-am aranjat şliţul şi mi-am dat în jos elasticul boxerilor, studiindu-i chipul în timp

ce-i arătam ce efect avea asupra mea. Ea avea buzele întredeschise, iar răsuflarea îi devenea mai grăbită; se lăsase pe călcâie, ajungând într-o poziţie ca de rugăciune.

M-am aşezat mai confortabil, umplându-mă de un sentiment cu care nu eram obişnuit, o senzaţie că sunt îngrădit, atât în jurul coapselor, cât şi din cauza elasticului care îmi presa testiculele. Am avut de îndată o reacţie neplăcută, căci senzaţia că sunt legat îmi răscolise amintiri pe care le ţineam îngropate fără de milă.

Apoi m-am răzgândit şi m-am lăsat la loc în scaun, cu inima bătând tot mai tare…

Eva mi-a înghiţit-o pe toată.

— Fir-ar! Am şuierat, înfigându-mi degetele în braţele fotoliului în timp ce degetele ei săpau brazde în coapsele mele.

Senzaţia de fierbinţeală umedă pe calota sensibilă a mădularului meu era şocant de intensă. Ea mi-l sugea cu putere, ţinându-l strâns, iar limba moale ca satinul îmi făcea masaj în locul perfect. Cu greu, printre bubuiturile inimii, i-am auzit pe cei din echipă, care mă întrebau dacă microfonul şi camera mea video mergeau cum trebuie…

M-am îndreptat de spate, m-am întins

spre computer şi am activat fluxul de ştiri.

— Scuze pentru întârziere, am zis, în vreme ce Eva mă sugea şi mai profund. Acum, că aţi avut ocazia să treceţi prin materiale, e timpul să discutăm paşii pe care o să-i faceţi ca să implementaţi modificările pe care vi le-am recomandat.

Eva mormăi aprobator, iar sunetul acesta vibra prin mine. Mădularul îmi era aşa de tare, că puteam să bat cuie cu el, iar degetele ei subţiri mă tachinau, frecându-mă doar într-atât de puternic încât să mă facă să vreau şi mai mult.

Tim Henderson, managerul de proiect care era şi şeful echipei, luase cuvântul primul. Abia dacă mă puteam concentra; îi vedeam chipul mai degrabă din memorie decât pe ecranul din faţa mea. Un bărbat înalt şi înfiorător de slab, cu faţa palidă şi o hălăciugă de cârlionţi negri; îi plăcea să vorbească, iar asta era de-a dreptul o binecuvântare, dacă mă gândeam cât de uscată mi-era gura.

— Aş dori să am mai mult timp ta dispoziţie ca să analizez asta, începu el, dar, dincolo de ce mi-ar plăcea mie, mi se pare că e o agendă mult prea accelerată. Unele dintre aceste lucruri sunt super şi sunt

foarte încântat să văd ce putem face cu ele, dar până la faza de testare beta pentru consumatori trebuie să treacă cel puţin un an, nu şase luni.

— Asta mi-ai spus şi acum şase luni, i-am amintit, încleştându-mi pumnii, căci Eva îmi trăsese mădularul până în fundul gâtului ei. Începuse să-mi curgă sudoarea pe ceafă în timp ce ea trăgea, ca o pompă de catifea fierbinte.

— Ne-am pierdut designerul principal, care a plecat la LanCorp…

— Şi v-am propus să vă dau un înlocuitor, dar m-ai refuzat.

Henderson îşi încleştă maxilarul. Era un geniu în programe de codare, avea o minte incredibil de creativă, dar nu lucra bine cu alţii şi era opac la intervenţii din aferă. Astea ar fi fost prerogativele lui… dacă n-ar fi consumat timpul şi banii mei.

— O echipă creativă este o balanţă delicată, mă contrazise el. Nu poţi pur şi simplu să umpli locul vacant cu un om ales la întâmplare. Acum am găsit omul potrivit pentru sarcina asta…

— Mulţumesc, îl întrerupse Jeff Simmons, cu un zâmbet de încântare pe chipul triunghiular.

— … şi facem progrese, continuă Tim. Noi…

— … continuaţi să vă bateţi joc de termenele-limită pe care vi le-aţi impus singuri.

Tonul vocii mele era mai arţăgos decât aş fi vrut, din cauza limbii înfiorător de agile a soţiei mele. Mă lingea de la rădăcină până la vârf, încetişor, aproape în joacă, făcându-mă să-mi ies din minţi. Mă dureau coapsele de cât erau de încordate, iar muşchii mi se întăriseră din cauza forţei cu care mă străduiam să mă ţin lipit de scaun. Ea îmi urmărea fiecare venă sensibilă, mângâind uşor cu limba marginile care zvâcneau.

— În timp ce creăm o experienţă excepţională şi inovatoare pentru consumatori, replică interlocutorul meu. Ducem. Slujba la bun sfârşit şi o facem aşa cum trebuie.

Aş fi vrut s-o aplec pe Eva peste biroul meu şi să i-o frag. Tare.

Dar ca să fac asta, trebuia mai întâi să termin cu afurisita asta de şedinţă.

— Excelent. Acum, trebuie doar să faceţi asta mai repede. Vă trimit o echipă care să vă ajute să vă îndepliniţi obiectivele la timp. Ei o să…

— O clipă, Cross! se răsti Henderson, aplecându-se spre cameră. Ne trimiţi nişte legume corporatiste care să ne sufle în ceafă, iar în felul ăsta n-o să reuşeşti decât să ne întârzii! Trebuie să laşi departamentul în seama noastră. Dacă o să avem nevoie de ajutorul tău, o să ţi-l cerem.

— Dacă crezi că-ţi dau bani ca să fiu un partener care stă cuminte în colţul lui, înseamnă că nu ţi-ai făcut lecţiile.

— O-o, murmură Eva, cu ochii strălucind a râs pe sub sticlă.

Am întins mâna sub birou şi am prins-o de ceafă, strângând-o uşor.

— Zona aplicaţiilor este foarte concurenţială. De asta m-ai abordat pe mine. Mi-ai prezentat un concept de joc unic şi foarte incitant, precum şi o perioadă de un an pentru dezvoltarea lui, iar echipa mea a considerat că e un termen rezonabil şi care poate fi atins.

Am făcut o pauză scurtă, chinuit de senzaţia buzelor ei calde, care alunecau în sus şi-n jos pe mădularul meu înnebunit. Acum, Eva se apucase serios de treabă, frecându-mi-o cu putere cu mâna. Se dusese timpul excitării, al gâdilării. Voia să-mi dau drumul. Acum.

— Vedeţi lucrurile dintr-o perspectivă greşită, domnule Cross, interveni Ken Harada, trecându-şi mâna prin bărbuţa albăstruie. Termenele tehnice nu lasă loc pentru un proces creativ organic. Nu înţelegeţi cum…

— Nu mă face pe mine să par ticălosul din povestea asta! Nevoia să împing, să fac sex, era înnebunitoare. Simţeam că mă copleşeşte un val de agresiune, care mă făcea să mă străduiesc din greu să mai păstrez o aparenţă de politeţe. Mi-aţi garantat livrarea la timp a tuturor elementelor, după un program pe care voi înşivă l-aţi creat, dar nu vă ţineţi de el. Iar acum, sunt obligat să vă ajut să vă ţineţi promisiunile pe care le-aţi făcut.

Artistul se lăsă la loc în scaun, mormăind ceva în barbă.

Am strâns-o mai tare de ceafă pe Eva, încercând s-o fac s-o ia mai încet. Pe urmă însă m-am dat bătut, începând să-i mişc chiar eu capul, obligând-o să sugă mai repede. Mai tare. Să mă stoarcă.

— Uite cum o să facem de acum încolo. O să lucraţi împreună cu echipa pe care v-o trimit. Dacă mai aveţi fie şi o singură întârziere, o să-l scot pe Tim din proiect.

— Aiurea! exclamă el. Asta e aplicaţia mea! Nu poţi să mi-o iei.

Ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă diplomaţie, dar nu mai aveam nici urmă de aşa ceva, căci mintea îmi era năucită de dorinţa animalică de împreunare.

— Trebuia să citeşti contractul cu ceva mai multă atenţie. Fă-o în noaptea asta şi o să discutăm din nou mâine, după ce soseşte echipa.

„După ce îmi dau drumul…”

Mă treceau fiori pe şira spinării. Testiculele mi se retrăseseră. Mai aveam puţin, iar Eva ştia. Mă sugea cu atâta putere, că obrajii i se scobeau, în timp ce mă mângâia uşor cu limba în partea inferioară a glandului, atât de sensibilă. Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul, iar palmele îmi erau ude de sudoare.

Cu ochii la cele şase chipuri supărate, auzind în căşti protestele lor furioase, am simţit cum orgasmul năvăleşte peste mine ca un tren de mare viteză. Am oprit în grabă sunetul, dând drumul unui geamăt animalic, în timp ce mă goleam cu frenezie în gura neostenită a Evei. Ea gemu la rândul ei, frecându-mi mădularul cu amândouă mâinile, storcându-mă, în vreme ce eu îmi

dădeam drumul în valuri de neoprit.

Simţeam cum mi se înroşise faţa. Uitându-mă la monitor cu chipul împietrit, am reuşit în cele din urmă să-mi zăgăzuiesc nevoia de a închide ochii şi de a-mi da capul pe spate, de a-mi îngădui să mă umplu de plăcerea nemaipomenită de a avea orgasm pentru soţia mea. De a ajunge la orgasm *datorită* ei.

Când presiunea s-a mai potolit, i-am ridicat capul, mângâind-o uşor pe obraz.

Apoi am pornit iar sunetul microfonului.

— Administratorul meu de reţea o să vă sune peste câteva clipe, am zis, cu glasul încă răguşit, ca să stabilească detaliile întâlnirii de mâine. Sper să putem ajunge la o înţelegere amiabilă. Până atunci.

După care am închis programul şi m-am descotorosit de căşti.

— Vino încoace, îngeraş!

Şi zicând asta, mi-am dat scaunul în spate şi am tras-o spre mine înainte ca ea să apuce să se ridice singură.

— Eşti un robot! gemu ea, cu glasul la fel de răguşit ca şi al meu; avea buzele roşii şi umflate. Nu-mi vine să cred, nici măcar n-ai tresărit! Cum poţi… O!

Danteluţa minusculă a desuurilor ei

tocmai căzuse pe jos, sfâşiată.

— Îmi plăceau chiloţeii ăia, se văită ea cu răsuflarea întretăiată.

Am luat-o în braţe şi am pus-o, aşa, goală, pe sticla rece, în aşa fel încât să pot să intru în ea de îndată.

— Asta o să-ţi placă mai mult.

— Îngeraş!

Eva clipi ca o pisicuţă adormită, văzându-mă că ies din baia biroului.

— Mmmm?

Nu mi-am putut ascunde un zâmbet larg, văzând-o că rămăsese tolănită la mine pe scaun.

— Bănuiesc că te simţi bine.

— Cum nu se poate mai bine, zise ea, trecându-şi o mână prin păr. Mi-e dor de mintea pe care mi-ai alungat-o de cât de tare m-ai tras-o, dar în rest mă simt excelent, mulţumesc foarte mult de întrebare.

— Cu multă plăcere, am răspuns, îndreptându-mă spre ea cu un prosop cald şi umezit.

— Încerci cumva să stabileşti un nou record pentru cele mai multe orgasme pe zi?

— Interesantă propunere. Aş vrea să

încerc.

Ea ridică o mână, ca pentru a mă ţine la distanţă.

— Gata, obsedatule! Dacă mi-o mai tragi o dată, o să ajung o retardată bâlbâită, cu balele curgând.

— Anunţă-mă, te rog, dacă te răzgândeşti.

Pe urmă am îngenuncheat şi am pus-o să-şi desfacă picioarele. Păsărică ei rozalie, epilată total, era absolut încântătoare. Perfectă.

Ea mă privea în timp ce o ştergeam, trecându-şi degetele prin părul meu.

— Să nu lucrezi prea mult în weekendul ăsta, bine?

— De parcă aş putea să fac altceva când tu nu eşti ulei, am şoptit.

— Dormi mai mult, citeşte o carte, pune la cale o petrecere…

— Să ştii că n-am uitat, am zâmbit eu. În seara asta o nu-i invit pe băieţi.

— Da? întrebă ea, scuturându-se dintr-odată de lene. M-am dat înapoi înainte să mă înlănţuie cu picioarele. Ce băieţi?

— Cei pe care vrei să-i cunoşti.

— Îi suni?

— Ne întâlnim, am spus, ridicându-mă.

— Şi ce-o să faceţi?

— Bem. Ne distrăm.

Apoi m-am întors în baie, am aruncat prosopul în coşul de rufe şi m-am spălat pe mâini. Eva venise după mine.

— Într-un club?

— Poate. Probabil însă că nu.

Ea se sprijinise de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

— E vreunul dintre ei căsătorit?

— Da, am răspuns, punând prosopul la loc pe suport. Eu.

— Serios? O să fie şi Arnold?

— Poate. Aşa cred.

— Ce-i cu răspunsurile astea telegrafice?

— Ce-i cu interogatoriul ăsta?

Pusesem o întrebare căreia îi cunoşteam deja răspunsul. Soţia mea era o femeie geloasă, posesivă. Din fericire pentru noi doi, mie îmi plăcea asta. Şi încă foarte mult.

Ea înălţă din umeri, într-un gest defensiv.

— Nu voiam decât să ştiu ce-o să faci, nimic mai mult.

— Rămân acasă, dacă rămâi şi tu.

— Nu-ţi cer să faci asta.

Avea o dâră de creion negru întinsă sub ochi. Îmi plăcea enorm s-o smotocesc şi să-i dau aparenţa aceea de abia-ce-am-făcut-amor. Nici unei alte femei nu-i stătea aşa de bine.

— Atunci, treci la subiect!

Ea pufni, enervată:

— De ce nu-mi spui ce-aţi pus voi la cale?

— Pentru că nu ştiu, Eva. De obicei, ne întâlnim la unul dintre noi şi bem. Jucăm cărţi. Câteodată, ieşim în oraş.

— La agăţat. O gaşcă de tipi super care s-au afumat şi vor să se distreze.

— Asta nu e o crimă. Şi cine a zis că sunt atrăgători?'

Ea mă privi ironic.

— Ies împreună cu tine la agăţat. Asta înseamnă fie că sunt destul de arătoşi ca să nu se piardă cu totul în umbra ta, fie că au atâta încredere în ei, încât nu-şi fac griji din cauza asta.

Am ridicat mâna stângă, iar rubinele roşii ca sângele din verigheta mea au strălucit în lumină. Nu scosesem deloc inelul de pe deget şi nici n-aveam s-o fac vreodată.

— Îţi aduci aminte de asta?

— Nu-mi fac griji pentru, tine, mormăi ea, lăsând să-i cadă brațele. Dacă nu ţi-o trag îndeajuns de mult, ai nevoie de ajutor.

— Spune nevasta care n-a putut să aştepte un sfert de oră.

Ea scoase limba.

— De asta am ajuns să ţi-o trag chiar aici.

— Arnoldo nu are încredere în mine, Gideon. Nu vrea deloc să te vadă cu mine.

— Dar nu e decizia lui. Şi chiar şi printre prietenii tăi o să fie unii cărora n-o să le plac. Ştiu că, de exemplu, Cary e cu garda ridicată.

— Dar dacă Arnoldo o să le spună celorlalţi ce părere are despre mine?

— Îngeraş! am zis, ducându-mă spre ea şi punându-i mâinile pe şolduri. Discuţia despre sentimentele proprii este domeniul exclusiv al femeilor.

— Nu fi misogin!

— Ştii că am dreptate. În plus, Arnoldo ştie cum e. A fost şi el îndrăgostit.

Ea se uită la mine cu ochii ei de o frumuseţe unică.

— Şi tu eşti îndrăgostit, domnule Cross?

— În mod irevocabil.

Manuel Alcoa îmi dădu o palmă pe

spinare, dându-mi ocol.

— Tocmai am pierdut o mie de dolari din cauza ta, Cross.

Mă sprijineam de hiatul din bucătărie, cu mâna încleştată pe telefon, în buzunarul de la blugi. Eva era cam pe la mijlocul zborului şi eu stăteam pe ghimpi, aşteptând o veste de la ea sau de la Raul. Nu-mi fusese niciodată teamă de zbor, nu mă temusem niciodată pentru siguranţa cuiva care mergea cu avionul. Până acum.

— Cum aşa? am întrebat, luând o duşcă de bere.

— Eşti ultimul bărbat pe care l-aş fi bănuit vreodată în stare să-şi pună pirostriile, şi când colo, te-ai legat primul la gard, zise Manuel, clătinând din cap. Asta mă ucide.

— Ai pariat împotriva mea? am zis, lăsând sticla jos.

— Da. Deşi am o bănuială că cineva a avut nişte informaţii din interior. Şi managerul meu de portofoliu îi aruncă o privire urâtă lui Arnold Ricci, care stătea în partea opusă a insulei de bucătărie şi care ridică din umeri.

— Dacă asta te consolează în vreun fel, i-am spus, să ştii că şi eu aş fi pariat tot

împotriva mea.

Manuel rânji:

— Latino-americanele sunt cele mai tari, prietene. Sunt sexy, ai pe ce pune mâna. Nu le pierzi prin pat sau pe afară. Au temperament. Sunt pătimaşe. Bună alegere, mai mormăi el.

— Manuel! strigă Arash, din living. Adu odată lămâile alea verzi!

Manuel ieşi din bucătărie cu bolul de felii de lime. Apartamentul de lux al lui Arash era modern şi spațios şi avea o vedere panoramică spre East River. Era Incredibil cât de puţini pereţi avea, cu excepţia celor ai băilor.

Am înconjurat insula cu blat de granit, ducându-mă la Arnoldo.

— Cum îţi mai merge?

— Bine, răspunse el, cu ochii în lichidul gălbui din paharul de whisky pe care îl clătina în mână. Te-aş întreba şi eu acelaşi lucru, dar arăţi bine. Mă bucur.

N-am stat să mă învârt în jurul subiectului.

— Eva îşi face griji că ai o problemă cu ea.

El îmi aruncă o privire scurtă.

— N-am fost niciodată lipsit de respect

cu femeia ta.

— Iar ea n-a spus niciodată că ai fi fost.

Arnold sorbi din whisky, plimbând un pic lichidul lin prin gură înainte să-l înghită.

— Înţeleg că eşti – care-i cuvântul? – ţinut captiv de femeia asta.

— Înlănţuit, i-am zis, întrebându-mă de ce n-o fi vorbit pur şi simplu în italiană.

— A, da! zâmbi uşor. Şi eu am trecut pe acolo, prietene, după cum ştii prea bine, aşa că nu te judec.

Ştiam că Arnoldo înţelegea. Îl găsisem la Florenţa; încerca să-şi revină după ce pierduse o femeie, înecându-şi amarul în alcool şi gătind ca un nebun, făcând atât de multă mâncare de cinci stele, că o dădea pe gratis. Fusesem fascinat de disperarea lui absolută, dar nu fusesem în stare să o pricep.

Fusesem atât de sigur că eu n-aveam să cunosc niciodată aşa ceva. La fel ca peretele de sticlă din biroul meu, care se opaciza şi bloca sunetele, imaginea mea despre viaţă era absolut opacă. Ştiam că n-aveam să fiu niciodată în stare să-i explic Evei cum mi se păruse ea când o văzusem pentru prima dată, atât de vibrantă, de caldă. O explozie de culoare într-un peisaj în alb-negru.

— *Voguo che sia felice.* Era o declaraţie cât se poate de simplă, însă în ea stătea esenţa problemei. Vreau *ca ea să fie fericită.*

— Dacă fericirea ei depinde de ceea ce cred eu, răspunse el în italiană, atunci ceri prea mult. Eu nu voi spune niciodată o vorbă împotriva ei. O să mă port întotdeauna cu ea cu respectul pe care îl simt pentru tine, atâta timp cât veţi fi împreună. Dar, Gideon, ceea ce cred eu este alegerea şi dreptul meu.

Mi-am aruncat privirea spre Arash, care aranja paharele pe barul din living. Cum era avocatul meu principal, ştia despre căsătoria mea şi despre înregistrarea partidei de sex a Evei şi nu avusese nicio problemă cu niciuna dintre astea.

— Relaţia noastră este… complexă, i-am explicat încetişor. Eu am rănit-o tot atât de mult cât m-a rănit şi ea pe mine; ba, după cât se pare, chiar şi mai mult.

— Nu mă miră să aud asta, dar îmi pare rău, zise Arnoldo, scrutându-mă cu privirea. Nu puteai să alegi şi tu pe vreuna dintre celelalte femei care te-au iubit şi care nu-ţi dădeau bătăi de cap? Vreo prezenţă decorativă şi confortabilă, care să-ţi între în

viaţă fără să facă valuri?

— Ca s-o citez pe Eva, şi care ar mai fi distracţia în cazul ăsta? Am zâmbit, după care am redevenit serios. Arnoldo, ea mă ţine în priză. Mă face să văd lucruri… să mă gândesc la lucruri într-un fel în care nu o făceam înainte. Şi mă iubeşte. Nu ca toate celelalte.

Şi mi-am băgat mâna în buzunar, luând telefonul din nou.

— Celorlalte nu le-ai permis să te iubească.

— Nu puteam. O aşteptam pe ea. Văzând că pe chipul lui apăruse o expresie gânditoare, am adăugat: Nu-mi închipui că Bianca ta era blândă ca un mieluşel.

— Nu, râse el. Dar viaţa mea e simplă. Mi-ar prinde bine nişte complicaţii.

— Viaţa mea era foarte ordonată. Acum a devenit o aventură.

Arnoldo redeveni serios, privindu-mă grav.

— Dar pe mine tocmai sălbăticia din ochii ei, care îţi place ţie atâta, mă îngrijorează cel mai mult.

— Nu-ţi mai face griji!

— O să spun asta o dată şi numai o dată. N-ai decât să te superi pe mine pentru

ce-am de zis, dar te rog să înţelegi că ţi le spun aşa cum le simt.

— Spune ce-ai pe suflet, am zis, cu maxilarul încleştat.

— La cină, am stat la masă cu Eva şi cu Brett Kline. I-am observat împreună. Între ei există o atracţie, care nu-i prea departe de ceea ce am văzut între Bianca şi bărbatul pentru care m-a părăsit. Aş dori să cred că Eva o s-o ignore, dar a dovedit deja că nu este în stare de asta.

— A avut motive, am răspuns, susținându-i privirea. Motive pe care i le-am dat chiar eu.

Arnoldo îşi turnă iar în pahar.

— Atunci, mă rog să nu-i mai dai şi alte motive.

— Hei! strigă Arash. Mai lăsaţi italiana şi mişcaţi-vă fundurile aici!

Arnoldo îşi ciocni paharul de sticla mea, trecând pe lângă mine. Mi-am terminat berea singur, gândindu-mă câteva clipe la vorbele lui Arnoldo.

După care m-am dus şi eu la petrecere.

Capitolul 4

— De ce te-ai încruntat, fetiţo? mă

întrebă Cary. Vorbea încet, era încă somnoros după pastila de dramamin pe care o luase la decolare.

Mă uitam la variantele din meniul derulant peste care treceam cu cursorul, întrebându-mă pe care să o aleg. *Logodită* sau *E complicat*? Din moment ce mi se potrivea şi *Căsătorită,* mă gândeam că *Toate cele de mai sus* ar fi fost opţiunea potrivită.

N-ar fi amuzant să explic asta?

Mi-am lăsat apoi privirea să alunece prin cabina luxoasă a avionului privat al lui Gideon, oprindu-mă la prietenul meu. Era tolănit pe canapeaua albă de piele, cu mâinile sub cap. Aşa, înalt şi zvelt, era o imagine frumoasă, cu tricoul ridicat şi cu pantalonii safari lăsaţi mult, lăsând la vedere muşchii uluitori care ajutau firma Grey Isles să vândă blugi, lenjerie şi alte haine pentru bărbaţi.

Cary nu avea nicio problemă să se simtă în largul lui în interioarele luxoase, caracteristice pentru imensa avere a lui Gideon. Se instalase de îndată, confortabil, în eleganţa cabinei ultramoderne. Şi nu ştiu cum, chiar aşa, îmbrăcat foarte lejer, arăta absolut în largul lui în decorul de oţel sablat

şi stejar cenuşiu.

— Încerc să-mi fac nişte conturi pe reţelele de socializare, l-am lămurit.

— Uau! făcu el, ridicându-se cu o graţie naturală, înviorându-se brusc şi în mod surprinzător. Asta chiar că-i un pas mare!

— Mda.

Din cauza lui Nathan, mă tot ascunsesem, speriată să mă afişez şi să risc ca în felul acesta să-i fie mai uşor să mă găsească.

— Dar acum e timpul. Mă simt... Lasă! Pur şi simplu, a venit vremea.

— În regulă, zise el, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi ciocnindu-şi uşor degetele unele de altele. Atunci, de ce pari aşa de încruntată?

— Păi trebuie să mă gândesc la multe. Vreau să spun, cât de mult despre mine ar trebui să dezvălui? Nu mai trebuie să-mi fac griji în legătură cu Nathan, însă Gideon e supravegheat constant.

Acum, că gândurile îmi zburaseră la Gideon, am dat o căutare pe profilul lui. Mi-a apărut cu un mic semn albastru de văzut, care îmi arăta că fusese verificat şi că era chiar profilul lui. La vederea fotografiei lui, într-un costum negru la trei piese şi purtând

cravata albastră care îmi plăcea foarte mult, am simţit o gheară de dor. Fusese fotografiat pe un acoperiş, cu Manhattanul înceţoşat în fundal, el fiind însă înfăţişat foarte clar de lentila aparatului.

În realitate, avea o figură şi mai pronunţată şi mai vibrantă. Am rămas cu privirea aţintită spre ochii lui

Gideon, pierzându-mă în albastrul lor imposibil. Părul lui negru îi cădea în şuviţe netede, negre ca smoala, încadrându-i chipul perfect de înger căzut.

Eram prea poetică? O, da. Dar numai privirea lui, şi ar fi putut să inspire sonete. Ca să nu mai vorbesc de o căsătorie pe nepregătite.

Oare când fusese făcută fotografia? înainte să ne cunoaştem? Avea privirea aceea implacabilă, îndepărtată, care mă făcea să-l văd ca pe un vis imposibil.

— M-am căsătorit, am trântit-o brusc, smulgându-mi privirea de la bărbatul cel mai minunat pe care îl văzusem în viaţa mea. Cu Gideon, fireşte. Cu cine altcineva aş putea să mă mărit?

Cary încremenise, în timp ce eu trăncăneam fără rost.

— Ce-ai zis?

Mi-am frecat palmele de pantalonii de yoga. Profitam de un avantaj dându-i vestea în timp ce medicamentele pentru răul de mişcare îi adormeau creierul, dar voiam să mă servesc de tot ce-mi ieşea în cale.

— În weekendul trecut, când am fost plecată cu el. Am fugit în lume.

El rămase tăcut vreme îndelungată, după care sări în picioare:

— Îţi baţi joc de mine?

Raul întoarse capul înspre noi. Era o mişcare lejeră, lentă, însă privirea îi era vigilentă şi la pândă. Stătea în colţul celălalt al cabinei, ciudat de pierdut în peisaj pentru un tip atât de vizibil de felul lui.

— Ce-i cu graba asta nebună? se răsti Cary.

— Pur şi simplu… s-a întâmplat.

Nu aveam cum să-i explic. Şi eu crezusem că e prea devreme. Şi încă mai aveam aceeaşi impresie. Însă Gideon era unicul bărbat pe care aveam să-l iubesc vreodată atât de complet. Şi, cu cât mă gândeam mai mult, îmi dădeam seama că el avea dreptate: n-am fi făcut decât să amânăm inevitabilul. Iar Gideon avea nevoie de făgăduiala mea că o să fiu a lui pe vecie. Soţul meu cel uluitor, căruia îi venea atât de

greu să creadă că poate fi iubit.

— Să ştii că nu regret.

— Nu încă, mi-o întoarse Cary, trecându-şi mâinile prin păr. Doamne, Eva! Doar nu te repezi să te măriţi cu primul tip cu care ai o relaţie serioasă.

— Dar nu-i deloc aşa, am protestat, aruncând stânjenită o privire în direcţia lui Raul. Doar ştii ce simţim unul pentru altul.

— Sigur că da. Luaţi separat, sunteţi doi ţicniţi. Împreună, faceţi balamucul perfect.

I-am arătat degetul mijlociu, zicând apoi:

— O să lucrăm la asta. Faptul că purtăm o verighetă nu înseamnă că nu ne mai dăm seama cum stau lucrurile.

El se prăvăli în fotoliul de lângă mine.

— Şi ce motivaţie ar mai avea el ca să repare ceva? Şi-a primit premiul cel mare, ambalat şi cu fundiţă. Iar tu te-ai împotmolit în visele lui de psihopat şi în schimbările de dispoziţie uriaşe cât Marele Canion.

— Ia stai puţin, l-am întrerupt înţepată, căci vorbele lui purtau în ele adevăruri muşcătoare. Când ţi-am spus că ne-am logodit, nu te-ai înfoiat aşa.

— Pentru că m-am gândit că o să treacă cel puţin un an până când Monica o să pună

la cale nunta. Poate chiar un an şi jumătate. Că o să aveţi ceva vreme la dispoziţie ca să încercaţi să trăiţi împreună.

L-am lăsat să bodogănească. Era mai bine aici, la 12 000 de metri înălţime, decât cine ştie pe unde în public, unde putea să-l audă tot universul.

El se aplecă spre mine, cu o sclipire fioroasă în ochii verzi.

— Eu o să am un copil şi nu sunt căsătorit. Ştii de ce? Pentru că sunt mult prea distrus şi o ştiu prea bine. Nu am niciun chef să car un pasager după mine în goana asta nebună. Dacă el te-ar iubi, s-ar gândi la tine şi la ce e cel mai bine pentru tine.

— Sunt tare încântată că te bucuri pentru mine, Cary. Înseamnă enorm pentru mine.

Vorbele mele musteau de sarcasm, însă erau adevărate în felul lor. Aveam destule prietene pe care puteam să le sun şi care mi-ar fi spus ce nemernică uluitor de norocoasă eram. Cary era prietenul meu cel mai Imn, pentru că îmi spunea mereu totul verde în faţă, chiar şi atunci când îmi doream cu disperare să fiu dusă cu zăhărelul.

Cary se gândea însă numai la părţile întunecate. Nu pricepea ce lumină adusese Gideon în viaţa mea. Acceptarea şi iubirea. Siguranţa. Gideon îmi dăduse înapoi libertatea, viaţa neumbrită de spaimă. Faptul că îi jurasem credinţă în schimbul acestor lucruri era numai o parte din plata datoriei faţă de el.

M-am uitat iar la profilul lui Gideon; dând în jos pagina, am observa că postarea cea mai recentă era un link către un articol despre logodna noastră. Mă îndoiam că îl postase chiar el: era prea ocupat ca să-şi bată capul cu lucruri din astea. Dar îmi închipuiam că el îi dăduse undă verde. Şi în caz că nu, probabil că îi anunţase deja pe oamenii lui că eu eram îndeajuns de importantă încât să devin acea bucăţică din ştirile despre viaţa lui personală pe care era în regulă să o împărtăşească pe un profil care în rest era concentrat întru totul pe afaceri.

Gideon era mândru de mine. Era mândru că se însoară cu mine, o ţipă absolut varză, cu o istorie de alegeri proaste în spinare. Orice ar fi crezut oricine altcineva, ştiam că de fapt eu eram cea care primise premiul cel mare, ambalat şi legat

cu fundiţă.

— Fir-ar! mormăi Cary, prăbuşindu-se în scaun. Mă faci să mă simt ca un măgar.

— Dacă aşa zici tu… am murmurat, dând clic pe link ca să mai văd şi alte poze ale lui Gideon.

Dar asta a fost o greşeală.

Toate fotografiile postate de oamenii care se ocupau cu profilul lui social erau legate de afacerile sale, însă pozele neoficiale în care era etichetat erau departe de a fi astfel. Acolo, scăldate în culori vii, erau poze cu el însoţit de femei superbe. Şi asta avu darul să-mi dea parcă un pumn în faţă. Gelozia îşi înfipsese ghearele în stomacul meu şi îl sfâşia încetişor.

Doamne, cât de bine putea să arate în smoching! întunecat şi primejdios. Cu chipul lui de o frumuseţe sălbatică, cu pometii şi cu gura perfect tăiate, într-o postură încrezătoare şi de-a dreptul arogantă. Un mascul alfa în deplinătatea forţelor sale.

Ştiam că fotografiile acelea nu fuseseră făcute de curând. Ştiam că femeile din ele nu ştiau cu adevărat cât era el de nebuneşte de bun la pat; el avea reguli stricte în legătură cu asta. Dar asta nu mă împiedica

să mă simt agitată la vederea acelor imagini.

— Şi eu am aflat ultimul? întrebă Cary.

— Tu eşti singurul care ştie, am răspuns, aruncând o privire spre Raul. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Gideon ar vrea să spună asta întregii lumi, însă o să ţinem totul la cutie.

El mă privea scrutător.

— Pentru câtă vreme?

— Pentru totdeauna. Nunta care o să aibă loc va fi prima din punctul de vedere al tuturor.

— Nu eşti sigură că ai făcut ce trebuia?

Faptul că lui Cary nu-i păsa că avem audienţă mă scotea din minţi. În ce mă privea, eu nu-mi puteam scoate absolut deloc din minte gândul că orice mişcare pe care o făceam şi cel mai mic cuvinţel pe care îl scoteam erau înregistrate.

Asta nu însemna însă că prezenţa lui Raul ar fi avut vreun efect asupra răspunsului meu.

— Nu. Mă bucur că ne-am căsătorit. Cary, îl iubesc.

Eram bucuroasă că Gideon era al meu. Şi-mi era dor de el. Chiar şi mai tare, după ce văzusem pozele acelea.

— Ştiu prea bine asta, oftă Cary.

Fără să mă mai pot abţine, am deschis aplicaţia de mesaje de pe laptopul meu şi i-am scrie lui Gideon: „Mi-e dor de tine”.

El mi-a răspuns aproape instantaneu: „întoarce avionul înapoi!”

Asta mi-a smuls un zâmbet. Era atât de tipic pentru el. Şi atât de diferit de felul cum eram eu. Să-i mănânc timpul pilotului, consumul de carburant… toate astea mi se păreau frivolităţi. Totuşi, chiar mai mult decât atât, ar fi fost dovada că devenisem înfiorător de dependentă de Gideon. Iar asta ar fi fost de-a dreptul sărutul morţii pentru relaţia noastră. El putea să aibă totul, orice femeie, oricând. Dacă aş fi devenit vreodată prea uşor de manevrat pentru el, amândoi ne-am fi pierdut respectul pentru mine. Iar după asta n-ar mai fi durat mult până să pierd şi iubirea lui.

Am revenit la profilul meu şi am încărcat o poză selfie cu mine şi cu Gideon pe care o făcusem cu telefonul meu. Am pus-o ca poză principală, după care l-am etichetat pe el şi am adăugat şi o descriere: „Iubirea vieţii mele”.

La urma urmelor, dacă printre fotografiile lui tot erau şi unele în care

apărea cu femei, voiam ca măcar una dintre ele să fie cu mine. Iar cea pe care o alesesem era fără îndoială foarte intimă. Stăteam culcaţi pe spate, cu tâmplele lipite, eu nemachiată, iar el relaxat, cu un zâmbet în privire. Sfidam pe oricine să se uite şi să îndrăznească să nu vadă că aveam o legătură personală cu el, pe care lumea n-avea s-o cunoască vreodată.

Dintr-odată, m-a cuprins dorinţa să-l sun. Era atât de presantă, că aproape că-i auzeam glasul acela uluitor de senzual, la fel de îmbătător ca o băutură extrem de rafinată, elegant, dar cu o urmă de asprime. Voiam să fiu cu el, să-l ţin de mână, cu buzele lipite de gâtul lui, în locul în care mireasma pielii lui trezea în mine ceva flămând, de dinaintea timpurilor.

Uneori, mă înspăimânta cât de mult îl doream. Atât de mult, că nu-mi mai păsa de nimic altceva. Cu nimeni pe lume nu voiam mai mult să-mi petrec timpul, nici măcar cu prietenul meu cel mai bun, care în clipa aceea avea o nevoie aproape înnebunitoare de mine.

— Cary, totul este în ordine, l-am asigurat. Nu-ţi face griji!

— Aş fi şi mai îngrijorat dacă m-aş gândi

că tu chiar crezi asta, răspunse el, trecându-şi nerăbdător mâna prin păr ca să şi-l dea pe spate. Eva, e prea repede.

Am încuviinţat cu un gest al capului.

— Dar o să meargă.

Trebuia să meargă. Nu-mi puteam închipui viaţa fără Gideon în ea.

Cary îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Aş fi putut crede că fusese doborât de pastilele împotriva răului de mişcare, dacă n-aş fi văzut că încheieturile degetelor i se albiseră de cât de tare strângea braţele fotoliului. Vestea nu-i picase deloc bine. Şi eu nu ştiam ce să-i spun ca să-l liniştesc.

„Tot în direcţia greşită mergi”, îmi scrise Gideon.

Era cât pe ce să-l întreb de unde ştie, dar m-am abţinut.

„Te distrezi cu prietenii?”

„M-aş distra mai bine cu tine.”

Am zâmbit larg. „Sper şi eu”. Am făcut o pauză, apoi: „I-am spus lui Cary”.

Răspunsul n-a venit chiar pe dată: „Mai sunteţi prieteni?”

„Încă nu m-a dezmoştenit.”

N-a răspuns nimic la asta, iar eu m-am hotărât să nu despic prea mult firul în patru în legătură cu această tăcere. La urma

urmelor, îşi petrecea seara cu prietenii. Fusese prea mult chiar şi să aştept un simplu răspuns de la el.

Dar tot am fost în culmea fericirii când, peste zece minute, am primit încă un mesaj de la el: „Nu înceta să-ţi fie dor de mine”.

Mi-am ridicat privirea spre Cary, observând că mă urmărea. Oare şi Gideon se confrunta tot cu dezaprobarea prietenilor săi?

„Nu înceta să mă iubeşti”, i-am răspuns la mesaj.

Răspunsul lui a fost simplu şi tipic pentru el: „S-a făcut”.

— California, iubito, ce dor mi-a fost de tine! Cary coborâse scara avionului şi acum păşea pe pista aeroportului, dându-şi capul pe spate ca să admire cerul nopţii. Doamne, ce bine e să scapi de umezeala de pe Coasta de Est!

Am coborât şi eu grăbită după el, nerăbdătoare să zăresc silueta înaltă şi oacheşă, aşteptând lângă un Suburban negru, strălucitor. Victor Reyes era genul de bărbat care îţi poruncea să-i acorzi atenţie. În parte pentru că era poliţist. În rest, pentru că aşa era el.

— Taţi!

M-am repezit ca un bolid spre el, iar el s-a desprins de SUV-ul de care stătuse lipit, deschizându-şi braţele să mă întâmpine. A rezistat cu brio forţei cu care m-am aruncat în braţele lui şi m-a ridicat, strângându-mă aşa de tare, că nu mai puteam respira.

— Mă bucur aşa de mult că te văd, fetiţa mea, zise cu glas răguşit.

Cary se apropia de noi alene. Tata mă lăsă jos.

— Cary! Tata dădu mâna cu el, după care îl trase spre el, îmbrăţişându-l repede şi dându-i o palmă zdravănă pe spate. Arăţi bine, băiete!

— Mă străduiesc.

— Aţi luat tot? întrebă tata, uitându-se la Raul, care ieşise primul din avion şi acum stătea tăcut lângă un Mercedes Benz negru care fusese parcat şi aştepta în apropiere.

Gideon îmi spusese să uit de prezenţa lui Raul. Dar lui era lucru uşor pentru mine.

— Dap, răspunse Cary, aranjându-şi pe umăr cureaua genţii de voiaj. Îmi ducea şi bagajul meu, care era mai uşor decât al lui. Chiar dacă îmi luasem toate machiajele, plus trei perechi de pantofi, Cary tot avea mai mult bagaj decât mine.

Asta îmi plăcea la nebunie la el.

— Vă e foame? zise tata, deschizându-mi portiera din faţă.

În California abia trecuse de ora nouă, dar la New York era miezul nopţii. De obicei, era prea târziu ca să mai mănânc, dar nu luasem cina.

Cary fu cel care răspunse, chiar când intra în maşină:

— Suntem leşinaţi.

— Ţie ţi-e mereu foame, am râs eu.

— Şi ţie, bucălato, replică el, aşezându-se în spate pe scaunul din mijloc, ca să se poată apleca spre noi. Numai că eu nu simt nicio urmă de vină din cauza asta.

Ne-am îndepărtat de avionul privat, care se făcea tot mai mic pe măsură ce noi străbăteam asfaltul pisici, înspre ieşire. Am strecurat o privire spre profilul I atei, încercând să prind vreun semn după care să-mi dau seama care îi sunt gândurile despre stilul de viaţă pe care îl aveam ca soţie a lui Gideon. Avioane particulare. Bodyguarzi care nu mă slăbeau o clipă din ochi.

Ştiam ce simţea el în legătură cu averea lui Stanton, însă cel din urmă era tatăl meu vitreg. Speram că avea să fie ceva mai

relaxat în prezenţa unui soţ.

Totuşi, ştiam că schimbarea programului era cam de rău augur. Înainte, nu ne-am fi dus în portul San Diego. Ne-am fi dus spre Gaslamp şi acolo am fi luat o masă la Dick’s Last Resort, petrecându-ne o oră, două râzând de toate trăsnăile şi savurând o bere la cină.

Acum, între noi exista o tensiune care nu se făcuse simţită înainte. Nathan. Gideon. Mama. Toţi îşi băgau nasul.

Era ca naiba. Absolut enervant.

— Ce-aţi zice de cârciuma aia din Oceanside, cu bere ieftină şi cu coji de alune pe jos? sugeră Cary.

— Da! am exclamat, întorcându-mi privirea recunoscătoare spre el. Ar fi mişto.

Relaxat şi cunoscut. Perfect.

Era clar că şi tata era de aceeaşi părere, căci, uitându-mă la el, am văzut cum încerca să-şi ascundă zâmbetul.

— Te-ai prins.

Am ieşit din aeroport. Mi-am scos telefonul şi l-am redeschis, vrând să-l sincronizez cu playerul maşinii, ca să putem asculta nişte muzică şi să ne întoarcem astfel la vremuri ceva mai puţin complicate.

Mesajele începuseră să curgă atât de

repede, că mi-au umplut ecranul, creând o bară de defilare.

Cel mai recent era de la Brett. „Sună-mă când ajungi în oraş.”

Şi, chiar în clipa aceea, la radio începu să cânte *Fata de aur*.

A doua zi, tocmai urcam treptele verandei micuţe a casei tatălui meu, când telefonul începu să-mi vibreze. L-am scos din buzunarul pantalonilor scurţi, simţind un fior de fericire la vederea fotografiei lui Gideon pe ecran.

— Bună dimineaţa, l-am salutat, cuibărindu-mă într-unul dintre cele două fotolii din fier forjat pline cu perne care tronau pe verandă. Ai dormit bine?

— Destul de bine. Uşoara răguşeală din glasul lui mult iubit mi se insinua în mod delicios în trup. Radi susţine că Victor face o cafea care ar putea să trezească şi un urs din hibernare.

Am aruncat o privire spre Mercedesul parcat vizavi, pe strada îngustă. Ferestrele fumurii erau atât de închine la culoare, că nu puteam să-l văd pe bărbatul din maşină. Era un pic cam înspăimântător că Raul reuşise să discute deja cu Gideon despre cafeaua pe care tocmai i-o dusesem, înainte

ca eu să apuc să mă întorc în casă.

— Încerci cumva să mă intimidezi, arătându-mi că mă supraveghezi într-atât de aproape?

— Dacă aş vrea să te intimidez, nu m-aş purta cu atât a subtilitate.

Mi-am luat şi eu cana, pe care o lăsasem pe măsuţa de pe verandă ca să i-o duc lui Radi pe a lui.

— Şi nu-i aşa că ştii că tonul ăsta al tău mă face să vreau să te enervez şi eu?

— Pentru că-ţi place cum reacţionez eu la provocări, răspunse el mieros, făcându-mi pielea de găină, în ciuda căldurii zilei de vară.

Am schiţat un zâmbet.

— Deci, cum te-ai distrat cu băieţii aseară?

— Ca de obicei. Am băut. Ne-am sâcâit unii pe alţii.

— Aţi ieşit în oraş?

— Da, vreo două ore.

Mi-am încleştat mâna pe telefon, imaginându-mi o gaşcă de ţipi super, ieşiţi la vânătoare.

— Sper că te-ai distrat bine.

— N-a fost rău. Spune-mi ce planuri ai tu azi.

Am simţit în glasul lui aceeaşi notă de gelozie pe care o dezvăluisem şi eu. Din nefericire, căsătoria nu era un leac pentru gelozie.

— După ce se trezeşte Cary şi-şi dezlipeşte fundul de pe canapea, o să luăm prânzul cu tata, după care ne ducem la San Diego, să-l vedem pe doctorul Travis.

— Şi diseară?

Am luat o gură de cafea, pregătindu-mă sufleteşte pentru o ceartă. Ştiam că se gândeşte la Brett.

— Managerul trupei mi-a trimis un e-mail, ca să ştim de unde să ne luăm biletele VIP, dar am hotărât să nu mă duc la spectacol. Cary cred că poate să ia un prieten, dacă vrea. N-am prea multe de spus, aşa că fie o să mă văd mâine cu Brett, înainte să plec, fie o să vorbim la telefon.

L-am auzit cum oftează încetişor.

— Bănuiesc că ai o idee despre ce vrei să-i spui.

— O să vorbesc foarte simplu. Din cauză de *Fata de aur* şi de logodna mea, nu cred că e în regulă să ne mai vedem în societate. Sper că o să rămânem prieteni şi că o să ţinem legătura, dar e mai bine să ne scriem e-mailuri sau mesaje, dacă tu nu o să fii

împreună cu mine.

El rămase tăcut vreme atât de îndelungată, încât începeam să mă întreb dacă nu cumva se întrerupsese legătura.

— Gideon?

— Vreau să ştiu dacă ţi-e frică să te întâlneşti cu el.

Am mai luat o gură de cafea. Nu mă simţeam în largul meu. Băutura se răcise, dar oricum, aproape că nici nu-i simţeam gustul.

— Nu vreau să ne certăm în legătură cu Brett.

— Prin urmare, soluţia ta e să-l eviţi.

— Tu şi cu mine avem destule tâmpenii în legătură cu care să ne certăm, fără să-l mai băgăm şi pe el. Nu merită.

Gideon rămase iar tăcut. De data asta, am aşteptat să rupă el tăcerea. În cele din urmă, i-am auzit din nou glasul, de data asta încrezător şi hotărât:

— Eva, să ştii că pot să trăiesc cu asta.

Încordarea din umeri mi-a dispărut dintr-odată şi am simţit că mă liniştesc pe dinăuntru. După care, în mod paradoxal, mi s-a strâns inima. Îmi aminteam că îmi spusese cândva că ar putea îndura ca eu să iubesc un alt bărbat, numai să nu-l părăsesc

pe el.

Mă iubea mult mai mult decât se iubea pe sine. Mi se rupea inima să văd că se vindea pe sine la un preţ de nimic. Asta făcea cu neputinţă ca eu să am vreo reţinere faţă de el.

— Tu eşti totul pentru mine, am murmurat. Mă gândesc neîncetat la tine.

— Şi eu la el.

— Serios? am zis, coborând şi. Mai mult glasul, încercând să vorbesc cât mai încet. Pentru că eu sunt plină de tine. Sunt… da, sunt excitată. Mă copleşeşte o nevoie disperată de a te atinge. Creierul parcă mi s-a făcut terci; am nevoie de timp ca să mă concentrez, dar mi-e tare greu. De nu ştiu câte ori era să las baltă ce făceam ca să mă întorc la tine.

— Eva…

— Am fantezii despre cum mi-aş face apariţia la o şedinţă a ta şi aş sări pe tine. Ţi-am spus asta? Atunci când tânjesc rău de tot, aproape că pot să te *simt* cum mă pătrunzi.

I-am auzit geamătul uşor şi am continuat grăbită:

— De fiecare dată când te văd, mi se opreşte respiraţia. Dacă închid ochii, îţi pot

auzi vocea. Azi-dimineaţă, când m-am trezit, am intrat un pic în panică, pentru că eşti atât de departe. Aş fi dat orice să pot ajunge la tine. Îmi venea să plâng că nu puteam.

— Dumnezeule, Eva, te rog…

— Gideon, dacă e să-ţi faci griji pentru ceva, atunci ar trebui să-ţi faci pentru mine. Pentru că nu mai pot să fiu raţională când e vorba de tine. Sunt nebună după tine. Literalmente. Nu mă pot gândi la un viitor fără tine, că o iau razna.

— Fir-ar să fie! N-o să fii niciodată fără mine. O să îmbătrânim împreună. O să murim împreună. Eu n-o să trăiesc nici o singură zi fără tine.

Mi-am şters o lacrimă care mi se scurgea din colţul ochiului.

— Vreau să înţelegi că nu va trebui niciodată să te mulţumeşti cu o bucăţică din mine. De fapt, n-ar trebui să te mulţumeşti cu nimic. Meriţi ceva mult mai bun. Ai fi putut să ai pe oricine…

— Gata!

Am tresărit, auzindu-i şfichiul din glas.

— N-o să-mi mai spui niciodată aşa ceva, se răsti el. Altfel, îngeraş, jur pe bunul Dumnezeu că o să te pedepsesc.

Între noi se aşternu o tăcere şocată.

Vorbele pe care le rostisem mi se învârtejeau neîncetat în minte, luându-mă în râs pentru că mă arătasem atât de jalnică. Nu dorisem deloc să devin dependentă de el, dar uite că eram.

— Trebuie să plec, am zis cu glas răguşit.

— Nu închide! Eva, pentru numele lui Dumnezeu, suntem căsătoriţi. Suntem îndrăgostiţi. Nu e nicio ruşine în asta. Şi ce dacă e o nebunie? Suntem doar noi. Asta suntem. Trebuie să te obişnuieşti cu asta.

În spatele meu, se auzi scârţâitul uşii; tata ieşise pe verandă. M-am uitat la el, spunând:

— Gideon, a venit tata. Vorbim mai încolo.

— Mă faci fericit, zise el, pe tonul acela ferm şi grav pe care îl avea când lua o hotărâre de nestrămutat. Uitasem cum e. Să nu cumva să micşorezi ceea ce însemni pentru mine.

Doamne!

— Şi eu te iubesc.

Am închis telefonul şi l-am pus pe masă cu o mână tremurătoare.

Tata se aşează pe celălalt fotoliu, cu cafeaua în mână. Avea pantaloni lungi şi un

tricou kaki-închis, dar era în picioarele goale. Se răsese şi avea părul încă ud, iar vârfurile i se ondulaseră uşor.

Era tata, dar asta nu mă împiedica să văd cât era de atrăgător. Avea grijă să fie în formă, şi înfăţişarea lui emana o încredere în sine naturală. Înţelegeam de ce mama nu putuse să-i reziste când se cunoscuseră. Şi, după cum se părea, tot nu reuşea să-i reziste.

— Te-am auzit vorbind, zise el fără să mă privească.

— Ah! am simţit un ghem în stomac.

Era destul de rău că-i dezvăluisem totul lui Gideon.

— Iar faptul că aflasem că tata mă auzise nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile şi mai tare.

— Voiam să vorbesc cu tine, să văd dacă ştii ce faci, logodindu-te atât de repede, la o vârstă atât de tânără.

Mi-am ridicat picioarele, trăgându-le sub mine.

— Mă gândeam că aşa o să faci.

— Acum însă cred că pricep ce simţi, continuă el, scrutându-mă cu ochii lui cenuşii şi blânzi. Tu îţi exprimi sentimentele mult mai bine decât am făcut-o eu pe

vremuri. Mie nu mi-a ieşit niciodată decât cel mult „te iubesc”, iar asta pur şi simplu nu-i de ajuns.

Îmi dădeam seama că se gândea la mama. Ştiam că-i era greu să se abţină, din moment ce eu semănăm atât de mult cu ea.

— Nici Gideon nu crede că vorbele acelea sunt de ajuns.

Am lăsat ochii în jos, uitându-mă la inelele mele. Cel pe care mi-l dăruise Gideon ca să-şi exprime nevoia de a pune stăpânire pe mine, iar celălalt, un simbol atât al angajamentului său, cât şi un omagiu adus vremurilor în care se simţise pentru ultima oară iubit.

— Dar îmi arată. Tot timpul.

— Am stat de vorbă cu el de câteva ori, spuse tata, continuând după o pauză. Trebuie să-mi amintesc mereu că încă n-a împlinit treizeci de ani.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— E foarte atent la propria persoană.

— E şi foarte greu de citit.

Am zâmbit şi mai tare.

— E un jucător de pocher. Dar să ştii că e serios în ceea ce spune.

Îl credeam pe Gideon, aşa, aprioric. Întotdeauna îmi spusese adevărul. Problema

era că nu-mi vorbea de foarte multe lucruri.

— Şi vrea să se însoare cu fata mea.

I-am aruncat o privire.

— I-ai dat binecuvântarea ta.

— Mi-a spus că o să aibă mereu grijă de tine. Mi-a promis că o să aibă grijă să nu păţeşti nimic şi că o să te facă fericită, mai zise el, cu ochii aţintiţi la Mercedesul Benz parcat de partea cealaltă a străzii. Încă nu ştiu de ce îl cred, chiar dacă mi-a pus casa sub observaţie pentru tine. Şi nu-i deloc de ajutor că a minţit în legătură cu faptul că aştepta să te ceară de soţie.

— Taţi, nu mai putea să aştepte. Nu i-o lua în nume de rău! Mă iubeşte mult prea mult.

El îşi îndreptă iar privirea spre mine.

— Nu păreai prea fericită în timp ce vorbeai cu el.

— Ba nu. Păream disperată şi nesigură, am oftat eu. Îl iubesc ca o nebună, dar îmi vine să urlu când ajung să cerşesc iubire. Ar trebui să fim echilibraţi în relaţia asta. Egali.

— Bun scop. Să nu cumva să-l pierzi din vedere. Şi vrea şi el acelaşi lucru?

— Vrea să fim împreună. În toate. Însă el şi-a făcut o reputaţie, şi-a ridicat un

imperiu, iar eu vreau să realizez ceva la rândul meu. Nu neapărat un imperiu, dar reputaţia cu siguranţă.

— Ai vorbi cu el despre asta?

— O, da, am zâmbit ironic. Însă el consideră că doamna Cross ar trebui, în mod firesc, să joace în echipa Cross. Şi îi înţeleg punctul de vedere.

— Mă bucur să aud că v-aţi gândit la asta.

Am făcut o pauză.

— Dar?

— Dar asta poate fi o problemă serioasă, nu-i aşa?

Îmi plăcea foarte mult cum mă îndemna tata să sap mai adânc, fără să încerce să mă domine ori să mă judece. Aşa făcuse mereu.

— Ba da. Nu cred că ar putea să ne ducă la ruptură, însă ne-ar putea face probleme. El nu e obişnuit să nu primească ce vrea.

— Atunci, înseamnă că eşti bună pentru el.

— Aşa crede şi el. Am ridicat din umeri. Dar problema nu e Gideon. Eu sunt. El a trecut prin multe şi a trebuit să-şi rezolve problemele singur. Nu vreau să mai simtă că trebuie să se lupte de unul singur în

continuare. Vreau să simtă că suntem o echipă şi că sunt aici ca să-l sprijin. Şi mi-e tare greu să-i transmit mesajul acesta când şi eu vreau să fiu independentă.

— Semeni enorm cu mine, zise tata zâmbind; arăta aşa de bine, că mi se umplea inima de mândrie.

— Ştiu că o să te înţelegi cu el. E un om bun, cu o inimă de aur. Ar face orice pentru mine, tati. „Chiar şi să ucidă pentru mine."

Gândul ăsta mă făcu să mă înfior de spaimă. Posibilitatea ca Gideon să fie făcut răspunzător pentru moartea lui Nathan era atât de reală... Nu puteam să permit să i se întâmple ceva.

— O să-mi lase să plătesc eu nunta? întrebă tata, izbucnind în râs. Cred că mai degrabă ar trebui să întreb cât de tare o să mă cert cu mama ta în problema asta.

— Taţi... Simţeam că mi se strânge iar inima.

După toate discuţiile despre plata taxelor mele de facultate, ştiam prea bine că nu e cazul să-i spun că nu trebuie să strângă cureaua de s-o rupă pentru mine. Era o problemă de mândrie, iar tata era un om foarte mândru.

— Nu ştiu ce să spun, în afară de

mulţumesc.

El îmi zâmbi uşurat; mi-am dat seama că şi el se aşteptase ca eu să mă opun.

— Am vreo cincizeci de mii. Ştiu că nu e mult...

— E perfect, l-am întrerupt, luându-i mâna.

În minte, deja o auzeam pe mama făcând un caz imens din asta. Aveam să rezolv problema asta la timpul ei.

Şi merita din plin, pentru expresia de pe chipul tatei în momentul acela.

— Nu s-a schimbat.

Cary se oprise pe trotuar, în faţa fostului centru de recreaţie, şi-şi scosese ochelarii de soare. Privirea îi rătăcea peste intrare sălii de sport.

— Mi-a fost dor de locul ăsta.

— Şi mie, am zis, luându-l de mână.

Am făcut împreună cei câţiva paşi până la intrare, dând din cap în semn de salut spre cuplul care stătea la o ţigară lângă uşă. Am intrat apoi, întâmpinaţi de zgomotele unui meci de baschet. Două echipe, cu câte trei jucători, jucau un joc pe jumătate din teren, şicanându-se unii pe alţii şi râzând. Ştiam din proprie experienţă că uneori birourile neobişnuite ale doctorului Travis

erau singurul loc unde unii se simţeau liberi şi destul de în siguranţă încât să-şi permită să râdă.

Le-am făcut cu mâna jucătorilor, care se opriseră o clipă, să ne privească, după care am luat-o pe culoarul principal către uşa pe al cărei geam de sticlă era; scris tot *Antrenor*. Uşa era larg deschisă, şi înăuntru un chip îndrăgit stătea pe un scaun de birou ponosit, cu picioarele pe masa de lucru. Lovea de zor cu o minge tenis într-un perete, prinzând-o cu agilitate, în timp ce o pacientă pe care o ştiam de ceva vreme pufăia dintr-o ţigară electronică şi vorbea.

— O, Doamne! Kelly se ridică în picioare, căscând gura ei frumoasă şi dând drumul unui nor de fum.

Nu ştiam că voi doi v-aţi întors!

Şi se aruncă aşa de repede în braţele lui Cary, că abia am avut timp să-i dau drumul la mână.

Doctorul Travis îşi lăsă picioarele jos de pe birou şi se ridică la rândul lui în picioare, cu un zâmbet larg pe chipul lui plin de bunătate. Purta pantalonii şi cămaşa lui kaki obişnuite, sandale în picioare, iar cerceii din urechi îl dădeau de gol ca un tip neconvenţional. Părul lui nisipiu şi ţepos era

ciufulit, iar ochelarii cu ramă de sârmă îi stăteau un pic strâmb pe nas.

— Nu vă aşteptam să apăreţi până după trei, ne întâmpină el.

— La New York e trecut de trei, răspunse Cary, desprinzându-se de Kyle.

Eu aveam ceva bănuieli că prietenul meu se culcase cu blonda cea drăguţă, şi că ea nu trecuse peste asta la fel de uşor ca el.

Doctor Travis mă îmbrățișă mai întâi pe mine, apoi pe Cary. Am văzut cum prietenul meu cel mai bun închidea ochii, odihninduşi o clipă capul pe umărul doctorului Travis. Şi îmi dădură lacrimile, aşa cum mi ne întâmpla întotdeauna când îl vedeam pe Cary fericit. Doctorul Travis era un adevărat tată pentru el, şi ştiam cât de mult îl iubea Cary.

— Voi tot vă mai protejaţi unul pe celălalt în marele oraş?

— Sigur că da, am răspuns eu.

Cary însă mă arătă cu degetul.

— Ea îşi pune pirostriile. Şi eu o să am un copil.

Kyle scoase un strigăt de uimire, iar eu i-am dat un cot în coaste.

— Auuu! se văită el, frecându-şi locul lovit.

— Felicitări! zise doctorul Travis, clipind. Dar ştiu că amândoi v-aţi mişcat repede.

— Aşa s-ar zice, mormăi Kyle. Cât a trecut? O lună?

— Kyle! spuse doctorul, trăgându-şi scaunul la birou. Poţi să ne laşi singuri un minut?

Ea pufni şi se îndreptă alene spre uşă.

— Eşti bun, doctore, dar. Cred că o să ai nevoie de ceva mai mult timp.

— Deci te-ai logodit? întrebă Kyle, trăgând încă o dată din ţigara ei electronică, fără să-şi ia ochii de la Cary, care tocmai sărea peste doctorul Travis, făcând un eseu.

Stăteam pe băncile ponosite, în rândul al treilea de sus, destul de departe ca să nu putem auzi discuţia terapeutică în desfăşurare pe teren. Cary nu avea astâmpăr când se destăinuia. Doctorul Travis învăţase repede să-l menţină activ fizic dacă voia ca el să continue să vorbească.

Kyle se uita la mine.

— Eu m-am gândit mereu că până la urmă tu şi cu Cary o să rămâneţi împreună.

— Nu-i deloc cazul cu noi, am râs eu,

clătinând din cap. Lucrurile... nu au stat niciodată în. Felul ăsta.

Ea dădu din umeri. Avea ochii de culoarea cerului din San Diego şi şi-i punea în evidenţă cu un creion de ochi albastru-electric.

— Îl cunoşti de multă vreme pe tipul cu care te măriţi?

— De destul de mult.

Doctorul Travis reuşise să înscrie un coş, după care îl ciufuli drăgăstos pe Cary. Am văzut privirea pe care mi-o arunca; ştiam că îmi venise rândul. M-am ridicat în picioare, întinzându-mă.

— Ne vedem mai încolo, i-am zis lui Kyle.

— Baftă!

Am zâmbit într-un colţ al gurii, coborând treptele până la doctorul Travis.

Era cam de aceeaşi înălţime ca Gideon, aşa că m-am oprit înainte să ajung la ultima treaptă, ca să pot fi cam la acelaşi nivel cu el.

— Te-a gândit vreodată să te muţi la New York, doctore?

El îmi dărui zâmbetul lui ştrengăresc.

— De parcă n-ar fi destul de rele impozitele în California.

— Oricum, trebuia să încerc, am zâmbit eu dramatic.

— Ca şi Cary, zise el, cuprinzându-mă cu braţul pe după umăr când am coborât ultima treaptă. Sunt flatat.

Ne-am îndreptat spre biroul lui. Eu am închis uşa, în vreme ce el îşi lua un scaun de metal ciobit, întorcându-l cu spatele şi încălecându-l, cu braţele pe spătar. Asta era una dintre ciudăţeniile lui. Stătea în scaunul de birou numai când pierdea vremea; când se apuca de treabă, încăleca pe antichitatea aia.

— Povesteşte-mi despre logodnicul tău, îmi ceru, după ce m-am aşezat pe locul meu obişnuit, pe canapeaua tapiţată cu vinilin verde, lipită cu scotch ca să nu se dezintegreze şi plină de semnăturile pacienţilor foşti şi actuali.

— Ei, hai, l-am dojenit eu. Ştim amândoi prea bine că ţi-a raportat Cary totul.

Cary îşi începea întotdeauna şedinţele vorbind despre viaţa mea şi despre mine. Asta îl ajuta să ajungă în cele din urmă şi la el.

— Iar eu ştiu cine e Gideon Cross.

Am stat pe gânduri câteva momente, timp în care el a rămas tăcut, nu în

aşteptare, ci doar observându-mă.

— Gideon e… oh, Doamne, sunt atât de multe! E un om complicat. Avem câteva probleme la care trebuie să lucrăm, dar o s-o facem. Problema mea imediată e însă cea a sentimentelor pe care le am pentru un cântăreţ cu care… cu care am fost.

— Brett Kline?

— Ţi-ai amintit cum îl cheamă.

— Mi-a adus aminte Cary, însă îmi amintesc discuţiile pe care le-am avut despre el.

— Mda, aşa e. Mi-am oborât privirea spre minunata mea verighetă, răsucind-o pe deget. Sunt înfiorător de îndrăgostită de Gideon. El mi-a schimbat viaţa în foarte multe feluri. Mă face să mă simt frumoasă şi nepreţuită. Ştiu că pare prea repede, însă el e alesul.

Doctorul Travis zâmbi.

— Pentru mine şi soţia mea a fost dragoste la prima vedere. Eram în liceu când ne-am cunoscut, dar am ştiut că ea e fata cu care o să mă însor.

Privirea mi-a alunecat către fotografiile soţiei sale pe care le avea pe birou. Într-una era ceva mai tânără, iar alta era făcută de curând. Pe biroul lui era un talmeş-balmeş

de hârtii, echipamente de sport, cărţi şi postere ale unor personalităţi sportive de mult dispărute, dar ramele şi sticla care protejau fotografiile erau curate ca lacrima.

— Nu pricep de ce Brett mai are încă efect asupra mea. Nu e vorba în niciun caz de dorinţă. Nu mă imaginez cu nimeni altcineva, doar cu Gideon. În mod sexual sau altfel. Însă nu sunt indiferentă faţă de Brett.

— Şi de ce ai fi? mă întrebă el simplu. El a făcut parte din viaţa ta într-un moment de răscruce, iar când relaţia voastră a luat sfârşit, acest lucru ţi-a provocat o revelaţie.

— Interesul meu – dacă ăsta e cuvântul potrivit – nu poate fi descris ca nostalgie.

— Nu, sunt sigur că nu e nostalgie. Aş zice mai degrabă că ai nişte regrete. Te gândeşti la ce-ar fi fost dacă. Ai avut o relaţie puternic sexuală, aşa că poate a mai rămas o urmă de atracţie, chiar dacă ştii că n-o să te mai întorci niciodată acolo.

Eram aproape sigură că are dreptate în privinţa asta. El bătea darabana pe spătarul scaunului.

— Ai zis că logodnicul tău e un bărbat complicat şi că încă mai lucraţi la anumite probleme. Brett era un tip foarte simplu.

Ştiai la ce să te aştepţi cu el. În ultimele luni, tu ai avut parte de o mutare serioasă, eşti mai aproape de mama ta şi te-ai mai şi logodit. S-ar putea ca, din când în când, să-ţi doreşti ca lucrurile să tic ceva mai simple.

Am rămas cu ochii ţintă la el, în vreme ce reflectam la spusele astea.

— Cum reuşeşti să găseşti aşa uşor sensul lucrurilor?

— Experienţă.

— Nu vreau să stric relaţia cu Gideon, am zis, mânaI ă de fricã.

— Ai pe cineva cu care să discuţi la New York?

— Facem terapie de cuplu.

— E practic, încuviinţă el dând din cap. Aşa e bine. Înseamnă că şi el vrea ca lucrurile să meargă. Ştie?

„Despre Nathan?”

— Da.

— Sunt mândru de tine, puştoaico.

— O să-l evit pe Brett, dar mă întreb dacă asta nu înseamnă cumva că nu mă confrunt cu rădăcina problemei. La fel cum un alcoolic care nu mai bea rămâne tot alcoolic. Problema e tot acolo, doar că nu se apropie de ea.

— Nu-i chiar aşa, însă e interesant că ai

folosit o analogie care trimite la dependenţă. Tu eşti predispusă la un comportament autodistructiv cu bărbaţii. Multe persoane care au poveşti asemănătoare cu a ta sunt astfel, aşa că nu e ceva neaşteptat şi am mai vorbi despre asta.

— Ştiu.

De asta mi-era aşa de teamă să nu mă pierd în Gideon.

— Trebuie să te gândeşti la câteva lucruri, continuă el. Te-ai logodit eu un bărbat care, la suprafaţă, se pliază foarte mult pe modelul pe care l-ar dori mama ta pentru tine. Dacă ne gândim la părerea ta despre dependenţa de bărbaţi a mamei tale, s-ar putea să te confrunţi cu o anume rezistenţă.

Am strâmbat din nas. El îmi făcu semn cu degetul.

— A, e o posibilitate? Cealaltă ar fi să simţi că nu meriţi ceea ce ai găsit împreună cu el.

Mi se pusese un pietroi în stomac.

— Şi îl merit pe Brett?

— Eva! Doctorul zâmbi blând. Simplul fapt că pui întrebarea asta… arată că asta e problema ta.

Capitolul 5

— Nici măcar nu te-am recunoscut, fără costum, fără cravată, spuse Sam Yimara, în timp ce luam loc, în faţa lui.

Era un bărbat masiv; avea puţin peste 1,80 m înălţime, dar era musculos. Era ras în cap şi tatuat şi avea în urechi nişte găuri aşa de mari, că puteam să văd de-a dreptul prin ele.

Barul lui Pete, Sixty-ninth Street, nu era amplasat pe strada cu pricina, aşa că habar nu aveam de unde i se trăgea denumirea. Înţelesesem că formaţia Six-Ninths îşi luase numele de la el, după ce cântase câţiva ani buni pe scena lui. Înţelesesem şi că toaletele din spate fuseseră un loc potrivit pentru ca Brett Kline să i-o tragă soţiei mele.

Mi-aş fi înfipt bucuros pumnii în mutra lui pentru asta. Ea merita palate, insule private, nu toaletele unor baruri murdare.

La Pete nu era chiar groaznic, însă nu avea clasă. Era pur şi simplu un bar pe plajă care arăta cel mai bine la adăpostul întunericului şi era cunoscut mai ales printre studenţii de la Universitatea din San

Diego, care veneau aici să agaţe şi să bea până nu mai ştiau ce făcuseră ori cu cine şi-o trăseseră.

După ce aveam să fac locul ăsta una cu pământul, nimeni n-avea să-şi mai aducă aminte nici de bar.

Yimara alesese în mod deliberat şi absolut strălucitor scena. Mă făcea să mă simt neliniştit şi îmi amintea de ceea ce era în joc. Şi dacă hotărârea mea să vin singur, îmbrăcat în blugi şi tricou, îl făcuse şi pe el să se simtă nesigur, atunci însemna că primisem cum trebuie provocarea.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, studiindu-l cu atenţie. Barul avea mai mulţi patroni; cei mai mulţi se aşezaseră pe scaune pe verandă. Numai câţiva dintre noi rămăseseră în interiorul decorat cu tematici de plajă.

— Aţi hotărât să-mi acceptaţi oferta?

— Ne-am gândit la asta, răspunse el, încrucişându-şi picioarele şi lăsându-se pe spate cu coatele sprijinite de spătarul scaunului. Exagerat de încrezător şi nu îndeajuns de deştept încât să fie un pic mai prudent. Dar totuşi, dacă ne gândim la cât valorezi tu, mă mir că viaţa particulară a Evei nu valorează mai mult de un milion de

dolari pentru tine.

Am zâmbit în sinea mea.

— Liniştea sufletească a Evei e nepreţuită pentru mine. Dar dacă crezi că o să ridic oferta, înseamnă că nu gândeşti foarte clar. Urmărirea judecătorească împotriva voastră o să-şi urmeze cursul. În plus, mai e şi amănuntul acela enervant despre legalitatea actului de a o filma pe Eva fără consimţământul ei, care e un scenariu foarte diferit de acela al unei casete cu o filmare asupra căreia protagoniştii au fost reciproc de acord şi care a devenit publică.

L-am văzut cum îşi încleşta maxilarul.

— Credeam că vrei să ţii totul sub tăcere, nu să faci publică afacerea. Eva o să fie pe cont propriu dacă face o plângere, să ştii. Am vorbit deja cu Brett şi am stabilit nişte lucruri.

Simţeam că mi se încordează muşchii.

— El a văzut filmarea?

— Are caseta, zise Sam, scoţând din buzunar un stick de memorie. Aici ai o copie pentru Eva. M-am gândit că vrei să vezi pe ce dai banii.

Gândul că Brett Kline văzuse imagini sexuale ale Evei mă făcea să spumeg.

Amintirile lui erau deja îndeajuns de rele. O înregistrare era inacceptabilă.

Am înşfăcat stickul.

— Existenţa filmării o să iasă la iveală; n-am cum s-o opresc. Ai contactat prea mulţi reporteri, cu oferta ta de vânzare. Eu însă pot să te distrug pe tine. Personal, asta ar fi preferinţa mea. Aş vrea să văd cum arzi, rahatule.

Sam se foia pe scaun. Eu m-am aplecat spre el.

— Ai filmat mult mai mulţi oameni, nu numai pe Eva şi pe Brett. Există zeci de alte victime care nu au semnat contracte. Eu sunt proprietarul acestui bar. La dracu', sunt proprietarul trupei. Nu mi-a trebuit mult să-i găsesc pe tipii şi pe fanii Six-Ninth care se aflau aici când tu făceai filmări ilegale prin budă.

Ultima fărâmă de lăcomie din ochii lui se întunecă şi apoi dispăru de tot.

— Dacă ai fi fost ceva mai destupat la minte, am continuat, te-ai fi gândit cum să faci să primeşti bani pe termen lung, nu cum să pui gheara imediat pe o plată.

În loc de asta, o să semnezi contractul pe care ţi-l pun în faţă şi o să te cari cu un cec de 250 000 de dolari.

— Pe dracu'! sări el. Ai zis un milion. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Pe care n-ai acceptat-o, am replicat, ridicându-mă în picioare. Nu mai e valabilă. Şi dacă mai stai mult până te hotărăşti, n-o să mai fie valabilă nici noua ofertă. O să te pun pur şi simplu la pământ şi-o să te târăsc la închisoare. Este de ajuns că pot să-i spun Evei că m-am străduit.

Şi m-am îndepărtat, strângând în pumn stickul de memorie din buzunar, care îmi provoca o arsură pe care nu mă puteam face că n-o observ. La un moment dat, privirea mi s-a încrucişat cu a lui Arash, care stătea la bar, aşteptând şi vină rândul să între în scenă.

— Mereu e o plăcere să văd cum îi sperii pe oameni de moarte, zise el sărind de pe scaun, ca să se aşeze în locul de unde tocmai mă ridicasem eu, cu contractul şi cu cecul necesare în mână.

Din barul întunecat, am ieşit în strălucirea soarelui din San Diego. Eva nu voia ca eu să văd înregistrarea aceea; mă pusese să-i promit că n-o să mă uit.

Simţea însă ceva pentru Kline. Omul acesta rămânea o ameninţare foarte reală. Dacă îi vedeam împreună, într-o postură aşa

de intimă, poate că aveam să descopăr informaţia de care aveam nevoie ca să-l înving.

Oare şi cu el fusese la fel de sălbatică sexual pe cât era cu mine? Fusese la fel de disperată şi de lacomă de el? Oare el o făcuse să atingă orgasmul aşa cum o făceam eu? Am închis ochii strâns, ca să alung imaginile care mi se învârteau în cap, însă nu voiau să dispară.

Cu amintirea făgăduielii în minte, am traversat parcarea, până la maşina pe care o închiriasem.

„E o prostie că sunt la fel de încântată că sunt «prietena» ta pe cât sunt că-ţi sunt Soţie?”

Am zâmbit în sinea mea citind mesajul Evei şi i-am răspuns: „Sunt la fel de încântat că sunt iubitul tău pe cât sunt că-ţi sunt soţ”.

„OMG… bestie.”

Asta m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Ce-a. Fost sunetul acesta? Arash mă privi peste tableta la care se uita, tolănit ca la el acasă pe canapeaua din apartamentul meu de hotel. Cross, a fost cumva un râs? Pe bune, tu chiar râdeai? Nu cumva aveai un atac cerebral?

I-am arătat degetul.

— Hai, pe bune! replică el. Îmi arăţi degetul?

— Eva zice că e un gest clasic.

— Eva e destul de sexy ca să scape dacă-l foloseşte. Tu nu eşti.

Am deschis o fereastră nouă pe laptopul meu şi m-am conectat la profilul meu social, conectându-l cu al Evei prin eticheta „Logodit cu”, acum, că deveniserăm „prieteni”. În timp ce aşteptam ca ea să accepte link-ul relaţiei noastre, am dat clic pe profilul ei şi am zâmbit din nou la vederea imaginii de copertă pe care o alesese. Pentru prima dată în viaţă, se expunea în faţa lumii şi făcea asta ca femeia care era a mea.

După ce a aprobat statusul nostru împreunat, i-am scris:

„Acum eşti şi una, şi alta.”

„Îmi ţin partea mea din înţelegere.”

De la mesagerie, ochii mi-au alunecat spre fotografia noastră pe care şi-o pusese pe profil. I-am mângâiat chipul cu degetele, reuşind să mă împotrivesc pornirii de a mă duce la ea. Era prea devreme. Avea nevoie de spaţiul pe care mă înduram să i-l las.

„Şi eu, îngeraşul meu.”

Teatrul din cazinou nu avea o scenă uriaşă, dar nici mică, şi era mai uşor de umplut. Era mai bine pentru Six-Ninths să aibă concerte cu casa închisă decât să rişte să aibă locuri goale, stânjenitoare, chiar la ei acasă. Probabil Christopher se gândise la asta.

Fratele meu era bun în meseria lui. Învăţasem să nu-i spun însă aşa ceva, pentru că laudele îl făceau şi mai ticălos.

În timp ce sala se golea încetul cu încetul, m-am îndreptat spre culise. Nu eram pe teren propriu, chiar dacă aveam un permis de liberă trecere, ca deţinător principal al acţiunilor la Vidal Records. Fără îndoială, Kline era în avantaj.

Dar nu fusesem în stare să aştept până a doua zi de dimineaţă, deşi ştiam că asta ar fi fost o mişcare mai înţeleaptă. Atunci avea să fie epuizat. Poate chiar mahmur. Atunci, eu aş putea să fiu în avantaj.

Dar nu puteam să aştept atâta. Avea filmul. Probabil că se uitase cel puţin o dată la el. Poate chiar de mai multe ori. Nu puteam să accept gândul că se putea uita din nou la el. Lucrul cel mai important din agenda mea devenise să iau filmul de la el.

În plus, voiam ca el să ştie că sunt în

apropiere înainte să se vadă cu Eva. Îmi marcam teritoriul, ca să spun aşa, şi alesesem să fac asta purtând blugii şi tricoul în care mă întâlnisem cu Yimara. Tot ce avea legătură cu Eva era o problemă personală, nu de afaceri, şi voiam ca acest lucru să fie clar încă din clipa când Kline avea să mă vadă.

Am intrat în culise prin stânga scenei, pătrunzând drept în mijlocul haosului. Femei pe jumătate goale, ameţite de droguri sau de băutură, se sprijineau de coridorul strâmt. Bărbaţi cu tatuaje şi piercinguri strângeau şi împachetau echipamentul, repede şi cu gesturi îndelung exersate. Din boxele ascunse vederii se revărsa muzică tare, creând o cacofonie zdravănă cu melodiile care veneau din cabine. Mi-am făcut loc prin tot balamucul acela, căutând din priviri un cap inconfundabil, cu părul făcut ţepi.

La câţiva metri în faţa mea, ieşi dintr-o încăpere o tipă cu părul de un blond dureros de cunoscut; părul îi cădea până la umeri, atrăgând atenţia asupra rotunjimilor apetisante ale fundului minunat.

Am încetinit pasul. Inima îmi bătea mai tare. Kline ieşi după ea, cu o bere într-o

mână şi întinzându-şi cealaltă mână spre ea. Femeia i-o prinse, trăgându-l într-o parte.

Ştiam cât de delicată era atingerea acelei mâini, ce piele moale avea. Cât de fermă îi era strânsoarea. Ştiam cum e când îşi înfige unghiile în spatele meu. Cum mă trăgeau degetele acelea de păr când atingea orgasmul, cu gura lipită de gura mea. Zumzetul electric al atingerii tale. Conştienţa primară.

Rămăsesem încremenit, cu un ghem în stomac. Stătea aproape, prea aproape de Kline. Avea un umăr rezemat de zid. Un şold îl ţinea ieşit în afară, în mod provocator, iar mâna i se plimba sugestiv pe abdomenul lui Kline. El avea un zâmbet ştrengăresc, flirta cu ea, în vreme ce o mângâia pe braţ într-un mod mult prea intim.

Oricine i-ar fi văzut împreună ar fi putut să jure că sunt amanţi.

Furia îmi ardea în sânge. Mă cufundam într-o mânie neagră.

Durerea. Sfâşietoare, până în fundul sufletului. Îmi tăia respiraţia, mă făcea să pierd orice urmă de control.

Un braţ de femeie mi se furişă pe umăr. Îşi vârâse mâna pe sub gulerul tricoului meu, atingându-mi pieptul, iar cu cealaltă

mă cuprinsese peste şold, ca să mă prindă de penis. Un parfum dulceag îmi agresa nasul, făcându-mă să mă scutur violent, ca să o dau de pe mine, exact când o brunetă slabă ca un manechin, cu ochii albaştri machiaţi strident, încerca să se lipească de pieptul meu, făcându-mă sandviş.

— Căraţi-vă! am mârâit, uitându-mă aşa de urât la ele, că amândouă se dădură un pas înapoi, făcându-mă ticălos.

Altădată, le-aş fi tras-o la amândouă, preschimbând senzaţia că sunt vânat în una de control deplin. După Hugh, învăţasem cum să mă port cu prădătorii sexuali. Cum să-i pun la locul lor.

Am ţâşnit înainte, croindu-mi drum prin mulţime; îmi aminteam cum îi simţisem falca sub pumnul meu. Cât de tare îi era corpul, ca de piatră.

Voiam să-l văd întins la pământ, băut măr. Plin de sânge. Cu oasele rupte.

Kline se aplecase spre ea, vorbindu-i aproape la ureche. Mi se încleştaseră mâinile. Ea îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă, ceea ce mă făcu să mă opresc brusc. Uimit, încurcat. În ciuda zgomotului din jur, râsul acela mă făcuse să-mi dau seama că era ceva greşit.

Nu era râsul Evei.

Era prea ascuţit. Soţia mea râdea mai gros, ca din gât. Foarte sexual. La fel de unic ca femeia căreia îi aparţinea.

Blonda întoarse capul şi am văzut-o şi din profil. Nu era Eva. Semăna doar la corp şi la păr. Nu însă şi la faţă.

„Ce dracu’?”

Apoi am revenit la realitate. Era femeia care jucase în clipul de la *Fata de aur.* Cea care apăruse în rolul Evei.

Grupuri de fani treceau în toate părţile pe lângă mine, însă eu rămâneam nemişcat, în timp ce Kline mângâia şi vrăjea o palidă imitaţie a incomparabilei mele soţii.

Telefonul începu să vibreze în buzunarul meu, făcându-mă să tresar. Am mormăit o înjurătură, scoţându-l, şi am citit un mesaj de la Raul: „Tocmai a ajuns la cazinou”.

Prin urmare îşi schimbase părerea în legătură cu întâlnirea cu Kline. M-am gândit să folosesc situaţia în avantajul meu şi am răspuns: „Du-o acum spre aripa stângă”.

„Am înţeles.”

M-am lipit de zid, trecând într-un soi de nişă pe jumătate ascunsă de cutiile de oţel pentru echipament care fuseseră puse pe

cărucioare. Minutele se târau mult prea încet.

Am simţit-o înainte chiar să-şi facă apariţia, am simţit fiorul acela al recunoaşterii. Am întors capul, descoperind-o cu mare uşurinţă. Spre deosebire de imitatoarea ei, care purta o rochie mini strâmtă, Eva era în nişte blugi care-i puneau în valoare toate curbele şi într-un tricou simplu, cenuşiu. În sandale cu toc şi cu nişte cercei rotunzi, era îmbrăcată relaxat, fără pretenţii.

Foamea mă izbi cu brutalitate. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem în toată viaţa mea şi, fără îndoială, cea mai sexy femeie din lume. Celelalte femei întorceau capetele după ea în timp ce trecea pe lângă ele, geloase pe frumuseţea şi sexualitatea ei absolut naturale. Bărbaţii o mâncau din priviri, însă ea nu părea să-i bage de seamă. Toată atenţia îi era concentrată asupra lui Kline.

Îşi îngustă ochii la vederea scenei pe care o observasem şi eu cu câteva minute mai devreme. Am urmărit-o în timp ce evalua situaţia şi mi-am dat seama în ce moment a ajuns la concluzia la care ajunsesem şi eu. Pe chipul ei se puteau citi

o mulţime de emoţii. Probabil că era ciudat pentru ea să vadă un fost iubit care era atât de disperat să regăsească ceea ce avusese cândva împreună cu ea.

Pentru mine, era ceva de neconceput. Dacă n-o puteam avea pe Eva, n-aveam să mai am pe nimeni.

Îşi îndreptă spatele. Îşi ridică bărbia, După care, pe buze i se ivi un zâmbet. Vedeam cum acceptă situaţia, cum se umple de o linişte nouă. Orice şi-ar fi dorit găsise.

Eva trecu pe lângă mine fără să mă vadă, însă Raul rămase lângă mine.

— Ciudat, comentă el, fără să-şi ia ochii de la Kline.

Cântăreţul îşi ridică privirea şi o zări pe soţia mea, încremenind în mod vizibil.

— Perfect, i-am răspuns, în timp ce soţia mea îl salută pe Kline întinzându-i mâna stângă. Verigheta de la mine scânteia puternic pe degetul ei, imposibil să treacă nevăzută. Ţine-mă la curent!

Şi zicând asta, am plecat.

La a optzecea flotare, muşchii îmi ardeau de-a dreptul, însă ochii îmi erau aţintiţi asupra stickului de memorie care zăcea pe covor, în faţa mea. Felul în care rezolvasem situaţia cu Yimara şi cu Kline

fusese eficient, însă nesatisfăcător. Mă simţeam tot tensionat şi plin de nervi; mă mâncau palmele sa mă iau la bătaie.

Mă usturau ochii; sudoarea îmi curgea şiroaie de pe tâmple. Mă durea pieptul de atâta efort. Iar faptul că ştiam că Eva era în oraş, prin cluburi, împreună cu Cary şi cu câţiva dintre prietenii lor din California nu făcea decât să mă împotmolească şi mai tare în agitaţia de care eram cuprins. Ştiam cum înflorea când bea şi dansa. Îmi plăcea la nebunie să o pătrund când era leoarcă de sudoare, aburind de transpiraţie, când păsărică îi era toată udă şi lacomă.

Doamne! Mădularul îmi zvâcnea, întărindu-se şi mai mult. Îmi tremurau braţele; aproape că ajunsesem la epuizarea musculară. Venele îmi ieşeau în evidenţă ca nişte şerpi pe braţe. Aveam nevoie de un duş rece, dar nu voiam să mă eliberez singur de tensiune. Mă păstram întotdeauna pentru Eva. Până la ultima picătură groasă, cremoasă.

Aplicaţia de mesaje de pe laptopul meu piui; mi-am încetinit ritmul nebunesc, ajungând la o sută de flotări, după care m-am ridicat în picioare. Am luat stickul de memorie şi l-am aruncat pe birou, luând

apoi prosopul atârnat pe spătarul scaunului. M-am şters pe faţă, am deschis fereastra de dialog, aşteptându-mă să citesc ultimele ştiri despre felul în care îşi petrecea Eva seara. În schimb, am dat peste un mesaj de la ea.

„În ce cameră eşti?”

Am rămas o clipă cu privirea aţintită asupra ecranului, încercând să pricep întrebarea. Un alt piuit m-a anunţat că primisem un mesaj de la Raul: „Vine spre hotel”.

Fiorul de nerăbdare mi-a deplasat atenţia de la exerciţiile de sport spre minunata şi deşteaptă mea soţie. I-am răspuns îndată: „4269”.

Am ridicat receptorul telefonului şi am sunat la room-service. „O sticlă de şampanie Cristal”, am cerut. „Două pahare, căpşune şi frişca. Să ajungă în zece minute. Mulţumesc.”

Punând receptorul în furcă, mi-am pus prosopul pe gât. Am aruncat o privire rapidă spre ceas: era trecut de două dimineaţa.

Când a sunat soneria, aprinsesem toate luminile în living şi în dormitor şi trăsesem perdelele, lăsând la vedere oceanul luminat

de lună.

M-am dus la uşă şi am deschis. Eva şi chelnerul aşteptau în faţa uşii. Ea era îmbrăcată la fel cum o văzusem mai devreme; arăta acum ca o fată care nu era deloc cuminte, iar asta m-a excitat pe dată la maximum. Avea părul ud şi faţa îi strălucea; rimelul i se scursese puţin. Mirosea a sudoare curată şi a alcool.

Dacă n-ar fi fost chelnerul lângă ea, aş fi pus-o jos chiar acolo, în hol, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

— La dracu'! murmură ea, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Mi-am lăsat şi eu privirea în jos. Eram încă foarte încălzit; pielea îmi strălucea de transpiraţie. Elasticul pantalonilor de trening era ud, atrăgând astfel atenţia asupra erecţiei pe care nici măcar nu încercam n-o ascund.

— Scuze, tocmai îmi făceam exerciţiile.

— Ce cauţi la San Diego? mă întrebă ea, rămânând în hol.

În loc de răspuns, am poftit-o înăuntru cu un gest. Ea însă nu se clinti din loc.

— Până nu-mi răspunzi, n-o să mă las trasă în vârtejul tău de zeu al sexului.

— Am nişte afaceri.

— Rahat! replică ea, încrucişând braţele.

Am întins mâna, prinzând-o de cot şi trăgând-o înăuntru.

— Pot să-ţi dovedesc.

În urma ei, chelnerul intră şi el, împingând căruciorul.

— Dai dovadă de un optimist deşănţat, murmură ea, aruncând o privire spre comandă, în timp ce eu semnam de primire.

I-am dat apoi chelnerului chitanţa şi stylusul, aşteptând ca el să plece, după care m-am dus la telefonul aflat lângă canapea şi am sunat la Arash în cameră.

— Pe bune? răspunse el, cu glas adormit. Unii mai şi dorm, Cross.

— Soţia mea vrea să discute cu tine.

— Ce? zise el şi am auzit cum foşnesc cearşafurile. Unde eşti?

— În camera mea. Apoi i-am întins Evei telefonul: E avocatul meu.

— Ai înnebunit? mă întrebă ea. E cinci dimineaţa la New York! Duminică!

— E în camera alăturată. Ia telefonul! întreabă-l dacă am lucrat azi.

Eva făcu un pas şi îmi smulse telefonul din mână.

— Ar trebui să-ţi cauţi altă slujbă, îi

zise. Şeful tău e dus cu pluta.

El răspunse ceva, iar ea oftă.

— Înainte. Apoi îmi aruncă o privire. Slavă Domnului că arată super! Totuşi, ar trebui să-mi fac un control la cap. Scuze că te-a trezit. Du-te la culcare!

Apoi îmi întinse telefonul. L-am luat şi l-am dus la ureche.

— Aşa cum a zis ea, du-te să te culci!

— Îmi place de ea. Te plesneşte peste bot.

— Şi mie îmi place de ea, am răspuns, măsurând-o din priviri. Noapte bună!

Pe urmă am închis şi am întins mâna spre ea. Eva se feri însă, evitându-mă.

— De ce nu mi-ai spus că eşti aici?

— N-am vrut să te incomodez.

— N-ai încredere în mine?

— Întreabă soţia care mi-a urmărit telefonul la hotel, am replicat eu, ridicând o sprânceană.

— Voiam doar să ştiu dacă stai în apartamentul tău sau nu! Şi, cum nu-mi dezlipeam privirea de a ei, făcu un botic bosumflat: Şi… mi-era dor de tine.

— Sunt aici, îngeraş, am zis, deschizând braţele. Vino şi ia-mă!

Ea strâmbă din nas.

— Trebuie să fac duş. Put.

— Amândoi suntem transpiraţi, am răspuns, îndreptându-mă spre ea; de data asta, nu s-a mai dat înapoi. Şi eu mă înnebunesc după mirosul tău. Doar ştii.

L-am cuprins mijlocul cu mâinile, ducându-le în sus plină când am ajuns la coastele delicate, chiar sub sânii ei plini. I-am prins în palme, peste tricou, cântărindu-i în palme, strângându-i uşor.

Nu avusesem niciodată un fetiş pentru vreo parte anume a corpului femeii, până la Eva. Pe ea o veneram până la ultima bucăţică, îi preţuiam toate curbele generoase.

Îi mângâiam acum uşor sfârcurile cu degetele mari, simţind cum i se întăresc.

— Îmi place atât de mult cum te simt.

Şi mi-am îngropat capul în gâtul ei, mângâindu-l, frecându-mi părul ud de al ei.

— Nu-i corect, gemu ea. Tu eşti minunat, strălucеşti eşti aproape gol, iar eu n-am pic de voinţă.

— Nici n-ai nevoie. Mi-am băgat mâinile pe sub tricoul ei şi i-am desfăcut sutienul. Vreau să ţi-o trag, Eva.

Şi am gemut şi eu încet, căci ea îşi băgase mâna pe sub elasticul pantalonilor,

punând stăpânire pe mădularul meu.

— Mi-am, şopti, ia te uită ce-am găsit!

— Îngeraş, am spus, punându-i mâinile pe fese. Spune-mi că o vrei exact aşa cum vreau să ţi-o dau eu.

Ea îşi ridică spre mine ochii peste care pleoapele i se lăsau grele.

— Şi cum ai vrea, mă rog?

— Aici. Pe jos. Cu blugii rămaşi agăţaţi de-un picior, cu tricoul ridicat, cu chiloţii daţi doar într-o parte. Vreau să mi-o bag în tine, să te umplu de spermă, am mai spus, trecându-mi uşor limba peste gâtul ei, simţindu-i pulsul nebunesc. O să am grijă de tine când o să fim în pat, dar acum… acum vreau doar să te folosesc.

— Gideon! şopti ea, înfiorându-se.

Mi-am trecut mâna pe sub coapsele ei şi, luând-o în braţe, am aşezat-o uşor jos, pe covor. Mi-am lipit gura de buzele ei fierbinţi şi umede, iar limbile ni s-au împletit. Îşi încolăcise braţele în jurul gâtului meu, încercând să mă ţină lângă ea. Am lăsat-o să facă asta, încălecând-o şi desfăcându-i blugii.

Pântecele plat şi neted ca mătasea i se înfioră, gâdilat, la atingerea degetelor mele. Nu mi-am putut reţine zâmbetul, în vreme

ce o sărutam, văzând-o că se gâdilă; bucuria care mă cuprinsese era atât de mare, că se revărsa din mine în valuri.

— O să rămâi cu mine, i-am zis. O să te trezeşti împreună cu mine.

— Da, şopti ea, ridicându-şi şoldurile, ca să mă ajute să-i scot pantalonii.

I-am lăsat atârnaţi de un crac, desfăcându-i picioarele cu mâna, ca s-o pot vedea în voie. Chiloţeii îi stăteau într-o parte, după ce îi trăsesem blugii de pe ea, făcând-o să arate exact aşa cum îmi doream.

Era soţia mea. Cea mai de preţ comoară a mea; era nepreţuită pentru mine. Dar îmi plăcea şi când arăta a târfuliţă, când vorbea murdar. Când era un obiect sexual, destinat doar plăcerii mele. Era singura femeie din lume care putea să reducă la tăcere amintirile din mintea mea şi să mă elibereze.

— Îngeraş!

Am alunecat în jos, călare pe ea; deja îmi lăsa gura apă în aşteptarea gustului ei.

— Nu! a protestat ea, acoperindu-se cu mâinile.

L-am imobilizat însă încheieturile, uitându-mă urât Îţi ca.

— Te vreau aşa.

— Gideon…

Eu însă începusem s-o ling prin mătase, făcând-o să se arcuiască, scâncind şi proptindu-se cu călcâiele în covor, ridicându-şi astfel păsărică spre gura mea. I-am lins chiloţeii într-o parte cu dinţii, dezvelindu-i pielea imposibil de moale. Am gemut fără să vreau; mădularul mi se întărise aşa de mult, că mă durea.

L-am prins clitorisul cu buzele, sugându-i-l, lingând-o. O simţeam cum devine tot mai încordată, aşa că i-am eliberat mâinile, ştiind că de-acum era a mea, neînstare să mi se mai opună.

— O, Doamne, murmura, zvârcolindu-se. Gura ta…

Mi-am vârât umerii între coapsele ei, desfăcându-i-le cât puteam, şi am început s-o ling, ca să-şi dea drumul. Îşi înfipsese degetele în părul meu, trăgându-mă până la durere, îmboldindu-mă tot mai mult, până când, cu un strigăt, ajunse la orgasm. Am continuat s-o ling, pătrunzând-o cu limba, simţind-o astfel cum se cutremură. Era tot mai alunecoasă, tot mai excitată.

L-am frecat uşor clitorisul, după care mi-am băgat două degete în ea, iar

moliciunea ei strâmtă m-a făcut să mă împing în van în podea. Mădularul meu tânjea să se afunde în arşiţa aceea tainică, căci ştia cât de uluitor de bine se simţea acolo, tânjea să fie prins strâns acolo.

— Te rog, mă imploră Eva, scrâşnind din dinţi sub frecarea degetelor mele, disperată să simtă cum o pătrund toată.

Voiam să i-o trag. Să-mi dau drumul. Dar nu pentru că aveam nevoie să fac sex, ci pentru că aveam nevoie de ea.

Trupul i se zvârcolea acum, cuprins de alt orgasm, cu gâtul arcuit spre spate, într-un strigăt.

Mi-am şters gura de coapsele ei, apoi m-am ridicat în genunchi şi mi-am lăsat în jos pantalonii. Sprijinit cu o mână de podea, mi-am aranjat mădularul, împingându-mă şi înfigând în ea capul ce pulsa. Am împins cu putere, cu toată greutatea corpului meu, şi am pătruns gemând prin deschizătura strâmtă.

— Gideon!

— Doamne!

Mi-am frecat fruntea udă de sudoare de obrazul ei; voiam să aibă acelaşi miros ca mine. Ea îşi înfipsese unghiile în spatele meu, brăzdându-mă cu ele. Voiam să mă

marcheze astfel, să-mi lase cicatrice.

I-am prins fesele în palme şi am ridicat-o, aranjând-o şi înfigându-mă mai bine cu picioarele în podea, ca să am destul echilibru ca să pot împinge până la capăt. Eva a gemut şi şi-a răsucit coapsele, încercând să mă primească cu totul.

— Ia-mă, am şuierat printre dinţii încleştaţi, străduindu-mă să nu-mi dau drumul până când ea n-avea să fie toată înfiptă în mine. Lasă-mă să te pătrund!

Păsărică i se unduia acum, trăgându-mă tot mai adânc în ea. Mi-am pus mâinile pe umerii ei, ca să rămână nemişcată, şi am împins şi mai tare. Iar ea s-a deschis cu totul, permiţându-mi să o iau.

Doar de atât aveam nevoie, să o simt cum se strânge pe tot mădularul meu. Am prins-o la piept, ţinând-o strâns, sărutând-o cu sălbăticie şi dându-mi drumul cu atâta violenţă, că tremuram ca o frunză în braţele ei.

Aburii se vălătuceau în jurul nostru. O ţineam în braţe pe Eva, în imensa cadă de baie îngropată a apartamentului. Părul ei ud mi se lipise de piept; o înlănțuiam cu braţele peste mijloc, iar ea îşi pusese mâinile peste ale mele.

— Asule!

— Mmm? am mormăit, lipindu-mi buzele de tâmpla ei.

— Dacă noi n-am putea fi împreună – nu că aşa ceva s-ar putea întâmpla vreodată, e doar o ipoteză – ai face amor cu cineva care seamănă cu mine? Bine, ştiu că eu nu sunt genul tău, dar ai vrea să te prefaci cu cineva care ţi-ar aminti de mine?

— Nu fac speculaţii în legătură cu situaţii care n-o să devină niciodată realitate.

— Gideon! exclamă ea, lăsându-se într-o parte şi dându-i capul pe spate ca să mă poată privi. Am priceput. Încercam să văd dacă eu aş găsi vreo alinare în faptul de a fi cu o persoană care seamănă cu tine. De exemplu, dacă ar fi întuneric şi ar avea părul la fel de lung…

— Eva, am întrerupt-o strângând-o mai tare în braţe. Nu-mi povesti despre fantezii cu alţi bărbaţi!

— O, Doamne! Nu asculţi, ca de obicei.

— Ce dracu’ mai e şi asta? Evident că ştiam, dar nu voiam să explorez cărările oferite de subiectul ăsta.

— Brett se culcă cu tipa aia din clipul de la *Fata de aur.* Tipa care seamănă cu

mine.

— Nimeni nu seamănă cu tine.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, poate că are rotunjimi ca ale tale, m-am învoit, dar nu are cum să fie ca tine. Nu are simţul umorului aşa cum îl ai tu, nu are hazul tău. Nu are sufletul tău.

— O, Gideon!

Am mângâiat-o pe frunte cu degetele ude.

— Chiar dacă aş stinge toate luminile, tot nu mi-ar fi de niciun ajutor. O blondă oarecare n-ar putea mirosi ca tine. Nu s-ar mişca la fel ca tine. Nu m-ar atinge la fel, n-ar fi la fel de disperată după mine.

Chipul i se îmblânzi; îşi lipi obrazul de umărul meu.

— Aşa m-am gândit şi eu. N-aş putea s-o fac. Şi în clipa când l-am văzut pe Brett cu tipa cealaltă, mi-am dat seama că nici tu n-ai putea.

— Cu nimeni. Niciodată, am rostit, sărutându-i vârful nasului. Eva, tu ai schimbat sensul sexului pentru mine. Nu m-aş mai putea întoarce. Nici măcar n-aş încerca.

Ea se întoarse, încălecându-mă, iar în mişcarea asta apa începu să sară peste

marginea căzii. Eu o priveam, umplându-mă de imaginea părului ud şi blond, dat pe spate, de imaginea dârelor de machiaj, de sclipirea apei pe pielea ei de aur.

Mă mângâia uşor, masându-mi ceafa.

— Tata vrea să plătească nunta.

— Chiar trebuie?

Ea dădu din cap.

— Vreau să fii de acord.

Eram de acord cu orice când soţia mea se lipea de mine goală, udă şi zglobie.

— Eu am avut nunta pe care mi-am dorit-o. De data asta, e rândul tău să faci tot ce vrei.

Zâmbetul ei strălucitor şi plin de entuziasm era singura răsplată pe care mi-o doream.

— Te iubesc.

Drept răspuns, am strâns-o şi mai tare la piept. Apoi ea îşi muşcă buza de jos, spunând:

— Mama o să aibă o limită. E în stare să azvârle cincizeci de mii de dolari numai pe flori şi pe invitaţii.

— Atunci, anunţă-ţi părinţii că tatăl tău o să plătească nunta, iar mama ta recepţia. Şi s-a rezolvat.

— Ooo, îmi place asta. Eşti bun la casa

omului, domnule Cross.

— Stai să-ţi dovedesc, am răspuns, ridicând-o ca să-i pot linge sfârcurile.

Lumina zilei se strecura în dormitor când respiraţia Evei se schimbă în sfârşit, atingând ritmul profund şi calm al somnului. M-am desprins din braţele ei şi din cearşafuri pe cât de grijuliu am putut, rămânând în picioare lângă pat ca s-o privesc. Părul i se răsfirase pe umeri şi avea încă buzele şi obrajii roşii după partida de sex. Mi-am dus mâna la piept, căci mi se strângea inima de durere.

Îmi era mereu greu să o las aşa; cu atât mai greu era aşa, la lumina zilei. Parcă mi se sfâşia pielea că mă separam de ea.

Am tras perdelele în dormitor, după care m-am dus în living şi am făcut acelaşi lucru, cufundând încăperea în întuneric.

Pe urmă m-am întins pe canapea şi am adormit.

O lumină orbitoare m-a trezit brusc. Am clipit, frecându-mă la ochi, şi am văzut că draperiile fuseseră date la o parte, iar lumina soarelui îmi bătea drept în faţă. Eva se îndreptă spre mine, cu trupul gol înconjurat de lumină ca de o aură.

— Bună, şopti ea, lăsându-se în

genunchi lângă mine. Ai zis că o să mă trezesc cu tine.

— Cât e ceasul? M-am uitat la ceas, observând că nu dormisem decât o oră şi jumătate. Trebuia să dormi mai mult.

Ea îmi atinse pântecele cu buzele:

— Nu dorm bine fără tine.

Am simţit că mă sfâşie părerile de rău. Soţia mea avea nevoie de lucruri pe care eu nu i le puteam oferi. Mă trezise făcând lumină în loc să mă atingă, pentru că se temea de reacţia mea. Avea dreptate să manifeste prudenţă. Dacă eram pradă unui coşmar, atingerea unei mâini m-ar fi putut face să mă trezesc împărţind pumni. I-am dat la o parte părul de pe faţă.

— Îmi pare rău.

„Pentru tot. Pentru toate lucrurile la care renunţi ca să fii cu mine.”

— Şşşt!

Apoi îşi băgă mâna pe sub elasticul pantalonilor mei, scoţându-mi mădularul. Se întărise deja pentru ea. Cum ar fi putut fi altfel, când ea venise la mine goală, pe jumătate adormită?

Îmi prinse în gură glandul.

Am închis ochii strâns, gemând învins de ea.

M-am trezit din nou la auzul unei bătăi în uşă. Eva mi se mişcă în braţe, cuibărită cum era la pieptul meu pe canapeaua îngustă.

— Fir-ar! am mormăit, trăgând-o mai strâns la piept.

— Nu răspunde!

Bătaia însă continua. Am lăsat capul jos, strigând:

— Pleacă!

— V-am adus cafea şi croasanţi, răspunse glasul lui Arash. Deschide, Cross, e trecut de prânz şi vreau s-o cunosc pe soţia ta.

— Dumnezeule!

— E avocatul tău? întrebă Eva, clipind.

— A fost. M-am ridicat în capul oaselor, trecându-mi mâna prin păr. Tu şi cu mine o să plecăm undeva departe. Foarte curând.

— Sună bine, zise ea, sărutându-mă pe spate.

Mi-am băgat picioarele în pantalonii de trening, după care m-am ridicat în picioare ca să-i trag, iar Eva a profitat de asta ca să-mi sărute zgomotos fesele.

— V-am auzit! strigă Arash. Potoliţi-vă şi deschideţi uşa!

— Eşti concediat, i-am zis, îndreptându-

mă spre uşă.

Am aruncat o privire în urmă, ca să-i spun Evei să se acopere, însă ea o tulise deja în dormitor. Arash aştepta în faţa uşii, cu un cărucior de room-service după el.

— Ce te-a apucat?

Am fost nevoit să mă dau la o parte, altfel m-ar fi dărâmat cu căruciorul când s-a năpustit înăuntru.

— Las-o baltă! rânji el, dând din drum căruciorul şi aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Păstrează-ţi maratonul de sex pentru luna de miere.

— Nu-l asculta! strigă Eva din dormitor.

— N-ai grijă, am zis, întorcându-i spatele avocatului. Nu mai lucrează pentru mine.

— Doar nu-mi porţi pică, spuse Arash, venind după mine în living. Uau! După cum arată spatele tău, ai zice că te-ai luptat cu o pumă. Nu-i de mirare că eşti frânt.

— Mai taci!

Mi-am luat tricoul de pe jos.

— Nu mi-ai spus că şi Eva era la San Diego.

— Nu era treaba ta.

— Hai să facem pace, ridică el mâinile, în semn că se predă.

— Să nu sufli o vorbă despre Yimara, i-am zis în şoaptă. Nu vreau ca ea să-şi facă griji din pricina asta.

— S-a făcut, şopti Arash, redevenind serios. Nu mai scot un cuvânt despre asta.

— Bine.

M-am dus la cărucior şi am turnat două ceşti cu cafea, pregătindu-i-o pe a Evei aşa cum îi plăcea.

— Îmi iau şi eu o ceaşcă, zise el.

— Serveşte-te!

El zâmbi ironic în timp ce se îndrepta spre mine.

— Iese şi ea?

Am ridicat din umeri.

— Nu-i supărată, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc, am zis, punând ceştile pe masă, după care m-am îndreptat spre peretele unde erau butoanele pentru draperii. E nevoie de mult mai mult ca să fie scoasă din sărite.

— Şi tu te pricepi la asta, zâmbi el, aşezându-se într-un fotoliu. Îmi aduc aminte de filmuleţul acela viral, cu voi doi ciorovăindu-vă în Bryant Park.

I-am aruncat o privire în vreme ce soarele se revărsa în încăpere.

— Cred că îţi urăşti de moarte slujba.

— Zi tu că n-ai fi curios dacă eu m-aş face nevăzut cu o puicuţă pe care o cunosc doar de două luni.

— I-aş trimite condoleanţe.

Arash izbucni în râs.

În clipa aceea se deschise uşa dormitorului, şi

Eva îşi făcu apariţia, îmbrăcată în hainele pe care le purtase în noaptea trecută. Se spălase pe faţă, însă cearcănele adânci din jurul ochilor şi gura umedă o trădau că avusese parte de o partidă de amor pe cinste şi o făceau să pară şi extrem de dezirabilă. Îţi tăia respiraţia, în picioarele goale şi cu părul ciufulit.

Mi se umpluse pieptul de mândrie. Pistruii ei, pe care lipsa machiajului îi lăsa la iveală, o făceau să pară adorabilă. Trupul îţi spunea că era un adevărat vis în ale sexului, postura mândră arăta că nu înghiţea tâmpenii de la nimeni, iar scânteia de amuzament din ochii ei te făcea să înţelegi că n-aveai să ai nicio clipă de plictiseală împreună cu ea.

Reprezenta toate făgăduielile, toate speranţele, toate fanteziile oricărui bărbat. Şi era a mea. Rămăsesem cu privirea agăţată de ea. Ca şi Arash.

Eva îşi schimbă uşor poziţia şi-l salută cu timiditate. Sunetul glasului ei îl făcu să se trezească din vis. Sări atât de repede în picioare, încât îşi vărsă cafeaua.

— Fir-ar! Scuze! Bună!

Lăsă jos ceaşca, îşi scutură picăturile care-i căzuseră pe pantaloni, apoi se îndreptă spre ea şi-i întinse mâna.

— Eu sunt Arash.

— Mă bucur de cunoştinţa, Arash. Eu sunt Eva.

M-am îndreptat şi eu spre ei, trăgându-l înapoi pe Arash.

— Hai, gata cu balele!

— Amuzant, Cross, nemernicule! zise şi se uită urât la mine.

Eva izbucni în râs şi se lipi de mine când am cuprins-o pe după umeri.

— Mă bucur să văd că lucrează cu oameni care nu se tem de el, zise ea.

Arash făcu cu ochiul, flirtând cu neruşinare.

— Ştiu cum procedează.

— Pe bune? Mi-ar plăcea să-mi spui totul.

— Nu cred, am intervenit eu cu glas tărăgănat.

— Nu ne strica cheful, asule.

— Chiar aşa, asule, mă necăji Arash. Ce-ai de ascuns?

— Cadavrul tău, am zâmbit eu.

El îşi întoarse privirea spre soţia mea, oftând:

— Vezi cu ce trebuie să mă lupt eu?

Capitolul 6

O masă spre sfârşitul după-amiezii, în frumosul oraş San Diego, împreună cu cei trei bărbaţi esenţiali din viaţa mea era, fără îndoială în capul listei celor mai Inimoase momente avute vreodată. Stăteam între tata şi Gideon, iar Cary era aşezat în faţa mea.

Dacă m-ar fi întrebat cineva în urmă cu câteva luni, aş fi spus că palmierii mă lasă rece. Acum însă, după o vreme în care nu-i văzusem, îi apreciam altfel. Îi priveam cum se clatină uşor în briza caldă a oceanului şi simţeam acea împăcare pe care mi-o doream cu disperare, dar o găseam numai rareori. Pescăruşii şi porumbeii se luau la harţă pentru firimiturile de sub mese, iar zgomotul valurilor murind pe plajă se auzea ca un fundal în restaurantul aglomerat.

Ochelarii de soare ai prietenului meu îi ascundeau ochii, dar zâmbea mult şi cu

uşurinţă. Tata era în pantaloni scurţi şi tricou, iar la începutul mesei fusese neobişnuit de tăcut. Îşi mai revenise după o bere, iar acum părea la fel de în largul lui ca şi Cary. Soţul meu avea nişte pantaloni de safari cafenii şi un tricou alb; îl vedeam pentru prima dată purtând haine de culori deschise. Arăta super şi relaxat cu ochelarii de aviator; mă ţinea de mână, peste braţele scaunului.

— O nuntă la începutul serii, m-am trezi eu gândind cu voce tare. În apus. Numai familia şi prietenii cei mai buni. Tu o să fii cavalerul de onoare, evident, i-am spus lui Cary.

El îmi zâmbi leneş.

— Ar fi şi cazul.

Mi-am întors privirea spre Gideon.

— Ştii pe cine o să rogi să-ţi fie cavaler de onoare?

Buzele i se strânseră într-un mod aproape imperceptibil, dar mişcarea nu-mi scăpă.

— Încă nu m-am hotărât.

Fericirea mea era puţin umbrită. Oare se întreba dacă Arnoldo era omul potrivit, gândindu-se la sentimentele pe care le nutrea maestrul bucătar faţă de mine?

Gândul că aş fi putut duce la răcirea relaţiei dintre ei mă întrista mult. Gideon ţinea foarte mult la intimitatea lui. Nu ştiam eu sigur, dar bănuiam că era foarte apropiat de prietenii lui, deşi nu avea mulţi.

L-am strâns de mână.

— Vreau s-o rog pe Ireland să fie domnişoară de onoare.

— O să-i placă.

— Cu Christopher ce facem?

— Nimic. Cu puţin noroc, nici n-o să vină.

— Despre cine vorbiţi? se încruntă tata nelămurit.

— Despre fratele şi sora lui Gideon, am răspuns.

— Gideon, tu nu te înţelegi cu fratele tău?

Am vorbit eu pentru el, întrucât nu voiam ca tata să aibă vreun dinte împotriva soţului meu:

— Christopher nu e deloc un tip OK.

Gideon întoarse capul spre mine. Nu spunea nimic, însă am înţeles mesajul: nu voia ca eu să vorbesc în locul lui.

— Vrei să spui că e un ticălos şi jumătate, se băgă Gary. Nu te supăra, Gideon.

— În niciun caz. Apoi, ridicând din umeri, Gideon îi explică lui tata cum stăteau lucrurile. Christopher mă consideră un concurent. Eu n-aş zice deloc că e aşa, însă nu e alegerea mea.

Tata dădu încet din cap.

— E tare păcat.

— Dacă tot discutăm despre nuntă, schimbă Gideon vorba cu îndemânare, mi-ar face mare plăcere ca transportul să fie din partea mea. Asta mi-ar da şansa să am şi eu o contribuţie, lucru pentru care aş fi tare recunoscător.

Am tras adânc aer în piept, înţelegând – aşa cum ştiam că avea să priceapă şi tata – că deschiderea şi tactul de care dădea dovadă soţul meu făceau ca oferta lui să fie tare greu de refuzat.

— E foarte generos din partea ta, Gideon.

— E o ofertă fermă. Dacă mă anunţi cu o oră înainte, poţi să te urci în avion şi să vii. Aşa o să vă fie mai uşor, şi ţie, şi Evei, să lucraţi la ceea ce aveţi de făcut şi să petreceţi mai mult timp împreună.

Tata nu răspunse chiar pe dată.

— Mulţumesc. S-ar putea să-mi ia ceva vreme să mă obişnuiesc cu ideea. E un pic

cam extravagant, şi nu vreau să fiu o povară.

Gideon îşi scoase ochelarii de soare, ca să i se vadă ochii.

— De asta sunt banii. Unica mea dorinţă e să o fac fericită pe fiica ta. Domnule Reyes, te rog să-mi înlesneşti această dorinţă. Cu toţi vrem ca Eva să aibă un zâmbet pe faţă cât mai des cu putinţă.

În clipa aceea, am înţeles cu adevărat de ce se opunea tata atât de tare ca Stanton să plătească ceva. Tatăl meu vitreg nu o făcea pentru mine, ci pentru mama. Gideon nu avea să se gândească decât la mine de fiecare dată când avea de luat decizii. Ştiam că tata putea să se împace cu gândul acesta.

I-am căutat privirea lui Gideon, şoptindu-i neauzit: „Te iubesc”. El mă strânse atât de tare de mână, că mă durea, însă nici că-mi păsa. Tata zâmbi:

— Să o faci fericită pe Eva. Cum aş putea să mă opun acestui lucru?

În dimineaţa următoare, aroma cafelei proaspăt făcute îmi aduse simţurile bine antrenate din nou la viaţă. Am clipit, cu ochii în tavanul apartamentului meu din Upper West Side şi am zâmbit somnoroasă

la vederea lui Gideon care stătea în picioare lângă patul meu, scoţându-şi tricoul. Vederea torsului său zvelt şi musculos şi a muşchilor netezi aproape că mă făcea să uit că-mi petrecusem singură noaptea trecută, după ce adormisem în braţele lui.

— Bună dimineaţa, am şoptit, întorcându-mă pe o parte, în timp ce el îşi dădea jos pantalonii de pijama, azvârlindu-i cât colo.

Cine spunea că zilele de luni sunt oribile fără îndoială că nu se treziseră lângă Gideon Cross gol puşcă.

— O să fie, răspunse el, ridicând cearşaful şi strecurându-se în pat lângă mine.

M-am înfiorat când pielea lui rece s-a lipit de îi mea.

— Aah!

El m-a cuprins în braţe, sărutându-mă pe gât.

— Încălzește-mă, îngeraş!

Când am terminat cu el, era leoarcă de sudoare, iar cafeaua pe care mi-o adusese se răcise.

Dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Când am ajuns la serviciu, eram într-o

dispoziţie excelentă. Fireşte, partida de sex de dimineaţă avusese
0 contribuţie. Ca şi vederea lui Gideon îmbrăcându-se pentru slujbă, faptul de a-l vedea cum se schimbă din bărbatul pe care îl cunoşteam şi îl iubeam în magnatul global întunecat şi primejdios. Iar ziua părea că o să fie şi mai bună când am ieşit la etajul douăzeci şi am zărit-o pe Megumi la biroul ei.

I-am făcut cu mâna prin uşile de sticlă, dar când m-am uitat mai bine la ea mi-a pierit zâmbetul de pe faţă. Coafura ei asimetrică, emanând energie, părea acum lipsită de viaţă, prea lungă, şi mai purta şi o bluză cu mâneci lungi şi pantaloni negri, care nu se potriveau deloc cu umezeala din august.

— Bună! am salutat-o după ce mi-a deschis. Ce faci? Am fost îngrijorată pentru tine.

Ea îmi zâmbi stins…

— Scuze că nu te-am sunat înapoi.

— Nu-i nimic. Eu devin total antisocială când sunt bolnavă. Nu vreau decât să zac în pat şi să mă lase în pace toată lumea.

Lui Megumi începuse să-i tremure buza, iar în ochi

1 se adunau lacrimile.

— Te simţi bine? am întrebat-o aruncând o privire în jur, îngrijorată să n-o vadă şi alţi angajaţi care treceau pe acolo. Ai fost la doctor?

Ea izbucni în plâns. Am rămas încremenită o clipă, cuprinsă de spaimă.

— Megumi, ce s-a întâmplat?

Ea îşi smulse căştile de la urechi şi se ridică în picioare, cu lacrimile scăldându-i faţa, clătinând violent din cap.

— Nu pot să vorbesc despre asta acum.

Ce ora ai pauza

— La însă ea fugea deja spre toaletă; nu-mi mai rămânea decât s-o urmăresc din priviri.

M-am îndreptat spre biroul meu şi mi-am lăsat geanta, după care m-am dus la biroul lui Will Granger. Nu era acolo, dar l-am găsit în bucătărie, unde m-am oprit ca să-mi iau o cafea.

— Salut! Din spatele ochelarilor cu rame pătrăţoase, el îmi aruncă o privire la fel de îngrijorată ca şi a mea. Ai văzut-o pe Megumi?

— Da. Pare stoarsă de puteri. Şi a început să plângă când am întrebat-o ce face.

— Indiferent ce-ar fi nu e de bine, zise el, împingând spre mine cutia de cafea.

— Eu nu reacţionez deloc bine când nu ştiu ce se petrece. Imaginaţia mi-o ia razna. Sar de la o sarcină la cancer, cu toate posibilităţile intermediare.

Will înălţă neputincios din umeri. Cu perciunii tunşi cu grijă şi cu cămăşile lui cu modele uşor excentrice, era genul de tip amabil şi simpatic pe care era greu să nu-l placi.

— Eva! Mark băgă capul pe uşă. Am veşti pentru tine.

Strălucirea din ochii şefului meu îmi spunea că avea im motiv de încântare.

— Sunt ochi şi urechi. Cafea?

— Sigur. Mersi. Ne vedem la mine în birou.

Şi zicând asta, ieşi. Will îşi luă şi el cana de pe blat, urându-mi la ieşire:

— O zi bună să ai!

M-am grăbit şi eu să-mi fac cafeaua, după care m-am dus în biroul lui Mark. El îşi scosese sacoul şi se uita la ceva pe monitor. Îşi ridică privirea spre mine zâmbitor Iu vederea mea.

— Am primit o nouă cerere de ofertă, mă anunţă el zâmbind şi mai tare. Şi mă vor

pe mine în special.

M-am încordat. Am lăsat jos cafeaua şi am întrebat precaută:

— Alt produs de la Cross Industries?

Oricât de mult l-aş fi iubit pe Gideon, oricât de mult admiram ceea ce realizase, nu voiam să fiu eclipsată cu totul de universul lui. O parte din ceea ce eram noi ca un cuplu se datora faptului că eram doi oameni care aveau servicii diferite. Era o încântare pentru mine să plec la serviciu împreună cu soţul meu, dar trebuia să-i spun şi la revedere. Îmi erau necesare acele câteva ore în care el nu mă devora.

— Nu, de la unii mai mari.

Am ridicat sprânceana, mirată. Nu-mi venea în minte nimic sau nimeni care să fie mai mare decât Cross Industries.

Mark împinse către mine o poză în care se vedea o cutie roşu cu argintiu.

Trecuse puţin de ora 11 când m-a sunat Megumi, să mă întrebe dacă sunt liberă la prânz.

— Sigur, i-am răspuns.

— Să mergem undeva unde e linişte.

M-am gândit un pic, apoi:

— Am o idee. Lasă pe mine!

— Perfect. Mersi!

M-am aşezat pe scaun.

— Cum ţi-ai petrecut dimineaţa?

— Am fost ocupată. Trebuie să recuperez.

— Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

— Mulţumesc, Eva.

Apoi am auzit-o cum trage adânc aer în piept; îşi pierdea aparenţa calmă.

— Îţi sunt recunoscătoare.

Imediat cum am închis, am sunat la biroul lui Gideon şi mi-a răspuns secretarul lui.

— Bună, Scott, sunt Eva. Ce mai faci?

— Bine, răspunse el cu un zâmbet în glas. Cu ce pot să te ajut?

Băteam neliniştită din picioare. Nu-mi puteam stăpâni îngrijorarea pentru prietena mea.

— Ai putea să-l rogi pe Gideon să-mi dea un telefon când are o clipă liberă?

— Îţi fac acum legătura.

— Q, e perfect. Mersi!

— Numai puţin!

După câteva secunde, am auzit glasul mult iubit.

— Ce îţi trebuie, Eva?

Mi-a luat o secundă să răspund, mirată

de bruscheţea întrebării lui.

— Eşti ocupat?

— Sunt într-o şedinţă.

Fir-ar!

— Greşeala mea. La revedere!

— Eva…

Am închis, după care l-am sunat iar pe Scott, ca să discut cu el în ce fel să rezolvăm cu problemele în viitor, astfel încât să nu mai pic de proastă. Dar înainte ca el să răspundă, am primit un telefon pe linia secundară şi am răspuns:

— Biroul lui Mark Garrity…

— Să nu-mi mai închizi niciodată telefonul! se răsti Gideon.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă la auzul tonului său.

— Eşti sau nu într-o şedinţă?

— Eram. Acum o rezolv cu tine.

Pe bune că n-o să „rezolve” nimeni cu mine! Şi eu puteam să fie la fel de scârbă ca şi el, în orice zi puteam.

— Să ştii că l-am rugat pe Scott să-ţi dea un mesaj să mă suni când ai timp, dar el mi-a făcut legătura. N-ar fi trebuit s-o facă dacă erai ocupat cu…

— Are ordine clare să-mi facă întotdeauna legătura cu tine. Dacă vrei să-

mi laşi doar un mesaj, scrie-mi un SMS sau un e-mail.

— Atunci, te rog să mă scuzi că nu cunoşteam eticheta în funcţie de care să intru în contact cu tine!

— Lasă asta acum! Spune-mi de ce ai nevoie!

— De nimic. Las-o baltă!

L-am auzit pufnind.

— Nu te juca cu mine, îngeraş!

Mi-am amintit ultima dată când îl sunasem la serviciu şi ce voce avusese şi atunci. Dacă îl rodea ceva, cu siguranţă nu împărtăşea cu mine.

M-am aplecat peste birou, coborând glasul.

— Gideon, atitudinea ta mă scoate din sărite. Nu vreau „s-o rezolv” cu tine când eşti enervat. Dacă eşti prea ocupat ca să poţi vorbi cu mine, n-ar trebui să dai ordine ferme care să te întrerupă.

— N-o să fiu niciodată indisponibil pentru tine.

— Pe bune? Pentru că acum exact aşa pari.

— Fir-ar a dracu’ de treabă!

La auzul expresiei folosite, am simţit un val de satisfacţie.

— Nu ţi-am scris pentru că nu voiam să te deranjez în timpul vreunei şedinţe. N-am vrut să-ţi trimit un e-mail pentru că voiam să-ţi cer ceva care trebuie făcut repede şi nu ştiu cât de des îţi verifici mesajele primite. M-am gândit că o să fie cel mai bine dacă îţi transmit un mesaj prin Scott.

— Iar acum ai atenţia mea întru totul. Spune-mi ce doreşti!

— Vreau să închid şi tu să te întorci la şedinţă.

— Ceea ce o să primeşti, zise el cu un glas periculos de liniştit, este prezenţa mea la tine la birou dacă nu încetezi cu prostiile şi nu-mi explici de ce ai sunat.

— Mă faci să-mi doresc o slujbă în New Jersey, am replicat, uitându-mă urât la poza lui.

— Mă înnebuneşti, gemu el încetişor. Nu pot să funcţionez normal când ne certăm, ştii prea bine asta.

Eva, spune-mi te rog ce vrei şi iartă-mă deocamdată. Putem să ne certăm şi să facem sex de împăcare ceva mai târziu.

În clipa aceea, mi-a dispărut toată încordarea. Cum mai puteam să fiu supărată pe el după ce recunoştea cât de vulnerabil îl făceam să se simtă?

— Fir-ai să fii, am mormăit. Detest când devii rezonabil după ce m-ai călcat pe nervi.

El chicoti uşor, ca şi cum şi-ar fi ascuns amuzamentul. Asta m-a făcut pe dată să mă simt mai bine.

— Îngeraşul meu. În glasul lui se ivise iar căldura aceea răguşită şi sexuală pe care aveam nevoie s-o aud. Fără îndoială, nu e un accesoriu tăcut şi comod.

— Ce tot spui acolo?

— Nu-ţi bate capul! Eşti perfectă. Spune-mi de ce m-ai sunat.

Cunoşteam tonul acela al vocii lui. Cine ştie cum, reuşisem să-l excit.

— Eşti obsedat sexual. Pe bune.

Norocoasa de mine!

— Oricum, asule, voiam să te întreb dacă aş putea să folosesc una dintre sălile tale de conferinţă ca să iau prânzul cu Megumi. S-a întors, dar e varză şi cred că vrea să-mi spună ce-i cu ea, dar în jur nu-i niciun loc potrivit, unde să avem intimitate şi să fie linişte.

— Vino la mine în birou! O să vă comand eu ceva şi o să aveţi spaţiul numai pentru voi cât o să fiu eu plecat.

— Serios?

— Da, sigur. În orice caz, trebuie să-ţi

amintesc că atunci când o să lucrezi la Cross Industries o să ai propriul birou în care să iei prânzul.

— Mai taci! am exclamat, dând capul pe spate, exasperată.

Cercetarea pe care o făceam ca să pregătim cererea de ofertă pentru PhazeOne mă ţinea în priză, însă nu-mi găseam liniştea, tot aşteptând să vorbesc cu Megumi, aşa că ora aceea părea că se târăşte ca melcul.

La prânz, m-am întâlnit cu ea la recepţie.

— Dacă nu ţi se pare prea ciudat, am anunţat-o, în timp ce ea îşi lua geanta din dulap, o să folosim biroul lui Gideon ca să luăm prânzul. El nu e acolo, şi aşa o să, avem intimitate.

— Uau! exclamă ea, privindu-mă vinovată. Eva, îmi pare rău, trebuia să te felicit. Will mi-a spus de logodna voastră, dar mi s-a şters din minte.

— E absolut în regulă. Nu-ţi bate capul cu asta!

Ea veni spre mine, cu mâna întinsă:

— Mă bucur foarte mult pentru voi.

— Mulţumesc îngrijorarea mea se făcea tot mai mare. Megumi mirosea întotdeauna

ultimele bârfe. Prietena pe care o cunoşteam eu ar fi auzit de logodnă aproape chiar înaintea mea.

Am urcat cu liftul la ultimul etaj. Foaierul de la Cross Industries era aproape la fel de impunător ca Gideon. Era mult mai mare decât altele din clădire şi plin de crini şi de ferigi aşezate în coşuri suspendate. Pe uşile de securitate din sticlă fumurie, numele CROSS INDUSTRIES era gravat cu litere masculine, dar elegante.

— Impresionant, murmură Megumi, în timp ce aşteptam ca omul de la recepţie să ne dea drumul înăuntru.

Probabil că roşcata pe care o vedeam de obicei la recepţie plecase să ia prânzul, căci ne-a deschis un tip brunet.

La apropierea noastră, el se ridică în picioare:

— Bună ziua, domnişoară Tramell! Scott vă transmite să intraţi.

— Domnul Cross a plecat?

— Nu ştiu. Eu abia am ajuns aici.

— În regulă, mulţumesc,

Am condus-o pe Megumi în spate. Am cotit după colţ şi am ajuns la biroul lui Gideon chiar în clipa când el ieşea.

La vederea lui, m-a cuprins o mândrie

nebună, un sentiment de posesie. Şi plăcere, observând că se clătinase un pic la vederea mea. Ne-am întâlnit la mijlocul drumului.

— Bună, l-am întâmpinat.

El îmi răspunse cu un semn din cap şi îi întinse mâna lui Megumi.

— Nu cred că ne-am cunoscut oficial. Gideon Cross.

— Megumi Kaba, zise ea, strângându-i mâna cu putere. Felicitări pentru logodna cu Eva!

Pe buzele lui sexy trecu o umbră de zâmbet.

— Sunt un bărbat norocos. Simţiţi-vă ca acasă! Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi la recepţie şi spuneţi-i lui Ron.

— O să fie în regulă, am zis eu. După ce plecăm, nici măcar n-o să ştii că am făcut-o lată la tine în birou.

El zâmbi larg.

— Bine, pentru că pe urmă am o şedinţă şi o să fie foarte interesant să explic prezenţa paharelor de votcă şi a confettilor.

Credeam că după asta o să plece, însă el îmi luă faţa în mâini, îmi dădu capul pe spate şi îşi lipi buzele de ale mele, sărutându-mă pe îndelete, rezervat şi

făcându-mă astfel să văd stele verzi. După care îmi şopti la ureche:

— Abia aştept să te împac mai târziu.

Simţeam că o să cad din picioare. Gideon se trase înapoi, reluându-şi masca de persoană rezervată pe care o arăta lumii.

— Doamnelor, poftă bună!

Apoi se îndepărtă cu pasul acela încrezător, în mod natural sexual care îi făcea pe toţi să întoarcă capetele după el.

— Şi tu încă nu te-ai scurs pe jos, murmură Megumi, clătinând din cap. Nu pricep nici să mă omori.

Nu puteam să-i explic cât de slabă mă făcea Gideon să mă simt. Cât de zguduită şi de disperată puteam să devin, şi cu câtă uşurinţă.

— Hai, am bâiguit. La masă!

Ea mă urmă în biroul lui Gideon, spunând:

— Nu cred că pot.

În vreme ce ea admira spaţiul larg, cu vedere panoramică şi decorat monocromatic, eu m-am dus la bar, unde ne aştepta prânzul. Îmi aminteam cum mă simţisem prima dată când intrasem în acea încăpere, în ciuda faptului că erau mult zone de şedere, în care vizitatorii s-ar fi

putut simţi îmbiaţi să se aşeze şi să rămână o vreme, designul contemporan, futurist îi împiedica să se simtă prea în largul lor.

Bărbatul pe care îl iubeam avea o mulţime de faţete. Biroul lui o reflecta numai pe una dintre ele. Stilul european clasic din penthouse-ul lui reflecta alta.

— Ai avut vreodată experienţe BDSM? mă întrebă Megumi, atrăgându-mi atenţia.

De uimire, am scăpat din mână tacâmurile învelite în şervete pe care tocmai le luasem. M-am răsucit spre ea, văzând-o la fereastră, privind oraşul.

— Acronimul ăsta acoperă multe lucruri.

Ea îşi frecă încheietura.

— Să fii legată, să ai un căluş în gură. Să fii neputincioasă.

— Da, neputincioasă am fost.

Ea întoarse capul spre mine. Pe chipul palid, ochii îi erau umbre gemene.

— Ţi-a plăcut? Te-a excitat?

— Nu, am răspuns, aşezându-mă pe canapeaua cea mai apropiată. Însă nu am făcut-o cu persoana potrivită.

— Ai fost speriată?

— Îngrozită de moarte.

— Şi el ştia?

Mirosul mâncării, care. Mi se păruse apetisant iniţial, începea să-mi întoarcă stomacul pe dos.

— Megumi, de ce îmi pui întrebările astea?

În loc de răspuns, ea îşi ridică mâneca, dând la iveală o încheietură atât de învineţită, că părea aproape neagră.

Capitolul 7

Trecuse de ora opt când am ajuns acasă la Eva; am găsit-o stând pe sofaua albă din living împreună cu Cary, ţinând un pahar de vin roşu cu amândouă mâinile.

Soţia mea prefera mobilierul în stil tradiţional modern, însă în decorul încăperii detectam şi gusturile mamei şi ale colegului ei de apartament. Nu aveam nimic împotriva tuşelor de Monica şi de Cary, însă abia aşteptam ziua în care urma să am împreună cu Eva o casă care să ne reflecte pe noi doi, nediluaţi.

Totuşi, apartamentul acela avea să rămână întotdeauna un loc special pentru mine. N-aveam să uit niciodată cum arăta Eva prima dată când venisem la ea. Goală pe sub halatul de mătase care îi ajungea până la coapse, machiată deja pentru serată

şi cu o brăţară de diamante la picior care îmi făcea cu ochiul, mă chema spre ea.

Îmi pierdusem orice urmă de raţiune. Îmi pusesem gura pe ea, mâinile mele o atinseseră peste tot, degetele şi limba mi se furişaseră în ea. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte să o duc la „cuibuşorul de nebunii”. N-aş fi fost în stare să aştept, chiar dacă m-aş fi gândit la asta. Nu semăna cu niciuna dintre femeile de dinaintea ei. Nu numai datorită felului ei de a fi, ci şi datorită felului cum eram eu când eram cu ea.

Nu cred că aveam să-i permit vreodată managerului clădirii să mai închirieze spaţiul acesta. Era plin de prea multe amintiri, şi bune, şi rele.

Am dat din cap spre Cary în semn de salut şi m-am aşezat lângă Eva. Prietenul cel mai bun al soţiei mele era îmbrăcat ca să iasă în oraş, însă Eva purta un tricou inscripţionat cu Cross Industries şi avea părul prins cu o clamă. Amândoi se uitau la mine; mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva. Aveam lucruri de discutat, însă prioritatea era ceea ce o îngrijora pe Eva. Cary se ridică.

— Eu ies. Să mă suni dacă ai nevoie de

mine.

Ea dădu din cap.

— Să te distrezi!

— Asta e porecla mea, puştoaico.

Uşa se închise în urma lui. Eva îşi lăsă blând capul pe umărul meu. Am cuprins-o cu braţul, m-am aşezat mai confortabil şi am tras-o la pieptul meu.

— Spune-mi ce te roade, îngeraş!

— Megumi, oftă ea. Era îndrăgostită de un tip, iar lucrurile nu prea mergeau între ei – el ba era în limbă, ba nu-i păsa de ea, aşa că a rupt-o cu el. Pe urmă însă, el a contactat-o din nou şi ea i-a permis să vină la ea. Au început să se distreze, a legat-o puţin, însă lucrurile au scăpat urât de sub control.

Referirea la legare m-a pus în alertă. I-am pus mâna pe spate şi am strâns-o şi mai tare la piept. Dacă nu puteam avea răbdare, dacă nu puteam să-mi acorde dorinţele la spaimele ei, atunci nu eram bun de nimic. Sigur că aveam să ne mai confruntăm şi cu contratimpi, dar nu voiam ca problemele altcuiva să ne pună nouă în cale alte obstacole.

— S-ar zice că nu s-au gândit mai deloc, am spus. Unul dintre ei ar fi trebuit să ştie

ce face.

— Asta-i problema, răspunse ea, întorcându-se cu faţa spre mine. Megumi mi-a povestit totul, cu toate amănuntele. Ea a spus nu, şi încă de multe ori, până când el i-a pus un căluş. El şi-a dat drumul bucurându-se de durerea ei, Gideon. Şi acum o terorizează cu mesaje şi cu pozele pe care i le-a făcut în noaptea aceea. Ea i-a cerut să se oprească, dar el nu vrea. E bolnav. Are ceva la cap.

M-am gândit o clipă care ar fi răspunsul cel mai bun şi am ales să fiu dur.

— Eva, ea a rupt relaţia, după care l-a primit înapoi. Poate că el nu-şi dă seama că de data asta este ceva foarte serios.

Ea se dădu înapoi, după care sări de pe canapea, arătându-şi picioarele aurii în toată splendoarea lor.

— Nu-i găsi scuze! Ea e plină de vânătăi. Asta s-a întâmplat acum o săptămână, şi ea e încă toată vânătă. Zile întregi n-a putut să stea în fund!

— Nu-i caut scuze! am răspuns, ridicându-mă la rândul meu. N-aş găsi niciodată scuze unui violator, ştii prea bine. Nu cunosc toată povestea, dar o cunosc pe a ta. Povestea ta nu e la fel ca a ei. Nathan a

fost o aberaţie.

— Gideon, eu nu proiectez nimic. Am văzut pozele, i-am văzut încheieturile, gâtul. Am văzut ce mesaje i-a trimis el. A sărit rău calul. E periculos.

— Iar acesta e un motiv în plus să nu te bagi în povestea asta.

— Doamne! exclamă ea, punându-şi mâinile în şolduri. Nu-mi vine să cred că ai spus aşa Ceva. Este prietena mea.

— Şi tu eşti soţia mea. Cunosc expresia asta pe faţa ta. Să ştii că unele bătălii nu sunt ale tale. N-o să-l înfrunţi pe bărbatul acela, aşa cum ai făcut cu mama şi cu Corinne. N-o să te bagi în asta.

— Am spus eu că o să fac aşa ceva? Nu, n-am zis. Nu sunt tâmpită. I-am cerut lui Clancy să-l găsească şi să stea de vorbă cu el

Mă simţeam încremenit. Benjamin Clancy era omul tatălui el vitreg, nu al meu. Pur şi simplu nu aveam deloc control asupra lui.

— N-ar fi trebui să faci asta.

— Şi ce-ar fi trebuit să fac? Nimic?

— Ar fi fost preferabil. Cel mult, trebuia să vorbeşti cu Raţii.

Ea ridică braţele.

— Şi de ce-aş face asta? Nu-l cunosc îndeajuns pe Raţii ca să-i cer un serviciu personal.

Am încercat să-mi ţin în frâu exasperarea.

— Dar am discutat despre asta. El lucrează pentru tine. Nu trebuie să-i ceri să-ţi facă servicii, trebuie doar să-i spui ce vrei să facă.

— Raul lucrează pentru tine. În plus, eu nu sunt vreun naş mafiot care să-şi trimită gealaţii să-i înveţe minte pe oameni. I-am cerut cuiva în care am încredere, ca prieten, să-mi ajute o prietenă.

— Indiferent cum ai raţionaliza tu situaţia, rezultatul e acelaşi. Uiţi că Ben Clancy a fost angajat să apere interesele tatălui tău vitreg. De tine are grijă numai pentru că asta îi dă mai mult control să apere reputaţia şi siguranţa lui Stanton.

— De unde ştii tu care sunt motivele lui? se zbârli ea.

— Angel, hai să vedem lucrurile mai simplu! Gândeşte-te numai la faptul că mama ta şi Stanton ţi-au tot invadat intimitatea. Dacă le tot foloseşti resursele, le deschizi lor uşa larg.

— O! exclamă Eva, muşcându-şi buza de

jos. Eu n-am văzut lucrurile aşa.

— Ai trimis un profesionist bine antrenat să „discute” cu tipul acela. Nu te-ai gândit însă cu adevărat la posibilitatea contrareacţiei. Dacă l-ai fi pus pe Raul să te ajute, ar fi ştiut să fie foarte vigilent. Fir-ar să fie, Eva! am adăugat, scrâşnind din dinţi. Nu face să-mi fie aşa de greu să te păzesc!

— Hei! zise ea, luându-mă de mână. Nu-ţi face griji, bine? Ţi-am spus ce se întâmplă imediat cum ai intrat pe uşă. Iar Clancy a fost cu mine până acum o oră, când m-a adus acasă după ora de Krav Maga. Încă nu s-a întâmplat nimic care să mă pună în pericol.

Am tras-o spre mine şi am luat-o în braţe; îmi doream să fiu sigur că are dreptate.

— Vreau ca Raul să meargă cu tine oriunde te-ai duce, i-am spus morocănos. La ore, la sală, la cumpărături… unde-o fi. Trebuie să mă laşi să am grijă de tine.

— O să ai, iubirea mea, răspunse ea mai moale, liniştindu-se. Dar ştiu că eşti obsedant cu asta.

Aveam să fiu mereu obsedat când era vorba de ea. Ajunsesem să accept asta. În cele din urmă, avea să accepte şi ea.

— Există lucruri pe care nu ţi le pot oferi. Nu te certa cu mine în privinţa celor pe care ţi le pot da.

— Gideon! şopti ea, îmblânzită. Îmi dai tot ce-mi trebuie.

I-am atins uşor chipul cu degetele. Era atât de moale. De delicată. N-aş fi crezut vreodată că sănătatea mea o să atârne de ceva atât de fragil.

— Tu vii acasă la un alt tip. Îţi câştigi existenţa muncind pentru altcineva. Nu-ţi sunt atât de necesar pe cât mi-ar plăcea să fiu.

Acum, ochii îi scânteiau de amuzament.

— În timp ce sunt mai dependentă de tine decât pot îndura.

— E ceva reciproc.

Mi-am lăsat mâinile să alunece pe braţele ei, am prins-o de încheieturi şi i le-am strâns îndeajuns de tare încât să-i captez atenţia. Am văzut cum i se dilată pupilele şi buzele i se întredeschid; trupul ei reacţiona instinctiv la constrângere.

— Promite-mi că de acum înainte o să vii mai întâi la mine.

— Bine, şopti ea.

Excitaţia care până atunci rămăsese în aşteptare şi capitularea din glasul ei îmi

făceau sângele să fiarbă în vene. Eva se legăna uşor, lipită de mine, cu trupul tot mai moale.

— De fapt, aş vrea să vin chiar acum.

— Ca de obicei, îţi stau la dispoziţie.

— GIDEON!

Şocul panicii pe care o auzeam în glasul Evei reverbera în mine. Trupul meu tresări sălbatic, trezindu-mă dintr-un somn profund. M-am întors pe o parte, gemând, şi m-am trezit. Mi-am dat părul din ochi, văzând-o îngenuncheată la marginea patului.

O spaimă înfiorătoare, de care nu puteam scăpa, îmi făcea inima să bată nebuneşte; eram scăldat într-o sudoare de gheaţă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, sprijinindu-mă într-un cot.

Razele de lună care se strecurau în cameră o învăluiau într-un fel de aură. Venise în dormitorul meu, aflat în apartamentul de vizavi de al ei. Ceva o făcuse să se trezească din somn, şi eu eram înspăimântat. Frica îmi îngheţa sângele în vene.

— Gideon! scânci ea, cuibărindu-se la pieptul meu, într-un ghem de piele

mătăsoasă şi păr strălucitor, după care întinse mâna şi mă mângâie pe faţă. Ce-ai visat?

Degetele ei lăsau o dâră de umezeală pe faţa mea. Uluit, îngrozit, m-am frecat la ochi, dându-mi seama că lacrimile îmi udaseră pieptul. Undeva, într-un colţişor ascuns al minţii, simţeam prezenţa unui vis care nu voia să dispară.

Amintirea asta vagă mă făcu să mă înfior, cufundându-mă şi mai mult în abisul visului.

Am prins-o în braţe şi am cuprins-o strâns, atât de tare, încât am făcut-o să geamă. Avea pielea rece, însă carnea îi era caldă, iar eu m-am umplut de. Dogoarea ei, de mireasma ei, simţind cum durerea înfiorătoare care nu mă părăsise începe să se risipească datorită faptului că ea era lângă mine.

Nu reuşeam să-mi amintesc ce visasem, dar nici nu mă puteam elibera de amintirea lui.

— Şşşt, mă alină ea, trecându-şi degetele prin părul meu ud de sudoare, mângâindu-mă uşor pe spate. Gata, sunt aici.

Nu puteam să respir. Mă chinuiam să

înghit aerul, iar din plămânii care ardeau îmi scăpă un sunet îngrozitor. Un suspin. Dumnezeule! apoi încă unul. Nu eram în stare să opresc contracţiile violente.

— Iubirea mea! şoptea ea, strângându-mă mai tare în braţe, împletindu-şi picioarele cu ale mele.

În poziţia asta, mă legăna încetişor, şoptindu-mi vorbe pe care nu le puteam auzi, asurzit de bătăile inimii mele şi de suspinele durerii fantomatice care mă sfâşia.

Şi m-am prins bine de ea, agăţându-mă de iubirea care mă putea salva.

— Gideon!

Eva îşi arcuia spatele în vreme ce împingeam cu putere, desfăcându-i picioarele cu coapsele, croindu-mi brazde adânci în ea cu mădularul. Îi imobilizasem încheieturile, iar capul i se zgâlţâia în timp ce i-o trăgeam cât puteam de tare.

Uneori o trezeam cu blândeţe. Astăzi însă nu era la fel ca în alte dimineţi.

Mă trezisem cu o erecţie care zvâcnea; glandul, lipit de fesele Evei, îmi era deja umezit. Am excitat-o flămând, nerăbdător, sugându-i sfârcurile până s-au întărit ca piatra, umezindu-i păsărică prin mişcările

poruncitoare ale degetelor. Ea luase foc sub atingerile mele, se lăsase în voia mea, mi se dăduse cu totul.

Doamne, Dumnezeule, cât de mult o iubeam!

Eram aşa de disperat să-mi dau drumul, că-mi simţeam boaşele ca într-o menghină, într-o strânsoare minunată. Ea era strâmtă, atât de uluitor de plăcută, atât de udă! Nu mă mai săturam. Nu puteam să intru cât de mult aş fi vrut, nici măcar atunci când simţeam că mă izbesc cu glandul de străfundurile ei.

Ea se zgâlţâia sub izbiturile mele, călcâiele îi alunecau pe cearşafuri, iar sânii i se zbăteau de forţa cu care loveam. Era atât de mică şi de moale, iar eu i-o trăgeam cu toată forţa de care eram în stare.

Ia-mă. Ia-mă tot. Cu bune şi cu rele. Cu totul. Ia-mă cu totul.

Tăblia patului se izbea de peretele comun al apartamentelor noastre într-un ritm infernal, care urla, pentru oricine l-ar fi auzit, că acolo se făcea sex nebuneşte. Acelaşi lucru îl semnalau şi răgetele mele, sunetele animalice ale plăcerii mele pe care nici nu mă, sinchiseam să mi le reţin. Îmi plăcea la nebunie să i-o trag magnificei

mele soţii. Îmi era poftă de asta. Îmi. Trebuia. Şi nu-mi păsa niciun pic cine ar fi putut să ştie ce-mi făcea.

Eva îşi arcui spatele, vrând să-şi înfigă dinţii în bicepşii mei, alunecând însă pe pielea leoarcă de sudoare. Marca aceea de posesie mă înnebunea de-a dreptul, mă; făcea să izbesc atât de tare, că aproape că am dat-o jos din pat.

Ei îi scăpă un ţipăt şi mie un şuierat, simţind-o că se strângea în jurul meu ca un pumn lacom.

— Dă-ţi drumul, i-am poruncit, cu fălcile încleştate de nevoia disperată să fac şi eu la fel, să-mi pierd controlul şi să o umplu toată, până la ultima picătură pe care o mai aveam în mine.

Mi-am împins înainte pubisul, lipindu-mă de muguraşul ei, scuturat de valuri de plăcere când ea îmi (emu numele, zgâlţâită de valurile orgasmului care mă prindeau în cercurile lor.

Şi sărutând-o cu patimă, îmbătat de gustul ei, mi-am dat şi eu drumul, cu un geamăt puternic.

Eva se împiedică uşor pe când o ajutam să iasă din maşină, în faţa clădirii Crossfire.

Pe chipul ei se ivise un văl de roşeaţă. Se uită urât la mine.

— Ticălosule!

Am privit-o întrebător.

— Eu nu mă mai pot ţine pe picioare, iar tu eşti proaspăt, maşină de făcut sex ce eşti!

— Îmi pare rău! am zâmbit eu cu nevinovăţie.

— Ba nu-ţi pare deloc!

Dar zâmbetul i se şterse de pe buze când se uită în josul străzii.

— Paparazzi! mormăi îmbufnată.

M-am uitat şi eu şi am zărit fotograful care scotea un aparat pe geamul din spate deschis al maşinii sale, aşa că am prins-o de umăr, conducând-o înăuntru.

— Dacă o să fiu nevoită să mă coafez în fiecare zi, mormăi ea, să ştii că o să te descurci singur cu erecţiile de dimineaţă.

— Îngeraş, i-am răspuns, trăgând-o către mine, mai bine îţi angajez o coafeză cu normă întreagă decât să renunţ să mă bucur de pizdulicea ta în fiecare dimineaţă.

Ea mă împunse cu cotul în coaste.

— O, Doamne, dar ştiu că eşti mârlan! Unele femei se simt jignite de cuvântul acesta.

Şi zicând asta, mi-o luă înainte la turnicheţi, alăturându-se mulţimii ce aştepta liftul. Eu m-am lipit de ea.

— Dar tu nu faci parte dintre ele. În orice caz, aş putea să revizuiesc. Îmi aduc aminte că orificiu era unul dintre cuvintele tale preferate.

— Of, mai taci! răspunse ea râzând.

La etajul douăzeci, ne-am despărţit, iar eu mi-am continuat fără ea drumul până la Cross Industries. N-avea să mai fie aşa multă vreme. Într-o zi, Eva avea să lucreze cu mine, ajutându-mă să clădesc un viitor pentru noi ca o echipă.

Revedeam în minte miile de căi posibile prin care să ating acest scop când am cotit după colţ şi m-am apropiat de biroul meu. Am încetinit însă pasul la vederea brunetei zvelte care aştepta în faţa biroului lui Scott.

M-am pregătit sufleteşte să o înfrunt din nou pe mama.

Pe urmă însă femeia a întors capul şi m-am trezit faţă în faţă cu Corinne.

— Gideon! exclamă ea, ridicându-se în picioare plină de graţie; în ochi îi strălucea o privire pe care învăţasem să o recunosc, căci o văzusem pe chipul Evei.

Nu-mi făcea nicio plăcere să văd

căldura aceea şi în ochii lui Corinne. M-a trecut un fior, am simţit că înţepenesc. Când o văzusem ultima oară, era la puţin timp după ce încercase să se sinucidă.

— Bună dimineaţa, Corinne! Cum te simţi?

— Mai bine, zise ea îndreptându-se spre mine. Am dat un pas înapoi, făcând-o să-şi încetinească mersul şi să-i pălească zâmbetul. Ai o clipă liberă?

Am poftit-o în biroul meu. Ea oftă, se întoarse şi o luă înainte. Am aruncat o privire spre Scott, zicându-i:

— Lasă-ne zece minute!

El dădu din cap, cu o privire înţelegătoare.

Corinne intrase în birou; am venit şi eu după ea, apăsând pe butonul de închidere a uşii. Nu am opacizat însă geamul şi nici nu mi-am scos sacoul. Îi dădeam roate semnalele cu putinţă să nu stea prea mult.

— Corinne, îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o. Vorbele nu erau de ajuns, însă mai mult de atât nu-i puteam oferi. Amintirea acelei nopţi în spital avea să mă mai bântuie o vreme.

— Încă nu-mi vine să cred, răspunse ea, cu buzele albite. Toţi anii în care am

încercat… Credeam că eu nu pot să rămân gravidă. Jean-François mi-a zis că ai sunat de două ori, ca să întrebi cum mă simt, continuă, luând în mâna fotografia Evei de pe biroul meu. Mi-aş fi dorit să mă suni chiar pe mine. Ori să mă suni înapoi când ţi-am telefonat.

— Nu cred că e bine, având în vedere circumstanţele.

Ea îşi ridică privirea spre mine. Ochii ei nu aveau chiar aceeaşi nuanţă de albastru ca ai mamei mele, dar semănau destul de mult; aveau şi un stil asemănător. Bluza elegantă şi pantalonii lui Corinne semănau foarte mult cu hainele pe care le văzusem odată la mama.

— Te însori, zise ea.

Nu era o întrebare, dar tot am răspuns:

— Da.

— Speram ca Eva să fi minţit, zise ea închizând ochii.

— Să ştii că sunt foarte protector când vine vorba de ea. Ai grijă!

Corinne redeschise ochii, aproape trântind fotografia când o puse la loc pe birou.

— O iubeşti?

— Nu e treaba ta.

— Asta nu e un răspuns.

— Nu-ţi sunt dator cu vreunul, dar dacă vrei aşa de mult să auzi asta, să ştii că ea e totul pentru mine.

Buzele îi fremătară, ca de plâns, pierzându-şi din duritate.

— S-ar schimba ceva pentru tine dacă ţi-aş spune că divorţez?

— Nu, am zis, pufnind. Corinne, noi doi n-o să mai fim niciodată împreună. Nu ştiu de câte ori şi în câte feluri trebuie să-ţi spun asta. Eu n-aş putea fi niciodată ceea ce vrei tu să fiu. Ai scăpat de un glonţ când ai rupt logodna.

Ea tresări şi, în mişcare, părul i se lăsă în jos, ajungându-i până la talie.

— De asta nu mai putem fi împreună? Nu mă poţi ierta pentru asta?

— Să te iert? Dar îţi sunt recunoscător, am zis, după care mi-am îmblânzit glasul, văzându-i lacrimile care îi şiroiau din ochi. Să ştii că nu vreau să fiu crud. Îmi dau seama cât de dureros e pentru tine. Dar nici nu vreau să ai speranţe absolut deşarte.

— Tu ce-ai face dacă Eva ţi-ar spune aşa ceva? mă provocă ea. Te-ai resemna şi te-ai da la o parte?

Mi-am trecut mâna prin păr, încercând

să-mi găsesc cuvintele.

— Nu-i acelaşi lucru. Nu înţelegi ce împărtăşesc eu cu Eva. Are la fel de multă nevoie de mine pe cât am şi eu de ea. Pentru binele amândurora, n-aş renunţa niciodată să încerc.

— Eu am nevoie de tine, Gideon.

Enervarea mă făcea tăios:

— Nu mă cunoşti deloc. Am jucat un rol pentru tine. Ţi-am permis să vezi ceea ce voiam să vezi, ceea ce credeam că ai putea accepta.

Şi, în schimb, şi eu văzusem în ea doar ceea ce voiam să văd, copila care fusese cândva. De multă vreme încetasem să mai fiu atent la cum era ea, aşa că nu mai putusem să-mi dau seama cum se schimbase. Ea fusese un punct mort pentru mine, însă lucrurile nu mai stăteau aşa.

Câteva clipe, ea mă privi lung, fără să scoată un cuvânt.

— Elizabeth m-a avertizat că Eva îţi rescrie trecutul. N-am crezut-o. N-am crezut vreodată că pe tine te-ar putea dezechilibra cineva, dar pentru orice există o primă dată.

— Mama poate să creadă ce vrea, şi n-ai decât să-i ţii companie.

Şi în privinţa asta se asemănau. Se

pricepeau tare bine să creadă ce voiau şi să ignore orice dovadă contrară.

Era o revelaţie pentru mine să-mi dau seama că mă simţisem bine cu Corinne pentru că ştiam că ea n-avea să sape în adâncul meu. Putusem să mă prefac că sunt normal cu ea, iar ea nu încercase niciodată să ajungă mai în adânc. Eva schimbase asta pentru mine. Nu eram normal şi nici nu trebuia să fiu. Eva mă accepta aşa cum eram. N-aveam de gând să-mi trâmbiţez în gura mare trecutul, dar se sfârşise cu minciunile pentru mine.

Corinne întinse o mână spre mine:

— Gideon, te iubesc. Cândva, mă iubeai şi tu.

— Îţi eram recunoscător, am corectat-o. Şi o să-ţi păstrez mereu recunoştinţă. Am fost atras de tine, m-am amuzat împreună cu tine, o vreme chiar am avut nevoie de tine, dar n-am fi putut fi niciodată cu adevărat împreună.

Mâna îi căzu pe lângă corp.

— Până la urmă, tot aş fi găsit-o pe Eva. Şi aş fi dorit-o, aş fi renunţat la tot ca să o am. Te-aş fi părăsit ca să fiu cu ea. Sfârşitul ar fi fost inevitabil.

— Ei bine… măcar o să fim mereu

prieteni, zise Corinne, întorcându-mi spatele.

M-am străduit din greu să înlătur orice scuză din tonul glasului meu. Nu voiam s-o încurajez deloc.

— Asta n-o să fie posibil. Azi, noi doi ne-am vorbit pentru ultima oară.

Am văzut cum umerii i se scutură de un suspin pe care încerca să-l ţină în ea şi am întors capul, luptându-mă cu stânjeneala, cu regretele. Cândva, ea fusese importantă pentru mine. Avea să-mi fie dor de ea, dar nu aşa cum ar fi vrut ea.

— Pentru ce mai trebuie să trăiesc, dacă nu te am pe tine?

M-am întors spre ea la auzul acestei întrebări şi am reuşit cu greu s-o opresc, căci ea se repezise la mine, apucând-o strâns de braţe. Chipul ei frumos era atât de devastat, că m-a şocat, înainte să pot pricepe ce spusese. Abia pe urmă mi-am dat seama şi, îngrozit, am împins-o departe de mine, iar ea s-a împiedicat, prinzându-şi un toc în covor.

— Nu-mi arunca mie asta în spinare, am avertizat-o, vorbindu-i cu glas jos şi aspru. Eu nu sunt responsabil pentru fericirea ta. Nu sunt în niciun fel responsabil pentru

tine.

— Ce e cu tine? ţipă ea. Tu nu eşti aşa.

— Habar n-ai cum sunt, am zis, după care m-am dus spre uşă şi am deschis-o larg. Du-te acasă, Corinne, du-te la soţul tău. Ai grijă de tine!

— Du-te dracului! şuieră ea. O să-ţi pară rău pentru asta, iar eu s-ar putea să fiu prea rănită ca să te mai iert.

— Cu bine, Corinne!

Ea mă mai privi lung câteva clipe, după care ieşi ca o furtună din biroul meu.

— La dracu'! am exclamat, răsucindu-mă pe călcâie, fără să ştiu unde să mă duc, ce să fac. Trebuia însă să fac ceva. Orice. Mă plimbam de colo-colo ca un leu în cuşcă.

Înainte să-mi dau seama cu adevărat ce fac, mi-am luat telefonul şi am format numărul Evei.

— Biroul lui Mark Garrity, începu ea.

— Îngeraş!

Cuvântul acesta era de ajuns ca să-mi trădeze uşurarea la auzul vocii ei. De ea şi numai de ea aveam nevoie. Ceva din mine ştiuse asta.

— Gideon! Ca de atâtea ori, îşi dăduse imediat seama că am ceva. S-a întâmplat ceva?

Am aruncat o privire spre angajaţii mei, care îşi făceau treburile zilnice. Am apăsat butonul de opacizare a geamului, reuşind astfel să am un moment de intimitate cu soţia mea şi i-am spus pe un ton ceva mai vesel, ca să n-o agit şi pe ea:

— Mi-e dor de tine deja.

Ea rămase o clipă tăcută, ca să poată intra în aceeaşi dispoziţie cu mine. F

— Mincinosule! replică apoi. Eşti prea ocupat.

— Niciodată. Acum, spune-mi cât de tare ţi-e ţie dor de mie.

— Eşti îngrozitor, râse ea. Ce-o să fac eu cu tine?

— Totul.

— Cât de direct! Deci, cum merge? O să am o zi aglomerată şi trebuie să mă apuc de lucru.

M-am dus la biroul meu, uitându-mă la poza ei. Umerii mi se mai relaxaseră.

— Voiam doar să ştii că mă gândesc la tine.

— Bine. Ţine-o tot aşa! Şi, pentru informaţia ta, mă bucur să te aud şi altfel decât morocănos la lucru.

Cât despre mine, eu mă bucuram să o aud şi punct. Renunţasem să mai încerc să-

mi dau seama de ce avea efectul ăsta asupra mea. Mă mulţumeam doar să mă bucur că îmi putea lumina ziua.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— La nebunie. Îmi luminezi viaţa, domnule Cross.

Am rămas cu privirea în ochii ei veseli, mângâind uşor chipul de sub sticlă.

— Tu eşti centrul vieţii mele.

Restul dimineţii a trecut repede, lipsit de evenimente. Tocmai puneam la cale o întâlnire legată de o posibilă investiţie într-un lanţ de hoteluri care ne fusese propus, când m-am trezit cu o altă întrerupere personală. Gata, se terminase cu munca din plin.

— Ai de gând să-ţi baţi joc de tot, nu? mă acuză fratele meu, năpustindu-se în birou. Urmat de Scott.

L-am aruncat o privire lui Scott, dându-i de înţeles că e în regulă, poate să plece, iar el închise uşa în urma lui.

— Bună ziua şi ţie, Christopher!

Aveam aproape acelaşi sânge, dar eram cum nu se putea mai diferiţi. Părul lui era şaten-roşcat şi ondulat, cu al tatălui său. Avea ochii cenuşii-verzui, în vreme ce cu eram fără îndoială fiul mamei noastre.

— Ai uitat cumva că Vidal Records e şi moştenirea lui Ireland? se răsti el, încruntat.

— Nu uit niciodată asta.

— Atunci, înseamnă că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie. Vendeta pe care o duci împotriva lui Brett Kline ne costă bani, blestematule! Loveşti în noi toţi, nu numai în el.

M-am dus spre birou, sprijinindu-mă de el, cu braţele încrucişate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să urmeze şi aşa ceva, dacă mă gândeam la cât de tare se înfuriase Christopher la lansarea clipului *Fata de aur* în Times Square. El voia ca Eva să fie cu Brett. De fapt, mai mult decât atât, voia ca eu şi Eva să ne despărţim.

Tristul adevăr era că scosesem la iveală tot ce era mai rău în fratele meu. De fapt, el nu se purta cu cruzime sau cu mârlănie decât atunci când încerca să mă rănească pe mine. Îl văzusem ţinând discursuri minunate, fermecându-i pe oameni cu charisma lui naturală şi impresionându-i pe membrii comitetelor de conducere cu cunoştinţele lui profunde, însă nu-şi arăta niciodată la iveală calităţile acestea în faţa mea.

Enervat de animozitatea lui pe care nu o provocasem, i-am replicat muşcător:

— Bănuiesc că în curând o să ajungi şi la subiect, ’ nu-i aşa?

— Nu face pe neştiutorul, Gideon. Ştiai prea bine ce faci când ai distrus în mod sistematic toate ocaziile media pe care Vidal le-a construit pentru cei de la Six-Ninths.

— Dacă aceste ocazii o aveau pe Eva ca punct, central, atunci, de la bun început, nu aveau niciun fel de bază de afaceri.

— Asta nu era decizia ta, zise el, zâmbind sfidător. Pricepi măcar ce pagube ai provocat? Cei de la *Behind the Music* şi-au amânat ediţia specială pentru că Sam Yimara nu mai deţine drepturile asupra filmului compilat de ei despre primii ani ai trupei. *Diners,* Drive-Ins *and Dives* nu mai poate include barul de pe strada 69 în episodul despre San Diego, pentru că o să fie demolat înainte ca ei să-şi filmeze segmentul. Iar cei de la Rolling Stones nu mai sunt interesaţi să continue piesa propusă despre *Fata de aur,* de când a fost anunţată logodna ta. Cântecul nu mai este interesant fără happy-end.

— Pot să-ţi dau filmarea pe care o vor cei de la VH1. Fă-le legătura cu Arash şi o

să se ocupe el de asta.

— După ce ştergi tu orice urmă a Evei? Ce rost mai are?

— Rostul e promovarea celor de la Six-Ninths, nu a soţiei mele, am răspuns, mirat.

— Nu e încă soţia ta, se răsti el, şi asta e problema ta. Ţi-e frică să nu se întoarcă la Brett. Tu nu eşti cu adevărat genul ei, ştim asta cu toţii. N-ai decât să-i ronţăi fofoloanca la petreceri, dar ceea ce-i place ei cu adevărat e să şi-o tragă cu staruri rock în public…

M-am repezit la el înainte să apuce să facă vreo mişcare şi i-am tras un pumn în falcă, azvârlindu-i capul pe spate, după care l-am lovit şi cu pumnul stâng, făcându-l să se clatine şi să se izbească de peretele de sticlă.

Îl zăream cu coada ochiului pe Scott, care sărise în picioare, în timp ce mă pregăteam pentru contraatacul lui Christopher. Ne-am prăbuşit la pământ, iar eu m-am rostogolit, cărându-i pumni în coaste până când, cu un geamăt, el se izbi cu capul de tâmpla mea.

Încăperea începuse să se învârtă. M-am dat într-o parte, ameţit, şi m-am ridicat clătinându-mă în picioare.

Christopher se sprijinea de măsuţa de cafea ca să-şi revină. Din colţul buzelor, sângele i se scurgea pe covor. I se umflase falca şi respira cu greutate, trăgându-şi răsuflarea. Pe mine mă dureau pumnii, deşi simţeam pornirea să-l lovesc din nou. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui, aşa aş fi şi făcut.

— Hai, dă, mă provocă el, ştergându-se la gură cu mâneca. Încă de când m-am născut n-ai vrut decât să mă vezi mort. De ce te-ai opri acum?

— Eşti nebun.

Doi paznici veneau în fugă, dar am ridicat mâna ca să-i opresc.

— O să te atac în toate felurile, nenorocitule, mârâi fratele meu, ridicându-se cu greu în picioare. Am vorbit cu membrii comitetului de conducere. Le-am explicat ce pui la cale. Vrei să mă pui la pământ, dar o să te înfrunt în toate felurile.

— Ai pierdut deja, cretinule. Cară-te de aici, cu nebunia ta cu tot. Şi las-o în pace pe Eva! Dacă vrei să-ţi fiu duşman cu adevărat, calea ce mai bună e s-o superi pe ea.

El rămase câteva clipe cu ochii în ochii mei, apoi izbucni Într-un râs răguşit.

— Ea ştie ce-i faci lui Brett?

Am tras aer în piept, tresărind de durere din cauza unei lovituri în coaste.

— Nu-i fac nimic lui Kline. O protejez pe Eva.

— Şi trupa e doar o pagubă colaterală?

— Mai bine el decât ea.

— Du-te dracului! mă înjură el.

— Du-te tu!

Christopher se îndreptă spre uşă cu paşi mari.

Ar fi trebuit să-l las să plece, însă m-am trezit vorbind:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Christopher, oamenii ăştia au talent. N-au nevoie de cine ştie ce tertipuri ca să cunoască succesul. Dacă n-ai fi atât de turbat să mă faci să plătesc pentru un lucru pe care îţi închipui că l-am făcut, te-ai concentra să găseşti unghiurile mai bune pentru a-i face o trupă-minune.

El se răsuci spre mine, cu pumnii încleştaţi.

— Nu-mi spune tu cum să-mi fac treaba. Şi nu-mi sta în cale, că o să te dau pe uşă afară.

Am rămas cu privirea în urma lui, în timp ce se îndepărta, escortat de oamenii de la pază. Pe urmă m-a întors la birou şi am

verificat jurnalul mesajelor. Scott notase că doi membri din comitetul de conducere de la Vidal Records sunaseră în timpul zilei.

L-am sunat pe Scott:

— Fă-mi legătura cu Arash Madani.

Dacă război voia Christopher, război avea să fie.

*

Am ajuns la doctorul Lyle Petersen la şase fix. Psihologul mă întâmpină zâmbind, cu căldură în ochii albaştri.

După ziua pe care o avusesem, numai o oră la psiholog nu-mi trebuia. Mai degrabă aş fi avut nevoie să petrec o oră împreună cu Eva.

Şedinţa a început ca de obicei. Doctorul Petersen m-a întrebat cum îmi petrecusem săptămâna, iar eu l-am răspuns cât mai succint cu putinţă. Pe urmă, el a zis:

— Hai să vorbim despre coşmaruri.

M-am lăsat pe spate, cu o mână sprijinită de braţul canapelei. Îi vorbisem încă de la început despre problemele mele cu somnul, ca să-mi dea o reţetă de medicamente care să mă ajute să nu mai fiu o primejdie prea mare pentru Eva în timpul nopţii, însă niciodată disecarea viselor mele nu fusese un subiect de discuţie.

Asta însemna că altcineva adusese vorba despre ele.

— Ai vorbit cu Eva.

Nu era o întrebare, căci răspunsul era evident.

— Mi-a trimis un e-mail ceva mai devreme, confirmă el, împreunându-şi mâinile peste ecranul tabletei sale.

Fără să scot un cuvânt, băteam darabana cu degetele. Mişcarea asta nu-i scăpă neobservată.

— Te deranjează că m-a contactat?

Am cântărit un pic răspunsul pe care avem să-l dau:

— Îşi face griji. Dacă faptul că discută despre asta îi mai uşurează din povară, n-o să mă plâng. Eşti şi terapeutul ei, aşa că are dreptul să vorbească despre asta cu tine.

— Dar nu-ţi place. Ai prefera să alegi chiar tu problemele pe care să le discuţi cu mine.

— Aş prefera ca Eva să se simtă în siguranţă.

Doctorul Petersen dădu din cap.

— De asta te afli aici. Pentru ea.

— Fireşte. Şi care speră ea să fie rezultatul acestor şedinţe?

— Nu ştii?

— Aş prefera să aud care e răspunsul tău la întrebare asta, zâmbi el.

M-am gândit o clipă şi-am spus:

— Eva a luat nişte hotărâri greşite în trecut. A învăţat să se sprijine pe sfatul terapeuţilor. Pentru ea, a funcţionat, asta e ceea ce cunoaşte.

— Şi tu ce simţi în legătură cu asta?

— Trebuie neapărat să simt ceva? am replicat. Ea m-a rugat să încerc, şi am fost de acord. La urma urmelor, relaţiile înseamnă şi compromisuri, nu-i aşa?

— Ba da.

Şi, luând stylusul, doctorul apăsă pe ecranul tabletei.

— Vorbeşte-mi despre experienţele pe care le-a avut anterior cu terapia.

Am tras adânc aer în piept, lăsându-l apoi să iasă pe tot.

— Eram copil. Nu-mi aduc aminte.

El mă privi pe deasupra ochelarilor.

— Ce-ai simţit când făceai terapie? Supărare, spaimă, tristeţe?

— Câte puţin din toate, am răspuns, cu privirea aţintită asupra verighetei.

— Bănuiesc că la fel ai simţit şi în legătură cu sinuciderea tatălui tău.

Am încremenit, studiindu-l cu ochi reci.

— Ce vrei să spui?

— Gideon, nu facem decât să stăm de vorbă, răspunse el, lăsându-se pe spate. De multe ori; am impresia că te întrebi care e perspectiva. Să ştii că n-am niciuna. Nu vreau decât să te ajut.

M-am străduit să mă relaxez la loc. Voiam ca acele coşmaruri să înceteze. Voiam să dorm în acelaşi pat cu soţia mea. Şi aveam nevoie ca doctorul Petersen să mă ajute să fac asta.

Dar, ca să-mi îndeplinesc scopul, nu voiam să vorbesc despre lucrurile care nu mai aveau cum să se schimbe.

Capitolul 8

— Salutare, fato! Ce părere ai de karaoke? mă întrebă Shawna Ellison de îndată ce-am răspuns la telefon.

Am lăsat jos pixul cu care mâzgălisem câte ceva într-un carneţel, pe urmă m-am aşezat pe canapea, cu picioarele sub mine. Trecuse de ora nouă şi nu ştiam nimic de Gideon. Nu ştiam dacă acesta era semn bun sau rău, din moment ce mai devreme avusese programare la doctorul Petersen.

Soarele apusese de vreo oră şi de atunci

încoace încercasem din greu ca, măcar cinci secunde, să nu mă gândesc la soţul meu. Aşa că sporovăială cu Shawna era cât se poate de bine-venită.

— Salut, am zis, din moment ce eu sunt total afonă, dorinţa de a cânta în public pur şi simplu nu există în cazul meu. De ce?

În timp ce spuneam asta, în mintea mea se ivise imaginea roşcatei pline de viaţă cu care mă împrietenisem foarte repede. Semăna foarte mult cu fratele ei, Steven, logodnicul şefului meu. Amândoi erau foarte amuzanţi şi simpatici, puşi pe glume, dar totuşi oameni pe care puteai să te bazezi. Îmi plăceau foarte mult fraţii Ellison.

— Mă gândeam că putem să mergem într-un bar nou de karaoke despre care am auzit azi, îmi explică ea. Nu este ca în alte locuri, unde se pun melodii siropoase gata înregistrate, aici cântă o trupă live. Dacă nu vrei, nu eşti obligată să cânţi. Mulţi se duc doar ca să se uite.

— Şi cum se numeşte barul? am întrebat, întinzând mâna după tableta de pe măsuţa de cafea.

— Starlight Lounge. Mă gândeam că ar fi amuzant să mergem vineri.

Am ridicat din sprâncene la auzul

acestor cuvinte. Vineri era seara în care hotărâserăm să punem laolaltă grupurile noastre de prieteni. Am încercat să-i vizualizez pe Arnoldo sau pe Arash făcând karaoke, şi m-a pufnit râsul la gândul acesta. De ce nu? Asta măcar o să spargă gheaţa.

— O să-i spun lui Gideon, am zis, în timp ce căutam site-ul pe tabletă. Pare drăguţ.

După nume, aş fi zis că e un loc frecventat de cine ştie ce cântăreţi demodaţi, însă imaginile de pe site arătau un club cât se poate de modern, decorat în nuanţe de albastru, cu accente cromate. Părea elegant, chiar un pic snob.

— Nu-i aşa? Şi mie mi s-a părut la fel. Şi o să fie amuzant.

— Chiar că! Stai să-l vezi pe Cary cu microfonul în braţe. N-are pic de ruşine.

Ea izbucni într-un râs care mă făcu şi pe mine să zâmbesc, căci. Scotea nişte sunete ca ale bulelor de șampanie — La fel face şi Steven. Să-mi spui ce hotărăşti. Abia aştept să ne vedem.

După ce am închis, am azvârlit telefonul pe perna de pe mine. Voiam să mă întorc la proiectul meu, când am auzit sunetul de

intrare al unui mesaj.

Era de la Brett: „Trebuie să vorbim. Sună-mă!”

Am rămas câteva clipe cu privirea aţintită la fotografia lui de pe ecran. Mă sunase toată ziua, dar închidea când intra căsuţa vocală. Aş fi minţit dacă aş fi zis că nu mă încercau sentimente contradictorii legate de faptul că el încă mai voia să mă prindă, însă era o fundătură. Poate că într-o zi aveam să devenim prieteni, dar în niciun caz acum. Nu eram pregătită pentru aşa ceva, nici pentru stresul pe care i-l provoca lui Gideon.

Crezusem că dacă mă confruntam cu problemele care mă stânjeneau era o dovadă de putere şi de responsabilitate din partea mea. Acum însă, îmi dădeam seama că scopul nu era să fiu hotărâtă. Uneori, trebuie pur şi simplu să profiţi şi să te examinezi cu ceva mai multă atenţie.

„Te sun când o să pot”, i-am scris la rândul meu, după care am lăsat iar telefonul. Urma să-l sun când şi Gideon avea să fie prezent. Fără secrete, fără nimic de ascuns.

— Salut! Cary ieşise din camera lui şi intră în living.

Avea pe el pantaloni de pijama şi un tricou ponosit. Părul îi era încă ud după duşul pe care probabil că îl făcuse după plecarea Tatianei, cu o oră în urmă.

Mă bucuram că ea nu rămăsese peste noapte. Aş fi dorit să o plac pe femeia care susţinea că poartă în pântece copilul prietenului meu cel mai bun, însă manechinul cu picioare până în gât nu mă ajuta deloc.

Aveam senzaţia că mă plesneşte deliberat, de fiecare dată când i se ivea ocazia. Mi se părea foarte clar că n-ar fi dorit nimic mai mult decât să-l ţină pe Cary numai pentru ea, aşa că pe mine mă privea ca pe un pietroi în calea îndeplinirii acestui scop.

Prietenul meu se trânti cu faţa în jos pe cealaltă parte a canapelei; capul îi ajungea lângă coapsele mele, iar picioarele lungi îi atârnau în afară.

— Ce tot faci acolo?

— Liste. Vreau să încep un proiect pentru cei care au suferit abuzuri.

— Da? Şi la ce te gândeşti?

Am ridicat din umăr, neajutorată.

— Păi nu prea ştiu. Nu-mi ies din minte Megumi şi faptul că n-a spus nimic nimănui

Nici eu n-am spus nimănui. Şi nici tu, decât foarte târziu.

— Păi cui o să-i pese măcar aşa, puţin? răspunse el morocănos, sprijinindu-şi bărbia în mâini.

— Şi e înspăimântător să vorbeşti despre asta. Există o grămadă de linii de urgenţă şi de adăposturi pentru victime. Eu aş vrea să găsesc altceva, ceva care să fie altfel, însă n-am nicio idee die la care să pornesc.

— Atunci, vorbeşte cu oamenii cu ideii

— După cum o spui tu, ai zice că totul e floare la ureche, am zâmbit eu.

— Păi la dracu', de ce te-ai apuca să reinventezi roata? Găseşte pe cineva care face asta bine şi dă-le o idee.

Zicând asta, se întoarse cu faţa în sus, frecându-şi faţa cu amândouă mâinile. Cunoşteam gestul acesta, ştiam ce înseamnă. Îl rodea ceva.

— Spune-mi ce-ai făcut azi, i-am cerut.

Până la urmă, la San Diego petrecusem mai mult timp cu Gideon decât cu Cary şi mă simţeam aiurea din cauza asta. Cary îmi zisese că se distrase pe cinste cu vechea lui gaşcă, dar nu acesta fusese scopul călătoriei. Aveam senzaţia că îl

abandonasem, cu toate că el nu mă acuzase de una ca asta.

El îşi lăsă în jos mâinile.

— Azi-dimineaţă am avut o filmare, iar pe urmă am luat prânzul cu Trey.

— I-ai spus despre copil?

El clătină din cap.

— M-am gândit la asta, dar n-am putut. Sunt un mare ticălos.

— Nu mai fi aşa de aspru cu tine! Eşti într-o situaţie dificilă.

Cary închise ochii, ascunzând vederii verdele lor electric.

— Zilele trecute, mă gândeam cât de uşor ar fi dacă Trey ar juca la ambele capete. Aşa, am putea să i-o tragem lui Tat, să ne-o tragem şi noi, iar eu aş avea totul. Pe urmă, mi-am dat seama că n-aş vrea să-l împart pe Trey cu Tat. Nu m-ar deranja s-o împart pe ea. Pe el însă, nu. Zi şi tu dacă asta nu mă face un cretin notoriu.

Am întins mâna, trecându-mi degetele prin părul lui negru.

— Te face pur şi simplu om.

Şi eu trecusem prin ceva asemănător cu Gideon când mă gândisem că aş putea găsi o cale să rămân prietenă cu Brett, chiar dacă pe mine mă rodea rău că Gideon era

prieten cu Corinne.

— Într-o lume perfectă, niciunul dintre noi n-ar fi egoist, însă nu aşa merg lucrurile. Facem şi noi ce putem.

— Tu îmi găseşti mereu scuze, mormăi el.

Am reflectat o clipă la spusele lui.

— Ba nu, l-am corectat apoi cu blândeţe, aplecându-mă să-l sărut pe frunte. Pur şi simplu te iert. Trebuie s-o facă cineva, dacă tu nu te ierţi pe tine.

Dimineaţa zilei de miercuri a trecut ca vântul. Nici nu mi-am dat seama când se făcuse ora prânzului.

— Acum trei săptămâni, ne sărbătoream logodna, începu Steven Elison pe când mă aşezam pe scaunul pe care mi-l oferea. Acum, am ajuns s-o sărbătorim pe a ta.

Am zâmbit; nu puteam să mă abţin. Logodnicul şefului meu avea în el ceva molipsitor de vesel, un fel de a fi pe care nu puteai să nu-l imiţi.

— O fi ceva în apă.

— Probabil, zise el, aruncându-i o privire partenerului său, apoi întorcându-se iar spre mine. Mark n-o să te piardă, nu-i aşa?

— Steven, las-o baltă, îl certă Mark,

clătinând din cap.

— Nu plec nicăieri, am răspuns, primind pentru asta un zâmbet surprins şi încântat de la şeful meu.

Surâsul de sub bărbuţa lui era la fel de molipsitor ca sociabilitatea lui Steven. Prânzurile pe care le luam împreună chiar că îşi meritau toţi banii.

— Să ştii că mă bucur să aud asta, zise Mark.

— Şi eu, făcu Steven, deschizându-şi meniul cu un gest hotărât, ca şi cum tocmai s-ar fi luat o hotărâre importantă. Vrem să rămâi cu noi, fetiţo.

— Rămân, i-am asigurat eu.

Chelnerul puse un coş cu pâine şi ulei de măsline şi cu usturoi pe masă, între noi, după care se apucă să ne prezinte specialităţile zilei. Restaurantul ales de băieţi avea două tipuri de meniuri: grecesc şi italian.

Ca în cele. Mai multe cârciumi din Manhattan, locul era mic, iar mesele înghesuite, atât de apropiate, că te puteai lovi de cei de la mesele vecine şi trebuia să ai grijă la coate. Aromele care se răspândeau din bucătărie şi din tăvile cărate de chelneri mă făceau să-mi chiorăie

maţele audibil. Din fericire, zgomotul servirii prânzului erau destul de mare ca să mă acopere.

Steven îşi trecu mâna prin părul de un roşcat strălucitor, pentru care multe femei ar fi fost în stare să ucidă.

— Eu îmi iau musaca.

— Şi eu, am zis, închizând meniul.

— Eu vreau o pizza cu pepperoni, hotărî Mark.

Eu şi Steven am râs de el că se aventura atât de tare.

— Aiurea, replică el, faptul că mă însor cu Steven este cea mai tare aventură.

Steven zâmbi, sprijinindu-şi bărbia în palme.

— Ia zi, Eva, cum te-a cerut Cross? Am eu o bănuială că nu ţi-a trântit-o în mijlocul străzii.

Mark, care stătea pe banchetă lângă partenerul său, îi aruncă o privire exasperată.

— Nu, am recunoscut. Mi-a dat vestea pe o plajă privată. Nu prea pot să spun că m-a cerut, pentru că de fapt m-a cam anunţat că ne căsătorim.

Mark mustăci gânditor, însă, ca de obicei, Steven nu se încurca în subtilităţi.

— Romantic, stil Gideon Cross.

— Absolut, am izbucnit eu în râs. El e primul care spune că nu-i deloc romantic, dar se înşală.

— Arată-mi inelul!

Am ridicat mâna spre Steven, iar diamantul de În Asscher aruncă flăcări din multiplele faţete. Era un inel tare frumos, care îi trezea amintiri minunate lui Gideon. Părerea lui Elizabeth Vidal despre acest subiect nu le putea întina.

— Uau! Mark, dragule, trebuie să-mi iei şi mie unul!

Imaginea care îmi apăru imediat în minte, a antreprenorului robust şi roşcat, purtând un inel ca al meu, era tare comică. Mark se uită la el ironic:

— Ca să-l strici pe vreun şantier? Am priceput bine, nu-i aşa?

— Diamantele sunt nişte frumuseţi dure, dar o să am mare grijă de el.

— Atunci, aşteaptă până o să am propria agenţie, pufni şeful meu.

— Ei, asta pot s-o fac, zise Steven, făcându-mi cu ochiul.

V-aţi înregistrat deja pe undeva?

Am clătinat din cap.

— Dar voi?

— Ei bine, da. Şi, răsucindu-se, îşi deschise servieta şi scoase catalogul cu invitaţii pentru nuntă. Spune-mi ce părere ai de modelele astea.

Mark ridică ochii spre cer, suspinând ca de o lungă suferinţă. Eu am luat o felie de pâine cu usturoi şi m-am aplecat înainte cu un mormăit încântat.

Tot restul după-amiezii am lucrat la cererea de ofertă pentru LanCorp.

La sfârşitul zilei, Raul m-a dus la lecţia de Krav Maga. Pe drum, am citit din nou răspunsul lui Tom Clancy la mesajul meu, prin care îl anunţam că nu am nevoie să mă ducă el. El îmi scrisese că e în regulă, dar simţeam nevoia să-i explic mai amănunţit.

„Gideon vrea să fiu escortată de omul lui pe unde mă duc, aşa că de acum înainte eşti liber. Mulţumesc pentru tot ajutorul.”

Răspunsul lui veni repede: „Cu plăcere, oricând. Dă semn când ai nevoie de mine. Apropo, prietena ta n-ar trebui să-şi mai facă probleme”.

Mulţumirile cu care i-am răspuns nu păreau să fie. De ajuns. Mi-am pus în minte să-i trimit ceva care să exprime recunoştinţa mea.

Raul parcă în faţa depozitului placat cu

cărămizi, reconvertit în studio de Krav Maga de către Parker Smith, apoi mă însoţi înăuntru, aşezându-se pe strapontine. Prezenţa lui mă încurca puţin. Clancy mă aşteptase mereu afară. Faptul că Raul mă privea mă cam făcea să mă intimidez.

Spaţiul deschis şi enorm părea totuşi aglomerat, datorită tuturor clienţilor care luptau pe saltele sau în lecţii private cu instructorii. Zgomotul era aproape asurzitor, o cacofonie de trupuri izbindu-se de perne, de carne lovindu-se de carne, pe lângă sunetele cu care participanţii se, îmbărbătau singuri şi încercau să se intimideze unii pe alţii. Uşile uriaşe de metal dădeau studioului un aer şi mai industrial şi măreau şi mai mult zăpuşeala, pe care nici măcar aparatele de aer condiţionat şi ventilatoarele răspândite peste tot n-o puteau potoli.

Îmi făceam flotările, pregătindu-mă pentru loviturile puternice care mă aşteptau, când o pereche de picioare lungi apăru în raza mea vizuală. M-am ridicat în picioare, ajungând faţă în faţă cu Shelley Graves, detectiv NYPD.

Îşi ţinea părul castaniu şi cârlionţat într-o coadă la fel de severă pe cât îi era şi

chipul, iar ochii ei albaştri mă cântăreau cu o impasibilitate glacială. Mi-era teamă de ea şi de ceea ce i-ar fi putut face lui Gideon, însă o şi admiram enorm. Era fioroasă şi plină de încredere în sine într-un fel la care eu puteam doar să visez.

— Eva! mă salută ea.

— Doamnă detectiv Graves!

Era îmbrăcată de serviciu, cu pantaloni negri şi o bluză roşie din jerse. Pe deasupra, avea un sacou negru, care nu-i ascundea nici insigna, nici arma. Ghetele îi erau zgâriate şi total imune faţă de modă, cam cum era toată atitudinea ei.

— Te-am văzut când mă pregăteam să ies. Am auzit de logodna ta. Felicitări!

Mi s-a cam strâns stomacul. O parte din alibiul lui Gideon – dacă putea fi numit aşa – era că noi nu mai eram împreună când Nathan fusese omorât. De ce-ar fi vrut un tip foarte bine-cunoscut, puternic, care ieşea peste tot în evidenţă, să omoare un tip pentru o fostă iubită pe care o părăsise fără să se mai uite înapoi?

Faptul că mă logodisem aşa de repede dăduse naştere, după cât se părea, la multe bănuieli. Graves îmi spusese că ea şi partenerul ei se ocupau acum de alte cazuri,

însă îmi dădeam prea bine seama ce fel de poliţistă era ea. Shelley Graves credea în justiţie. Credea că Nathan a plătit pentru faptele lui, însă ştiam că undeva, în sinea ei, se întreba dacă nu cumva şi Gideon trebuia să plătească.

— Mulţumesc, am răspuns, îndreptându-mă de spate. În povestea asta, Gideon şi cu mine eram o echipă. Sunt o fată norocoasă.

Ea aruncă o privire spre bănci, către Raul.

— Unde e Ben Clancy?

— Nu ştiu, am zis, nedumerită. De ce?

— Eram doar curioasă. Ştii, pe unul dintre federalii cu care am vorbit despre Yedemsky îl cheamă tot Clancy, explică ea, apoi îşi înfipse ochii în ai mei. Crezi că o fi vreo legătură între ei?

La auzul numelui mafiotului rus pe cadavrul căruia se găsise brăţara lui Nathan, am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vene. M-am clătinat, căci dintr-odată îmi venise ameţeală.

— Ce?

Ea însă dădu din cap, de parcă se aşteptase la aşa ceva.

— Probabil că nu. Oricum, ne mai

vedem.

Am privit-o cum se îndepărta, fără să-l scape din ochi pe Raul. Brusc, se opri şi se întoarse iar spre mine.

— Mă inviţi la nuntă?

Cu greu, am reuşit să-mi revin din ameţeală şi să răspund:

— La recepţie. No să facem o nuntă mare, vor fi doar cei din familie.

— Serios? N-aş fi zis, comentă ea şi pe chip îi apăru o umbră de zâmbet. E plin de surprize, nu-i aşa?

Nici măcar nu puteam să mă apuc să descifrez ce mai însemna şi asta. Mintea îmi era mult prea ocupată cu încercarea de a pricepe toate celelalte lucruri pe care le spusese. Nici măcar nu-mi dădeam seama că o luasem la fugă după ea, până am remarcat că-i pusesem o mână pe umăr.

Ea se opri, trimiţându-mi un semnal nonverbal să-i dau drumul. Ceea ce am şi făcut, de îndată. Am rămas cu ochii aţintiţi la ea o clipă, încercând să-mi adun gândurile. Clancy. Gideon. Nathan. Ce dracu’ mai însemna şi asta? Unde voia să ajungă?

Şi mai ales, de ce aveam impresia că mă ajuta? Că avea grijă de mine. De Gideon.

Când am rupt tăcerea, vorbele spuse m-au uluit până şi pe mine.

— Vreau să sprijin o organizaţie care face cu adevărat o treabă bună pentru cei care au supravieţuit abuzurilor.

— Şi de ce-mi spui mie? replică ea, mirată.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Încearcă la Crossroads, zise ea sec. Am auzit lucruri bune despre ei.

Stăteam pe jos la mine în dormitor, cu picioarele încrucişate, când Gideon a ajuns acasă. Purta o pereche de blugi largi şi un tricou cu anchior; învârtea pe deget cheile de la apartamentul meu.

Am rămas cu privirea aţintită spre el. Nu mă puteam abţine. Oare avea să mă facă mereu să mi se oprească inima în loc? Aşa speram.

Camera mea era mică şi tinerească; mama o decorase cu mobile vechi, precum birouaşul acela prostesc pe care ar fi trebuit să-l folosesc drept masă de scris. Gideon umplea spaţiul cu o doză zdravănă de testosteron, făcându-mă să mă simt slabă, feminină şi doritoare să fiu siluită.

— Bună, asule! Iubirea şi dorul pe care mi le inspire, erau toate în aceste două

cuvinte.

El se opri brusc din joaca cu cheile şi mă privi la fel ca atunci când ne întâlniserăm pentru prima dată în holul de la Crossfire. În ochii lui apăruse iar expresia aceea sălbatică şi feroce pe care o consideram înfiorător de excitantă.

Dintr-un motiv pe care probabil că n-aveam să-l înţeleg vreodată, şi el simţea acelaşi lucru pentru mine.

— Îngeraşul meu! exclamă şi el şi se lăsă pe vine lângă mine, cu părul căzându-i unduitor pe obraji. La ce lucrezi acolo?

Şi începu să răsfoiască prin hârtiile răspândite pe jos, în jurul meu. Dar, înainte ca atenţia să-i fie atrasă de cercetările pe care le făcusem asupra fundaţiei Crossroads, l-am luat de mână, strângându-i-o cu putere. Şi am spus pe nerăsuflate ceea ce aflasem, la fel de brusc pe cât îmi fusese dată şi mie ştirea.

— Gideon, Clancy a fost. Clancy şi fratele lui care lucrează la FBI au pus brăţara lui Nathan pe mafiotul ăla.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, dădu el din cap.

— Serios? Cum? am zis, dându-i un ghiont în umăr. Şi de ce n-ai spus nimic?

Eram moartă de frică.

Gideon se aşează pe jos în faţa mea, cu picioarele încrucişate, la fel ca mine.

— Încă nu am toate răspunsurile. Eu şi Angus ne apropiem de adevăr. Oricine ar fi fost cel care a făcut asta, ne supraveghea fie pe Angus, fie pe mine, ne urmărea mişcările, aşa că am început de acolo.

— Sau poate că vă supraveghea pe amândoi.

— Exact. Şi cine ar fi făcut asta? Cine ar fi avut o miză în cazul ăsta? în tine?

— Doamne! am exclamat privindu-l scrutător. Poliţista Graves ştie, FBI-ul. Clancy…

— Graves?

— Ea mi-a spus, în seara asta, la sala lui Parker. Mi-a aruncat-o aşa, ca din întâmplare, ca să vadă cum primesc vestea.

El îngustă ochii.

— Fie se joacă cu tine, fie vrea să nu-ţi mai faci griji. Pariez pe ultima variantă.

Era cât pe ce să-l întreb de ce, când mi-am dat seama că amândoi ajunseserăm la aceeaşi concluzie. Detectiva era dură ca piatra, dar avea suflet. Îl întrezărisem în cele câteva momente când intrasem în contact cu ea. Şi, fără îndoială, era bună în

ceea ce făcea.

— Atunci, înseamnă că trebuie să ne încredem în ea? am întrebat, târându-mă peste broşurile şi foile de pe jos ca să mă aşez în poala lui.

El mă luă în braţe, ajutându-mă să-mi găsesc poziţia în liniile dure ale trupului său, ca şi cum acolo ar fi fost locul meu dintotdeauna. Aşa mă simţeam când el mă ţinea în braţe. În siguranţă. Preţuită. Adorată.

El mă sărută uşor pe frunte.

— O să stau de vorbă cu Clancy, doar ca să fiu sigur, dar nu e prost. Nu e genul care să lase lucrurile la întâmplare.

M-am agăţat de tricoul lui, nevrând să-i mai dau vreodată drumul.

— Gideon, nu-mi mai ascunde lucruri ca acesta! Nu mai tot încerca să mă protejezi!

— Nu pot, răspunse el, înteţindu-şi la rândul lui strânsoarea. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun ceva, dar nu avem decât câteva ore singuri în fiecare zi şi voiam ca ele să fie perfecte.

— Gideon, trebuie să mă laşi şi pe mine să intru în lumea ta.

El oftă din rărunchi; i-am simţit inima bătând cu putere, liniştită.

— Mă străduiesc, Eva.

Mai mult de atât nici nu puteam să cer.

A doua zi de dimineaţă m-am dus în bucătărie; Gideon era deja acolo, făcea cafeaua. Aş fi putut spune că mirosul cafelei îmi făcea picioarele mai sprintene, însă de fapt vederea soţului meu, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat, descheiat la sacou, mă trezea la viaţă. Îmi plăcea enorm să-l văd un pic dezordonat.

El îşi înălţă ochii spre mine în vreme ce mă apropiam, cu tocurile lovind marmura; chipul îi era impasibil, dar privirea îi era plină de căldură. Oare şi el avea aceeaşi senzaţie când mă vedea pregătită să iau ziua în piept? Mă îndoiam. Eram convinsă că bărbaţii vedeau doar dacă tipa era sexy… sau nu.

I-am prins încheietura mâinii, trăgându-i-o spre mine, de-a lungul fustei, ca să-mi prindă fesele în palmă.

— Salut şi ţie, doamnă Cross, zâmbi el din colţul gurii.

Şi, trăgându-mi jartiera, o lăsă să mă plesnească peste coapse. Am tresărit puternic, de usturime, gemând în vreme ce locul lovit se încălzea.

— Hmmm… îţi place, rânji el.

— Ba mă doare, am zis, făcând bot.

Gideon îşi schimbă poziţia, sprijinindu-se cu spatele de blat, şi mă trase înspre el, depărtându-şi picioarele, cu ambele mâini înfipte în coapsele mele. Frecându-se cu nasul de tâmpla mea, îmi masă locul care ardea.

— Îmi pare rău, îngeraş.

După care mă plesni cu cealaltă jartieră.

Am tresărit surprinsă şi, în această mişcare, corpul mi s-a lipit de al lui. Se excitase. Din nou. Am gemut încetişor:

— Opreşte-te!

— Dar te excită, îmi şopti el la ureche.

— Ba mă doare! m-am plâns, chiar în timp ce mă frecam de el. Mă trezise cu sărutări blânde şi cu mâini obraznice. Îi mulţumisem pentru asta la duş, cu gura. Totuşi, putea s-o facă din nou. Ca şi mine. Eram dependenţi unul de altul.

— Vrei să te sărut ca să-ţi treacă? întrebă el, strecurându-şi degetele între coapsele mele, văzând că eram fierbinte, gata pentru el. Dumnezeule, gemu el, ce-mi faci, Eva! Am aşa de mult de lucru…

Doamne, ce bun era! Şi mirosea atât de bine… Mi-am înlănţuit braţele în jurul

gâtului său.

— Trebuie să mergem la serviciu.

El mă ridică pe vârfuri, lipindu-mă strâns de erecţia lui.

— O să ne jucăm mai încolo cu jartierele astea.

I-am răspuns cu un sărut. Mi-am lipit gura de a lui, devorându-l, atingându-i limba cu a mea, frecând-o cu lăcomie, sugându-i-o.

Gideon îşi înfipse mâna în coada mea, împiedicându-mă să mă mise, întorcându-mi sărutul, făcând dragoste cu gura mea, sorbindu-mă. M-am excitat pe dată; pielea mi se umezise de sudoare.

Buzele lui puternice erau atât de moi, lipite de gura mea; mă ţinea prinsă în poziţia pe care şi-o dorea, în vreme ce mă muşca uşor de buza de jos. Gustul gurii lui, în care se simţea o urmă delicioasă de cafea, mă îmbăta pur şi simplu. Îi sorbeam sărutul; îmi înfipsesem şi eu mâna în părul lui, agăţându-mă de el, ridicată pe vârfuri ca să fiu şi mai aproape. Tot mai aproape. Niciodată îndeajuns de aproape.

— Uau! se auzi deodată glasul lui Cary, rupând vraja senzuală în care mă aruncase Gideon. Nu uitaţi că acesta e locul în care

mâncăm.

Am încercat să mă îndepărtez de soţul meu, însă el m-a tras înapoi, permiţându-mi să-mi dezlipesc doar buzele de ale lui. Mi-am ridicat privirea spre el; pe sub pleoapele grele, ochii lui mă priveau pătrunzător; buzele îi erau moi şi umede.

— Bună dimineaţa, Cary, zise el, mutându-şi apoi privirea spre prietenul meu, care se îndrepta spre filtrul de cafea.

— Aşa o fi pentru voi, mormăi Cary, deschizând dulapul ca să-şi ia o cană. Din păcate;, sunt prea obosit ca să mă excite spectacolul pe care l-aţi dat. Iar asta nu mă face prea optimist în legătură cu felul cum o să-mi fie ziua.

Purta nişte blugi strânşi pe picior şi un tricou albastru; îşi aranjase cu îndemânare părul într-o tunsoare la modă. Mi s-a făcut milă de tipele singure din Manhattan care aveau să-l întâlnească în această zi. Era un bărbat uluitor, atât fizic, cât şi prin falsa încredere în sine pe care o afişa.

— Ai filmare azi? m-am interesat.

— Nu, are Tat şi vrea să vin şi eu. Are greţuri şi nu se simte bine, aşa că o să stau cu ea s-o ajut dacă o să i se facă rău.

L-am mângâiat pe braţ, în semn de

simpatie:

— Ce tare, Cary! Eşti cel mai bun.

El zâmbi strâmb, ducând cana de cafea la gură..

— Păi ce altceva să fac? Nu pot să am greţuri în locul ei, iar Tat trebuie să lucreze cât poate de mult.

— O să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva?

— Sigur, dădu el din umeri.

Gideon mă mângâia pe spate, oferindu-mi pe muteşte sprijinul lui.

— Cary, dacă ai timp, aş vrea să vii şi tu la întâlnirea cu designerul care ne renovează apartamentul de pe Fifth Avenue.

— Da, şi eu m-am gândit la asta, spuse Cary, sprijinindu-se de blat. Încă n-am discutat toate aspectele cu Tat, dar îmi închipui că o să ne mutăm împreună la un moment dat. Şi voi doi n-o să aveţi nevoie de un ţânc urlător în casă. Când o să vină vremea, o să-i aveţi şi voi un bebeluş, nu e cazul să vi-l bag pe gât pe al meu.

— Cary…

Prietenul meu se gândea destul de rar la un viitor care depăşea următorul sfert de oră din viaţa lui, aşa că faptul că acum îl auzeam cum face planuri atât de clare mă

făcea să-l iubesc şi mai mult.

— Ambele zone din penthouse sunt total izolate fonic, interveni Gideon, cu acel ton poruncitor din glas care îi liniştea pe toţi cei care îl auzeau. Putem face orice să meargă cum trebuie, Cary. E de ajuns să-mi spui ce probleme ai şi o să le rezolvăm noi.

Cary îşi coborî ochii în cană; dintr-odată, părea supărat, obosit.

— Mulţam! O să vorbesc cu Tat. Dar să ştiţi că e greu. Ea nu vrea deloc să se gândească la ce-o să vină, în schimb, eu nu pot să mă gândesc la altceva. O să vină pe lume o fiinţă total dependentă de noi şi trebuie să fim pregătiţi pentru asta. Cât de cât.

Am făcut un pas în spate, iar Gideon mi-a dat drumul. Îmi venea greu să văd cum se zbate Cary. Şi era şi înspăimântător. El nu reuşea să facă faţă prea bine provocărilor, şi mi-era tare teamă că o să se întoarcă la mecanismele de liniştire care îi era atât de familiare, dar atât de distructive. Cu ameninţarea asta ne confruntam amândoi în fiecare zi. Eu însă aveam un grup de prieteni care mă ţinea ancorată în realitate. Cary nu mă avea decât pe mine.

— Pentru asta sunt familiile, Cary, i-am

zis zâmbind. Ca să ne înnebunim unii pe alţii şi să ajungem direct la terapie.

El pufni şi-şi ascunse faţa în cană. Faptul că nu-mi dăduse o replică usturătoare mă făcea să mă tem chiar şi mai tare. Se lăsă astfel o tăcere prevestitoare de rău.

Eu şi Gideon l-am lăsat câteva minute să-şi revină, timp în care ne-am luat şi noi cănile de cafea. Niciunul dintre noi nu scotea o vorbă, nici măcar nu ne priveam, ca să nu creăm un grup din care Cary să se simtă exclus; simţeam însă cât eram de sincronizaţi. Iar asta însemna enorm pentru mine. Niciodată, în toată viaţa mea, nu avusesem pe cineva care să-mi fie un adevărat partener, un iubit care să stea cu mine şi pentru altceva decât pentru distracţie.

Gideon era un adevărat miracol, într-o mulţime de moduri.

În momentele acelea, am avut revelaţia că trebuia să fac şi eu câteva schimbări, să fac ceva mai multe compromisuri în privinţa ideii de a lucra împreună cu Gideon. Trebuia să încetez să consider că Echipa Cross era doar a lui. Trebuia să fie şi a mea, ca să o pot împărtăşi cu el.

— Sunt liber săptămâna viitoare, rupse Cary tăcerea în cele din urmă, uitându-se întâi la mine, iar apoi la Gideon.

Soţul meu dădu din cap.

— Atunci, hai să ne întâlnim miercuri. Lasă-ne câteva zile să ne revenim după weekend,

Cary zâmbi ironic:

— A, deci e genul ăla de petrecere.

— Mai există şi altul? i-am zâmbit şi eu la rândul meu.

— Cum te simţi? am întrebat-o pe Megumi pe când ne aşezam la masă joi la prânz.

Arăta mai bine decât luni, dar încă era prea îmbrăcată pentru cât era de cald afară. Din cauza acestui lucru, comandasem nişte salate la serviciu şi puseserăm stăpânire pe bucătăria de acolo, ca să nu luăm în piept arşiţa de afară.

Ea zâmbi slab.

— Mai bine.

— Lacey ştie ce-ai păţit?

Nu prea ştiam cât de apropiată era Megumi de colega ei de apartament, dar nu uitasem că Lacey fusese cu Michael înaintea ei.

— Nu totul, răspunse Megumi, jucându-

se cu furculiţa de plastic prin salată. Mă simt atât de proastă!

— Întotdeauna ne repezim să dăm vina pe noi înse* ne, dar nu înseamnă nu. Nu e vina ta.

— Ştiu, dar totuşi…

Ştiam exact cum se simţea.

— Te-ai gândit să vorbeşti cu cineva?

Megumi îmi aruncă o privire, dându-şi părul pe după ureche.

— Vrei să spui cu un psiholog sau ceva de genul?

— Da.

— Nu chiar. Habar n-am cum începi să cauţi aşa ceva.

— Păi avem asigurare şi pentru sănătatea mintală. Sună la numărul de pe spatele cârdului tău de asigurări.

O să primeşti o listă din care să alegi.

— Şi pur şi simplu… iau unul la întâmplare?

— O să te ajut eu.

Şi, dacă aveam să-mi pun gândurile în ordine, urma să găsesc o cale să ajut mai multe femei ca ea şi ca mine. Trebuia să iasă şi ceva bun din lucrurile prin care trecuserăm. Trebuia doar să găsesc calea.

— Eşti o prietenă bună, Eva, zise ea cu

ochii înecaţi în lacrimi. Îţi mulţumesc că eşti aici.

M-am aplecat şi am îmbrăţişat-o.

— În ultimul timp nu mi-a mai trimis niciun mesaj, zise ea pe urmă. Sunt speriată de moarte că o s-o facă, dar cu fiecare ceas care trece şi el nu scrie, mă simt tot mai bine.

— Bine, am zis, sprijinindu-mă de spătarul scaunului şi mulţumindu-i în gând lui Clancy.

La ora cinci am plecat de la serviciu, luând liftul spre Cross Industries; speram să petrec un pic de timp cu Gideon, înainte de şedinţa cu doctorul Petersen la care trebuia să mergem.

Toată ziua mă gândisem la el, la viitorul pe care voiam să-l avem împreună. Voiam ca el să-mi respecte Individualitatea şi graniţele personale, dar în acelaşi timp voiam ca şi el să-şi deschidă câteva dintre graniţele lui. Voiam să am parte de mai multe clipe cum fuseseră cele de dimineaţă, împreună cu Gary, când cu şi Gideon acţionaserăm împreună, înfruntând o situaţie ca şi cum am fi fost unul. Şi clar că nu puteam să cer ca aceste lucruri să se întâmple dacă nu voiam să fac şi eu acelaşi

efort.

La Cross Industries, roşcata de la recepţie apăsă pe buton, permiţându-mi să intru, şi mă salută cu un zâmbet formal, care nu i se reflecta şi în ochi.

— Pot să vă ajut?

— Nu, mă descurc, mulţumesc, i-am răspuns, trecând grăbită de ea. Ar fi fost drăguţ dacă toţi angajaţii lui Gideon ar fi fost la fel de amabili ca Scott, însă tipa de la recepţie avea o problemă cu mine şi nu-mi rămăsese decât să accept asta.

M-am îndreptat către biroul lui Gideon; Scott nu era la locul lui. Prin peretele de sticlă, am văzut că soţul meu lucra; prezida o şedinţă cu autoritate, dar fără să se formalizeze. Era în faţa biroului său, sprijinit de el, cu picioarele încrucişate. Era în vestă, în faţa unei audienţe formate din doi bărbaţi în costum şi o femeie care avea nişte pantofi bestiali de la Louboutin. Scott stătea într-o parte, luându-şi notiţe pe tabletă.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele de lângă biroul lui Scott şi am început să-l privesc pe Gideon cu tot atâta fascinaţie ca şi persoanele aflate în aceeaşi încă» pere cu el. Nu-mi puteam deloc stăpâni uluirea în

faţa uimitoarei siguranţe de sine pe care o afişa el, un bărbat care n-avea decât douăzeci şi opt de ani. Bărbaţii cu care avea şedinţă păreau să aibă dublul vârstei lui, însă după limbajul corporal şi concentrarea cu care îl priveau, era clar că îl respectă pe soţul meu şi ceea ce spunea el.

Da, banii vorbeau, şi încă tare, iar Gideon avea o mulţime. Însă el transmitea ideile de comandă şi de control prin acţiuni subtile. Recunoşteam asta, după ce trăisem în aceeaşi casă cu tatăl lui Nathan, primul soţ al mamei mele, care îşi folosea puterea ca pe un instrument contondent.

Gideon ştia cum să pună stăpânire pe audienţă fără să se bată cu pumnii în piept. Mă îndoiam că faptul că era pe teritoriul propriu avea vreo importanţă; ar fi fost o prezenţă formidabilă în biroul oricui.

Îşi întoarse capul şi ochii ni se întâlniră. În privirea lor albastră nu era nici urmă de surprindere. Îşi dăduse seama că sunt acolo, îmi simţise prezenţa, la fel cum îi simţeam şi eu deseori apropierea, fără să mă uit. Eram legaţi unul de altul, într-un fel pe care nu mi-l puteam explica. Uneori el nu era cu mine şi voiam să fie, dar tot îl simţeam lângă mine.

I-am zâmbit, după care am scotocit prin geantă după telefon. Nu voiam ca Gideon să aibă impresia că stau acolo şi-l aştept, nici să se simtă presat în vreun fel din cauza asta.

Aveam zeci de e-mailuri de la mama, pline de fotografii de rochii de mireasă, de flori şi de aranjamente pentru nunţi; asta îmi aminti că trebuia să vorbesc cu ea despre faptul că tata avea să plătească ceremonia, Toată săptămâna amânasem discuţia asta, încercând să mă pregătesc sufleteşte pentru reacţia ei. Aveam şi un mesaj de la Brett, care îmi spunea că trebuie să vorbim… urgent.

M-am ridicat în picioare, căutând din ochi un colţ mai liniştit, de unde puteam să-l sun. În schimb, mi-au căzut ochii pe Christopher Vidal Sr., care tocmai se apropia.

Tatăl lui Gideon purta pantaloni cu buzunare mari şi pantofi fără şiret, aşa cum mă aşteptam, şi o cămaşă bleu, deschisă la gât şi cu mânecile suflecate. Părul de un arămiu-închis pe care îl moştenise şi Christopher Jr. Îi era tuns cu atenţie la gât şi în jurul urechilor, iar ochii verzi-cenuşii îi păreau încruntaţi în spatele ochelarilor cu

rame de alamă, de modă veche.

— Eva! zise Chris, încetinindu-şi pasul când se apropie de mine. Ce mai faci?

— Bine. Tu?

El dădu din cap, aruncând o privire peste umărul meu peste biroul lui Gideon.

— Nu pot să mă plâng. Ai o clipă liberă? Aş dori să discut cu tine despre ceva.

— Sigur!

În momentul acela, uşa din spatele meu se deschise, aşa că m-am întors. Scott tocmai ieşea.

— Domnule Vidal, spuse el, îndreptându-se spre noi. Domnişoară Tramell! Domnul Cross va termina peste vreun sfert de oră. Pot să vă aduc ceva de băut în timp ce-l aşteptaţi?

Chris clătină din cap.

— Pentru mine, nimic, mulţumesc. Dar dacă aveţi o încăpere ferită pe care să o folosim, ar fi excelent.

— Sigur că da. Şi Scott îşi îndreptă privirea spre mine.

— Nu vreau nimic, mulţumesc, i-am răspuns.

Scott îşi lăsă tableta pe birou şi ne conduse într-o sală de conferinţe care avea o vedere minunată asupra oraşului. O masă

lungă, din lemn lustruit, strălucea pa* lid în lumina tot mai scăzută; de-a lungul unui perete se afla un bufet asortat cu masa, iar pe celălalt fusese pus un monitor enorm.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, începu el, formaţi unu şi o să ne ocupăm noi. În bufet o să găsiţi cafea şi apă.

Chris dădu din cap.

— Mulţumesc, Scott. Îţi sunt recunoscător.

După ce secretarul ieşi, Chris mă invită cu un gest să iau loc, după care se aşează pe un scaun aflat în dreapta mea, schimbându-i poziţia, ca să ne aflăm faţă în faţă.

— În primul rând, te felicit pentru logodnă, zâmbi el. Ireland vorbeşte foarte frumos despre tine şi ştiu că tu ai mişcat lucrurile pentru ca ea şi Gideon să se apropie mai mult unul de altul. Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscător pentru asta.

— N-am făcut mare lucru, dar apreciez că te-ai gândit aşa la mine.

El îmi luă mâna stângă, pe care o pusesem pe masă, şi atinse uşor inelul meu de logodnă cu degetul mare, cu un zâmbet trist pe faţă. Se gândea oare la faptul că inelul fusese ales de Geoffrey Cross pentru Elizabeth?

— E un inel frumos, spuse într-un final. Sunt sigur că ti însemnat foarte mult pentru Gideon să ţi-l dea.

Nu ştiam ce să răspund la asta. Însemna mult pentru soţul meu, pentru că era un simbol al iubirii pe care şi-o purtaseră părinţii lui. Chris îmi eliberă mâna.

— Elizabeth nu-şi revine deloc. Sunt sigur că o mamă simte tot felul de emoţii complicate când primul ei copil hotărăşte să se căsătorească, mai ales dacă e vorba de un băiat. Mama mea spunea că un fiu e fiu numai până se însoară, după care devine soţ, dar o fiică rămâne fiică toată viaţa.

Explicaţia aceasta, care se dorea împăciuitoare, avu un efect opus asupra mea. El încerca să fie drăguţ, ilar mă săturasem de toate pretextele astea, mai ales când era vorba de Elizabeth Vidal. Trebuia să se termine odată cu prefăcătoriile, altfel Gideon n-avea să-şi revină vreodată.

Aveam nevoie ca durerea să înceteze. Fiecare moment când se trezea plângând mă sfâşia încă puţin. Nu puteam decât să-mi închipui în ce hal îl distrugea pe el.

„Las-o baltă! Când o să vină vremea, o

să se întâmple.”

În ciuda acestui gând, m-am trezit că mă aplec spre Chris, fără să pot să păstrez tăcerea, aşa cum făcea Gideon de prea multă vreme.

— Hai să fim cinstiţi, am rostit liniştită. Soţia ta n-a avut reacţia asta când Gideon s-a logodit cu Corinne.

De fapt, nu ştiam cu siguranţă dacă aşa stătuseră lucrurile, dar, după ce o văzusem pe Elizabeth la spital împreună cu părinţii lui Corinne, părea foarte posibil.

Zâmbetul lui ruşinat îmi dovedea că aveam dreptate.

— Cred că a fost altfel pentru că Gideon era de ceva vreme cu Corinne şi noi o cunoşteam. Tu şi Gideon n-aţi fost prea mult timp împreună, aşa că încă mai sunt lucruri de armonizat. Eva, n-aş vrea s-o iei personal.

Zâmbetul lui era enervant, dar de fapt vorbele erau prea mult pentru mine. Resentimentele mele rupseseră zăgazul sub care voiam să le ţin încătuşate.

Nici Chris nu era fără pată. Probabil că fusese tare greu să ia un băiat copleşit de durere, chinuit, sub acoperişul lui, mai ales că şi el îşi făcea propria familie, iar

Christopher Jr. Şi Ireland se pregăteau să apară. Însă în ziua când se însurase cu Elizabeth îşi acceptase rolul de tată vitreg. Era la fel de responsabil ca ea să caute justiţie pentru un copil rănit şi exploatat. La dracu', până şi un străin ar fi avut obligaţia să raporteze o infracţiune.

M-am aplecat spre el, ca să vadă cât eram de supărată.

— Ba e foarte personal, domnule Vidal. Elizabeth se simte ameninţată pentru că eu n-am de gând să înghit rahaturile astea. Voi amândoi îi datoraţi scuze lui Gideon, iar ea trebuie să recunoască abuzul care a avut loc. Să ştii că eu voi continua s-o ţin sub presiune până va îndrepta lucrurile. Puteţi fi siguri de asta.

El se înfoiase vizibil:

— Despre ce tot vorbeşti?

— Pe bune? am pufnit eu, cu silă.

— Elizabeth nu şi-ar chinui niciodată copiii, continuă el, văzând că nu spun nimic. E o mamă minunată, plină de devotament.

Era rândul meu să mă uit la el cu ochi holbaţi. Oare ora la fel de dus cu pluta ca Elizabeth? Cum puteau să ho poarte amândoi ca şi cum n-ar fi ştiut?

— Cred că ar fi cazul să explici ce vrei

să spui, Eva. Şi încă repede.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, uluită. Dacă ne prefăcea, atunci merita un nenorocit de Oscar. El se repezi spre mine, fără să se ridice, zbârlit, agresiv.

— Vorbeşte! Acum!

Am răspuns cu glas aproape şoptit, dar liniştit:

— A fost violat. De către terapeutul la care se ducea.

Chris încremenise. Câteva clipe, nici măcar nu mai respiră.

— I-a spus lui Elizabeth, dar ea nu l-a crezut. Ştie că spunea adevărul, dar a negat, pentru dracu' ştie ce motiv sucit pe care l-o fi având.

El se îndreptă, clătinând violent din cap.

— Nu!

Acest unic cuvânt de refuz mă făcu să sar în picioare.

— Ai de gând să negi şi tu? Cine ar minţi în legătură cu aşa ceva? Ai vreo idee cât de greu i-a fost să admită că se petrecea una ca asta? Cât de tulburat o fi fost de faptul că un bărbat în care avea încredere îi făcea lucrurile acelea?

Chris îşi înălţă ochii spre mine.

— Elizabeth n-ar trece niciodată cu vederea... aşa ceva. E o neînţelegere. Te înşeli.

Îi vedeam prea bine pupilele dilatate şi buzele albite, însă refuzam să-mi pară rău pentru el.

— Ba s-a ferit de orice emoţie. Asta-i tot. Când s-a simţit încolţită, a ales să ia partea oricui, numai a propriului ei copil, nu.

— Nu ştii ce spui.

Drept răspuns, mi-am luat geanta, azvârlind-o pe umăr, aplecându-mă spre el, ca să-l pot privi în ochi.

— Gideon a fost violat. Într-o zi, tu şi cu soţia ta o să vă uitaţi în ochii lui, aşa cum mă uit eu la tine, şi o să recunoaşteţi. Şi o să vă cereţi iertare pentru toţi anii în care a trebuit să ducă singur în spate povara asta.

— Eva!

Glasul lui Gideon izbi aerul ca un bici, făcându-mă să tresar cu putere. M-am îndreptat grăbită. La vederea lui, m-am clătinat pe picioare.

Stătea în uşa deschisă, cu mâna încleştată cu atâta forţă pe mâner, că ar fi trebuit să-l rupă. Era încruntat, încordat tot şi mă ţintuia cu o privire care ardea în cu

totul alt fel.

Furie. Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios.

Chris se ridică în picioare cu greu.

— Gideon! Ce se petrece? Ce tot spune?

Gideon întinse braţul şi mă prinse de mână, smucindu-mă aşa de tare ca să mă tragă în hol, că nu mi-am putut stăpâni un geamăt speriat. Chiar şi după ce mi-a dat drumul, tot mai simţeam strânsoarea degetelor lui.

Îmi puse mâna pe spate apoi, împingându-mă, mergând cu paşi atât de mari încât trebuia aproape să alerg ca să nu rămân în urmă.

— Gideon, stai, am cerut, rămasă fără suflare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Noi…

— Să nu scoţi vreo vorbă, se răsti el, împingându-mă fără menajamente prin uşile de securitate în hol, la lifturi.

L-am auzit pe Chris strigându-l. Şi l-am văzut venind grăbit spre noi chiar în clipa când uşile liftului i se închideau în nas.

Capitolul 9

Când am scos-o pe Eva din Crossfire,

Angus aruncă o privire spre faţa mea şi zâmbetul i se şterse de pe faţă. A deschis portiera din spate a Bentley-ului şi s-a dat într-o parte, aşteptându-mă până am făcut-o pe soţia mea să se urce în maşină.

În vreme ce ea se strecura înăuntru, privirea mea s-a întâlnit cu a lui peste capul ei. Am citit mesajul din ochii lui albaştri: „Fii blând cu ea”.

Habar n-avea el cât de greu îmi venea să arăt atâta răceală. O venă îmi pulsa în tâmplă, ca un ecou al zvâcnetului nebunesc care îmi făcea mădularul să salte.

Fusese cât pe ce să opresc liftul la jumătatea drumului ca să i-o trag aşa, lipită de perete, ca un animal. Singurele lucruri care mă opriseră erau camerele de securitate şi ochii atenţi ai celor de la pază care monitorizau imaginile primite.

Voiam s-o pun în lesă. Să-mi înfig dinţii în umărul ci în timp ce-o pătrundeam. S-o domin. Era o tigroaică, sărea cu ghearele, şuierând, la oricine simţea că-mi făcuse rău, iar eu trebuia s-o potolesc. S-o foc să se supună.

— La dracu’! am izbucnit, în timp ce ocoleam maşina ca să mă urc în partea cealaltă. Eva era o sălbăticiune. Nu puteam

s-o controlez.

M-am aruncat în maşină şi am trântit portiera, rămânând cu ochii aţintiţi pe geam, căci mi-era teamă de ce aş fi făcut dacă m-aş fi uitat la ea. Ea era aerul pe care îl respiram, dar în clipa aceea, nu puteam să-mi recapăt suflarea.

Ea îmi puse o mână pe coapsă.

— Gideon…

I-am prins mâna subţire pe care purta inelul meu şi i-am băgat-o între picioarele mele, făcând-o să apuce mădularul care mă durea.

— Mai deschide tu o dată gura, că asta o să-ţi pun în ea.

Angus intră în maşină şi porni motorul. Simţeam privirea Evei pe faţa mea. Îşi retrase mâna, făcându-mă aproape să gem pentru că o pierdusem. Apoi îşi schimbă poziţia, cuibărindu-se lângă mine. Îşi strecură mâna cealaltă între picioarele mele, înhăţându-mi posesivă mădularul, şi mă sărută pe obraz.

Am cuprins-o în braţe. Şi am inspirat adânc, umplându-mă de parfumul ei.

Bentley-ul porni, ducându-ne prin aglomeraţia oraşului.

Abia când am ajuns în faţa clădirii unde

avea cabinetul doctorul Petersen mi-am adus aminte de şedinţa noastră. Numărasem minutele până aveam să ajungem acasă, ca s-o pot avea pe Eva aşa cum simţeam nevoia... repede... cu putere... cu furie.

Când Angus s-a dat jos din maşină, a dat şi ea să se ridice, dar am prins-o şi mai strâns de mijloc.

— Nu azi, am zis cu glas gâtuit.

— Bine, şopti ea, sărutându-mă din nou pe obraz.

Angus deschise portiera. Ea se trase înapoi şi ieşi totuşi din maşină, intrând pe uşile batante, lăsându-mă cu ochii aţintiţi în urma ei.

— Dumnezeule!

Angus se aplecă şi se uită la mine.

— Terapia de cuplu înseamnă că trebuie să mergeţi amândoi.

— Nu mai fi aşa de încântat de asta! l-am repezit, uitându-mă urât la el.

Zâmbetul de pe buzele lui se prefăcu de-a dreptul un rânjet.

— Te iubeşte, băiete, că-ţi place sau nu.

— Sigur că-mi place, am mormăit, cu ochii în spate, ca să mă asigur înainte să ies din maşină. Dar asta nu înseamnă că nu e

ca un tun dezlănţuit.

Angus închise portiera. Un vânticel stârnit pe neaşteptate îi zburlise părul roşcat şi încărunţit care îi ieşea de sub şapca de şofer.

— Uneori conduci, alteori mergi după ceilalţi. Cred că o să te mai îmbufnezi ceva vreme în privinţa asta.

— A vorbit cu Chris, am gemut eu exasperat.

El dădu din cap, cu o privire uimită.

— Am văzut când a intrat.

— De ce dracu’ nu lasă ea totul baltă? am zis, urcând x* trotuar şi aranjându-mi sacoul, dorindu-mi să-mi pot pune şi gândurile în ordine la fel de uşor. Nu poate să schimbe trecutul.

— Ea nu se gândeşte la trecut, replică el, punându-mi mâna o clipă pe umăr. La viitor îi e mintea.

Am găsit-o pe Eva plimbându-se de colo-colo prin cabinetul doctorului Petersen, făcând mişcări largi cu mâinile în timp ce vorbea. Bunul doctor stătea în locul lui obişnuit, cu ochii în tableta pe care lua notiţe.

— Toată situaţia asta mă înnebuneşte, spunea ea, clocotind. Mă văzu apoi în uşă şi

se opri brusc. Gideon!

Un zâmbet strălucitor i se ivi pe chipul atât de frumos. Aş fi fost în stare de orice ca să-i văd privirea aceea fericită. Faptul că zâmbea aşa numai pentru că mă vedea…

— Eva! Doctore!

M-am aşezat pe canapea. Oare cât de multe îi spusese? Doctorul Petersen îşi aţintise ochii spre mine.

— Bună, Gideon. Mă bucur că ai putut să vii şi tu, în cele din urmă.

Am bătut uşor cu mâna perna de lângă mine, aşteptând până când Eva s-a aşezat acolo.

— Facem planuri să ne mutăm din nou în apartamentul de pe Fifth Avenue, împreună cu Cary, am spus calm după ce ea s-a aşezat, trăgând conversaţia într-un teritoriu unde mă simţeam mai în largul meu să vorbesc. Cred că va fi o tranziţie dificilă pentru noi toţi.

Eva rămas cu gura căscată. Doctorul Petersen lăsă jos instrumentul de scris.

— Eva tocmai îmi povestea despre o vizită a tatălui tău vitreg. Aş vrea să aud mai multe despre asta înainte să trecem la alt subiect.

Mi-am împletit degetele cu ale Evei.

— Nu e un subiect de discutat.

Ea se uită lung la mine. Am întors capul să o privesc şi în clipa aceea mi-am pierdut respiraţia.

Expresia cea nouă care se ivise pe chipul ei mă făcea să tânjesc îndurerat dintr-un motiv cu totul diferit. Şedinţa nici nu începuse bine, că nu mai aveam răbdare să se termine.

I-am cerut lui Angus să ne ducă acasă, la penthouse.

Era evident că Eva fusese pierdută în gânduri, după surprinderea de pe chipul ei când valetul i-a deschis portiera. Ne aflam în garajul subteran al clădirii.

Ea îmi aruncă o privire.

— O să-ţi explic, i-am zis, în timp ce-o luam de braţ ca să o conduc la lift.

Am urcat în tăcere. Când uşile liftului s-au deschis, în holul nostru privat, am simţit-o cum se încordează. Nu mai fuseserăm împreună în penthouse de mai bine de o lună. Ultima dată când ne aflaserăm amândoi în holul acela fusese în noaptea în care mă făcuse să vorbesc despre moartea lui Nathan.

Atunci, şi eu fusesem înspăimântat. Mi-era groază că făcusem un lucru pentru care

ea nu putea să mă ierte.

Trăiserăm aici multe momente explozive. Penthouse-ul nu fusese martor la tot atât de multă bucurie şi iubire între noi ca apartamentul secret din Upper West Side. Însă aveam să schimbăm asta. Într-o zi, aveam să ne uităm înapoi, iar locul acesta urma să ne amintească de toţi paşii făcuţi în călătoria noastră împreună, fie ei buni sau răi. Refuzam să-mi închipui orice altceva.

Am deschis uşa, poftind-o să între prima, iar ea îşi azvârli geanta şi se descotorosi de pantofi. Eu mi-am scos sacoul, punând-o pe spătarul unuia dintre scaunele de bar din bucătărie, după care am luat o sticlă de vin de Shiraz.

— Eşti dezamăgită de mine, am spus tare, ca să mă audă, în timp ce scoteam dopul.

Eva se îndreptă spre arcada care marca intrarea în bucătărie, rezemându-se de peretele placat cu piatră.

— Nu, nu de tine.

Am luat o carafă şi două pahare, gândindu-mă ce să răspund. Era greu să negociez cu soţia mea. În orice afacere, intram în negocieri ştiind că pot să accept

ori să refuz. Nu exista niciun angajament din care să nu pot ieşi.

Cu excepţia celor care puteau schimba faptul că Eva îmi aparţinea.

Turnam vinul în carafă când ea a intrat în bucătărie punându-mi o mână pe umăr.

— Gideon, nu suntem de multă vreme împreună, dar tu ai făcut deja cale lungă. N-o să te împing aşa de repede să mergi mai departe. Lucrurile astea cer timp.

Am lăsat carafa deoparte, să se limpezească vinul, şi m-am întors spre ea, luând-o în braţe. În ultima oră sau poate chiar mai mult o simţisem foarte îndepărtată de mine, iar distanţa asta mă omora de-a dreptul.

— Sărută-mă, i-am şoptit.

Eva îşi dădu capul pe spate, înălţându-şi buzele spre mine. Mi-am lipit gura de a ei, fără să fac însă nicio altă mişcare; voiam să fie ea cea care să vină spre mine. Aveam nevoie de asta.

Atingerea limbii ei pe buze mi-a smuls un geamăt. Degetele ei mă mângâiau pe ceafă, prin păr, cerându-şi dreptul asupra mea. Era parcă o cerere de iertare în moliciunea buzelor ei care alunecau peste ale mele, iar geamătul ei blând îi mărturisea

iubirea.

Am luat-o în braţe, ridicând-o de la pământ; eram atât de uşurat că încă mă mai dorea, că-mi venea ameţeală.

— Eva… îmi pare rău.

— Şşt, iubirea mea, e-n regulă, spuse ea, dându-se puţin înapoi ca să-mi ia faţa în mâini. N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

Simţeam că îmi ia foc gâtul. Am aşezat-o pe blat, cuibărindu-mă între picioarele ei depărtate. Fusta i se ridicase şi lăsa la vedere marginea de dantelă a dresurilor. O voiam. Voiam s-o posed în toate felurile.

— Eşti supărată că n-am vrut să vorbesc despre Chris.

— Nu mă aşteptam să eviţi aşa de tare subiectul, asta-i tot, răspunse ea, sărutându-mă la rândul ei pe frunte, dându-mi părul la o parte din ochi. Ar fi trebuit să mă gândesc însă la asta, mai ales dacă luam în considerare cât erai de furios când am plecat de la Crossfire.

— Nu pe tine.

— Pe Chris?

— Pe toată situaţia asta, am răspuns oftând. Tu te aştepţi ca oamenii să se schimbe, dar nu se întâmplă nimic. Şi, tot aşteptând asta, tulburi apele, într-o

perioadă în care avem deja destule pe cap. Eva, nu vreau decât să avem parte de puţină linişte împreună. Să avem zile în care să fim doar noi doi, fericiţi, eliberaţi de toate tâmpeniile.

— Şi nopţi în care te duci să dormi în alt pat? În altă cameră?

— Despre asta e vorba de fapt? am răspuns, închizând ochii strâns.

— Nu numai, dar într-o oarecare măsură, da. Gideon, vreau să fiu cu tine. Şi când sunt trează, şi când dorm.

— Înţeleg, dar…

— Pacea pe care o cauţi? Te prefaci că ai parte de ea în timpul zilei, însă noaptea suferi din cauză că nu o ai. Te sfâşie pe dinăuntru şi mă face şi pe mine bucăţi să văd ce se petrece cu tine. Nu vreau să trăieşti aşa: toată viaţa. Nu vreau să ne trăim aşa toată viaţa.

Mi-am ridicat privirea spre ea, cu sufletul pus pe tavă în faţa privirii ei de oţel, de care nu puteam ascunde nimic. Era atâta iubire în privirea aceea. Iubire şi îngrijorare, dezamăgire şi speranţă. Lustrele care atârnau din tavan îi luminau părul blond, amintindu-mi cât era de nepreţuită pentru mine. Era un dar pe care

nu mă aşteptasem vreodată să-l primesc.

— Eva… eu discut cu doctorul Petersen despre coşmaruri.

— Dar nu şi despre ceea ce le dă naştere.

— Tu presupui că Hugh este problema, am răspuns aparent liniştit, având însă pe buze gustul urii şi al umilinţei. Dar de fapt am discutat despre tatăl meu.

Ea se dădu un pic înapoi.

— Asule… nu ştiu prea bine ce visezi, însă am observat că atunci când te trezeşti te porţi în două feluri diferite: fie eşti gata să snopeşti pe cineva, fie hohoteşti de parcă ţi s-ar rupe sufletul. Când te trezeşti gata de bătaie, lucrurile pe care le spui mă fac să fiu cât se poate de sigură că atunci îl înfrunţi pe Hugh.

Am tras adânc aer în piept. Îmi venea să urlu de furie că fostul meu terapeut – şi atacator – putea să se ridice din morţi şi să o lovească pe Eva prin mine.

— Uite! continuă ea, înlănţuindu-mă cu picioarele. Am spus că nu vreau să te presez şi aşa o să fac. Poate, dacă am fi fost împreună de doi ani, aş fi făcut scandal. Iar n-au trecut decât câteva luni, Gideon. Deocamdată, e de ajuns că mergi la un

terapeut şi vorbeşti cu el despre tatăl tău.

— Chiar aşa?

— Da. Însă există şi alte lucruri pe care nu le discutăm niciodată şi care te bântuie. Doctorul Petersen se confruntă deja cu un handicap din cauza asta. Cu cât îi ascunzi mai multe, cu atât mai puţin te poate ajuta.

Nathan. Nu era nevoie să-i rostească numele.

— Eva, să ştii că mă străduiesc.

— Ştiu, spuse ea, începând să-mi descheie nasturii la vestă. Spune-mi doar că nu speri să eviţi mereu să discuţi despre asta. Spune-mi că încerci să scoţi totul la lumină.

Inima îmi bătea tot mai tare. Am prins-o de încheieturi, ţinând-o bine, prinzându-mă de ea. Mă simţeam încolţit, prins între nevoile ei şi ale mele, care în clipa aceea păreau îngrozitor de opuse.

Buzele i se întredeschiseră, simţindu-mi puterea; oftă puternic, ceea ce-i făcu sânii să salte. O atingere mai puternică, o privire aprinsă, tonul vocii mele… Eva reacţiona la comenzile mele nerostite ca şi cum aşa ar fi fost învăţată s-o facă.

— Fac tot ce-mi stă în puteri, am zis.

— Asta nu-i un răspuns.

— Eva, e singurul pe care ţi-l pot da acum.

Ea înghiţi în sec; vedeam cum i se învălmăşesc gândurile în minte, în vreme ce trupul i se trezea la viaţă, r

— Te joci cu mine, spuse încetişor. Mă manipulezi.

— Ba nu. Îţi spun adevărul, chiar dacă nu e cel pe care vrei să-l auzi. Mi-ai spus că n-o să mă presezi. Ai vorbit serios?

Ea îşi trecu limba peste buza de jos, cu ochii aţintiţi în ai mei, după care dădu din cap.

— Da.

— Bine. Atunci, hai să bem un pahar de vin şi să mâncăm. Pe urmă, dacă chiar îţi place să te joci, să-mi spui.

— Să mă joc? Cum?

— Ţi-am cumpărat o frânghie de mătase.

— Frânghie de mătase? repetă ea, făcând ochii mari.

— Stacojie, evident, am adăugat, dându-i drumul şi lăsându-i vreme să se gândească, în timp ce-i turnam vin din carafă. Mi-ar plăcea să te leg, când o să fii pregătită. Dacă nu în seara asta, altă dată. Nici eu n-o să te presez.

Ne mânam unul pe altul în direcţii care nu erau confortabile pentru niciunul dintre noi. Ea alesese să considere că un observator cu pregătire de specialitate era parte din răspunsurile pe care le căutam. Eu credeam că puteam să găsim o mulţime de răspunsuri singuri, numai prin faptul că ne conectam unul la celălalt în cele mai intime moduri cu putinţă.

Vindecare prin sex. Ce putea fi mai bun pentru doi oameni care aveau o istorie precum cele ale noastre?

— Când ai cumpărat-o? se interesă Eva când luă paharul pe care i-l întindeam.

— Acum o săptămână sau două. Nu speram că o s-o folosesc prea curând, dar azi m-ai făcut să vreau asta, am răspuns, sorbind din vin şi plimbându-l pe limbă. Şi, astea fiind spuse, aş fi în culmea fericirii şi dacă doar ţi-aş trage-o cât pot de tare.

Ea duse paharul la gură, făcând lichidul să se clatine, şi bău tot vinul, fără să mai lase decât câteva picături pe fund.

— Pentru că eşti supărat pe mine că am vorbit cu Chris.

— Ţi-am spus că nu sunt.

— Erai furios când am plecat.

— Eram excitat ca un nebun, am zâmbit

ironic. Nu pot explica de ce, pentru că nici măcar eu nu pricep.

— Încearcă!

Am ridicat mâna, mângâind-o uşor pe buze.

— Te văd furioasă, pătimaşă, gata de bătaie şi vreau ca toată violenţa asta să fie încătuşată în mine. Mă faci să vreau să te pun la pământ, să te văd că zgârii şi că ţipi, că mă mulgi cu pizdulicea în timp ce mă înfig în tine. Că eşti a mea. Numai şi numai a mea.

— Gideon! gemu ea, lăsând jos paharul şi înşfăcându-mă, acoperindu-mi gura cu a ei, cu o foame dementă, care speram să nu se potolească niciodată.

— Cum de nu i-ai vorbit niciodată lui Chris despre ceea ce s-a întâmplat cu Hugh?

Întrebarea asta stânjenitoare fusese pusă din senin. M-am oprit din mestecat, simţind brusc că pizza pe care o mâneam îşi pierduse orice urmă de gust. Am pus restul de pizza pe farfurie şi m-am şters cu şervetul.

— De ce discutăm din nou despre asta?

Eva mă privi nedumerită. Stătea pe jos lângă mine, ’ între masa de cafea şi

canapeaua din living.

— Dar n-am discutat despre asta.

— Nu? Oricum, nu contează. Mama i-a spus.

Ea se încruntă şi mai nedumerită. Luă telecomanda şi dădu mai încet volumul, făcând să amuţească vocile detectivilor de poliţie care vorbeau în ecran.

— Nu cred.

— Ba da, Eva, am replicat, ridicându-mă în picioare şi luându-mi farfuria.

— Ştii sigur? nu se lăsă ea, venind după mine în bucătărie.

— Da.

— Cum?

— Au discutat despre asta într-o seară la masă, adică un lucru pe care eu nu vreau să-l fac.

— Dar s-a purtat ca şi cum n-ar fi ştiut. Părea absolut şocat şi îngrozit, spuse ea. Se sprijinea cu coatele de blat, pe când eu aruncam mâncarea rămasă la coş.

— Atunci, înseamnă că e la fel de convenabil de obtuz ca şi mama. N-ar trebui să fii prea uimită.

— Şi dacă totuşi n-a ştiut?

— Ei, şi? am răspuns, punând farfuria în chiuvetă; până şi mirosul de mâncare îmi

făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Ce importanţă să mai aibă acum? S-a terminat, Eva. S-a terminat, gata cu totul. Las-o baltă!

— De ce eşti aşa de enervat?

— Pentru că mă pregăteam şi eu să-mi petrec noaptea cu soţia mea. Să luăm cina, să ne uităm un pic la televizor, să facem amor vreo două ore... după o zi lungă şi grea. Las-o baltă! Ne vedem mâine-dimineaţă! am zis, ieşind din bucătărie.

— Gideon, stai! Mă prinse ea de braţ. Nu te duce la culcare supărat. Te rog! îmi pare rău.

M-am oprit şi i-am dat mâna la o parte de pe braţul meu.

— Şi mie.

— Începe încet, îmi şopteşte el, lipindu-şi gura de urechea mea.

Simt cum se excită tot mai tare. Îşi strecoară mâna pe şoldul meu, până la penisul pe care mi-l frec. Mâna lui se aşază peste a mea. Respiră repede, gâfâit. Erecţia i se freacă de fesele mele.

Îmi vine să vomit. Transpir. Nu pot să-mi păstrez erecţia, chiar dacă pumnul meu plin de ulei se mişcă în sus şi-n jos, condus de mâna lui.

— Te gândeşti prea mult, zice el. Concentrează-te asupra plăcerii pe care o simţi. Uită-te la femeia din faţa ta! Vrea să i-o tragi, imaginează-ţi ce-ai simţi dacă ţi-ai împinge penisul în ea. Moale. Fierbinte. Şi strâmtă. Atât de strâmtă. Şi spunând asta, îşi încleştează cu putere mâna peste a mea.

Mă uit la paginile deschise pe rezervorul meu de toaletă. Femeia are păr negru, ochi albaştri şi picioare lungi. Mereu arată aşa, femeile din pozele pe care le aduce Hugh.

El gâfâie în urechea mea şi mie îmi vine iar să vomit. *Greşit. E ceva greşit cu mine. Lucrul ăsta pare greşit. Pofta lui mă face să mă simt murdar. Rău. Sunt un băiat rău, până şi mama spune asta. Ea ţipă la mine când plânge, când e furioasă pe mine din cauza tatei.*

Printre gâfâielile lui se aude un geamăt. Eu am scos acest sunet. Îmi place, chiar dacă nu vreau. Mi-e greu să respir, să gândesc, să mă opun…

— Nu! NU! O, Doamne…

El îşi înfige în mine două degete alunecoase. Scot un ţipăt, încercând să mă eliberez, dar el nu se dă bătut. Se freacă, mă penetrează, loveşte locul acela care mă

face să vreau să-mi dau drumul mai mult decât orice altceva. Plăcerea este tot mai mare, în ciuda lacrimilor care îmi ard ochii.

Capul îmi cade în pieptul ce mi se *zguduie de suspine, Vine. Nu mai pot să-l opresc...*

Şi, dintr-odată, văd totul din alt unghi. Mâna mea a devenit brusc mai mare, am antebraţul mai gros, venele îmi ies în evidenţă. Am *păr pe braţe şi pe piept, iar muşchii îmi joacă pe abdomen în vreme ce mă lupt cu orgasmul pe care nu-l vreau.*

Nu mai sunt un copil. Nu-mi mai poate face rău.

Pe reviste e un cuţit, care străluceşte în lumina de la oglinda de lângă mine. Îl înşfac şi mă eliberez de degetele care mă penetrează. Mă întorc şi lama i se înfige în piept.

— Nu mă atinge! strig, apucându-l de umăr şi înfigându-l în cuţit, până în plăsele.

Hugh cască ochii mari de groază. Gura mea se cască într-un strigăt mut.

Acum, chipul lui se preschimbă în cel al lui Nathan. Baia din copilăria mea se transformă şi ea. Ne aflăm într-o *cameră de hotel înfricoşător de cunoscută.*

Inima îmi bate tot mai tare. Nu trebuie

să rămân aici. Nu se poate să fiu găsit aici. Nu se poate să găsească vreo urmă de-a mea. Trebuie să plec.

Mă dau în spate, clătinându-mă. Cuţitul alunecă uşor din rană; are lama roşie de sânge. Ochii lui Nathan se înceţoşează a moarte. Sunt cenuşii. Ochi cenuşii. Irisurile frumoase şi mult iubite, ca penele de porumbel. Ochii Evei. Se înceţoşează…

Eva e cea care sângerează în faţa mea. M*oare* în *faţa mea.* Am *ucis-o. Doamne…*

Îngeraş!

Nu mă pot mişca. Nu pot să o prind în braţe. Se prăbuşeşte într-o baltă de sânge, ochii ei ca furtuna sunt nemişcaţi, lipsiţi de vedere…

Mă trezesc brusc, icnind, mă ridic brusc în capul oaselor, făcând o pală de aer condiţionat să-mi zboare peste pielea scăldată în sudoare. Nu pot să respir; panica şi spaima mă îneacă. Mă descotorosesc de cearşaful în care mi-am încurcat picioarele şi mă dau jos din pat clătinându-mă, orbit de groază. Stomacul mi se zvârcoleşte şi mă târăsc spre baie, abia ajungând la toaletă înainte să încep să vomit.

Am făcut duş, ca să scap de sudoarea lipicioasă care mă acoperea.

Nu era deloc uşor să scap de durere, de deznădejde. Se făceau tot mai mari în timp ce mă frecam cu un prosop uscat; erau tot mai apăsătoare, mă înăbuşeau. Amintirea chipului livid al Evei, pe care erau gravate trădarea şi moartea, mă bântuia. Nu puteam să-mi scot imaginea asta din minte.

Am tras cu violenţă aşternuturile de pe pat, după care am azvârlit un cearşaf nou pe saltea.

— Gideon!

La auzul glasului Evei, m-am ridicat şi m-am întors. Stătea în uşa dormitorului meu, trăgând de marginea de jos a tricoului pe care îl purta. În clipa aceea, m-au copleşit părerile de rău. Se dusese la culcare singură în camera pe care mă resemnasem să o consider dormitorul ei din Upper West Side.

— Hei, murmură ea şovăitor, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, într-un fel care îmi dădea de înţeles cât de stânjenită se simţea, cât de îngrijorată. Te simţi bine?

Lumina ce venea din baie îi cădea pe faţă, dându-i la iveală cearcănele întunecate

şi ochii înroşiţi. Adormise plângând.

Eu îi făcusem asta. O făcusem să simtă că nu este bine-venită, nedorită, să simtă că gândurile şi sentimentele ei erau pentru mine de o importanţă mai mică decât cele ale mele. Eu lăsasem ca trecutul să se înfigă între noi.

Ba nu, nu era adevărat. De fapt, permisesem ca spaimele mele să o respingă.

— Nu, îngeraş, nu, mă simt bine.

Ea făcu un pas spre mine, după care se opri. Am deschis braţele, zicând pe un ton răguşit:

— Eva, îmi pare rău.

Ea se repezi spre mine; avea trupul fierbinte, plin de dorinţă. Am îmbrăţişat-o mult prea strâns, însă n-a zis nimic. Mi-am lipit obrazul de creştetul capului ei, umplându-mă de aroma ei. Puteam să înfrunt orice – aş fi putut să îndur orice – atâta vreme cât rămânea cu mine.

— Mi-e frică.

Glasul meu era o şoaptă aproape neauzită, însă ei nu-i scăpase neauzit. Îşi înfipse degetele în muşchii spatelui, trăgându-mă mai aproape.

— N-ai de ce! Sunt aici.

— O să mă străduiesc şi mai mult, i-am

făgăduit. Numai nu mă părăsi!

— Gideon! suspină ea; îi simţeam pe piept răsuflarea caldă. Te iubesc îngrozitor de mult. Nu vreau decât să fii fericit. Îmi pare rău că te-am forţat, după ce-am spus că n-o s-o fac.

— E vina mea. Eu am dat-o în bară. Eva îmi pare rău, atât de rău…

— Şşşt! N-ai de ce să-ţi ceri iertare.

Am luat-o în braţe şi am dus-o spre pat, întinzând-o cu grijă, apoi m-am strecurat în braţele ei, încolăcind-o cu totul, rămânând cu faţa lipită de pântecele ei. Ea îşi trecea degetele prin părul meu, mângâindu-mă pe cap, apoi pe ceafă, iar în cele din urmă pe spate. Mă accepta, în ciuda tuturor defectelor mele.

Tricoul îi era ud de lacrimile mele; m-am agăţat şi mai tare de ea, cuprins de ruşine.

— Te iubesc, murmura ea. Te voi iubi mereu.

— Gideon.

Am tresărit la auzul glasului Evei; îi simţeam mâna alunecându-mi pe piept. Am deschis ochii obosiţi, care mă ardeau, şi am văzut că stătea aplecată peste mine. În

cameră pătrundea prima geană de lumină a zorilor, făcându-i părul să răspândească o strălucire ştearsă.

— Îngeraş?

Ea îşi schimbă poziţia, punându-şi un picior peste mine şi se ridică în şezut, încălecându-mă.

— Hai să facem ca ziua de mâine să fie cea mai minunată dintre toate!

— Să ştii că lucrez la planul acesta, am răspuns, înghiţind în sec.

Zâmbetul ei mă purta în al nouălea cer. Ea se întinse după un obiect aflat pe pernă şi după o clipă, din boxele din tavan începură să se reverse acordurile unei muzici nelumeşti.

Mi-a luat câteva momente până să-mi dau seama ce ascultam.

— *Ave* M*aria!*

Ea mă mângâie uşor pe faţă, pe frunte.

— E bine?

Aş fi vrut să-i răspund, însă aveam un nod prea mare în gât. Nu puteam decât să dau din cap. Cum puteam să-i spun că mă simţeam ca într-un vis, ca într-un paradis ameţitor pe care nu-l meritam?

Ea se întinse, dând la o parte de pe mine cearșaful care îmi acoperea coapsele.

Apoi îşi trase tricoul peste cap, azvârlindu-l cât colo.

Cu greu mi-am recăpătat glasul, atât eram de cuprins de uluire şi veneraţie.

— Dumnezeule, cât eşti de frumoasă, am îngăimat cu glas răguşit.

Am ridicat mâinile, atingându-i curbele şi văile catifelate ale trupului ei voluptuos. M-am ridicat apoi în capul oaselor, înfigându-mi călcâiele în saltea şi târându-mă aşa înapoi, cu ea în braţe, până când am ajuns să mă sprijin de tăblia patului. Mi-am trecut mâinile prin părul ei, coborând apoi spre gât. Aş fi fost în stare să o mângâi zile întregi şi tot să nu mă satur.

— Te iubesc, zise ea, lăsându-şi capul în jos şi lipindu-şi buzele de ale mele într-un sărut pătimaş, poruncitor.

Am lăsat-o să facă tot ce voia cu mine, deschizându-mă pentru ea. Eva îmi lingea gura până în străfunduri, mişcându-şi cu îndemânare limba; îi simţeam buzele fierbinţi şi moi lipite de ale mele.

— Spune-mi de ce ai nevoie, am şoptit, pierdut în muzica aceea cerească. Pierdut în fiinţa ei.

— De tine. Numai şi numai de tine.

— Atunci, ia-mă, i-am zis. Sunt al tău.

— Urăsc că trebuie să fiu eu cel care-ţi spune asta, Cross, începu Arash, bătând darabana pe braţul fotoliului din faţa biroului meu, dar ţi-ai pierdut instinctul de ucigaş. Eva te-a îmblânzit.

Mi-am ridicat ochii din monitor. După ce îmi petrecusem două ore dimineaţa făcând amor cu soţia mea, trebuia să recunosc că nu mă simţeam prea agresiv. Potolit şi relaxat erau o descriere mai potrivită. Totuşi…

— Faptul că nu cred că sistemul de pariuri PhazeOne de la LanCorp nu este o ameninţare pentru GenTen nu înseamnă că nu sunt atent.

— Eşti conştient, mă corectă el, ceea ce nu înseamnă acelaşi lucru cu a fi atent, şi îţi garantez că Ryan Landon a observat asta. Altădată, o dată pe săptămână sau cel puţin o dată la două săptămâni făceai ceva ca să-l provoci, fapt care, fie bine, fie rău, îi dădea ceva de făcut.

— Şi n-am încheiat afacerea PosIT săptămâna trecută?

— Asta este o reacţie, Cross. Trebuie să faci o mişcare pe care n-a iniţiat-o el.

În momentul acela, începu să sune

telefonul de serviciu, care era sincronizat cu telefonul meu. Pe ecran apăru numele lui Ireland, aşa că am întins mâna spre receptor.

— Trebuie să răspund.

— Normal, mormăi el.

M-am uitat urât la el în timp ce răspundeam:

— Bună, Ireland, ce faci?

Surorii mele nu-i stătea în obicei să mă sune. De obicei ne trimiteam mesaje, o formă de comunicare care ne convenea la amândoi. Cu ele, n-aveam parte de tăceri stânjenitoare, nici nu era nevoie să ne prefacem că suntem veseli şi nepăsători.

— Bună, scuză-mă că te sun în timpul zilei, spuse ea. I se citea supărarea în glas.

M-am încruntat, îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

Ireland făcu o pauză înainte să continue:

— Poate că acum nu e momentul potrivit.

M-am înjurat în sinea mea. Şi Eva avea o reacţie asemănătoare când eram mult prea repezit. Femeile din viaţa mea trebuiau să-mi acorde ceva credit. Eu învăţam destul de greu când venea vorba de interacţiuni

sociale.

— Pari supărată.

— Şi tu, replică ea.

— Poţi s-o suni pe Eva şi să i te plângi de asta. O să fie de partea ta întru totul. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mamă şi tata s-au certat toată noaptea, oftă ea. Nu ştiu despre ce era vorba, dar tata ţipa. Şi tu ştii că el nu ţipă niciodată. E omul cel mai relaxat pe care l-am văzut în toată viaţa mea. Nimic nu-l atinge. Iar mama urăşte să se certe. Nu ştie cum să evite mai bine conflictele.

Perspicacitatea de care dădea dovadă mă uimea şi mă impresiona în acelaşi timp.

— Îmi pare rău că a trebuit să auzi aşa ceva.

— Tata a plecat foarte devreme de acasă azi-dimineaţă, iar mama nu s-a oprit din plâns de atunci. Ştii cumva ce se întâmplă? Are legătură cu faptul că te însori cu Eva?

Am simţit că mă cuprinde o linişte ciudată, dar pe care o recunoşteam. Nu ştiam ce să-i spun şi nu voiam să mă reped să trag concluziile.

— S-ar putea să aibă vreo legătură cu asta.

Singurul lucru pe care îl cunoşteam cu siguranţă era că nu voiam ca Ireland să fie martoră la certurile părinţilor ei. Îmi aminteam cum mă simţeam când părinţii mei se certau, în perioada care urmase după ce fusese descoperită frauda financiară a tatălui meu. Încă mai auzeam ecourile panicii, ale spaimei.

— Ai vreo prietenă la care să te duci în weekend?

— Pe tine.

Sugestia era neliniştitoare.

— Vrei să stai la mine?

— De ce nu? N-am fost niciodată la tine acasă.

M-am uitat la Arash, care mă privea. El se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Nu ştiam cum să refuz, dar nu puteam să accept. Unica persoană care îşi petrecuse noaptea cu mine era Eva şi, evident, lucrurile nu luaseră o întorsătură plăcută.

— Nu-i nimic, zise ea. Lasă!

— Nu, aşteaptă! Fir-ar să fie! Eu şi Eva aveam planuri să ne vedem cu nişte prieteni în seara asta, asta e tot. O să am nevoie de ceva vreme ca să le schimb.

— O, m-am prins, se mai linişti ea. Nu

vreau să-ţi încurc planurile. Am câteva prietene pe care pot să le sun. Nu-ţi face griji!

— Îmi fac griji pentru tine. Eva şi cu mine putem să face câteva modificări; nu-i nicio problemă.

— Gideon, nu mai sunt un copil, zise ea, vizibil exasperată. Nu vreau să mă fâţâi pe la voi prin casă ştiind că tu şi cu Eva ar fi trebuit să fiţi prin oraş, să vă distraţi. Ar fi de toată bafta, aşa că nu, mersi. Prefer să petrec cu prietenele mele.

M-am destins şi eu, uşurat.

— Atunci, ce-ar fi să vii sâmbătă?

— Pe bune? Sigur. Pot să rămân şi peste noapte?

Habar n-aveam cum aveam să mă descurc cu asta. Trebuia să mă încred în faptul că Eva avea să ştie ce să facă.

— Putem aranja şi asta. Până atunci, o să fii în regulă?

— Mamă, ia uite cum vorbeşti! râse ea. Zici că eşti fratele cel mare. O să fiu bine. Doar că mi s-a părut ciudat să-i aud cum se certau. M-am cam speriat. Majoritatea sunt obişnuiţi probabil să-şi vadă părinţii certându-se, dar eu nu.

— O să-şi revină ei. Toate cuplurile se

mai şi ceartă.

Vorbeam şi eu aşa, dar eram în acelaşi timp neliniştit şi curios.

Doar nu avusese Eva dreptate în legătură cu faptul că Chris nu ştia nimic. Mi se părea imposibil să cred asta.

Abia îmi suflecasem mânecile cămăşii negre, când am zărit reflexia Evei în oglindă. Am încremenită, fără să-mi mai pot desprinde privirea de ea.

Îşi pusese pantaloni scurţi, o bluză vaporoasă, fără mâneci, şi sandale cu tocuri înalte. Părul şi-l strânsese în coada obişnuită, dar îl aranjase în aşa fel încât să pară sălbatic şi ciufulit, de parcă abia s-ar fi dat jos din pat. Îşi machiase ochii cu negru şi îşi dăduse cu un ruj palid. Avea la urechi cercei mari şi rotunzi de aur, iar la încheieturi îi străluceau brăţări.

Mă trezisem lângă un înger. Dar aveam să mă duc la culcare cu o femeie cu totul diferită.

Am scos un fluierat admirativ, întorcând spatele oglinzii ca să mă bucur de femeia reală.

— Arăţi ca o fată foarte, foarte rea.

— Aşa şi sunt, răspunse ea, clătinând din fund şi lovindu-se provocator peste fese.

— Vino încoace!

Ea mă măsură din priviri.

— Nu prea cred. Ai privirea aceea de făcut amor şi trebuie să plecăm.

— Putem să întârziem puţin. Ce să fac ca să te conving să porţi pantalonii ăştia doar pentru mine?

Voiam ca şi alţii să o dorească şi să ştie că e a mea. Voiam s-o şi păstrez toată pentru mine.

În ochii ei se aprinsese o scânteie gânditoare.

— Am putea să renegociem amorul cu mâna.

Mi-am amintit de înţelegerea pe care o făcusem – una mică, să mi-o frece îmbrăcat – mi-am dat seama că pantalonii scurţi aveau să facă prima parte ceva mai dificilă decât ar fi fost cazul. Cât despre ultima, puteam s-o rezolv eu într-un fel.

Am înclinat din cap, în semn că mă învoiesc, şi i-am zis:

— Îngeraş, pune-ţi o fustă şi să înceapă petrecerea.

— A fost ideea ta? mă întrebă Arash când ne-am întâlnit la intrarea de la Starlight Lounge.

Prin peretele de sticlă, vedeam un

paznic masiv care supraveghea clienţii care intrau în liftul ce avea să-i ducă pe acoperiş. Alţi doi paznici stăteau la uşa exterioară, ţinând la respect mulţimea celor care voiau să între doar datorită felului în care arătau, hainelor şi/sau farmecului lor.

— Şi pentru mine e o surpriză la fel de mare ca şi pentru tine.

— Am vrut să-ţi spun. Eva pur şi simplu ţopăia de încântare. Shawna a auzit lucruri bune despre locul acesta şi m-am gândit că o să ne distrăm.

— Am citit cronici bune pe net, adăugă Shawna, şi mi-au vorbit şi unii dintre prietenii mei despre el.

Manuel se uita cu atenţie la mulţimea nerăbdătoare din spatele cordoanelor de securitate, iar Megumi Kaba stătea, prudentă, între Cary şi Eva. Mark Garrity, Steven Ellison şi Arnoldo rămăseseră în spate, asigurând cale liberă pentru cei ale căror nume se găseau pe lista VIP-urilor.

Cary o cuprinse pe Megumi pe după umeri.

— Stai lângă mine, fetiţo, zâmbi el larg. Le arătăm noi cum se fac lucrurile.

Eva mă prinse de braţ.

— Surpriza ta a venit.

M-am uitat acolo unde se uita ea şi am văzut un cuplu care se apropia de noi. Am clipit din ochi mirat când am recunoscut-o pe Magdalene Perez. Se ţinea de mână cu bărbatul care o însoţea, iar în ochi avea o lumină strălucitoare, cum nu mai văzusem de mult la ea.

— Magie, am întâmpinat-o, strângându-i mâna pe care mi-o întindea şi aplecându-mă s-o sărut pe obraz, mă bucur mult că ai venit.

Şi mă bucuram şi mai mult că Eva o invitase. Cele două femei fuseseră la cuţite iniţial, iar asta numai din cauza lui Maggie. Prăpastia dintre ele îmi afectase, în săptămânile care urmaseră, relaţia cu Maggie, şi eram pregătit să accept asta ca o situaţie ce avea să dureze cine ştie cât. Totuşi, era bine că lucrurile n-aveau să stea aşa.

— Gideon, Eva, zâmbi Maggie, el e prietenul meu, Gage Flynn.

Am dat mâna cu tipul după ce el a făcut cunoştinţă cu Eva, fără să-mi scape că mi-a strâns mâna cu putere şi că mi-a întors serios privirea cercetătoare. Şi el mă privea scrutător, dar investigaţiile mele aveau să fie mai profunde. Până la sfârşitul

săptămânii, urma să ştiu tot ce merita ştiut despre tipul acesta. Maggie trecuse prin prea multe cu Christopher. Nu voiam să sufere din nou.

— Iar ei sunt Will şi Natalie, spuse Eva când apărură şi ultimii invitaţi.

Will Granger era îmbrăcat retro, ca un beatnic, iar asta îi venea bine. O ţinea pe după mijloc pe tipa măruntă, cu părul albastru, cu care venise şi care era îmbrăcată tot în stilul anilor cincizeci şi avea ambele mâini tatuate până la umăr.

În vreme ce Eva făcea prezentările, i-am făcut semn din cap paznicului ca să semnaleze că sosiseră şi ultimii noştri invitaţi. El ne eliberă calea, ţinând în frâu mulţimea.

Soţia mea îmi aruncă o privire bănuitoare:

— Să nu-mi spui că şi locul acesta e tot al tău!

— Bine, nu-ţi spun.

— Vrei să spui că e?

Mi-am lăsat mâna să alunece pe curba şoldului ei. Renunţase la pantalonii scurţi pentru o fustă cu crăpătură tură la spate. Mai că-mi doream să nu se fi schimbat. Pantalonii scurţi îi lăsau la vedere

picioarele; fusta, în schimb, îi scotea funduleţul minunat în evidenţă.

— Trebuie să te hotărăşti dacă vrei să-ţi răspund sau nu la întrebare, am zis, în timp ce intram în club.

Muzica era tare, iar cântăreţul amator de pe scenă, şi mai tare. Iluminatul strategic lumina culoarele şi mesele, lăsând însă peisajului nocturn al Manhattanului să-i uluiască pe clienţi. Aerul condiţionat ieşea din pereţi şi din podea, răcorind aerul nopţii şi menţinându-l la o temperatură decentă.

— Există ceva ce nu e al tău în New York?

Arash izbucni în râs:

— Păi, nu mai e proprietar la D'Argos Regal, de pe Thirty-six.

Eva se opri brusc, făcându-l pe Arash să între în ea şi să o facă să se dezechilibreze. M-am uitat urât la el.

Ea însă mă prinse de mână şi strigă, ca să acopere zgomotul din clubul aglomerat:

— Ai scăpat de hotelul acela?

Mi-am lăsat privirea în jos spre ea. Întrebarea şi speranţa care i se citeau pe faţă mă răsplăteau cu vârf şi îndesat pentru lovitura financiară pe care o încasasem. Am încuviinţat din cap.

Ea se aruncă la pieptul meu, înconjurându-mi gâtul cu braţele şi potopindu-mă cu sărutări repezi şi sălbatice. Am zâmbit şi am întâlnit privirea lui Arash.

— Şi dintr-odată, zise el, totul pare foarte logic.

Capitolul 10

— Doamne, ce drăguţi sunt ei doi, exclamă Shawna uitându-se la Will şi la Natalie care cântau *I Got You, Babe* pe scenă.

— O să fac diabet din cauza lor, mârâi Manuel şi se ridică în picioare cu paharul în mână. Vă rog să mă scuzaţi! Văd ceva interesant.

Glasul lui Gideon, aflat lângă mine, era plin de veselie.

— Ia-ţi rămas-bun, îngeraş! N-o să-l mai vedem.

M-am uitat şi eu în direcţia privirii lui şi am văzut o brunetă drăguţă care îl măsura cu îndrăzneală pe Manuel.

— Pa, Manuel! am strigat în urma lui, făcându-i cu mâna. Pe urmă m-am sprijinit de Gideon, care aproape că se tolănise pe canapeaua tapiţată cu piele scumpă. Cum se

face că toţi tipii care lucrează cu tine arată aşa de bine?

— Chiar aşa? zise el cu voce tărăgănată, frecându-şi nasul de ceafa şi de urechea mea. Poate că n-o să mai lucreze prea mult cu mine.

— O, Doamne! am ridicat privirea spre cer, exasperaţii. Las-o baltă, neandertalianule!

El mă prinse şi mai tare de coapse, trăgându-mă mai aproape, astfel încât eram lipită cu totul de el, de la genunchi până la umăr. Bucuria se revărsa în mine în valuri. După toate lucrurile tâmpite prin care trecuserăm cu o zi în urmă, era absolut extraordinar că puteam pur şi simplu să ne bucurăm unul de altul.

Megumi se aplecă spre noi peste măsuţa joasă din centrul separeului rectangular unde ne aşezaserăm. Zona VIP, mărginită de doi pereţi, ne ajuta să ne simţi cu toţii în largul nostru.

— Voi doi când aveţi de gând să vă faceţi de râs? întrebă ea.

— Ăăă… niciodată.

Fusese nevoie de câteva pahare şi de atenţia deplină pe care i-o acorda Cary pentru ca Megumi să se simtă suficient de

în largul ei ca să înceapă să se distreze. Prietenul meu cel mai bun. Încălzise atmosfera cu o interpretare mişcătoare la *Only the Good Die Young,* după care o târâse şi pe Megumi pe scenă şi cântaseră împreună (I’ve *Had) The Time of My Life.* Ea se întorsese la masă strălucind.

Îi eram datoare vândută lui Cary pentru că se ocupa de ea. Ba chiar mai mult, el părea să nu aibă nicio intenţie să dezerteze şi să plece la cucerit, aşa cum făcuse Manuel. Eram cu adevărat mândră de el.

— Hai, Eva, mă momi Steven. Tu ai ales locul. Trebuie să cânţi.

— Ba sora ta l-a ales, am replicat, uitându-mă la ea.

Shawna dădu din umeri, făcând pe nevinovata.

— Şi a cântat de două ori! răspunse el.

Am încercat să le distrag atenţia:

— Mark n-a cântat nimic.

Şeful meu clătină din cap.

— Credeţi-mă, nici nu ştiţi ce serviciu vă fac.

— Nu-mi spune! Cauciucurile care scârţâie sună mal muzical decât vocea mea!

Arnoldo împinse tableta cu cântecele în direcția, mea. Era prima dată în seara aceea

că mi se adresa în vreun fel, în afară de faptul că mă salutase la intrare, îşi petrecuse cea mai mare parte a serii discutând cu Magdalene şi cu Gage, iar eu încercam să nu consider asta un afront personal.

— Nu-i corect, m-am plâns. V-aţi coalizat cu toţii împotriva mea! Nici Gideon n-a cântat încă.

Şi zicând asta i-am aruncat o privire soţului meu, care dădu din umeri:

— Merg şi eu, dacă şi tu cânţi.

Am făcut ochii mari, uluită. Nu-l auzisem niciodată cântând pe Gideon, nici măcar nu mi-l închipuisem făcând asta. Cântăreţii arătau şi exprimau emoţii cu ajutorul vocilor. Apele liniştite ale lui Gideon curgeau foarte departe de suprafaţă.

— Ei, la dracu', trebuie s-o faceţi acum, interveni Cary, înşfăcând tableta şi deschizând la întâmplare o pagină în meniu.

Mi s-a strâns un pic stomacul. Mă uitam neajutorată la cântecele din faţa mea. Unul singur mi-a sărit în ochi şi am rămas cu privirea aţintită asupra titlului. Apoi, trăgând aer în piept, m-am ridicat în picioare.

— Bine! Dar să nu uitaţi că voi aţi vrut-

o! Nu vreau să aud niciun comentariu despre cât de nasol dau din gură.

Gideon, care se ridicase în picioare odată cu mine, mă trase spre el şi-mi şopti la ureche:

— Îngeraş, eu cred că dai excelent din gură.

I-am răspuns cu un pumn în coaste. Râsul lui gros îmi răsuna în ureche în vreme ce mă îndreptam spre scenă. Îmi plăcea la nebunie sunetul acela, îmi plăcea enorm să-mi petrec timpul cu el, să uităm de problemele noastre şi să ne distrăm cu oamenii care ţineau la noi. Eram căsătoriţi, dar încă rămăseseră între noi destule întâlniri la care nu fuseserăm, atâtea seri cu prietenii pe care trebuia să le avem. Speram ca seara aceea să fie doar prima dintr-un lung şir.

Îmi părea rău că ameninţam liniştea noastră fragilă cu cântecul pe care îl alesesem, dar nu într-atât încât să mă răzgândesc.

Am bătut palma cu Will, care trecea pe lângă mine împreună cu Natalie, întorcându-se la grupul nostru. Aş fi putut să înscriu cântecul ales pe tableta pe care o aveam la masă, la fel cum comandam şi

mâncarea şi băuturile, dar nu voiam ca Gideon să-i vadă titlul.

În plus, observasem că toţi ceilalţi clienţi ai clubului trebuiau să stea la coadă şi să-şi aştepte rândul, însă selecţiile noastre erau puse în faţă. Speram că dacă îmi înscriam numele pe listă aveam să mai câştig un pic de timp ca să-mi adun curajul de care aveam nevoie.

Ar fi trebuit să-mi dau seama însă că n-avea să fie aşa. I-am dat prezentatoarei cântecul ales, iar ea l-a introdus de îndată în sistem, zicându-mi:

— În regulă, stai aici! Tu urmezi.

— Glumeşti! am zis, întorcându-mă să mă uit la masa noastră. Gideon îmi făcea cu ochiul. Oho, cum avea să mai plătească pentru asta!

Tipa care era pe scenă, care cântase *Diamonds, terminase,* iar sala izbucni în aplauze. Cântase binişor, dar, pe cinstite, orchestra live îi acoperise o grămadă de greşeli. Chiar erau buni. Îmi ţineam pumnii să fie destul de buni şi pentru mine.

Am urcat tremurând cele câteva trepte până la scenă. De la masa noastră s-a auzit un cor de fluierături şi încurajări care m-au făcut să râd, în ciuda faptului că muream de

emoţie. Am luat microfonul şi de îndată s-au auzit primele acorduri. Cântecul pe care îl cunoşteam foarte bine, unul dintre cele care-mi plăceau foarte mult, mi-a dat avântul de care aveam nevoie ca să încep.

Cu privirea aţintită asupra lui Gideon, am reuşit să îngân primele versuri, spunându-i că e uluitor. Chiar dacă muzica era tare, tot puteam să aud râsetele pe care le stârnea vocea mea oribilă. Cei de la masa mea se tăvăleau de-a dreptul, dar mă aşteptasem la asta.

Alesesem *Brave.* Aşa trebuia să fiu ca să-l cânt – sau, mă rog, nebună.

Nu mi-am luat privirea de la soţul meu, care nu râdea, nici măcar nu zâmbea. Mă fixa cu o privire intensă, în timp ce-i spuneam, cu ajutorul versurilor Sarei Bareilles, că voiam să-l văd că dezvăluie totul, că e curajos.

Cântecul ademenitor, la care se adăuga şi talentul trupei care cânta odată cu mine începuseră să atragă spectatorii, dintre care unii chiar cântau împreună cu mine. Inima mă ajuta să-mi fac glasul mai puternic, dând forţă mesajului care i se adresa în exclusivitate lui Gideon.

Trebuia să rupă tăcerea. Trebuia să

spună adevărul celor din familia lui. Nu pentru mine sau pentru ei, ci pentru el.

La sfârşitul cântecului, prietenii mei au sărit în picioare, aplaudându-mă; am zâmbit larg, plină de energie. Am făcut o reverenţă elegantă şi am izbucnit de-a dreptul în râs când străinii de la mesele din faţa scenei s-au alăturat şi ei aplauzelor nemeritate. Îmi cunoşteam prea bine puterile, iar vocea de cântăreaţă cu siguranţă nu se afla printre ele.

— A fost absolut bestial! îmi strigă Shawna când m-am întors la masă, şi mă îmbrăţişă cu putere. O meriţi, fato!

— Aduceţi-mi aminte să vă plătesc mai încolo, i-am răspuns ironic, simţind că îmi iau foc obrajii, căci toţi cei de la masă se înghesuiau să mă felicite. Vă meritaţi din plin banii.

— Ei, puştoaico, spuse Cary, cu ochii verzi sticlind de veselie, nu poţi să fii bună chiar în toate. E o uşurare să vedem că mai ai şi tu câte un defect, la fel ca noi, muritorii de rând.

Am scos limba la el şi am înşfăcat paharul de votcă cu coacăze care mă aştepta pe masă.

— Acum e rândul tău, amorezule, îl

îndemnă Arash pe Gideon, rânjind.

Soţul meu dădu din cap, după care îşi îndreptă privirea spre mine. Pe chipul lui nu se putea citi nicio urmă din gândurile sale, ceea ce începea să mă îngrijoreze. Ochii şi buzele lui nu era deloc blânde; nimic nu-mi dădea niciun indiciu.

Pe urmă, cine ştie ce cretin începu să cânte *Fata de aur*.

Gideon încremeni, încleştând vizibil fălcile. L-am luat de mână şi i-am strâns-o; m-am simţit un pic mai uşurată văzând că şi el mi-o strânge pe a mea.

El mă sărută pe obraz şi se îndreptă spre scenă, făcându-şi loc prin mulţime cu uşurinţa omului obişnuit să comande. M-am uitat la el, văzând cum întorceau femeile capul după el. Evident, eu eram părtinitoare, dar puteam să jur că el era cel mai chipeş bărbat din club.

Serios acum, ar fi trebuit să fie o infracţiune pentru un bărbat să arate atât de sexy.

M-am uitat la Arash şi la Arnoldo.

— Voi l-aţi auzit vreodată cântând?

— Nu, la dracu’! râse Arash. Dacă avem un pic de noroc, o să cânte ca tine. Cum zice şi Cary, nu poţi să fii bun în toate, altfel

va trebui să-l urâm cu toţii.

Tipul de pe scenă termina cântecul. Peste câteva clipe, Gideon îi luă locul. Fără să ştiu de ce, inima începu să-mi bată la fel de tare ca atunci când mă aflasem eu pe scenă. Palmele îmi transpirau şi mi le-am şters pe fustă.

Mă temeam de felul în care aveam să mă simt văzându-l acolo pe Gideon. Oricât de mult aş fi detestat să mă gândesc la asta, Brett era un model greu de atins şi faptul că tocmai ascultasem şi *Fata de aur,* chiar cântată de un om care n-ar fi trebuit să aibă vreodată acces la microfon, făcea ca aceste două universuri să se apropie primejdios de mult unul de altul.

Gideon puse mâna pe microfon şi-l scoase din suport cu atâta uşurinţă, de parcă făcuse de mii de ori asta. Femeile din public o luaseră razna, ţipându-i că e tare sexy şi făcând remarci sugestive, pe care am ales să le ignor. Bărbatul era minunat, din punct de vedere fizic, însă ceea ce atrăgea cu adevărat la el era prezenţa lui poruncitoare, care emana din toţi. Porii încredere în sine.

Arăta ca un bărbat care ştia cum să facă sex nebuneşte cu o femeie. Şi, Doamne,

aşa făcea mereu.

— Cântecul acesta, anunţă, îi e dedicat soţiei mele.

Şi, cu o privire, Gideon le făcu semn celor din trupă să înceapă. Basul, pe care l-am recunoscut pe dată, mi-a înfierbântat pulsul.

— Lifehouse! strigă Shawna, bătând din palme. Îmi plac la nebunie!

— Te-a numit deja soţia lui, ţipă şi Megumi, aplecându-se spre mine. Cât de înfiorător de norocoasă poţi să fii?

Nici măcar nu i-am aruncat o privire. Nu puteam. Eram concentrată întru totul asupra lui Gideon, care se uita drept spre mine şi cânta, spunându-mi cu glasul lui răguşit şi plin de sugestii sexuale că era disperat să se schimbe şi flămând de adevăr.

Răspundea cântecului meu.

Mă usturau ochii, deşi inima îmi bătea într-un ritm diferit. Cum de-mi putuse trece prin cap că n-avea să arate nicio emoţie? Doamne, Dumnezeule, mă ucidea, dezgolindu-şi sufletul cu timbrul răguşit al vocii lui.

— La dracu’, zise Cary, cu ochii la scenă. Tipul ăsta ştie să cânte..

Şi eu eram sorbeam clipa asta, mă

agăţam de fiecare cuvânt, îi ascultam mesajul, în care vorbea despre cum mă vâna, cum se îndrăgostea tot mai tare de mine. Mă foiam pe loc, eram insuportabil de excitată.

Gideon acaparase atenţia tuturor celor din bar. Dintre toate vocile pe care le auzisem în seara aceea! a lui era cu adevărat profesionistă. Stătea acolo, iluminat de un unic reflector, cu un picior într-o parte „îmbrăcat elegant, deşi cânta un cântec rock, şi făcea. Asta aşa de bine, că nu-mi închipuiam că se poate cânta şi altfel. Nu exista nicio comparaţie cu Brett, nici în felul în care cânta Gideon, nici în privinţa reacţiei pe care mi-o provoca.

Am sărit în picioare fără ca măcar să-mi dau seama, făcându-mi loc prin mulţime ca să ajung la el. Gideon îşi termină cântecul, iar cei din bar parcă înnebuniseră, tăindu-mi calea spre el. M-am pierdut în mulţime, căci eram prea scundă ca să văd ceva dincolo de umerii care mă înconjurau.

El a fost cel care m-a găsit, croindu-şi drum spre mine ca să mă ia în braţe. Îmi astupă gura cu a lui, sărutându-mă violent, ceea ce-i făcu pe cei prezenţi să fluiere şi să izbucnească din nou în urale. Undeva, în

fundal, am auzit cum trupa începea un cântec nou. Iar eu practic m-am cățărat pe Gideon, şoptindu-i în ureche:

— Acum!

Nu era nevoie să-i explic. Mă lăsă jos şi mă luă de mână. Am străbătut împreună barul, îndreptându-ne spre bucătărie şi de acolo spre liftul de serviciu. M-am lipit de el înainte chiar ca uşile să se închidă, dar el îşi scosese telefonul şi-l ducea la ureche, dându-şi capul pe spate, în vreme ce gura mea îl săruta cu patimă pe gât.

— Adu maşina în spate, comandă pe un ton răguşit, după care vârî telefonul în buzunar, răspunzându-mi la sărut cu toată patima pe care o ţinuse cândva încătuşată în el.

Îl devoram, flămândă, prinzându-i între dinţi buza de jos şi lingându-i-o cu mişcări iuţi ale limbii. A gemut când l-am împins în peretele liftului, strecurându-mi mâinile în jos pe pieptul lui, ca să-i iau erecţia în mâini.

— Eva… Dumnezeule!

Apoi liftul s-a oprit şi el m-a luat repede de cot, împingându-mă afară, păşind cu paşi repezi, plini de nerăbdare. Am ajuns în foaier străbătând holul de serviciu, făcându-

ne iar loc prin mulţime, până am reuşit să ieşim în arşiţa nopţii de vară. Limuzina ne aştepta pe stradă.

Angus ieşi din ea, deschizând în grabă portiera din spate. Am sărit înăuntru, urmată de îndată de Gideon.

— Nu merge prea departe, îi ceru el lui Angus.

Şi ne-am aşezat, la distanţă cam de o mână între noi, uitându-ne oriunde în altă parte, nu la noi, în vreme ce geamul dinspre şofer se închidea încet şi maşina începea să ruleze.

În clipa în care comunicarea cu şoferul s-a oprit cu totul, m-am aruncat pe spate şi mi-am ridicat fusta, smulgându-mi hainele fără pic de ruşine, atât eram de flămândă să mi-o trag.

Gideon se lăsase în genunchi pe jos, deschizându-şi în acelaşi timp pantalonii.

M-am descotorosit de chiloţi, azvârlindu-i cât colo cu sandalele.

— Îngeraş! mormăi el, făcându-mă să gem de nerăbdare.

— Sunt udă, sunt udă, am îngăimat, căci nu mai voiam să se joace cu mine ori să mai aştepte.

Cu toate astea, el tot încercă,

acoperindu-mi sexul cu mâna. Degetele lui mă desfăceau, frecându-mi uşor clitorisul, intrând în mine.

— Dumnezeule, Eva, eşti udă leoarcă!

— Vreau să te călăresc, l-am implorat, dându-mă la o parte de pe banchetă. Voiam să stabilesc eu măsura, profunzimea, ritmul…

Gideon îşi lăsă pantalonii şi boxerii în jos până la genunchi, apoi se aşeză pe banchetă, dându-şi la o parte cămaşa. Şi mădularul îi ieşi la iveală, gros şi lung, de o frumuseţe sălbatică, aşa cum era şi el.

M-am strecurat şi am îngenuncheat între picioarele lui, prinzându-i penisul cu ambele mâini. Era fierbinte şi delicat ca mătasea. Înainte ca gândul meu să prindă formă, îmi apăsasem deja gura pe el. El şuieră printre dinţi, prinzându-mă cu o mână de coadă; capul i se lăsase pe spate. Închisese şi ochii.

— Da.

Mi-am plimbat limba în jurul capului, gustându-l, simţind cum venele groase îi zvâcneau în palma mea. Mi-am strâns buzele, m-am retras, după care l-am supt din nou.

El gemu, arcuindu-se, împingându-se în

gura mea.

— Ia-o până în gât!

Am început să mă mişc, dându-i ascultare; plăcerea lui mă înnebunea de dorinţă. Gideon deschise ochii, lăsând capul în jos, ca să se bucure de vederea mea.

— Vino aici!

Comanda rostită pe un ton scăzut mă făcea să mă cutremur de dorinţă.

M-am târât în sus de-a lungul trupului său magnific, încălecându-l, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

— Eşti înfiorător de bun!

— Eu? îngeraş, tu mă faci s-o iau razna.

Mi-am mutat şoldurile ca să îl primesc.

— Stai să vezi cum o să mă simţi pe interior.

Apoi îşi lăsă mâinile în jos, luându-şi mădularul în mână, ţinându-l nemişcat, în vreme ce eu începeam să mă afund în el. Îmi tremurau picioarele, iar capul gros al penisului său se împingea în mine, despicându-mă.

— Gideon! Nu mă săturam niciodată de senzaţia aceea că sunt luată, posedată.

El mă prinse de coapse, susţinându-mă. Se afunda tot mai adânc în mine, iar eu nu-mi dezlipeam de el ochii care se făceau tot

mai grei. Spaţiul dintre noi începuse să vibreze; eram tot mai udă, tot mai excitată.

Nu conta de câte ori făcusem amor cu el; voiam mereu tot mai mult. Voiam tot mai mult reacţiile lui faţă de mine, ca şi cum nu mai simţise niciodată aşa ceva, ca şi cum i-aş fi dat ceva ce nu putea primi de nicăieri altundeva.

M-am agăţat de spătarul banchetei şi am început să-mi mişc şoldurile, făcându-l să între şi mai mult. Îl simţeam cum se împinge în străfundurile mele, dar nu puteam să-l primesc pe tot. Dar asta voiam. Voiam tot ce era el.

— Prima dată, zise el cu glas răguşit, privindu-mă. M-ai călărit chiar aici, m-ai scos din minţi. Mi-ai tras-o până m-ai înnebunit cu totul.

— A fost aşa de bine, am gemut, periculos de aproape de a atinge orgasmul. Era atât de gros, atât de tare. O, Doamne! Acum e şi mai bine.

— Ţine-te! Şi, trăgându-mi şoldurile în jos, se împinse în mine, intrând până la ultima bucăţică.

El îşi înfipse mâinile în coapsele mele.

— Acum te vreau şi mai mult.

Am gemut, lipindu-mi fruntea de a lui.

— Ajută-mă!

— Da… da… am gemut, înfigându-mă cât puteam de tare în el, mişcându-mi sexul în sus şi-n jos de-a lungul erecţiei lui.

Chipul lui Gideon se înăsprise parcă de patimă, marcat cu brutalitate de dorinţă.

— O să-mi dau drumul cu atâta putere în tine, îmi făgădui el, întunecat, că o să mă simţi în tine toată noaptea.

Sunetul vocii lui… felul în care arăta pe scenă… nu fusesem niciodată atât de excitată. Nu era singurul care avea să-şi dea drumul cu violenţă.

Îşi lăsase capul să cadă pe spătar, gâfâind, gemând răguşit de plăcere. Mâinile lui îmi dădură drumul şi se strânseră în pumni pe lângă el. Mă lăsa să i-o trag aşa cum aveam nevoie, mă lăsa să-l folosesc.

M-am azvârlit pe spate şi am ajuns la orgasm ţipând; mi se cutremura tot trupul, iar sexul îmi vibra în jurul mădularului său. Am ieşit din ritm; mi se întunecaseră ochii. Un geamăt nesfârşit îmi scăpa din piept; mă simţeam ameţită de uşurare.

Apoi, fără să ştiu cum, am ajuns culcată pe spate, cu Gideon deasupra mea, trecându-şi braţul pe sub piciorul meu stâng ca să-l ridice pe umăr. Îşi înfipsese

picioarele zdravăn în podea şi se izbea în mine fără oprire, pătrunzând tot mai adânc. Atât de adânc…

M-am cutremurat; era atât de bine, că mă durea.

Mă ţinea aşa, ţintuită, despicată şi lipsită de apărare; mă folosea, la fel cum îl folosisem şi eu, pierzându-şi controlul de disperarea de a ajunge la orgasm. Forţa trupului său, pe măsură ce se împingea în mine, puterea cu care îşi înfigea mădularul în sexul meu sensibil mă umplea iar de fiorii orgasmului.

— Te iubesc, am gemut, cu mâinile înfipte în coapsele lui.

Gemându-mi numele, la rândul lui, el începu să-şi dea drumul, cu dinţii încleştaţi, strâns lipit de mine, pătrunzându-mă până în străfunduri. Faptul că îl simţeam cum se eliberează în mine m-a făcut şi pe mine să ajung iar la orgasm.

— Ce bine e, gemu el, cuprins de spasmele sexului meu.

Ne cutremuram împreună, ţinându-ne strâns unul de altul. Apoi, el îşi îngropă chipul la sânul meu:

— Te iubesc.

Am simţit cum îmi dau lacrimile.

Spunea atât de rar vorbele astea.

— Mai spune o dată, l-am implorat, îmbrăţişându-l strâns.

Iar el îi lipi gura de a mea:

— Te iubesc…

— Mai vreau, am cerut, lingându-mă pe buze.

Gideon îmi aruncă o privire peste umăr. Şunca sfârâia în tigaia din faţa lui, iar mie îmi lăsa gura apă după încă o porţie.

— Şi eu care credeam că două pacheţele de şuncă o să ne ajungă tot weekendul.

— Grăsimea e absolut obligatorie după o băută, i-am răspuns, ştergându-mi farfuria cu degetele şi băgându-le în gură. Evident, când nu eşti mahmur.

— Ca mine, mormăi Cary, care intra în bucătărie îmbrăcat doar în blugi, pe care nici măcar nu se obosise să şi-i încheie la toţi nasturii. Avem bere?

Gideon întinse un picior încălţat în papuci flip-flop, arătându-i frigiderul.

— Raftul de jos.

Eu am clătinat din cap, uitându-mă la prietenul meu.

— Ai nevoie să bei ceva ca să scapi de

mahmureală?

— Da, la dracu'. Am senzaţia că mi se despică dovleacul.

Şi Cary îşi luă o bere şi se aşează lângă mine. Îi scoase capacul şi duse sticla la gură, dând pe gât jumătate; dintr-o singură înghiţitură.

— Cum ai dormit? am întrebat, ţinându-mi pumnii în minte.

Rămăsese peste noapte în apartamentul ataşat, cu un singur dormitor, şi speram că îi plăcuse. Apartamentul avea toate minunatele detalii de dinainte de război pe care le avea şi penthouse-ul lui Gideon şi era mobilat în acelaşi stil. Ştiam că lui Cary îi plăcea un stil mai contemporan, dar nu putea să spună nimic despre priveliştea spre Central Park. Tot restul putea să fie schimbat, numai un cuvânt să spună.

— Buştean, răspunse Cary după ce lăsă sticla jos.

— Îţi place apartamentul?

— Sigur. Cui nu i-ar plăcea?

— Vrei să locuieşti acolo? am continuat.

Cary zâmbi strâmb.

— Da, puştoaico. E un vis. Mulţam că ţi-ai făcut milă de mine, Gideon.

Soţul meu se îndepărtă de aragaz,

îndreptându-se spre noi cu o farfurie cu şuncă în mână.

— În ofertă nu e inclusă nici măcar o urmă de milă, zise el sec. În rest, eşti bine-venit.

— Ura! am bătut eu din palme. Sunt hrănită!

Gideon luă o bucată de şuncă şi şi-o băgă în gură, iar eu m-am întins spre el, cu gura deschisă. El se aplecă spre mine, ca să pot muşca din celălalt capăt.

— Ei, hai! gemu Cary. Şi-aşa îmi vine greaţă.

— Mai taci! i-am dat eu un ghiont uşurel.

El rânji, terminându-şi berea.

— Oameni buni, văd că trebuie să vă fac viaţa un chin. Altfel, cine o să vă mai împiedice peste câţiva ani să cântaţi *I Got You, Babe?*

Gândul la Will şi Natalie îmi smulse un zâmbet. Descopeream tot mai multe lucruri care îmi plăceau la Will şi îmi dădusem seama că mă înţeleg bine şi cu prietena lui.

— Nu-i aşa că-s adorabili? Sunt împreună încă din liceu.

— Exact ce ziceam, mârâi el. Dacă stai destul de mult cu cineva, fie ajungi să te

cerţi la cuţite, fie cazi în groapa cu porumbei uguitori şi nimeni nu te va mai vedea vreodată.

— Să ştii că şi Mark şi Steven sunt împreună de ani buni, l-am contrazis. Nu se ceartă, nici nu-şi fac fiţe.

— Dar ei sunt gay, Eva, mă puse Cary la punct. N-au destul estrogen ca să-şi dea poalele peste cap.

— O, Doamne! Porc misogin ce eşti! Nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva.

— Tu ştii că am dreptate, zise Cary, uitându-se la Gideon.

— Acestea fiind spuse, declară Gideon, înşfăcând trei felii de şuncă, eu m-am cărat.

— Hei! m-am plâns în urma lui, în vreme ce el se ducea în living.

Cary izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji! S-a legat singur de mâini şi de picioare de marca ta de femelă.

M-am uitat urât la el, în timp ce mestecam încă o bucată de şuncă.

— De data asta te iert, că-ţi sunt datoare pentru aseară.

— M-am distrat. Megumi e o ţipă simpatică, răspunse el, întunecându-se dintr-odată la faţă. Îmi pare rău că trece prin ce trece.

— Da, şi mie.

— Ai luat vreo hotărâre, despre cum să-i ajuţi şi pe alţii aflaţi în situaţii ca a ei?

M-am sprijinit cu coatele de blat.

— O să vorbesc cu Gideon, să lucrez cu fundaţia Crossroads, care e a lui.

— La dracu'! De ce nu te-ai gândit mai dinainte la asta?

— Pentru că… probabil sunt încăpăţânată. M-am uitat peste umăr spre living, după care am continuat cu glas scăzut: Unul dintre lucrurile care îi plac lui Gideon la mine e că nu fac mereu ceea ce vrea el numai pentru că vrea el. Nu e ca Stanton.

— Şi tu nu vrei să fii ca mama ta. Asta înseamnă că o să-ţi păstrezi numele de fată?

— Nu, în niciun caz. Pentru Gideon, înseamnă foarte mult ca eu să devin Eva Cross. În plus, sună impresionant.

— Chiar că, zise el, dându-mi un bobârnac uşor peste nas. Să ştii că sunt aici, când ai nevoie de mine.

— Şi eu, am răspuns şi m-am dat jos de pe scaun, ca să-l îmbrățișez.

— Să ştii că vorbesc foarte serios, continuă el, oftând din greu. Te aşteaptă schimbări mari, puştoaico. Te apucă spaima

uneori?

Mi-am ridicat ochii spre el; simţeam legătura dintre noi, care ne ajutase să trecem împreună prin nişte momente grele.

— De mai multe ori decât îmi permit să mă gândesc la asta.

— Trebuie să fug până la birou, n-o să stau mult, ne întrerupse Gideon, înapoindu-se în bucătărie. Avea pe cap o şapcă de baseball inscripţionată Yankees. Nu-şi schimbase tricoul gri, dar înlocuise pantalonii de pijama cu unii de trening. Învârtea nişte chei pe deget.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat, întorcându-mă spre el.

Pe chipul soţului meu apăruse iar faţa aceea de jucător de pocher, care îmi spunea că mintea îi era deja la lucrurile pe care le avea de rezolvat.

— Nu, totul e-n ordine, îmi spuse, venind să mă sărute la iuţeală. Mă întorc în vreo două ore. Ireland ajunge pe la şase.

Şi zicând asta, ieşi, lăsându-mă cu privirea aţintită în urma lui.

Oare ce se întâmplase aşa de important încât să-l smulgă de lângă mine în timpul weekendului? Când era vorba de mine, Gideon era posesiv cu multe lucruri, dar

timpul pe care îl petreceam împreună se afla în fruntea listei. În plus, faptul că rotea cheile pe deget era grăitor. Gideon nu era genul de bărbat care să facă mişcări inutile. Singurele clipe când îl văzusem că se foia era fie când era complet relaxat, fie exact invers – gata de luptă.

Nu puteam scăpa de senzaţia că îmi ascundea ceva. Ca de obicei.

— Eu mă duc să fac un duş, zise Cary, în timp ce-şi scotea o sticlă de apă din frigider. Vrei să ne uităm la un film când ies?

— Sigur, am zis, cu mintea în altă parte. Pare un plan bun.

Am aşteptat până când el s-a întors în apartamentul ataşat, după care m-am dus să-mi iau telefonul.

Capitolul 11

— Unde e Eva?

Am dat ocol prin faţă Mercedesului şi m-am oprit în faţa lui Brett Kline. Mă mâncau degetele, căci de data asta mă abţineam fără milă să dau mâna. Mâinile cântăreţului o atinseseră în mod intim pe soţia mea în trecut… şi de curând. Nu voiam să-i strâng mâna. Voiam să i-o rup.

— Acasă la noi, am răspuns, arătându-i cu un gest intrarea de la Crossfire Building. Să mergem la mine în birou.

Kline zâmbi cu răceală.

— Nu mă poţi ţine departe de ea.

— Tu ai ajuns să te îndepărtezi singur.

Am remarcat tricoul ponosit pe care îl purta, asortat cu blugi negri şi cu cizme de piele. Fără îndoială, nu se îmbrăcase aşa din întâmplare. Voia să-i amintească Evei de istoria pe care o aveau împreună. Poate să-mi amintească şi mie. Să-i fi dat Yimara ideea asta? N-ar fi fost de mirare.

Era însă o mişcare greşită pentru amândoi.

El intră înaintea mea pe uşile batante. Cei de la securitate îi luară datele şi îi tipăriră un permis temporar de intrare, după care am trecut de turnicheţi, îndreptându-ne spre lift.

— Să ştii că nu mă poţi intimida cu banii tăi, zise el înţepat,

Am intrat în lift şi am apăsat pe butonul care ducea la etajul cel mai de sus.

— Oraşul e împânzit cu ochi şi urechi peste tot. Măcar la mine la birou ştiu că n-o să dăm un spectacol la toată lumea.

— Despre asta e vorba? făcu el,

dezgustat. Despre imaginea ta publică?

— E o întrebare ironică, dacă mă gândesc cine eşti şi ce vrei.

— Nu te purta ca şi cum m-ai cunoaşte, mârâi el. Habar n-ai de nimic.

În spaţiul îngust din lift, agresivitatea şi frustrarea lui Kline îngroşaseră aerul dintre noi. Îşi ţinea mâinile încleştate pe bara de sprijin, într-o poziţie ostilă, expectativă. Din vârful de un galben aproape alb al părului său tuns în ţepi până la tatuajele în alb şi negru care îi acopereau braţele, solistul de la Six-Ninths nu putea fi mai diferit de mine, ca înfăţişare. Mă simţisem ameninţat de asta şi de povestea lui cu Eva, însă acest lucru era de-acum de domeniul trecutului.

Se terminase cu teama după San Diego. Şi mai ales după noaptea trecută.

Încă mai simţeam urmele pe care mi le lăsase Eva pe spate şi pe fese. Toată noaptea, până când se luminase de ziuă, mă împinsese până la limită. Foamea de nepotolit pe care o simţea pentru mine nu mai lăsa loc pentru nimeni altcineva. Şi farmecul din glas, când îmi spunea că mă iubeşte, strălucirea lacrimilor din ochii ei când mă supuneam lucrurilor pe care mi le făcea…

M-am sprijinit de peretele din faţa lui, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor de trening; îmi dădeam seama că nonşalanţa mea avea să-l uimească.

— Ea ştie că ne întâlnim aşa? întrebă el aspru.

— M-am gândit să te las pe tine să alegi dacă să-i spui sau nu.

— Da, cum să nu, evident c-o să-i spun.

— Aşa şi sper.

Am ajuns în holul de primire de la Cross Industries, iar eu l-am poftit să între pe uşile de securitate, conducându-l la mine în birou. Erau câţiva oameni la birouri şi i-am salutat în treacăt. Cei care lucrau în zilele libere nu erau neapărat angajaţi mai buni decât cei care n-o făceau, dar le respectam ambiţia şi îi răsplăteam pentru asta.

Când am ajuns la mine în birou, am închis uşile şi am opacizat geamul. Pe birou aveam un dosar, aşa cum cerusem înainte să plec din penthouse. Mi-am pus mâna pe el şi i-am făcut semn lui Kline să ia loc.

El rămase însă în picioare.

— Ce dracu’ e asta? Am venit în oraş s-o văd pe Eva şi când colo, gorila ta m-a adus aici.

„Gorila” era un tip de la securitate pe

care îl trimiseseră cei de la Vidal Records, dar nu se înşela când credea că omul lucra pentru mine.

— Sunt pregătit să-ţi dau o sumă mare de bani – precum şi alte beneficii – ca să am drepturile exclusive asupra filmării pe care a făcut-o Yimara cu tine şi cu Eva.

El zâmbi dispreţuitor.;

— Mi-a spus Sam că ai de gând să încerci asta. Caseta aia nu te priveşte. E ceva între mine şi Eva..

— Şi întreaga lume, dacă se scurge, iar asta o s-o distrugă pe ea. Are vreo importanţă pentru tine ce simte ea în legătură cu asta?

— Ba n-o să se scurgă nimic şi fireşte că-mi pasă ce simte ea. Ăsta e unul dintre motivele pentru care trebuie să vorbim.

Eu am dat din cap.

— Vrei s-o întrebi ce poţi să foloseşti. Crezi că poţi s-o convingi să-ţi permită să exploatezi ceva din ea.

El începu să se legene pe picioare, într-o mişcare de neastâmpăr, care îmi semnala că îl lovisem din plin.

— N-o să primeşti răspunsul pe care îl doreşti, am adăugat. Până şi simpla existenţă a acelei casete o umple de groază.

Şi eşti un idiot dacă crezi altceva.

— Nu e toată numai cu sex. Sunt şi lucruri simpatice, cu noi doi petrecând timpul împreună. Ea şi cu mine am avut ceva. N-a fost doar o ţipă bună la pat pentru mine.

La dracu'! Trebuia să mă lupt cu pornirea de a-l pune jos.

— Nu că ai înţelege tu asta, rânji el. Tu n-ai avut nicio problemă să ţi-o tragi cu bruneta aia până când am reapărut eu în peisaj, după care ai schimbat jocul. Eva e o jucărie de care te plictisiseşi. Până când a vrut-o altcineva.

Atinsese o coardă foarte sensibilă cu aluzia la Corinne. Şarada întâlnirilor cu fosta mea iubită fusese cât pe ce să mă ducă la pierderea Evei; scăpasem ca prin urechile acului, dar încă mă bântuia. Asta nu mă împiedica să observ cât era de bun la a arunca vina pe alţii.

— Eva ştie ce înseamnă pentru mine.

El se apropie de biroul meu.

— E prea orbită de miliardele tale ca să-şi dea seama că e ceva dubios rău în faptul că ai ascuns nunta aia falsă de prin străinătate. Măcar e legală?

Mă aşteptasem la întrebarea aceea:

— Absolut legală.

Şi am deschis dosarul, scoţând din el fotografia. Fusese făcută în ziua nunţii noastre, chiar în clipa în care o sărutam pe Eva ca soţ. Plaja şi pastorul care oficiase ceremonia se vedeau în fundal. Eu îi luam faţa în mâini şi buzele ni se atingeau uşor. Ea mă prindea de încheieturile mâinilor, iar verigheta mea îi strălucea pe deget.

Am întors fotografia spre el, ca s-o vadă şi am pus acolo şi o copie a certificatului de căsătorie. Îi întindeam totul cu mâna stângă, arătându-mi mândru verigheta mea încrustată cu rubine.

Nu arătam aceste obiecte personale doar ca să demonstrez ceva. Voiam să-l provoc pe Kline, lucru pe care îl făcusem în mod deliberat încă de când ajunsese la New York. Voiam să fie pe picior greşit, să fie în dezavantaj când avea să încerce să o contacteze din nou pe soţia mea.

— Prin urmare, tu şi cu Eva aţi terminat, i-am zis fără intonaţie în glas. Dacă te îndoiai cumva, acum ştii sigur. În orice caz, nu cred că tu o doreşti pe soţia mea tot atât de mult pe cât îţi doreşti amintirea ei, în folosul trupei.

— Da, sigur, fă-mă să par eu ăla vulgar!

râse Kline. Nu poţi să te împaci cu gândul că ea o să vadă caseta aia. Tu n-ai făcut-o niciodată să fie atât de sălbatică şi nici n-o s-o faci.

Braţele îmi zvâcneau de cât de tare îmi doream să-i şterg expresia aia suficientă de pe chip.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Aici ai două opţiuni: poţi să iei cele două milioane pe care ţi le ofer, să-mi dai înregistrarea şi să pleci…

— Nu vreau nenorociţii ăia de bani ai tăi! se răsti el, aplecându-se spre mine peste birou, cu mâinile sprijinite de blat. N-o să te faci tu stăpân pe amintirile mele. N-ai decât s-o păstrezi pe ea – deocamdată –, dar amintirile îmi aparţin. Blestemat să fiu dacă o să ţi le vând.

Gândul la Kline uitându-se la casetă., uitându-se cum i-o trăsese soţiei mele… îmi făcea sângele să fiarbă mocnit. Gândul că el sugera ca Eva să arunce şi ea o privire, deşi ştia în ce hal avea s-o distrugă asta, mă împingea aproape cu totul în braţele violenţei.

Era îngrozitor să mă străduiesc să-mi păstrez un ton calm.

— Poţi să-mi refuzi banii şi să păstrezi

doar pentru tine existenţa acestei casete până în ziua morţii tale. Să-i faci un dar tainic Evei, un dar de care n-o să ştie vreodată.

— Ce dracu’ tot spui acolo?

— Sau poţi să fii un ticălos egoist, am continuat, şi să o loveşti cu ea, şocând-o, numai ca să-i distrugi mariajul* să devii tu şi mai celebru.

Îl ţintuiam cu privirea. Kline nu se mişcă, dar pentru o fracţiune de secundă îşi coborî ochii. Era o mică victorie, indiferent dacă avea vreo importanţă sau nu.

Am luat contractul pe care Arash îl făcuse pentru mine şi l-am împins spre el.

— Dacă îţi pasă măcar puţin de ea, o să iei o hotărâre diferită de cea care te-a adus la New York.

Kline înşfăcă documentele de pe birou şi le rupse în două, azvârlindu-le în geam.

— N-o să plec până n-o s-o văd.

Şi zicând asta ieşi ca o furtună din birou, în culmea furiei. M-am uitat după el, după care am dat un telefon:

— V-am dat destul timp?

— Da. Ne-am ocupat de laptop şi de tableta din bagajul lui de îndată ce aţi urcat. Chiar acum îi aranjăm e-mailul şi serverele

pe care îşi face backup-uri; şi backup-urile serverelor respective. În weekend am căutat la el acasă, dar n-a mai trecut pe acolo de câteva săptămâni. Am curăţat toate echipamentele lui Yimara şi ale lui Kline, ca şi conturile şi echipamentele celor care au primit anunţuri referitoare la filmarea întreagă. Unul dintre cei din conducerea de la Vidal avea o copie întreagă pe hard, dar i-am şters-o. N-am găsit nicio dovadă că ar fi redirecţionat-o undeva.

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene.

— Care dintre cei din conducere?

— Fratele tău.

La dracu'! Mi-am înfipt mâinile în marginea biroului cu atâta putere, că-mi trosneau încheieturile. Mi-am amintit de filmarea în care Christopher apărea împreună cu Magdalene; ştiam ce ură perversă nutrea împotriva mea. Gândul că el o văzuse pe Eva într-o poziţie atât de intimă… de vulnerabilă… mă făcea să mă întorc într-un loc unde nu mai fusesem încă de când auzisem prima dată de Nathan.

Trebuia să cred că firma privată specializată în securitate militară pe care o angajasem rezolvase absolut total situaţia.

Echipele lor erau pregătite să aibă de-a face cu informaţii şi mai sensibile.

— Vreau ca acea filmare să nu mai existe nicăieri, am zis, în timp ce puneam la loc în dosar hârtiile împrăştiate la mine pe birou.

— Am priceput. Lucrăm la asta. Cu toate astea, este posibil să mai existe vreo copie pe undeva, cu toate că am verificat înregistrarea tranzacţiilor făcute de Kline şi Yimara pentru casete de depozit şi altele. O să continuăm să monitorizăm situaţia până ne vei spune să ne oprim.

N-aveam s-o fac niciodată. Aveam să caut toată viaţa dacă era nevoie, orice indiciu că acea filmare supravieţuia pe undeva, în afara controlului meu.

— Vă mulţumesc.

Şi, închizând, am plecat de la birou şi m-am dus acasă, la Eva.

— Chiar că te pricepi la astea, zise Ireland, care se uita la Eva cum lua cu beţişoarele o bucăţică de pui gong bao din cutia albă, ducând-o la gură. Eu n-o să le pot folosi niciodată.

— Uite, încearcă să le ţii aşa.

Eu mă uitam la soţia mea, care o ajuta pe Ireland să ţină beţişoarele subţiri; părul

ei blond făcea un contrast puternic cu cel negru al lui Ireland. Stăteau pe jos, la picioarele mele, amândouă îmbrăcate în pantaloni scurţi şi tricouri, cu picioarele bronzate întinse sub măsuţă, una înaltă şi zveltă, cealaltă micuţă şi voluptuoasă.

Eu eram mai degrabă observator decât participant; stăteam pe canapeaua din spatele lor, invidiindu-le pentru relaţia lipsită de orice formalism pe care o aveau, chiar dacă eram recunoscător că aşa stăteau lucrurile.

Totul era absolut ireal. Nu-mi închipuisem niciodată o seară ca asta, o seară liniştită petrecută acasă, împreună cu… familia. Nu ştiam cum să contribui şi eu la asta, nici măcar dacă puteam. Ce să spun? Ce-ar trebui să simt?

În afară de veneraţie. Şi de recunoştinţă. Eram atât de recunoscător pentru uluitoarea mea soţie, care îmi adusese atâtea în viaţă.

Cu puţină vreme în urmă, într-o seară asemănătoare de sâmbătă, m-aş fi aflat la cine ştie ce eveniment social foarte mediatizat, cu mintea doar la afaceri, asta în cazul în care o femeie prea interesată de mine nu-mi stârnea dorinţa de a i-o trage.

Indiferent dacă mă întorceam singur la penthouse ori dacă sfârşeam la hotel cu o aventură de o noapte tot singur aş fi fost. Şi cum abia dacă îmi mai aminteam cum era să ai o familie, să depinzi de cineva, nu ştiam ce-mi lipsea.

— Ha! Uite! strigă Ireland, luând o bucăţică de pui cu portocale şi mâncând-o. L-am băgat direct în gură!

Am sorbit dintr-o singură înghiţitură vinul din pahar, vrând să spun ceva. O mulţime de opţiuni mi se învârtejeau în minte, toate părând una mai nesinceră şi mai forţată ca alta. În cele din urmă, mi-a ieşit ceva de genul:

— Beţişoarele au o ţintă mare. Asta îţi măreşte şansele.

Ireland îşi întoarse capul spre mine, privindu-mă cu ochi la fel de albaştri precum cei pe care îi vedeam în oglindă în fiecare zi. Ochii ei erau însă mult mal puţin reci, mult mai inocenţi şi străluceau de râs şi de adoraţie.

— Nu cumva mi-ai zis că sunt o gură mare?

Fără să pot rezista, am mângâiat-o pe creştet, atingându-i şuviţele mătăsoase. Şi ele semănau şi nu prea cu ale mele.

— Nu sunt cuvintele mele, am zis.

— Nu atâtea cuvinte, mă corectă ea, lăsându-se mângâiată puţin, după care se întoarse din nou spre Eva.

Ea îmi aruncă o privire şi-mi zâmbi încurajator. Ştia că-mi trăgeam puterea de la ea şi mi-o oferea în mod necondiţionat.

Mi se pusese un nod în gât. M-am ridicat de pe canapea şi am luat paharul gol al Evei. Paharul cu apă minerală al lui Ireland era pe jumătate plin, aşa că l-am lăsat şi m-am dus în bucătărie, încercând să-mi regăsesc îndeajuns calmul ca să pot rezista tot restul serii.

— Channing Tatum arată bestial, o auzeam pe Ireland spunând în living. Nu ţi se pare?

M-am încruntat. Întrebarea rostită într-o doară de sora mea cea mică stârnea în mine gânduri neplăcute legate de întâlnirile ei. Probabil că începuse să aibă prieteni încă din urmă cu câţiva ani. Ştiam că era absolut nerealist să vreau ca ea să se ferească de băieţi. Ştiam că era vina mea că nu fusesem de faţă o mare parte din copilăria ei. Dar gândul că ea trebuia să înfrunte versiuni mai tinere ale unor bărbaţi ca mine, ca Manuel sau Cary îmi provoca o

reacţie defensivă pe care nu o cunoşteam.

— Arată foarte bine, fu de acord şi Eva.

La ce simţeam, acum se mai adăuga şi posesivitatea. M-am uitat urât la cele două pahare pe care le umpleam.

— Anul acesta, a fost desemnat cel mai sexy bărbat în viaţă, spunea Ireland. Uite ce bicepşi are!

— Ei, în privinţa asta, te contrazic în totalitate. Gideon e mult mai sexy.

Am zâmbit.

— Eşti aşa de pierdută! o tachină sora mea. Când te gândeşti la Gideon, pupilele îţi iau formă de inimioare. E aşa de drăguţ!

— Mai taci!

Râsul muzical al lui Ireland umplea încăperea.

— Nu-ţi face griji! Şi el e leşinat după tine. Şi e de mii de ani pe lista celor mai sexy bărbaţi în viaţă. Prietenele mele numai cu asta îmi împuie capul.

— Îhh! Nu-mi spune lucruri din astea! Eu sunt geloasă de felul meu.

Râzând în sinea mea, am pus sticla goală în coşul de gunoi.

— Păi şi Gideon e. O să ia foc atunci când o să intri şi tu pe lista celor mai sexy femei în viaţă. N-ai cum s-o mai eviţi acum,

când toată lumea a auzit de tine.

— Mda, mă rog, pufni Eva. Ar trebui să-mi dea jos cu Photoshopul şapte kilograme de pe fund şi de pe coapse ca să poată trânti povestea asta.

— Mă, tu ai văzut-o pe Kim Kardashian? Sau pe Jennifer Lopez?

M-am oprit în pragul livingului, admirând pe deasupra paharului priveliştea pe care mi-o ofereau Ireland şi Eva. Simţeam un nod în piept. Voiam să îngheţ clipa, să o apăr, să o pun într-un loc ferit pe vecie.

Ireland ridică ochii şi mă zări, dându-şi ochii peste cap.

— Ce ţi-am zis? spuse ea. Leşinat.

Stăteam pe scaun, îmi beam cafeaua şi studiam tabelul de pe monitor. Îmi roteam umerii, încercând să scap de nodul pe care îl simţeam în ceafă.

— Frate, ce naiba? E trei dimineaţa.

Am ridicat privirea şi am zărit-o pe Ireland, în picioare, în pragul biroului meu.

— Şi?

— De ce lucrezi aşa de târziu în noapte?

— Tu de ce stai pe Skype aşa de târziu? am replicat, căci în ultima oră, de când o lăsasem pe Eva dormind, o auzisem râzând

şi ridicând uneori vocea.

— Da, bine, mormăi ea, aruncându-se în unul dintre scaunele din faţa biroului meu. Se prelinse în scaun, cu umerii lipiţi de spătar şi picioarele lăbărţate în faţa ei. Nu poţi să dormi?

— Nu.

Habar n-avea cât de literal era răspunsul. Cum Ireland dormea în patul Evei şi Eva în al meu, nu puteam să risc să mă culc şi eu. Nu mă puteam aştepta ca Eva să accepte mai multe, să o înspăimânt de prea multe ori şi să distrug iubirea pe care mi-o purta.

— Christopher mi-a trimis un mesaj ceva mai devreme. Crede că tata s-a dus la un hotel.

Am privit-o mirat.

— E de rău, Gideon, continuă ea, tristă. Ei doi n-au petrecut niciodată o noapte departe unul de altul. Cel puţin din câte îmi aduc eu aminte.

Nu ştiam ce să spun. Mama noastră mă sunase toată ziua, îmi lăsase mesaje vocale, sunase la penthouse de atâtea ori, că fusesem nevoit să scot din priză toate telefoanele din casă. Detestam faptul că mama se chinuia, ilar trebuia să-mi apăr şi

eu timpul petrecut împreună cu Ireland şi cu Eva.

Păream lipsit de inimă că mă concentram doar asupra mea, însă eu îmi pierdusem deja familia de două ori – prima dată când murise tata, iar a doua oară după Hugh. Nu-mi puteam permite să pierd şi mai mult. Nu credeam că aş fi putut supravieţui şi unei a treia pierderi, acum că Eva intrase în viaţa mea.

— Aş vrea doar să ştiu ce a dus la cearta asta, continuă sora mea. Mă gândesc că, dacă nu s-au înşelat cumva unul pe altul, ar trebui să poată trece peste asta, nu-i aşa?

Am oftat din greu, îndreptându-mi spatele.

— Eu nu sunt omul potrivit cu care să vorbeşti despre relaţii. Habar n-am cum funcţionează. Eu pur şi simplu îmi croiesc drum orbeşte, rugându-mă să nu stric totul, şi sunt recunoscător că Eva e atât de iertătoare.

— Chiar că o iubeşti.

I-am urmărit şi eu privirea, spre colajul de fotografii de pe perete. Uneori, era dureros să mă uit la pozele soţiei mele. Voiam să prind din nou, să retrăiesc fiecare moment. Voiam să pun la un loc toate

secundele pe care le avusesem vreodată cu ea. Uram faptul că timpul se scurgea atât de repede şi nu puteam să-l pun undeva la adăpost pentru viitorul ce mi se întindea nebulos în faţă.

— Da, am murmurat.

I-aş fi iertat orice Evei. Nu putea să spună ori să facă nimic care să ne ducă la despărţire, pentru că eu nu puteam să trăiesc fără ea.

— Mă bucur tare mult pentru tine, Gideon, zâmbi Ireland când mi-am întors privirea iar spre ea.

— Îţi mulţumesc.

Îngrijorarea din ochii ei însă nu dispărea; i se simţea neastâmpărul. Aş fi vrut să rezolv problema care o rodea, însă nu ştiam cum.

— Ai putea să vorbeşti cu mama? sugeră ea. Nu acum, logic. Dar mâine? Poate că tu o să poţi afla ce se petrece?

Am şovăit o clipă, ştiind prea bine că o discuţie cu mama noastră era cu siguranţă neproductivă.

— O să încerc.

Ireland îşi studia unghiile.

— Nu-ţi place prea mult mama, nu-i aşa?

Mi-am cântărit cu grijă răspunsul, zicând doar:

— Între noi există o diferenţă fundamentală de opinii.

— Da, m-am prins. Ai zice că suferă de o formă ciudată de tulburare obsesiv-compulsivă, numai în relaţie cu familia ei. Toţi trebuie să fie într-un fel anume sau să se prefacă măcar că sunt aşa. Ea e atât de îngrijorată de ce spune lumea Acum câteva zile, am văzut un film vechi, care mi-a adus aminte de ea. *Oameni obişnuia.* Tu l-ai văzut?

— Nu, nu cred.

— Ar trebui. E cu tatăl lui Kiefer Sutherland şi cu alţii. E trist, dar e o poveste bună.

— O să-l caut.

Simţeam nevoia să explic de ce era mama aşa, prin urmare m-am străduit şi eu.

— După moartea tatălui meu, s-a confruntat cu nişte lucruri… tare rele. De atunci, s-a izolat în ea însăşi, aşa cred.

— Mama prietenei mele zice că mama era altfel înainte. Ştii tu, când era căsătorită cu tatăl tău.

Mi-am lăsat jos cafeaua.

— Da, îmi amintesc că era altfel.

— În bine?

— Asta e ceva subiectiv. Era mai… spontană. Lipsită de griji.

Ireland îşi mângâia buzele cu vârful degetelor.

— Crezi că asta a dărâmat-o? Faptul că l-a pierdut pe tatăl tău?

Mi se pusese un nod în gât.

— A schimbat-o, am zis încetişor. Nu ştiu însă cât de mult.

— Uf! făcu ea ridicându-se în picioare, scuturându-se în mod vizibil de tristeţea din ea. Tu mai stai mult treaz?

— Probabil toată noaptea.

— Vrei să te uiţi la filmul ăla împreună cu mine?

Sugestia mă luă prin surprindere şi îmi făcu plăcere.

— Depinde. Dacă nu-mi spui dinainte ce se întâmplă.

— Păi ţi-am spus deja că e trist, îmi aruncă ea o privire pieziş. Dacă vrei fericire până la adânci bătrâneţi, ea doarme la capătul coridorului.

Asta îmi aduse un zâmbet pe faţă. M-am ridicat şi am ieşit din birou.

— Tu găseşti filmul, eu aduc răcoritoarele.

— O bere ar merge mai bine.

— Nu cât timp eşti sub supravegherea mea.

— OK, în regulă, rânji ea, ridicându-se în picioare. Atunci, vin să fie.

— Mai cere-mi o dată peste câţiva ani.

— Atunci o să ai deja copii. N-o să mai fie la fel de amuzant.

Am încremenit, cuprins de o anxietate atât de mare, că m-au acoperit instantaneu sudorile. Gândul de a avea un copil cu Eva mă încânta şi mă îngrozea în egală măsură. Pentru soţia mea, nu era sigur să trăiască sub acelaşi acoperiş cu mine. Cum avea să fie sigur pentru un copil?

Ireland izbucni în râs:

— Mamă, să fi văzut ce faţă ai făcut! Un caz clasic de panică de playboy. Nu ţi-a spus nimeni? Mai întâi e iubirea, pe urmă căsătoria, pe urmă apare şi bebeluşul în cărucior.

— Dacă nu taci, te trimit la culcare.

Drept răspuns, ea chicoti şi mai tare, luându-mă de braţ.

— Eşti un caraghios. Serios, acum, doar mă jucam cu tine. Nu sări la gâtul meu! Am destui membri ai familiei care se ocupă de asta.

Aş fi dorit ca inima să nu-mi mai bată atât de tare.

— Poate că tu ar trebui să bei ceva, îmi sugeră ea.

— Cred că aşa o să fac, am murmurat.

— O s-o venerez de-acum înainte pe Eva pentru că a smuls un inel de la tine. Ai avut şi un atac de panică atunci când ai cerut-o?

— Mai taci, Ireland!

Ea îşi lăsă capul pe umărul meu, chicotind, şi mă scoase din birou.

Soarele răsărise de două ore când m-am întors şi eu în pat. M-am dezbrăcat în tăcere, mângâind din priviri ghemotocul minunat care era soţia mea, ascunsă încă sub cearşaf.

Eva dormea făcută ghem. Nu i se vedeau decât şuviţele strălucitoare, răspândite pe pernă. Mintea mea zugrăvea restul, ştiind că era goală în aşternut.

A mea. Cu totul şi cu totul a mea.

Mă distrugea că eram nevoit să dorm departe de ea. Şi ştiam că şi pe ea o durea.

Am ridicat cearşaful şi m-am strecurat lângă ea. Eva scânci în somn şi se întoarse spre mine, lipindu-şi trupul cald de-al meu ca o liană.

M-am excitat instantaneu. Dorinţa mi se

revărsa în sânge; eram atât de conştient de ea, că mi se înfiora pielea. Era chimia sexuală, dar nu numai atât. Era şi ceva mai profund. O recunoaştere stranie, minunată şi înfricoşătoare.

Ea umplea un gol din mine pe care nici măcar nu ştiusem că îl am acolo.

Eva îşi ascunse faţa în scobitura gâtului meu şi mârâi uşurel, împletindu-şi picioarele cu ale mele şi prinzându-mă în braţe.

— Tare şi delicios peste tot.

— Peste tot, m-am învoit eu, punându-i mâinile pe fese şi lipind-o de erecţia mea.

Umerii i se scuturau de un râs tăcut.

— Trebuie să fim tăcuţi.

— O să-ţi acopăr gura.

— Mie? mă ciupi ea uşor de gât cu buzele. Tu eşti cel zgomotos.

Nu se înşela. Oricât de aspru şi de nerăbdător deveneam când eram excitat, niciodată nu făcusem zgomot… până la ea. Trebuia să mă străduiesc din greu să fiu discret atunci când situaţia o impunea. Era prea bună, mă făcea să simt prea mult.

— Păi atunci, o s-o luăm uşor, am murmurat, mângâindu-i înfometat trupul mătăsos. Ireland o să doarmă ore întregi; n-

avem nicio grabă.

— Ore? râse ea, dându-se înapoi şi îndepărtându-se de mine, căutând ceva în sertarul noptierei. Chiar că ai scopuri. Măreţe.

Am simţit că mi se încordează umerii, în timp ce ea scotocea după bomboanele cu mentă pe care le ţinea la îndemână. Îmi amintea de situaţii asemănătoare, de alte femei care scotoceau prin noptieră după prezervative.

Eva şi cu mine folosiserăm doar de două ori prezervative. Înaintea ei, nu făcusem niciodată amor cu o femeie fără prezervativ. Ţineam cu religiozitate la imperativul evitării unei sarcini.

Totuşi, după cele două prime dări cu Eva, renunţaserăm cu totul şi ne bazam doar pe pilulele ei ca să prevenim sarcinile.

Era un risc. Ştiam prea bine. Şi, dacă mă gândeam de câte ori făceam dragoste cu ea – cel puţin de două ori pe zi, ba uneori chiar de trei – riscul nu era deloc de neluat în seamă.

Mă gândeam adesea la asta. Îmi făceam reproşuri pentru lipsa de control, pentru că eram egoist şi puneam plăcerea mea mai presus de consecinţe. Însă motivul acestei

neglijenţe nu era doar plăcere. Dacă ar fi fost doar atât, aş fi rezolvat problema. Aş fi fost responsabil.

Nu, era mult mai complicat.

Eram cuprins de o nevoie primitivă de a-mi da drumul în ea. Era în acelaşi timp o cucerire şi o capitulare.

Dorisem să i-o trag fără nicio protecţie încă de dinainte de prima noastră partidă de amor, înainte să ştiu cu adevărat ce exploziv avea să fie totul între noi. Mersesem într-atât de departe, că o avertizasem înainte de prima noastră întâlnire că aveam nevoie de asta, că aveam nevoie ca ea să-mi dea asta; era un lucru pe care nu-l mai dorisem cu nimeni altcineva.

— Nu te mişca, am zis răguşit, trecând deasupra ei când încă era întinsă pe burtă.

Mi-am vârât mâna între şoldul ei şi pat, între picioarele ei, şi i-am luat păsărică în palmă. Era umedă şi caldă. Atingerea degetelor mele o făcu repede să se ude şi să se înfierbânte. Ea scoase un geamăt înăbuşit.

— Te vreau aşa, i-am spus, sărutând-o uşor pe obraz.

Cu mâna liberă, am luat perna şi am pus-o sub ea, ridicând-o în aşa fel încât să

pot să o pătrund până la rădăcină.

— Gideon… îmi rosti numele ca pe o rugăminte, ca şi cum n-aş fi fost în stare să cad în genunchi şi să cerşesc onoarea de a o avea.

M-am mişcat, depărtându-i picioarele şi prinzând-o de încheieturi, cu mâinile puse deasupra capului. Ţinând-o aşa, m-am împins în ea. Era gata să mă primească, moale, strâmtă şi udă. Scrâşneam din dinţi, ca să-mi înăbuş mârâitul care-mi ieşea din gât, un fior care-mi cutremura trupul din cap până-n picioare. Gâfâiam în spatele ei, iar respiraţia mea violentă îi zburlea părul răspândit pe pernă.

Fie şi doar aşa, prin simplul fapt că mă primea tot în ea, mă aducea direct pe marginea orgasmului.

— Doamne!

Şoldurile mi se mişcau fără voie, înfigându-mi mădularul în ea, împingându-mă tot mai adânc, până când am intrat în ea până la rădăcină. O simţeam înconjurându-mă cu totul, până la ultima bucăţică, strângându-se în jurul meu în cercuri care mă sugeau ca o guriţă lacomă.

— Îngeraş…

Presiunea de la baza mădularului meu

era insistentă, dar eram în stare să amân momentul. Nu era o problemă de control, ci de voinţă. Voiam să-mi dau drumul în ea. Voiam atât de mult, încât să consider că riscul – oricât ar fi fost de înspăimântător – era acceptabil.

Am închis ochii şi mi-am lăsat fruntea pe obrazul ei. M-am umplut de aroma ei şi mi-am dat drumul cu putere, împingându-mă în ea în timp ce mă eliberam cu jeturi groase şi fierbinţi.

Eva scâncea, zvârcolindu-se sub mine. Păsărică i se strâmtă şi mai tare, după care începu să tremure în jurul mădularului meu. Atingea orgasmul gemând uşor, încetişor.

I-am murmurat numele, înnebunitor de excitat de orgasmul ei. Ea îşi dăduse drumul pentru că îmi dădusem eu, pentru că plăcerea mea o excita la fel de mult ca atingerea mea. Aş fi răsplătit-o pentru asta, i-aş fi arătat cât de mare îmi era recunoştinţa. Avea să primească dovada recunoştinţei mele, din nou şi din nou, de câte ori avea să dorească.

— Eva! am şoptit, lipindu-mi obrazul ud de al ei. Crossfire.

Ea mă strânse mai tare de mână şi întoarse capul, căutându-mă cu buzele.

— Asule, şopti, sărutându-mă. Şi eu te iubesc.

Trecuse puţin de ora cinci după-amiază când am trecut cu Bentley-ul prin porţile proprietăţii Vidal din Duchess County, oprindu-mă pe aleea circulară din faţa casei.

— Ai condus prea repede, se plânse Ireland de pe bancheta din spate. Am ajuns deja.

Am dus SUV-ul în parcare şi l-am lăsat deschis. Am aruncat o privire casei, simţind un nod în stomac. Eva întinse mâna spre mine şi mi-o strânse. Şi am ales să mă uit la ochii ei cenuşii ca oţelul, nu la casa în stil Tudor din spate.

Nu scotea o vorbă, dar nici n-avea nevoie. Îi simţeam iubirea şi sprijinul, îi vedeam sclipirea furioasă din ochi. Simplul fapt că mă înţelegea era de ajuns să-mi dea putere. Ea îmi cunoştea toate tainele murdare şi întunecate, dar mă înţelegea şi mă iubea necondiţionat.

— Aş vrea să mai stau pe la voi din când în când, zise Ireland, băgându-şi capul între cele două scaune din faţă. Ne-am distrat, nu-i aşa?

— O s-o mai facem, i-am zis, uitându-mă

la ea.

— În curând?

— În regulă.

Zâmbetul ei, mai mult decât promisiunea pe care o făcusem, merita să-mi pierd somnul şi să plătesc prin anxietate. Aş fi stat departe de ea din multe motive, dar cel mai important dintre ele era că nu ştiam ce i-aş fi putut oferi cât de cât valoros. Făceam tot posibilul ca să ţin Vidal Records pe linia de plutire pentru binele ei în viitor; aveam grijă de ea în unicul fel în care ştiam că n-aveam s-o dau în bară.

— Va trebui să mă ajuţi, i-am spus cinstit. Eu nu ştiu cum să fiu frate. Probabil că va trebui să mă ierţi. De multe ori.

Zâmbetul i se şterse de pe faţă, iar Ireland se transformă dintr-o adolescentă într-o tânără femeie.

— Păi e la fel când eşti prieten, rosti ea grav. În afară de faptul că trebuie să-ţi aduci aminte de zilele de naştere şi de sărbători, va trebui să mă ierţi pentru tot şi să mă prezinţi prietenilor tăi bogaţi şi arătoşi.

Am ridicat din sprânceană.

— Şi unde e partea în care te necăjesc şi îţi fac zile fripte?

— Ai pierdut anii ăia, replică ea. Nu se

recuperează.

Ea dorise doar să mă tachineze, dar cuvântul mă lovise din plin. Într-adevăr, pierdusem anii aceia şi nu-i mai puteam lua înapoi.

— Dar să ştii că-i poţi necăji pe iubiţii ei, interveni Eva, şi să le faci lor zile fripte.

Ne-am încrucişat privirile şi în clipa aceea mi-am dat seama că ea pricepuse exact ce era în mintea mea. Mi-am trecut uşor degetul mare peste mâna ei.

În spatele ei, uşa principală se deschise şi mama ieşi afară. Stătea în prag, îmbrăcată într-o bluză albă şi pantaloni la fel. Părul ei lung şi negru îi cădea pe umeri. De la depărtare, semăna enorm cu Ireland, părea mai degrabă sora ei, nu mama.

Am strâns-o şi mai puternic pe Eva de mână.

Ireland oftă şi deschise portiera.

— Mi-ar fi plăcut ca voi doi să nu trebuiască să mergeţi la lucru mâine. La urma urmelor, la ce bun să fii megamiliardar, dacă nu poţi să tragi chiulul când vrei?

— Dacă Eva ar lucra cu mine, am zis, uitându-mă la soţia mea, am putea.

— Nu începe iar, spuse ea, scoţând

limba la mine.

— Dar nu m-am oprit, am răspuns, ducându-i mâna la gură să i-o sărut.

Am deschis apoi portiera, am ieşit din maşină, deschizând portbagajul. Am dat ocol maşinii ca să scot geanta lui Ireland, dar m-am trezit că ea mi se aruncă în braţe, îmbrăţişându-mă strâns cu braţele ei subţiri. O clipă, am rămas încremenit de surprindere, dar apoi am îmbrăţişat-o şi eu, lipindu-mi obrazul de creştetul capului ei.

— Te iubesc, zise ea înăbuşit. Mulţumesc că m-ai primit la tine.

Mi se pusese un nod în gât şi nu puteam să spun nimic. Ea se desprinse de mine la fel de repede cum îmi sărise în braţe şi, luându-şi bagajul, se duse la Eva, care ieşise din maşină, şi o îmbrăţişă şi pe ea.

Mi se tăiase respiraţia, de parcă m-ar fi pocnit cineva. Am închis portbagajul şi mi-am îndreptat privirea spre mama, care îi ieşise în întâmpinare lui Ireland pe aleea acoperită cu un pietriş gri-albăstrui. Mă pregăteam să mă întorc la maşină când ea mi-a făcut semn să aştept.

M-am întors spre Eva.

— Intră în maşină, îngeraş!

Ea păru că ar vrea să se opună, după

care dădu din cap şi se aşeză înapoi pe scaunul de lângă şofer, închizând şi uşa. Eu am aşteptat ca mama să ajungă lângă mine.

— Gideon! zise ea, prinzându-mă de braţ şi sărutându-mă. Nu intraţi, tu şi cu Eva? Doar aţi făcut tot drumul până aici.

M-am dat înapoi, eliberându-mă din strânsoarea ei.

— Şi trebuie să ne şi întoarcem.

În privirea ei se citea dezamăgirea.

— Doar câteva minute. Te rog! Aş dori să vă cer iertare, la amândoi. Nu am reacţionat bine la vestea logodnei voastre şi îmi pare rău. Ar trebui să fie un moment fericit pentru familia noastră, dar mă tem că eu am fost prea îngrijorată că-mi pierd fiul ca să mă bucur de el.

— Mamă! Am prins-o de braţ, căci se îndrepta spre portiera din dreapta. Nu acum.

— Nu gândeam cu adevărat toate lucrurile pe care le-am spus zilele trecute despre Eva. Am fost şocată când am văzut inelul pe care mi l-a dat tatăl tău pe degetul altei femei. Nu i l-ai dat lui Corinne, aşa că am fost surprinsă. Poţi să înţelegi asta, nu-i aşa?

— Ţi-ai atras duşmănia Evei.

— Asta ţi-a spus ea? întrebă, după care făcu o pauză. N-am vrut, da… lasă. Şi tatăl tău era foarte protector. Semeni atât de mult cu el.

Mi-am ferit privirea, uitându-mă absent la copacii de dincolo de alee. Niciodată nu ştiam ce să cred despre comparaţiile cu Geoffrey Cross. Erau laude sau insulte mascate în complimente? Cu mama, n-aveam cum să-mi dau seama.

— Gideon… te rog, chiar mă străduiesc. I-am spus Evei câteva lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun, iar ea a reacţionat ca orice femeie într-o asemenea împrejurare. Vreau doar să liniştesc apele, adăugă, punându-şi mâna pe pieptul meu în dreptul inimii. Mă bucur mult pentru tine, Gideon. Şi mă bucur nespus că văd că tu şi cu Ireland petreceţi timp împreună. Ştiu că înseamnă foarte mult pentru ea.

I-am îndepărtat mâna cu blândeţe.

— Şi pentru mine înseamnă foarte mult. Iar Eva a făcut acest lucru posibil într-un fel pe care n-o să-l explic. Dar este unul dintre motivele pentru care nu vreau ca ea să se supere. Nu acum. Mâine-dimineaţă merge la serviciu.

— Atunci, hai să luăm prânzul

săptămâna asta. Sau cina.

— O să fie şi Chris? întrebă Eva pe fereastră, după care deschise din nou portiera şi ieşi din maşină. Stătea acolo, aşa mică şi strălucitoare, lângă SUV-ul negru şi uriaş, dar formidabilă în felul în care-şi ţinea umerii.

Soţia mea ar fi înfruntat lumea întreagă pentru mine Era un lucru miraculos să ştiu asta. Cum pentru mine nu luptase nimeni niciodată, reuşisem, cine ştie cum, să găsesc singura fiinţă care ar fi făcut-o.

— Desigur, zâmbi mama. Eu şi Chris suntem o echipă.

Am văzut cât se străduia să zâmbească şi m-am îndoit de ea, aşa cum mă îndoisem atât de des. Totuşi, m-am învoit.

— O să aranjăm. Sună-l mâine pe Scott şi găsim noi ceva.

— Mă bucur atât de mult! Mama se lumină la faţă. Mulţumesc!

Şi mă îmbrăţişă, iar eu m-am lăsat, încordat, cu trupul înţepenit de dorinţa de a o împinge cât colo. Se apropie apoi de Eva, cu braţele desfăcute, dar soţia mea îi întinse mâna, ca să evite îmbrăţişarea. Interacţiunea era tare ciudată, cele două femei fiind atât de evident în defensivă.

Mama nu voia să repare nimic; voia o înţelegere, ca să pretindă că lucrurile stăteau cum nu se putea mai bine.

Ne-am luat la revedere, apoi m-am aşezat la volan şi am pornit, lăsând în urmă proprietatea. Nu apucaserăm să ne îndepărtăm prea mult, când ea mă întrebă:

— Când a vorbit mama ta cu tine?

— La dracu'! Ştiam prea bine ce însemna tonul acela muşcător din glasul ei. M-am întins şi i-am pus o mână pe genunchi. Nu vreau să-ţi faci griji din cauza mamei.

— Nu vrei să-mi fac griji în legătură cu nimic! N-o să meargă aşa lucrurile. N-o să treci prin toate porcăriile astea de unul singur.

— Ceea ce spune sau face mama n-are nicio importanţă, Eva. Mie nu-mi pasă şi n-ar trebui să-ţi pese nici ţie.

Ea se răsuci înspre mine.

— Trebuie să începi să-mi împărtăşeşti şi mie câte ceva. Mai ales lucrurile care au legătură cu mine, cum ar fi faptul că mama ta mă vorbeşte pe la spate!

— Nu voiam să te superi din cauza unei păreri care nu are nicio relevanţă.

Drumul făcea o curbă. Am accelerat la

ieşirea din ea.

— Ar fi fost mai bine decât să mă supăr pe tine! se răsti ea. Opreşte!

— Ce? am privit-o mirat.

— Opreşte maşina asta afurisită!

Blestemând în sinea mea, mi-am luat mâna de pe piciorul ei şi am pus-o pe volan.

— Spune-mi de ce!

— Pentru că sunt furioasă pe tine şi stai acolo, arăţi bestial şi sexy când conduci, şi trebuie să te opreşti.

Amuzamentul meu se lupta cu exasperarea.

— Din ce să opresc? Din a arăta super şi sexy? Sau din condus?

— Gideon… nu întinde coarda acum!

Resemnat, am luat piciorul de pe acceleraţie şi am tras pe dreapta.

— E mai bine aşa?

Ea ieşi din maşină, dând ocol capotei. Am ieşit şi eu, privind-o întrebător.

— Conduc eu, mă anunţă ea când ajunse în faţa mea. Cel puţin până ajungem în oraş.

— Dacă asta vrei…

Nu ştiam eu mare lucru despre relaţii, dar era la mintea cocoşului că trebuie să-i faci concesii femeii iubite când e supărată

pe tine. Mai ales dacă speri să ai parte de sex peste câteva ore, iar eu abia aşteptam. După ce ne petrecuserăm weekendul cu prietenii şi cu Ireland, simţeam o nevoie reînnoită să-i arăt soţiei mele cât de mult o apreciam.

— Nu te uita aşa la mine, mormăi ea.

— Aşa cum? am zis, aruncându-i pe furiş o privire, încântat de cât era de frumoasă într-o rochie albă cu bretele. Era o seară foarte caldă şi umedă, însă ea părea proaspătă şi răcoroasă. Îmi doream să-mi dau jos haine* le şi să mă lipesc de ea, ca să mă răcoresc şi eu un pic înainte ca atmosfera să se încingă.

— Ca şi cum aş fi o bombă setată, care mai are puţin şi explodează! zise ea, încrucişându-şi braţele. Să ştii că nu sunt iraţională.

— Îngeraş, eu nu te privesc aşa!

— Şi nu-mi distrage atenţia cu ajutorul sexului, se răsti în continuare, cu fălcile încleştate. Altfel, nu mai ai parte o săptămână!

Era rândul meu să-mi încrucişez braţele.

— Am discutat deja despre ultimatumuri ca ăsta. Eva, n-ai decât să ţipi

la mine cât vrei, dar o să te am de fiecare dată când te vreau. Punct.

— Fără să-ţi pese deloc de ce vreau eu?

— Întrebă soţia care s-a udat toată uitându-se cum conduc o amărâtă de maşină, am răspuns eu tărăgănat.

Ea mă privi cu ochi îngustaţi.

— Aş putea să te las aici, pe marginea drumului.

Fără îndoială, nu manevram deloc bine situaţia. Am schimbat aşadar tactica, adoptând o poziţie ofensivă.

— Nici tu nu-mi spui totul, am replicat. Ce-i cu Kline? S-a oprit total din comunicarea cu tine după

San Diego?

Întrebarea îmi stăruise în minte tot weekendul; voiam să ştiu cum avea Kline de gând să rezolve cu Eva.

Şovăiam, gândindu-mă cum aş fi vrut ca el să procedeze. Dacă o aborda în legătură cu caseta care nu mai era în posesia lui, avea s-o rănească, dar şi s-o facă să se apropie şi mai mult de mine. Dacă pleca, de dragul ei, avea să scoată la iveală sentimente mai profunde pentru ea decât mi-ar fi plăcut mie. Uram faptul că el o voia, dar mă temeam ca nu cumva s-o iubească.

— O, Doamne! icni ea. Mi-ai scotocit iar prin telefon?

— Nu, am răspuns repede, hotărât. Ştiu ce părere ai despre asta.

Îi urmăream fiecare mişcare, ştiam unde era şi cu cine în fiecare moment al zilei, dar îmi fixase o limită grea cu telefonul mobil şi o respectam, chiar dacă mă înnebunea.

Eva mă cercetă câteva clipe, dar probabil că-şi dăduse seama de adevăr, după faţa mea.

— Nu, Brett mi-a trimis câteva mesaje. Voiam să vorbesc cu tine despre asta, aşa că nu cumva să îndrăzneşti să-mi spui că e acelaşi lucru. Aveam toate intenţiile să-ţi spun. În schimb, tu nu ai nicio intenţie să-mi spui.

O maşină trecu în goană pe drum, făcându-mi gândurile să ajungă la siguranţa ei.

— Intră şi să plecăm! O.să vorbim în maşină.

Am aşteptat până când s-a urcat la volan, după care am închis portiera în urma ei. Până să mă urc şi eu, ea îşi potrivise oglinzile şi scaunul, ca să poată conduce, şi băgase în viteză.

După ce intră pe drum, începu să mă bată iar la cap. O ascultam doar cu o ureche, pentru că eram mai atent la felul în care conducea. Mergea repede şi încrezătoare, ţinând volanul cu uşurinţă, fără să-şi încleşteze mâna pe el. Nu-şi lua ochii de la drum; eu însă nu puteam să mi-i dezlipesc de ea. Fata mea de California. Pe drum deschis era întru totul în elementul ei.

Descopeream că mă excita plăcut să o văd pe Eva cum se descurcă cu SUV-ul puternic. Sau poate că mă excitasem pentru că mă pedepsea, provocându-mă în felul acesta.

— Tu mă asculţi? mă întrebă.

— Nu chiar, îngeraş. Şi înainte să te superi şi mai tare, să ştii că tu eşti de vină. Stai acolo, arătând atât de bine, de sexy, că-mi distragi atenţia.

Mâna ei se ridică şi mă plesni peste coapsă.

— Pe bune? Lasă glumiţele!

— Eva, nu glumesc… vrei să-ţi împărtăşesc gândurile, ca să mă poţi susţine. Am priceput, lucrez la asta.

— Nu destul, după cât se pare.

— N-o să împărtăşesc lucruri care te sperie şi pe tine degeaba. N-are rost.

— Gideon, trebuie să fim sinceri unul cu altul., Nu doar din când în când, ci tot timpul.

— Serios? Eu nu aştept acelaşi lucru de la tine. De exemplu, n-ai decât să păstrezi pentru tine toate comentariile nu tocmai flatante pe care le fac despre mine tatăl tău şi Cary.

Ea strânse buzele, rămânând aşa o vreme, gânditoare, apoi zise:

— Dacă recurgem la acelaşi tip de logică, n-ar fi OK pentru mine să nu zic nimic despre Brett?

— Nu. Kline are impact pentru relaţia noastră. Mama, nu.

Eva pufni.

— Am dreptate în legătură cu asta, am zis pe un ton neutru.

— Vrei să-mi spui că faptul că mama ta aruncă tâmpenii despre mine nu te-a afectat în niciun fel?

— Nu-mi place. Dar, asta fiind spus, nu schimbă deloc sentimentele mele pentru tine sau pentru ea. Şi dacă îţi spun, n-o să-ţi schimb nici ţie sentimentele faţă de ea. Şi, cum rezultatul e acelaşi, indiferent cum ai lua-o, am ales calea tulburării celei mai mici.

— Gândeşti ca un bărbat.

— Aşa şi sper, am răspuns, întinzând mâna şi mângâind-o uşor pe părul ce-i cădea pe umăr. N-o lăsa să se bage între noi cu problemele ei, îngeraş. Nu merită.

Eva îmi aruncă o privire grăbită.

— Susţii că ceea ce spune şi face mama ta nu are niciun efect asupra ta, dar ştiu că nu-i adevărat.

M-am gândit un moment să neg, numai ca să închid subiectul, dar soţia mea vedea orice aş fi vrut să ascund.

— Nu las asta să mă afecteze.

— Dar o face. Te doare, aşa că ascunzi totul în locul acela unde azvârli toate problemele cu care nu vrei să te confrunţi.

— Nu face psihanaliză cu mine, am replicat înţepat.

Ea îmi puse însă o mână pe coapsă.

— Te iubesc. Vreau să-ţi curm durerea.

— Ai făcut-o deja, am zis, prinzându-i mâna. Mi-ai dat tot ce mi-a luat ea. N-o lăsa să mai ia încă.

Fără să-şi dezlipească ochii de la şoseaua şerpuită, Eva îmi ridică mâna ce o ţinea pe a ei şi îmi sărută verigheta.

— Ai dreptate.

Apoi îmi zâmbi uşor, ceea ce-mi spunea

că terminase – deocamdată – şi continuă să conducă până acasă.

Capitolul 12

Puteam să provoc pe oricine să-mi arate o privelişte mai demnă de veneraţie decât cea a lui Gideon Cross la duş.

Eram uluită că putea fi atât de liniştit în timp ce-şi trecea mâinile peste pielea bronzată şi netedă, peste muşchii lui, atât de perfecţi. Prin sticla aburită a duşului din baie, mă uitam la râuleţele de apă amestecată cu săpun care-i curgeau peste abdomenul sculptat, de-a lungul picioarelor puternice. Trupul lui era o operă de artă, o maşină pe care o păstra în stare perfectă. Iubeam trupul acesta. Îmi făcea o plăcere nebună să-l privesc, să-l ating, să-l gust.

El întinse mâna prin condensul din baie, dezvăluindu-şi chipul care îmi tăia respiraţia. La vederea mea, ridică din sprânceana neagră ca pana corbului, într-o întrebare mută.

— Mă bucuram şi eu de spectacol, i-am explicat.

Parfumul săpunului său îmi gâdila simţurile care ajunseseră să recunoască

aroma care era doar a omului meu. Omul care îmi răscolea şi îmi înnebunea trupul de plăcere, aducându-mă în pragul delirului.

M-am lins pe buze când şi-a atins într-o mişcare nepăsătoare tot mădularul. Îmi spusese odată că pentru el era ceva obişnuit să se masturbeze de fiecare dată când făcea duş, o eliberare pe care o considera ceva parte din programul zilnic, la fel ca spălatul pe dinţi. Înţelegeam prea bine de ce, ştiind cât de mare îi era apetitul sexual. N-aveam să uit vreodată cum arăta în ziua în care şi-o frecase la duş pentru mine, atât de viril, de plin de forţă şi flămând după orgasm.

Dar de când mă cunoscuse pe mine, nu-şi mai oferea singur plăcerea. Nu pentru că, dacă ar fi făcut-o, nu m-ar mai fi putut satisface pe mine şi nici deoarece aveam eu atâta grijă să-l satisfac, că efortul ar fi devenit inutil. Pentru noi doi nu era niciodată o problemă să fim gata să facem sex unul cu altul, întrucât foamea pe care o simţeam depăşea cu mult graniţele trupului.

Gideon mă tachina, susţinând că se abţine ca să-mi satisfacă mie lăcomia, dar eu înţelegeam exact aşa cum trebuia această abţinere: de fapt, el îmi dădea dreptul la plăcerea lui. Îmi era destinată

mie şi numai mie. Nu-şi mai păstra nimic pentru el fără mine, iar acesta era un dar enorm. Mai ales privit în lumina trecutului său, în care descărcarea sexuală fusese folosită ca o armă împotriva lui.

— Să ştii că e o expoziţie interactivă, zise el, cu o flacără veselă în ochi. Vino şi tu!

— Eşti o fiară.

Sămânţa lui se scurgea din mine pe coapse, căci eu eram norocoasa care îi trezise dorinţa.

— Numai pentru tine.

— Ooo, răspuns corect.

El pufni în râs şi mădularul i se trezi la viaţă în mişcare.

— Ar trebui să mă răsplăteşti.

Mi-am părăsit locul din prag şi m-am apropiat.

— Şi cum sugerezi să fac asta?

— Oricum îţi place.

Şi acesta era tot un dar. Gideon lăsa rareori frâiele controlului din mână, iar când o făcea, era numai pentru mine.

— Nu am destul timp să te răsplătesc cum trebuie, asule. Detest să întrerup lucrurile tocmai când devin interesante, am zis, punând mâna pe geam. Ce-ar fi să ne

mai gândim după ora mea la sală, diseară: Tu, eu şi ce mi-o trece prin cap să te pun să faci?

El îşi schimbă poziţia, îndreptându-şi faţa spre mine şi ridicând mâna şi punând-o peste a mea prin geam. Privirea lui îmi aluneca pe chip într-o mângâiere voluptuoasă, care era aproape tangibilă.. Chipul îi era impasibil, o mască de o uluitoare frumuseţe masculină, care nu lăsa la iveală absolut nimic. Dar ochii lui… cele două ameţitoare abisuri albastre… răspândeau tandreţe, iubire, vulnerabilitate.

— Sunt al tău întru totul, îngeraş, spuse el, atât de încet, că mai degrabă i-am citit pe buze cuvintele decât să le aud.

Am sărutat sticla rece.

— Da, am întărit, eşti.

O nouă săptămână. Gideon era mai mult decât preocupat de muncă. De fapt, începuse să lucreze de îndată ce Bentley-ul intră în trafic; degetele îi zburau pe tastatura încastrată într-o măsuţă a maşinii. Eu îl studiata; concentrarea lui intensă şi încrederea în sine mi se păreau extrem de sexy. Mă căsătorisem cu un bărbat puternic, foarte hotărât şi mă excita enorm să văd

cum îşi foloseşte ambiţia.

Eram aşa de pierdută în contemplarea lui, că am tresărit puternic când telefonul meu a început să vibreze în geanta pe care o ţineam lipită de coapsă.

— Fir-ar! am mârâit, scoţându-l.

Pe ecran puteam vedea numele şi fotografia lui Brett. Ştiam că trebuia să mă confrunt cu el la un moment dat dacă voiam să nu mă mai sune, aşa că am răspuns.

— Bună, am zis, încordată.

— Eva!

Timbrul glasului de-acum celebru al lui Brett mă izbi la fel de puternic ca de obicei „dar totuşi nu la fel. Îmi plăcea enorm cum cânta, dar plăcerea aceea nu mai era deloc intimă. Nu era ceva personal. Îmi plăcea, la fel cum îmi plăceau o duzină de alţi cântăreţi.

— Fir-ar să fie, de o săptămână încerc să dau de tine!

— Ştiu. Îmi pare rău, am fost ocupată. Ce mai faci?

— Nu nemaivăzut. Trebuie să te văd.

Afirmaţia asta mi se părea de mirare.

— Când vii în oraş?

El râse răguşit, un zgomot lipsit de umor care mă zgâria pe creieri.

— Incredibil! Uite, nu vreau să discut la telefon. Putem să ne întâlnim azi? Trebuie să discutăm.

— Eşti în New York? Am crezut că eşti într-un turneu…

Gideon nu-şi încetini deloc ritmul în care apăsa pe taste, nici nu mă privi, dar puteam simţi cum i se modifică energia. Era atent şi ştia şi cine era la telefon.

— O să-ţi povestesc ce se petrece când ne întâlnim, zise Brett.

Nedumerită, mi-am aruncat privirea pe fereastră, în timp ce stăteam la un semafor, uitându-mă la valul de pietoni care traversau strada. New Yorkul vibra de viaţă, de energie frenetică, având toate motoarele pornite pentru afacerile care schimbau lumea.

— Sunt pe drum, mă duc la serviciu. Ce se întâmplă, Brett?

— Pot să vin la tine la prânz. Sau la sfârşitul zilei de lucru.

M-am gândit dacă să-l refuz sau nu, dar hotărârea din glasul lui nu-mi prea lăsa loc de întors.

— În regulă.

Zicând asta, am întins mâna şi mi-am pus-o pe coapsa lui Gideon. Muşchii i se

simţeau încordaţi la atingerea mea, deşi nu se mişca. Costumul de comandă îi dădea aspectul unui gentleman rafinat, dat numai eu ştiam adevărul despre trupul viguros şi minunat clădit care doar se ghicea de sub haine.

— Putem să ne vedem la prânz, dacă rămânem aproape de clădirea Crossfire.

— Bine. La ce oră să vin?

— Un pic înainte de 12 ar fi perfect. Ne întâlnim în hol.

Am închis şi mi-am pus telefonul la loc în geantă. Gideon puse stăpânire pe mâna mea. I-am aruncat o privire, însă citea un e-mail lung, cu capul uşor aplecat, astfel încât vârful şuviţelor îi mângâia uşor maxilarul sculptat.

Căldura atingerii sale mă cuprindea ca un val. M-am uitat în jos la inelul pe care-l purta pe deget, care spunea lumii întregi că el era al meu.

Oare partenerii lui de afaceri se uitau la mâinile lui? Nu erau mâinile unui bărbat care plimba doar hârtii şi lovea toată ziua tastele. Erau mâinile unui luptător, ale unui războinic care practica diferite arte marţiale şi scăpa de agresivitate cu ajutorul sacilor de box şi al partenerilor de

antrenament.

Mi-am scos pantofii, mi-am ridicat picioarele sub mine şi m-am sprijinit de Gideon, punându-mi cealaltă mână peste a lui. Şi am început să-i mângâi degetele, cu capul sprijinit cu grijă de umărul lui, ca să nu-i pătez cumva sacoul negru imaculat cu machiajul.

Îi respiram aroma, simţeam cum prezenţa lui – apropierea şi sprijinul pe care mi-l oferea – îmi pătrundea întreaga fiinţă. Mirosul săpunului său nu se mai simţea acum, căci parfumul natural seducător al pielii sale îl preschimbase în ceva mai bogat şi mai delicios.

Când nu-mi găseam astâmpărul, el mă liniştise.

— N-a mai rămas nimic pentru el, am şoptit, simţind nevoia ca el să ştie. Sunt prea plină de tine.

Pieptul lui se umflă brusc. Într-un oftat puternic. Îşi dădu la o parte tastatura, după care se bătu pe coapsă, invitându-mă:

— Vino încoace!

M-am strecurat în poala lui, oftând fericită când el m-a aranjat să stau într-un loc anume, ce părea făcut pentru mine. Orice clipă liniştită pe care o petreceam

împreună era nepreţuită. Gideon avea nevoie de un moment de respira, iar eu tânjeam să fiu aşa ceva pentru el..

— Te simţi bine, îngeraşul meu? mă întrebă el, sărutându-mă pe frunte.

— Sunt. În braţele tale. Viaţa nu poate să-mi ofere nimic mai bun.

Când am sosit în faţa clădirii Crossfire, am zărit trei paparazzi.

Gideon mi-a pus mâna pe mijloc, conducându-mă să intru înaintea lui, însoţindu-mă repede, dar fără să se grăbească, în holul răcoros.

— Hiene, am mormăit eu.

— Ce să-i faci, suntem un cuplu atât de fotogenic!

— Cât eşti de modest, domnule Cross!

— Tu mă faci să arăt bine, doamnă Cross.

Am intrat în lift, împreună cu alte câteva persoane, iar el se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat, trăgându-mă lângă el; mă prinsese cu un braţ pe după mijloc, ţinându-mi palma pe pântec; îi simţeam pieptul cald şi puternic lipit de spatele meu.

Savuram aceste câteva minute împreună cu el, refuzând să mă gândesc la

serviciul meu sau la Brett până când aveam să ne despărţim la etajul douăzeci.

Când m-am apropiat de uşile de sticlă, Megumi se afla deja la postul ei; am zâmbit văzând-o. Îşi tunsese părul în weekend şi îşi vopsise unghiile cu o ojă de un roşu strălucitor. Mă bucuram la vederea acestor mici semne care îmi spuneau că-şi recăpăta veselia.

— Bună, mă salută ea după ce-mi dădu drumul înăuntru, sărind în picioare.

— Arăţi bestial.

— Mersi, zâmbi ea şi mai larg. Cum a fost cu sora lui Gideon?

— Super. E tare amuzantă. Mă topesc toată când îl văd pe Gideon împreună cu ea.

— El mă face să mă topesc şi gata. Norocoaso! A, am direcţionat adineauri un telefon pentru tine. Voia să lase un mesaj.

— Spune-mi, era cumva un tip? am întrebat, cu gândul la Brett.

— Nu, o femeie.

— Hmm, o să văd cine a fost, mersi.

M-am dus apoi la biroul meu şi m-am aşezat, cu privirea aţintită la colajul de fotografii ale lui Gideon împreună cu mine. Tot nu vorbisem cu el despre Crossroads. Nu fusese timpul potrivit în weekend.

Avusesem destule pe cap, cu venirea lui Ireland.

El nu dormise deloc sâmbătă noaptea. Sperasem că va dormi, dar nu mă aşteptam cu adevărat s-o facă. Îmi venea tare greu, gândindu-mă la conflictul din el, la grijile şi spaimele lui. Şi el avea un bagaj al ruşinii şi credinţa care venea cu acesta, că era un om distrus. Bunuri defecte.

El nu vedea deloc la el ceea ce vedeam eu – un suflet generos, care voia atât de mult să facă parte din ceva mai important decât el însuşi. Nu-şi dădea seama ce miracol era. Atunci când nu ştia ce să facă, într-o situaţie sau alta, îşi lăsa instinctele şi inima să preia conducerea. În ciuda tuturor greutăţilor prin care trecuse, avea o capacitate uimitoare de a simţi şi de a iubi.

Şi mă salvase, în atât de multe feluri. Aveam să fac tot ce era nevoie ca să-l salvez şi eu.

Mi-am ascultat mesajele. Şi, când a intrat Mark, m-am ridicat şi l-am întâmpinat cu un zâmbet cât casa, ţopăind de nerăbdare. El făcu ochii mari.

— De ce eşti aşa de încântată?

— A sunat o ţipă de la LanCorp. Vor să se întâlnească săptămâna asta cu noi, ca să

discute mai în amănunt despre ce vor să realizeze cu lansarea sistemului PhazeOne.

În ochii lui negri apăru o sclipire pe care o cunoşteam prea bine. De când se logodise cu Steven, era în general mai fericit, dar când fremăta în legătură cu un client nou, avea o energie cu totul diferită.

— Fetiţo, noi doi o să ajungem departe.

Eu am sărit în sus.

— Da. Datorită ţie. Când o să te cunoască personal, o să-ţi mănânce din palmă.

— Eşti bună să-mi ridici stima de sine, râse Mark.

— Sunt bună şi gata, i-am făcut eu cu ochiul.

Am lucrat împreună toată dimineaţa la cererea de ofertă pentru PhazeOne, punând cap la cap informaţii ca să vedem cum se poziţionează noul sistem de jocuri faţă de competitorii săi. M-am oprit la un moment dat, când mi-am dat seama cu ce tam-tam era anunţată lansarea unei noi generaţii de console GenTen – care, din întâmplare, era un produs fabricat de Cross Industries, ceea ce făcea din PhazeOne principalul său rival pe piaţă.

I-am arătat şi lui Mark ce descoperisem

şi l-am întrebat:

— O să fie o problemă? Crezi că LanCorp o să vadă un conflict de interese dacă eu lucrez cu tine pentru asta?

El se îndreptă în scaun, lăsându-se pe spătar. Îşi scosese sacoul; era în cămaşa albă, cu cravată de un galben-strălucitor şi cu pantaloni albaştri.

— Nu, n-ar trebui să fie o problemă. Dacă propunerile făcute de noi câştigă competiţia cu alte cereri de ofertă, faptul că eşti logodită cu Gideon Cross nu va face nicio diferenţă. O să ia deciziile bazându-se pe capacitatea noastră de a la traduce viziunea în fapte.

Aş fi vrut să mă simt uşurată, dar nu puteam. Dacă primeam noi campania pentru PhazeOne, aveam să-l ajut pe unul dintre competitorii lui Gideon să-i fure nişte clienţi de sub nas. Iar asta chiar mă deranja. Gideon trudea din greu şi realizase atât de multe ca să scoată numele Cross de la stâlpul infamiei şi să-l ridice la un nivel la care inspira veneraţie, respect şi o doză sănătoasă de frică. Iar eu nu voiam să-l trag în jos cu absolut nimic.

Crezusem că urma să am la dispoziţie ceva mai multă vreme până să fiu nevoită să

fac o alegere. Şi nu puteam să scap de sentimentul că alegerea pe care urma s-o fac avea să fie între independenţa mea şi iubirea pe care i-o purtam soţului meu.

Dilema asta m-a ros toată dimineaţa, înlăturând încântarea pe care o simţisem în legătură cu cererea de ofertă. Apoi însă, pe măsură ce se apropia amiaza, a început să mă preocupe gândul la Brett.

Venise timpul să-mi asum responsabilitatea pentru zăpăceala pe care o provocasem. Îi deschisesem o portiţă lui Brett şi o lăsasem deschisă pentru că nu puteam gândi limpede. Era sarcina mea să rezolv problema înainte să-mi afecteze şi mai mult căsnicia.

La douăsprezece fără cinci am coborât în hol, după ce-i cerusem lui Mark permisiunea să ies ceva mai repede. Brett mă aştepta deja în apropiere de intrare, cu mâinile în buzunarele blugilor. Avea un tricou simplu şi era în sandale, cu ochelarii de soare pe cap.

Am încetinit puţin pasul. Nu pentru că arăta super, lucru care nu putea fi negat, ci pentru că părea totalmente nelalocul lui în Crossfire. Data trecută, înaintea lansării clipului în Times Square, ne întâlniserăm în

faţa clădirii. Acum, el era înăuntru, stând într-un loc foarte aproape de cel în care mă ciocnisem prima dată de Gideon.

Diferenţele dintre cei doi. Bărbaţi erau izbitoare şi nu aveau nicio legătură cu felul în care se îmbrăcau sau cu banii.

Brett zâmbi uşor la vederea mea şi-şi îndreptă poziţia, schimbându-se în felul acela în care se mişcau bărbaţii când li se trezea interesul sexual. Ceilalţi bărbaţi, dar nu şi Gideon. La prima întâlnire cu el, trupul şi glasul său nu lăsaseră să se vadă nimic. Numai ochii îi trădaseră atracţia, şi chiar şi asta doar pentru o clipă.

Abia după o vreme îmi dădusem seama ce se întâmplase în clipa aceea.

Gideon pusese stăpânire pe mine… şi mi se dăduse cu totul, în schimb. Dintr-o singură privire. Mă recunoscuse încă din clipa când mă văzuse. Mie îmi luase ceva mai multă vreme până să pricep ce însemnam unul pentru celălalt. Ce eram meniţi să fim.

N-aveam cum să nu pun în contrast felul posesiv, aproape îndurerat în care mă privea Gideon, cu cel mult mai terestru, plin de patimă în care Brett mă măsura din cap până-n picioare.

Dintr-odată, părea absolut evident că Brett nu se gândise niciodată la mine ca la a lui. Nu în felul cum se gândea Gideon. Brett mă dorise, încă mă mai dorea, ilar nici măcar atunci când fusesem a lui nu-şi afirmase în vreun fel posesia asupra mea şi cu siguranţă nu-mi oferise nimic din persoana lui reală.

Gideon. Mi-am dat capul pe spate, căutând din priviri unul dintre multele domuri negre din tavan în care erau disimulate camerele de securitate. Mi-am apăsat o mână pe inimă. Ştiam că probabil nu se uita. Ştiam că trebuia să acceseze în mod deliberat fluxul de imagini ca să mă vadă şi că sigur era prins până peste cap cu lucrul, dar totuşi…

— Eva!

Am lăsat mâna în jos, uitându-mă la Brett, care se apropia de mine cu pasul acela ca de prădător al unui bărbat care ştia cât e de sexy şi era încrezător în şansele lui.

Holul viermuia de oameni care treceau pe lângă noi în grupuri compacte, cum era şi normal într-un zgârie-nori din mijlocul oraşului. El ridică braţele, ca şi cum s-ar fi pregătit să mă îmbrăţişeze, însă m-am dat un pas înapoi şi am ridicat în schimb mâna

stângă, aşa cum făcusem la ultima noastră întâlnire, în San Diego. Nu i-aş mai fi provocat niciodată lui Gideon durerea pe care o simţise când mă văzuse sărutându-l pe Brett.

Brett se holbă uimit şi scânteia pătimaşă din ochi i se stinse.

— Pe bune? Aşa am ajuns acum?

— Sunt măritată, i-am adus eu aminte. Nu se face să ne îmbrăţişăm.

— Şi cu femeile pe care le-a pipăit el prin toate tabloidele cum rămâne? Asta se face?

— Ei, hai! l-am pus eu la punct. Doar ştii că nu trebuie să crezi mereu ce-ţi bagă pe gât presa.

El îşi muşcă buzele, băgându-şi mâinile la loc în buzunare.

— Poţi să crezi ce se spune despre ceea ce simt eu pentru tine.

La auzul acestor vorbe, am simţit un gol în stomac.

— Cred că tu crezi.

Iar acest lucru mă întrista puţin. El n-avea de unde să ştie ce aveam împreună eu şi Gideon, pentru că el nu avusese niciodată parte de aşa ceva. Speram că va avea, cândva. La urma urmelor, Brett nu era un

om rău. Doar că nu era menit să fie omul meu.

Brett mormăi ceva printre dinţi, apoi spuse:

— Hai să plecăm de aici!

Eram împărţită. Şi eu voiam intimitate, dar voiam şi să stăm într-un loc unde să avem martori care să-l liniştească pe Gideon. În orice caz, nu prea puteam să fac un picnic în holul de la Crossfire.

L-am urmat fără tragere de inimă.

— Am comandat mai devreme nişte sandviciuri. M-am gândit că aşa o să avem mai mult timp pentru discuţie.

Brett dădu din cap mohorât şi întinse mâna, luându-mi din mână punga pe care o aveam la mine.

L-am dus în Bryant Park, făcându-mi loc, alături de el, prin mulţimile frenetice care se duceau să ia prânzul. Taxiuri maşini particulare îi claxonau insistent pe pietonii care nu aveau atât de mult timp la dispoziţie încât să le mai pese şi de semnele de circulaţie.

Asfaltul ardea, căci soarele se înălţase destul de mult pe cer, aruncându-şi săgeţile de raze printre zgârie-norii uriaşi. Sirena unei maşini de poliţie suna cu putere, dar

fără ca zgomotele robotice şi alarma să facă mare lucru ca să fluidizeze în vreun fel mişcarea oamenilor pe strada supraaglomerată.

Era Manhattanul într-o zi obişnuită, şi eu îl iubeam, dar îmi dădeam seama că Brett era enervat de dansul complicat pe care trebuia să-l facă pentru a străbate oraşul. Umerii şi şoldurile care se mişcau ca să lase celorlalţi spaţiu să treacă, trasul aerului în piept, ca să te poţi strecura printre genţile prea mari sau printre pietonii prea lenţi, schimbările bruşte de direcţie de care aveai nevoie ca să eviţi să te ciocneşti de alţi şi alţi oameni care ieşeau pe porţile care se aliniau de-a lungul trotuarelor. Era ceva obişnuit în New York, dar îmi aminteam cât de copleşitor părea totul când nu erai obişnuit cu atâţia oameni într-un spaţiu relativ mic.

Am intrat în parc din spatele bibliotecii; lângă carusel am găsit o masă liberă şi scaune la umbră, aşa că ne-am aşezat. Brett a scos sandviciurile, chipsurile şi sticla de apă pe care o comandasem, însă niciunul dintre noi n-a început să mănânce. Eu scrutam cu privirea împrejurimile, conştientă că am fi putut fi fotografiaţi.

Mă gândisem la asta când alesesem locul, însă altfel ne-am fi dus într-un restaurant zgomotos şi aglomerat. Eram foarte atentă la limbajul trupului meu, încercând să mă asigură că nimic n-avea să fie interpretat greşit. Lumea întreagă putea să creadă că rămânem prieteni. Soţul meu însă avea să afle, în toate felurile în care puteam să-i spun, că de fapt eu şi Brett ne luam adio.

— Ţi-ai făcut o impresie greşită în San Diego, începu Brett abrupt, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor, Nu e nimic serios cu Brittany.

— Brett, asta chiar că nu mă priveşte.

— Mi-e dor de tine. Uneori, îmi aminteşte de tine.

Eu am făcut o grimasă, întrucât complimentul acesta mi se părea oricum, numai flatant, nu. Am ridicat o mână şi am făcut un gest de renunţare.

— Nu mă mai pot întoarce la tine, Brett. Nu după Gideon.

— Spui asta acum.

— El mă face să simt că nu poate să respire fără mine. Nu m-aş putea mulţumi cu mai puţin.

Nu era cazul să-i spun lui Brett că el nu

mă făcuse niciodată să mă simt aşa. Ştia.

El îşi aţinti privirea asupra degetelor sale, după care înălţă brusc capul şi-şi scoase portofelul din buzunarul de la spate. Scoase din el o fotografie îndoită şi o puse pe masă în faţa mea.

— Uită-te la asta, zise el sec, şi spune-mi că n-a fost nimic între noi.

Am luat fotografia şi am desfăcut-o, uitându-mă nedumerită la imagine. Era un instantaneu. Eu şi Brett râdeam împreună de cine ştie ce. În fundal, am recunoscut interiorul barului lui Pete. În jurul nostru erau o mulţime de feţe care se vedeau ca prin ceaţă.

— De unde ai asta? l-am întrebat. Fusese o vreme când aş fi dat orice să am o poză neprelucrată cu Brett, căci credeam că un lucru atât de lipsit de substanţă avea să-mi dea o dovadă că pentru el eram mai mult decât un fund sexy.

— A făcut-o Sam, după un concert.

M-am încordat auzindu-l că menţionează numele lui Sam Yimara, care îmi amintea cu brutalitate de caseta cu scenele de sex. Mi-am ridicat privirea spre Brett; îmi tremurau mâinile aşa de tare, că am fost nevoită să las jos fotografia.

— Ştii despre…?

Nici măcar nu puteam să termin fraza. Şi, după cum urma să văd, nici măcar nu era necesar. Brett îşi încleştă maxilarul; din cauza arşiţei, avea broboane de sudoare pe frunte şi pe buza de sus.

— Am văzut-o, recunoscu el.

— O, Doamne!

M-am tras înapoi de la masă, cu mintea zumzăind de toate posibilităţile lucrurilor care fuseseră surprinse pe video. Fusesem atât de disperată să-i atrag atenţia lui Brett, atât de lipsită de respect de sine, că acum simţeam că intru în pământ de ruşine.

— Eva! întinse el mâna spre mine. Nu e ceea ce crezi. Orice ţi-o fi spus Cross despre film, crede-mă că nu e de rău. Uneori e ceva mai sălbatic, dar aşa stăteau lucrurile între noi.

Nu… de sălbăticie aveam parte cu Gideon. Cu Brett împărtăşisem ceva mult mai întunecat şi mai nesănătos. Mi-am încleştat mâinile care-mi tremurau.

— Câţi oameni au văzut-o? Ai arătat-o… cei din trupă au văzut-o?

Nici măcar nu trebuia să răspundă; se citea pe faţa lui.

— Dumnezeule! Mi se făcuse greaţă. Ce

vrei de la mine, Brett?

— Vreau… şi, făcând o pauză, îşi scoase ochelarii, frecându-se la ochi. La dracu’! Pe tine te vreau. Vreau să fim împreună. Nu cred că s-a terminat încă între noi.

— N-am început niciodată, ca să terminăm.

— Ştiu că e vina mea. Vreau să-mi dai o şansă să repar totul.

— Sunt măritată! am izbucnit eu.

— Nu e un om bun, Eva. Nu-l cunoşti aşa cum crezi.

Mă mâncau tălpile, atât de mult voiam să mă ridic şi să plec.

— Ştiu că el n-ar arăta niciodată nimănui vreo filmare cu noi! Mă respectă prea mult.

— N-am făcut-o decât ca să găsim dovezi ale felului cum a crescut trupa, Eva. Trebuia să găsim câte ceva.

— Ai fi putut să te uiţi tu singur la ea mai întâi, am spus încordată, îngrozitor de conştientă de oamenii aflaţi la mesele din apropiere. Ai fi putut să tai scenele cu noi înainte să le vadă şi alţii.

— Sam nu ne-a filmat doar pe noi. Şi ceilalţi apar acolo.

— O, Doamne!

M-am uitat cum se foia, neliniştit. În mintea mea încolţise o bănuială.

— Şi mai erau şi alte ţipe cu tine, am zis, simţind că greaţa devine insuportabilă. Chiar aşa, ce mai conta, din moment ce eu eram numai una printre altele.

— Ba conta, zise el aplecându-se spre mine. Cu tine a fost altfel, Eva. Eu am fost altfel cu tine. Doar că eram prea tânăr şi plin de egoism ca să apreciez mereu lucrul acesta. Trebuie să vezi, Eva. Atunci o să pricepi.

Am scuturat violent din cap.

— Nu vreau s-o văd. Niciodată. Ai înnebunit?

De fapt, minţeam. Ce era pe caseta aia? Cât de rău era?

— La dracu'! exclamă el, azvârlindu-şi ochelarii pe masă. Nu voiam să vorbesc despre nenorocita aia de filmare.

Era însă ceva în postura lui care mă făcea să mă îndoiesc de el. Îşi ţinea umerii prea încordaţi, iar gura îi era strânsă şi dură.

Orice ţi-ar *spune Cross…*

Ştia că Gideon aflase de casetă. Sigur că ştia că Gideon se străduia din greu s-o îngroape pe vecie. Probabil că Sam îi

spusese.

— Ce vrei? am repetat întrebarea. Ce era aşa de urgent de-a trebuit să vii la New York?

I-am aşteptat răspunsul cu inima bătându-mi tare. Era îngrozitor de cald şi de umed, însă pielea mea era rece şi plină de sudoare. Nu putea să-mi spună că mă iubeşte, mai ales după ce îl găsisem împreună cu Brittany. Nu putea să mă smulgă de lângă Gideon; eram deja căsătorită. Brett se afla în Manhattan în mijlocul turneului, iar trupa fusese de acord cu asta. Şi Vidal. De ce ar fi făcut asta? Ce i-ar fi putut face să-şi întrerupă programul?

În timp ce Brett stătea acolo, încleştând din dinţi, m-am ridicat şi am plecat fără să ştiu unde, luând-o prin iarbă spre cea mai apropiată poartă în gardul de fier forjat.

El mă strigă, însă lăsasem capul în jos, dureros de conştientă de mulţimea celor aflaţi în parc care întorceau capetele înspre mine. Făceam o scenă, însă nu mă puteam opri. Îmi lăsasem geanta acolo, dar nici nu-mi păsa.

Să plec. Să mă duc undeva unde să fiu în siguranţă. *Să mă duc la Gideon.*

— Îngeraş!

La auzul glasului soţului meu, m-am împiedicat. Am întors capul. El se ridicase de pe un scaun aflat lângă pian, în Bryant Park Grill. Era super, era elegant, impermeabil, după câte se părea, la arşiţa năclăitoare.

— Gideon!

Îngrijorarea din ochii lui, blândeţea cu care mă îmbrăţişă îmi dădeau puteri. Ştiuse că întâlnirea cu Brett n-avea să meargă bine. Că aveam să fiu supărată şi doritoare de afecţiune. Că urma să am nevoie de el. Şi era acolo. Nu ştiam cum de apăruse, dar nici că-mi păsa. M-am agăţat cu degetele de spatele lui; practic, îmi înfipsesem ghearele în el.

— Şşt! zise el, sărutându-mă pe ureche. Eşti cu mine.

Raul îşi făcu şi el apariţia lângă noi, cu geanta mea în mână, într-o postură protectoare care mărea şi mai mult scutul pe care mi-l oferea trupul lui Gideon. Panica nebună care mă răscolea începu să se risipească. Nu mai eram în cădere liberă. Gideon era plasa mea de siguranţă, întotdeauna pregătit să mă prindă.

Mă ajută să cobor treptele până în locul unde aştepta Bentley-ul: Angus era afară,

pregătit să deschidă portiera din spate. M-am strecurat înăuntru, şi Gideon a urcat lângă mine, cuprinzându-mă în braţe când m-am cuibărit lângă el.

Ne întorseserăm în locul unde începuserăm, în acea dimineaţă. Dar totul se schimbase în numai câteva ceasuri.

— E la mine, murmură el. Ai încredere în mine!

Mi-am ridicat faţa spre gâtul lui.

— Vor să folosească filmarea aia, nu-i aşa?

— N-o s-o facă. Nimeni n-o s-o facă.

Vorbele lui erau tăioase ca o lamă.

Îl credeam. Şi îl iubeam mai mult decât crezusem că ar fi cu putinţă.

Ce mai după-amiază! Am evitat să mă gândesc la brett lucrând din greu la comparaţiile cu alte console de jocuri, printre care şi GenTen; la ora cinci, mintea mea era cu totul şi cu totul la Gideon.

Nu mai eram îngrijorată doar din cauzal lui PhazeOne. Problema eram şi eu, fata care fusesem cândva. Caseta aceea cu imagini de sex putea face mai rău numelui Cross decât orice ar fi fost în stare să facă o companie rivală.

I-am trimis un mesaj lui Gideon. Speram să primesc repede răspuns, deşi nu mă aşteptam la asta. „Eşti la birou?”

El răspunse aproape instantaneu: „Da”.

„Merg acasă”, i-am scris. „Vreau să-ţi zic pa mai întâi.”

„Urcă!”

Am lăsat să-mi scape un oftat; nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi ţineam răsuflarea. „Ne vedem în zece minute.”

Megumi plecase deja când am trecut pe la recepţie, aşa că am ajuns la Gideon chiar mai repede decât crezusem. Recepţionista lui se afla încă la post; părul lung şi roşcat îi curgea în valuri pe umeri. M-a salutat cu un semn scurt din cap, iar eu i-am zâmbit, fără afectare.

Scott nu era la biroul lui când am ajuns, dar Gideon era în picioare în al lui, cu mâinile pe blat, uitându-se la hârtiile împrăştiate în faţa lui. Arash stătea într-un fotoliu, părând relaxat şi vesel în timp ce vorbea. Niciunul dintre ei nu era în sacou şi amândoi arătau foarte bine.

Arash îmi aruncă o privire când m-am apropiat, iar Gideon înălţă capul. Soţul meu avea ochi aşa de albaștri, o nuanţă care mă uluia chiar şi de la distanţa aceea. Chipul îi

rămânea auster şi frumos, atât de clasic de tipic pentru el; numai privirea i se îmblânzi la vederea mea. Am zâmbit văzându-l că îmi face semn cu degetul să intru.

Am pătruns în biroul lui ridicând mâna spre Arash, care dădea să se ridice în picioare.

— Bună! l-am salutat. Îl ţii departe de buclucuri?

— Când mă lasă, răspunse avocatul, strângându-mi mâna şi trăgându-mă spre el, ca să mă sărute pe obraz.

— La o parte, zise sec Gideon, prinzându-mă pe după mijloc.

Arash izbucni în râs:

— Această nouă latură geloasă a ta este tare amuzantă.

— Simţul tău al umorului nu e, replică Gideon.

M-am lipit de soţul meu; îmi plăcea enorm să-i simt trupul lipit de al meu. Nu lăsa nimic de la el, nu se supunea nimănui. Cu excepţia clipelor când se uita la mine.

— Avem o şedinţă peste o jumătate de oră, zise Arash, aşa că eu o şterg. Mulţumesc pentru seara de vineri, Eva. Mi-ar plăcea tare mult să repetăm experienţa.

— Aşa o să facem, i-am răspuns, fără

doar şi poate.

După plecarea lui Arash, m-am întors spre Gideon.

— Pot să te îmbrăţişez?

— Nu trebuie să mă întrebi niciodată.

Mi se strângea inima la vederea căldurii din ochii lui.

— Geamul nu e opacizat.

— Lasă să vadă toţi, şopti el, prinzându-mă în braţe şi oftând lung, încetişor când m-am agăţat de el. Vorbeşte-mi, îngeraş!

— Nu vreau să vorbesc. De fapt, nu voiam să mă gândesc la halul în care îmi dădusem viaţa peste cap, fapt care îl afecta acum pe omul pe care îl iubeam. Vreau să-ţi aud glasul. Spune orice, nu-mi pasă ce anume.

— Kline n-o să-ţi facă rău. Îţi promit.

Am închis ochii strâns..

— Nu-mi vorbi de el! Vorbeşte-mi despre munca ta!

— Eva…

Am simţit cum se încordează, cuprins de grijă, de îngrijorare, aşa că i-am explicat:

— Vreau doar să stau câteva minute cu ochii închişi şi să te simt. Să te miros. Să te aud. Îmi trebuie doar să mă afund în tine câteva momente, pe urmă îmi revin.

El mă mângâia pe spate, cu bărbia sprijinită pe creştetul capului meu.

— O să plecăm. Curând. Cel puţin o săptămână, deşi aş prefera două. Mă gândeam că ne-am putea întoarce la Crosswinds. Să stăm pur şi simplu, goi, leneşi…

— Tu nu eşti niciodată leneş. Mai ales când eşti gol.

— Mai ales când tu eşti goală, mă corectă el, mângâindu-mă. Dar n-am petrecut deloc aşa o săptămână întreagă. Ai putea să mă storci de puteri.

— Mă îndoiesc că asta e cu putinţă, răule. Dar sunt gata să dau tot ce-i mai bun.

— Dar să ştii că asta n-o să fie luna noastră de miere. Vreau să avem o lună pentru asta.

— O lună! M-am dat în spate să-l privesc, schimbându-mi dispoziţia. Toată economia New Yorkului s-ar prăbuşi dacă ai ieşi atâta vreme din joc.

El îmi luă faţa în palme, mângâindu-mi uşor fruntea cu degetul mare.

— Cred că echipa mea de oameni foarte capabili se poate descurca fără mine câteva săptămâni.

L-am luat şi eu de mână, eliberându-mă

de o părticică de anxietate.

— Eu n-aş fi în stare. Am prea mare nevoie de tine.

— Eva! Şi, lăsându-şi capul spre mine, îşi lipi buzele de ale mele, deschizându-mi-le cu limba.

Mi-am înfipt mâna în ceafa lui ca să-l împiedic să se mişte în vreme ce făceam ca sărutul să devină mai profund. Mă pierdeam în el. El mă trase şi mai aproape, ridicându-mă pe vârfuri. Îşi înclină tot mai mult capul, până când am ajuns total lipiţi unul de altul, împărtăşind fiecare răsuflare, fiecare geamăt, fiecare scâncet.

Ne-am desprins ca să putem respira şi l-am întrebat, gâfâind:

— Când ajungi acasă?

— Când o să vrei tu.

— Atunci, când îţi termini treburile. Ai pierdut destul timp cu mine azi, am declarat, netezindu-i cravata perfect aranjată. Dar tu n-ai fost acolo doar pentru că m-ai spionat la prânz. Ştiai că prânzul cu Brett avea să ia o întorsătură urâtă.

— Era o posibilitate.

— Spionajul? Sau întorsătura urâtă?

— Doar n-o să-mi faci zile fripte doar pentru că am tont acolo pentru tine, mă

privi el bănuitor. Şi tu ai fi făcut la fel dacă ai fi fost în situaţia mea.

— De unde ştiai ce voia?

Oare existenţa casetei video îl măcina şi pe el? Ceea ce făcusem şi ce fusesem înainte?

— Ştiu că e presat de Christopher, care îi presează şi pe ceilalţi membri ai trupei.

— De ce? Ca să ajungă la tine?

— În parte. Tu nu eşti orice blondă super. Eşti Eva Tramell, şi apar ştiri despre tine.

— Poate că ar trebui să mă vopsesc. Să scap de *Fata de aur*. Ce-ai zice să mă fac roşcată?

Nu puteam să-mi vopsesc părul în negru, dacă ţineam cont de istoria pe care o avea Gideon cu femeile cu părul negru. M-ar fi omorât să mă uit în fiecare zi în oglindă.

Chipul i se închise dintr-odată, ca o capcană de oţel, deşi nimic altceva nu-i trăda tensiunea. M-a trecut o furnicătură prin ceafă; era un avertisment că se schimbase ceva.

— Nu-ţi place ideea? am continuat, amintindu-mi însă brusc de o altă roşcată din trecutul lui – doctorul Anne Lucas.

— Îmi placi exact aşa cum eşti. Astea fiind spuse, dacă vrei o schimbare, eu n-o să mă opun. E trupul tău, e dreptul tău. Dar nu face asta numai din cauza lor.

— O să mă mai doreşti?

Rictusul de încordare îi dispăru din jurul gurii, iar faţa cea inflexibilă dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

— Tu m-ai mai dori dacă aş avea părul roşcat?

— Hmm! am făcut, lovindu-mi uşor bărbia cu degetul, prefăcându-mă că mă gândesc la schimbare. Poate ar trebui să rămânem la ce avem.

— Pentru asta am semnat şi eu. Gideon mă sărută pe frunte.

— Ai semnat şi că mă laşi să-ţi fac ce vreau în noaptea asta.

— Spune ora şi locul!

— Opt? Apartamentul tău din Upper West Side?

— Apartamentul nostru, zise el, sărutându-mă blând. O să fiu acolo.

Capitolul 13

— Apropo, felicitări pentru logodnă!

Mi-am mutat privirea de la chipul de pe

monitor al inginerului de proiect la fotografia Evei făcând bezele.

— Mulţumesc!

Aş fi vrut mult mai mult să mă uit la soţia mea. O clipă, în faţa mea apăru chipul Evei aşa cum arătase în noaptea trecută, cu buzele ei catifelate cuprinzându-mi mădularul. Îi dădusem liber să facă orice ar fi vrut cu corpul meu, iar ea nu dorise decât să mi-o sugă. Iar şi iar. Şi iar. Dumnezeule! Toată ziua nu-mi putusem lua gândul la noaptea trecută.

— O să vă ţin la curent în legătură cu impactul furtunii, spunea omul, făcându-mă să-mi mut iar atenţia către slujbă. Vă suntem recunoscători că ne-aţi sunat personal să vedeţi ce facem. Probabil că situaţia meteo ne-a dat înapoi cu o săptămâna sau două, depinde, însă o să deschidem la timp.

— Avem vreme. Ai grijă de tine şi de oameni, mai întâi!

— Aşa o să facem. Mulţumim!

Am închis fereastra de dialog şi mi-am verificat agenda, căci voiam să ştiu cât timp aveam la dispoziţie ca să mă pregătesc pentru următoarea şedinţă cu echipele principale de Cercetare-Dezvoltare de la

PosIT.

Glasul lui Scott se auzi din boxe:

— Christopher Vidal Sr. E pe linia unu. Sună a treia oară azi. I-am spus deja că o să-l sunaţi când puteţi, dar insistă. Ce doriţi să fac?

Telefoanele de la tatăl meu vitreg nu prevesteau niciodată nimic hun, ceea ce însemna că dacă le amânam. Mi-ar fi putut lua din timpul pe care îl aveam la dispoziţie ca să rezolv cine ştie ce problemă pe care voia să mi-o arunce mie în cârcă.

Am apăsat pe butonul difuzorului:

— Salut, Chris, cu ce pot să te ajut?

— Gideon, scuze că te deranjez, dar noi doi trebuie să vorbim. E posibil să ne întâlnim azi?

Stârnit de tonul lui oarecum alarmat, am luat receptorul şi am închis difuzorul.

— La birou la mine sau la tine?

— Nu, la penthouse-ul tău.

M-am lăsat pe spate, uimit.

— Nu ajung acasă decât pe la nouă fără ceva.

— E-n regulă.

— A păţit cineva ceva?

— Nu, toţi sunt bine. Nu-ţi face griji!

— Atunci, înseamnă că este Vidal. Ne

ocupăm noi de asta.

— Doamne! râse el ciudat. Eşti un om bun, Gideon. Unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut. Ar fi trebuit să-ţi spun mai des asta.

Mi se îngustaseră ochii la auzul tonului straniu din Vocea lui.

— Am câteva minute acum. Hai, pune pe masă!

— Nu, nu acum. Ne vedem la nouă.

Apoi închise. Am rămas câteva minute bune cu receptorul în mână. Mi se pusese un nod în gât, un nod rece şi mare.

Pe urmă am pus din nou receptorul în furcă şi m-am concentrat pe sarcinile mele, făcând scheme şi rezolvând hârtiile pe care mi le pusese Scott mai devreme pe birou. Mintea mea însă tot hoinărea.

Nu puteam să controlez ce se petrecea cu familia mea. Acolo nu avusesem niciodată vreo putere. Nu puteam decât să repar tâmpeniile pe care le făcuse Christopher şi să încerc să împiedic firma Vidal să se scufunde. Totuşi, trăsesem linie la folosirea filmării cu Eva. Nimic din ce ar fi putut să spună Chris n-avea să schimbe asta.

Întâlnirea cu PosIT se apropia cu paşi

mari când aplicaţia de mesaje se aprinse pe monitor şi în faţă îmi apăru avatarul Evei.

„Încă îţi simt gustul. Miamm. ☺”

Nu mi-am putut opri râsul. Nodul pe care încercasem să-l ignor se micşoră şi dispăru. Ea era sprijinul meu. Ajutorul meu ca s-o iau de la capăt.

I-am răspuns, uşurat: „Plăcerea a fost de partea mea”.

— Am prins un fir.

Mi-am întors capul spre Raul, care tocmai intrase la mine în birou şi se apropia de mine cu paşi repezi.

— Încă mai verific lista oaspeţilor de la evenimentul la care ai luat parte acum două săptămâni. Am verificat şi pozele, de câte două ori pe zi. Azi am primit o alerţi I referitoare la asta. Am făcut o copie sigură şi am mărit-o de câteva ori.

Am aruncat o privire la fotografiile pe care mi le pusese pe birou. Apoi le-am luat să le examinez mal îndeaproape, una câte una. În fundal, se vedea o roşcată. În fiecare dintre poze, era tot mai aproape de prim-plan.

— Rochie verde ca smaraldul, păr roşcat lung. Asta e femeia pe care a văzut-o Eva.

Era într-adevăr Anne Lucas. Ceva în felul în care stătea, cu faţa întoarsă dinspre cameră, îmi provoca o stare de greaţă pe care o cunoşteam bine. Mi-am întors privirea spre Radi.

— Nu era pe lista oaspeţilor?

— Nu oficial, însă era pe covorul roşu, aşa că presupun că o fi fost însoţitoarea cuiva. Încă nu ştiu cu cine venise, dar caut.

M-am ridicat brusc, neliniştit, dând scaunul înapoi.

— Venise după Eva. Nu trebuie s-o laşi să se apropie de soţia mea.

— Eu şi Angus lucrăm acum la nişte protocoale noi pentru securitate în cazul evenimentelor.

M-am întors şi mi-am luat sacoul din agăţătoare.

— Să-mi spui dacă vă mai trebuie oameni.

— Aşa o să fac. Şi, luând fotografiile, se îndreptă spre mine. E la biroul ei azi, îmi zise, ghicindu-mi intenţia. Era acolo când am plecat eu încoace.

— Bine. Să mergem!

— Scuzaţi-mă! Nu puteţi intra! Doamna doctor Lucas are un pacient acum.

Bruneta mărunţică de la recepţie se

ridicase în goană când am trecut pe lângă ea.

Am apucat mânerul şi am deschis uşa, intrând în biroul lui Anne fără să încetinesc deloc pasul.

Ea şi-a înălţat brusc capul, făcând mari ochii verzi şi un zâmbet de satisfacţie îi apăru pe buzele roşii. Femeia care stătea pe canapeaua din faţa ei clipi, nedumerită, înghiţindu-şi vorbele pe care ar fi vrut să le spună.

— Îmi pare foarte rău, doamnă doctor, zise bruneta pe nerăsuflate. Am încercat să-l opresc.

Anne se ridică în picioare cu mişcări lascive, Iară să-şi ia ochii de la mine.

— E misiune imposibilă, Michelle. Nu-ţi face probleme, poţi să pleci.

Recepţionista ieşi, iar Anne i se adresă pacientei:

— Va trebui să oprim brusc şedinţa de azi. Îmi cer scuze pentru această întrerupere incredibil de grosolană – şi zicând asta îmi aruncă o privire ucigaşă – şi evident că nu veţi plăti pentru azi. Vă rog să discutaţi cu Michelle despre o reprogramare.

Am aşteptat în uşă ca femeia să-şi ia

agitată lucrurile, apoi, după ce ea ieşi, am intrat în încăpere.

— Aş fi putut să chem paza, zise Anne, sprijinindu-se cu spatele de birou, cu braţele încrucişate.

— După câtă osteneală ţi-ai dat ca să mă momeşti să vin aici? N-aş prea crede.

— Nu pricep despre ce vorbeşti. În orice caz, mă bucur să te văd.

Şi, lăsându-şi în jos braţele, se sprijini de marginea biroului într-o poză în mod voit provocatoare, lăsându-şi la vedere coapsa dezgolită şi bluza albastră cu decolteu adânc.

— Eu nu pot să spun acelaşi lucru.

Zâmbetul deveni ironic.

— Îţi strici jucăriile şi pe urmă le arunci. Eva ştie că are zilele numărate?

— Dar tu ştii?

Un nor de nelinişte îi umbri ochii strălucitori, ştergându-i zâmbetul de pe buze.

— Gideon, e cumva o ameninţare?

— Ţi-ar plăcea ţie, am răspuns, apropiindu-mă; am văzut cum i se dilatau pupilele, căci se excitase, iar lucrul acesta mă revolta la fel de mult ca mirosul parfumului ei. Poate că asta ţi-ar face jocul

mai interesant.

Anne se îndreptă de spate şi porni spre mine, legănându-şi şoldurile; pantofii negri cu toc cui şi tălpi roşii i se afundau în covorul gros.

— Şi ţie ţi-ar plăcea să joci, amorezule, rosti pe un ton ademenitor. Ia spune-mi, ţi-ai legat logodnica cea drăguţă? Ai biciuit-o ca un nebun? I-ai băgat în fiind vreunul dintre multele tale vibratoare, în timp ce tu-i umpli cu orele păsărică? Ia spune, Gideon, ea te cunoaşte aşa cum te cunosc eu?

— Sute de femei mă cunosc aşa cum mă cunoşti şi tu, Anne. Crezi cumva că ai fost specială? Singurul lucru demn de amintire în ceea ce te priveşte este bărbatul tău şi râca pe care o are pe mine pentru că ţi-am tras-o.

Ea ridică mâna să mă pălmuiască; n-am oprit-o, primind lovitura fără să clipesc.

Aş fi vrut ca ceea ce spusesem să fie adevărat, dar adevărul era că dădusem dovadă de depravare mai ales cu ea, pentru că vedeam umbra fratelui ei în ea, în felul în care zâmbea, în manierismele ei…

Am prins-o însă de încheietură când a încercat să mă apuce de mădular.

— Las-o în pace pe Eva! N-o să-ţi spun

de două ori.

— Ea e fisura din armura ta, rahat lipsit de suflet ce eşti! Ţie îţi curge gheaţă prin vene, dar ea e cea care sângerează.

— Anne, asta e cumva o ameninţare? am întrebat, aruncându-i înapoi cuvintele spuse mai devreme.

— Absolut, răspunse ea, scuturându-se ca să se elibereze din strânsoarea mea. A venit timpul să plăteşti, iar milioanele tale n-o să-ţi ajungă să acoperi datoria.

— A, măreşti miza cu o declaraţie de război? Chiar aşa de proastă să fii? Sau nici măcar nu-ţi pasă că o să te coste? Cariera… căsătoria… totul.

Şi m-am îndreptat spre uşă cu pas uşor, deşi spumegam de furie. Eu îi aruncasem asta în spinare Evei. Trebuia acum să fac curăţenie.

— Priveşte-mă, Gideon, a strigat ea în urma mea. Vezi ce-o să se întâmple.

— N-ai decât să faci ce vrei, am răspuns, oprindu-mă o clipă, cu mâna pe clanţă. Tu ai început asta, dar, ca să fie foarte clar, mişcarea finală va fi a mea.

— Ai avut vreun coşmar de când ne-am întâlnit ultima oară? mă întrebă doctorul Petersen. Se sprijinea de spătarul scaunului,

într-o postură care-i arăta interesul tăcut; în poală avea tableta atât de necesară.

— Nu.

— Cât de des ai spune că le ai?

Stăteam la fel de confortabil ca şi doctorul, care îmi vorbea domol, însă pe dinăuntru eram plin de nelinişte, de iritare. Aveam mult prea multe de făcut ca să-mi irosesc o oră din timpul meu.

— În ultimul timp, o dată pe săptămână. Uneori chiar la o distanţă în timp puţin mai mare.

— Ce vrei să spui prin „în ultimul timp”?

— De când am cunoscut-o pe Eva.

El îşi notă ceva cu stylusul.

— Te confrunţi cu presiuni care nu-ţi sunt familiare, în vreme ce lucrezi la relaţia cu Eva, însă frecvenţa coşmarurilor ţi se micşorează – cel puţin deocamdată. Te-ai gândit cumva de ce?

— Credeam că tu ar trebui să-mi explici asta.

— Gideon, nu pot să flutur bagheta magică, zâmbi doctorul Petersen, şi să-ţi dau toate răspunsurile. Tot ce pot eu să fac e să te ajut să le alegi.

Mă simţeam ispitit să aştept ca el să

mai adauge ceva, să-l fac să poarte singur discuţia mai departe. Însă gândul la Eva, la faptul că ea credea că terapia avea să schimbe ceva m-a îmboldit să vorbesc. Îi promisesem că o să încerc, aşa că asta aveam să fac. Până la un anumit nivel.

— Începem să ne înţelegem tot mai bine. Suntem mai multă vreme sincronizaţi.

— Ai impresia că şi comunicarea dintre voi este mai bună?

— Cred că am ajuns să pricepem mai bine motivele pentru care fiecare dintre noi acţionează într-un fel sau altul. Ne înţelegem mai mult unul pe altul.

— Relaţia voastră a mers foarte repede. Tu nu eşti un bărbat impulsiv, dar mulţi ar spune că a te căsători ni o femeie pe care o cunoşti de atât de puţină vreme – şi pe care recunoşti chiar tu că mai ai până s-o cunoşti cu adevărat – este un lucru extrem de impulsiv.

— Asta e o întrebare?

— O observaţie. Şi doctorul aşteptă câteva secunde, apoi, văzând că eu nu spun nimic, continuă: Poate fi un lucru dificil pentru partenerii persoanelor care au un trecut precum cel al Evei. Faptul că ea e devotată ideii de terapie v-a fost de ajutor

amândurora; în orice caz, o posibil ca ea să continue să se schimbe într-un fel la care nu te aştepţi. Şi ţie o să-ţi fie greu.

— Nici eu nu sunt cel mai comod partener din lume, am răspuns sec.

— Tu eşti un supravieţuitor de cu totul alt fel. Ai avut vreodată impresia că acele coşmaruri devin mai supărătoare din cauza stresului?

Întrebarea asta mă enervă.

— Ce importanţă are? Se întâmplă şi gata.

— Şi nu crezi că s-ar putea face nişte schimbări care să le micşoreze impactul?

— Abia m-am căsătorit. E o schimbare majoră în viaţă, nu crezi, doctore? Cred că deocamdată e de ajuns.

— De ce ar trebui să existe o limită? Gideon, eşti tânăr. Ai o mulţime de opţiuni în faţă. Schimbarea nu trebuie să fie neapărat ceva de evitat. Ce rău faci dacă încerci ceva nou? Dacă nu merge, ai mereu la îndemână opţiunea de a te întoarce la ceea ce făceai înainte.

Fraza asta mi se păru ironic de amuzantă.

— Uneori, nu mai poţi să te întorci.

— Hai să încercăm o schimbare simplă

acum, zise doctorul Petersen, lăsându-şi jos tableta. Hai să mergem să ne plimbăm!

M-am trezit că mă ridic şi eu odată cu el, căci ni voiam să stau jos, copleşit de înălţimea lui. Eram acum amândoi în picioare, faţă în faţă, despărţiţi doar de măsuţa dintre noi.

— De ce?

— De ce nu? răspunse el, făcând un semn cu mâna spre uşă. S-ar putea ca biroul meu să nu fie locul cel mai bun în care să stăm de vorbă. Tu eşti obişnuit să fii la comandă. Aici însă, rolul acesta îmi revine mie. Aşa că o să aranjăm un pic terenul şi o să ne plimbăm puţin pe hol. E un spaţiu public, însă majoritatea celor care lucrează aici în clădire au plecat acasă.

Am ieşit înaintea lui din birou, uitându-mă la el în vreme ce încuia uşile dinăuntru şi pe cele din afară, înainte să se îndrepte spre mine.

— Ei, da. Cu siguranţă, e ceva diferit, zise, zâmbind ironic. Mă face pe mine să mă simt puţin cam stânjenit.

Am ridicat din umeri drept răspuns, începând să merg.

— Ce planuri ai pentru restul serii? mă întrebă el, mergând în pas cu mine.

— Am oră cu antrenorul meu, am zis, iar apoi am adăugat: Tatăl meu vitreg vine mai târziu pe la mine.

— Ca să petreacă un timp cu tine şi cu Eva? Eşti apropiat de el?

— Nu, la ambele întrebări, am răspuns, cu privirea aţintită drept înainte. S-a întâmplat ceva. E unicul motiv pentru care mă sună de obicei.

I-am simţit privirea care îmi scruta chipul.

— Ai vrea ca lucrurile să stea altfel?

— Nu.

— Nu-l placi?

— Nu-mi displace. Voiam să las asta aşa, dar m-am gândit din nou la Eva şi am adăugat: Pur şi simplu nu ne cunoaştem prea bine unul pe altul.

— Ai putea schimba asta.

M-a pufnit râsul:

— Chiar că o ţii una şi bună cu ideea în seara asta.

— Ţi-am spus că nu am o idee anume, replică el şi se opri, obligându-mă şi pe mine să mă opresc. Îşi ridicase bărbia, cu ochii în tavan. Era clar că se gândea la ceva. Atunci când doreşti să faci o nouă achiziţie ori când explorezi un nou mod de a face

afaceri, aduci oameni care să te consilieze, nu-i aşa? Experţi în domeniile lor? zâmbi el, întorcându-şi iar privirea spre mine. Ai putea să mă consideri şi pe mine exact la fel, ca la un consultant expert.

— În ce?

— În trecutul tău, răspunse el, reluându-şi plimbarea. Eu te ajut în privinţa asta, iar tu te poţi gândi şi singur ce să faci cu viaţa ta.

— Fii cu capul la joc, Cross!

M-am încruntat. James Cho sărea pe saltea, în picioarele goale, întărâtându-mă. Rânjea răutăcios, ştiind prea bine că o provocare tăcută avea să mă zgândărească. Era cu aproape cincisprezece centimetri mai scund decât mine şi mai slab cu cel puţin treisprezece kilograme. Fostul campion de arte marţiale era de o agilitate letală şi avea destul curaj ca s-o dovedească.

Mi-am îndreptat umerii şi am luat poziţie de luptă. Am ridicat pumnii, închizând spaţiul prin care ultima lui lovitură îmi atinsese torsul.

— Hai, Cho, fă-mă să merite să-mi pierd timpul aici, am replicat, enervat că avea dreptate. Rămăsesem cu gândul la biroul

doctorului Petersen. În seara asta se schimbase ceva, iar eu nu-mi dădeam seama ce anume şi nici ce însemna.

Eu şi James ne-am dat ocol, fentând şi repezindu-ne, fără să reuşim să punctăm nicio lovitură. Ca de obicei, nu eram decât noi doi în dojo. Bătaia ritmată a tobelor de taiko se auzea în fundal din boxele inteligent ma* cate în panourile din bambus care tapiţau încăperea de la podea până la tavan.

— Tot te abţii, remarcă el. Te-ai îndrăgostit şi ai devenit un pisoiaş?

— Ai vrea tu. Numai aşa m-ai putea bate.

James izbucni în râs, după care se repezi să-mi dea o lovitură de picior, pivotând în jurul corpului. Am parat-o şi l-am prins la rândul meu, azvârlindu-l la podea. El îşi mişcă picioarele în foarfece cu viteza fulgerului, trăgându-mă în jos odată cu el.

Am sărit amândoi în picioare, reluând poziţiile de luptă.

— Îmi pierd vremea cu tine, se răsti el, chiar când îşi repezea pumnul spre mine.

Am făcut o eschivă, izbindu-l cu piciorul stâng, dar n-am făcut decât să-l şterg uşor.

În schimb, el îmi dădu o lovitură drept în coaste.

— Azi nu te-a călcat nimeni pe nervi? zise el, sărind aşa de repede la mine, că nu-mi mai rămânea decât să mă apăr.

Am mârâit. Undeva, în fundul minţii mele, fierbeam de o mânie pe care o ţinusem ascunsă până să am timpul şi atenţia necesare ca să văd ce fac cu ea.

— Da. Văd focul din ochii tăi, Cross. Las-o să iasă, omule! Scoate-o la lumină!

Ea e fisura din armura ta…

M-am repezit la el cu o lovitură combinată stânga-dreapta, făcându-l pe James să se dea un pas înapoi.

— Doar atât poţi? râse el.

M-am prefăcut că vreau să-l lovesc cu piciorul, dându-i în schimb un pumn care i-a dat capul pe spate.

— O, da, icni el, îndoindu-şi braţele, cu muşchii umflaţi. Aşa te vreau!

Ea sângerează…

M-am repezit la el, mârâind…

Abia ce apucasem să mă îmbrac după un duş răcoritor, trăgându-mi un tricou pe mine, când a început să-mi sune mobilul. L-am luat de lângă pat, unde-l lăsasem, şi am

răspuns.

— Doar două chestiuni. Începu Raul după ce mă salută; în fundal se auzea vag zgomotul mulţimii şi al muzicii, estompându-se apoi până la dispariţie. Am observat că Benjamin Clancy încă o supraveghează pe doamna Cross. Nu în mod constant, dar cu atenţie.

— Aşa, deci, am zis încetişor.

— Îţi convine? Sau ar fi cazul să am o vorbă cu el?

— Nu, mă descurc eu.

Venise vremea să am o discuţie cu Clancy. Era de o vreme pe lista mea, dar aveam să mă ocup acum de asta.

— În plus – şi poate că ştii deja – doamna Cross a luat azi prânzul cu Ryan Landon şi cu câţiva dintre directorii lui.

Am simţit cum se lasă peste mine o tăcere prevestitoare de rău. Landon. La dracu'! Se strecurase pe undeva, printr-un loc nesupravegheat de mine.

— Mulţumesc, Raul. Am nevoie de numărul personal al şefului Evei, Mark Garrity.

— Ţi-l trimit prin mesaj de îndată ce fac rost de el.

Am închis şi am băgat telefonul în

buzunar, rezistând cu greu ispitei de a-l azvârli în zid.

Arash mă avertizase în legătură cu Landon, dar mie nici că-mi păsase de îngrijorarea lui. Mă concentrasem pe viaţa mea, pe soţia mea, în timp ce pentru Landon, chiar dacă era şi el însurat, grija primordială fusesem mereu eu.

Sunetul telefonului din penthouse mă făcu să tresar. M-am dus la receptor şi am răspuns cam nerăbdător.

— Domnule Cross, sunt Edwin, de la recepţie. Domnul Vidal este aici.

Dumnezeule! Simţeam cum mi se încleştează mâna pe receptor.

— Pofteşte-l sus!

— Da, domnule, imediat.

Mi-am luat şosetele şi pantofii şi m-am dus în living să mi le pun. De îndată ce Chris avea să plece, urma să mă duc şi eu la Eva. Voiam să deschid o sticlă de vin, să găsesc unul dintre filmele alea vechi pe care ea le ştia pe dinafară şi să o ascult cum recită dialogurile răsuflate. Nimeni nu mă putea face să râd aşa cum mă făcea ea.

Am auzit liftul şi m-am ridicat în picioare, trecându-mi mâna prin părul umed. Eram încordat şi mă enerva

slăbiciunea care mă cuprinsese.

— Gideon!

Chris se opri în prag. Părea mohorât şi ostenit, aşa cum nu era decât rareori şi, chiar şi atunci, numai halele meu îl aducea în starea asta.

— Eva e aici?

— E la ea acasă. Mă duc şi eu acolo după ce pleci.

El dădu din cap agitat. Încercă să mai spună ceva, ilar nu reuşea să articuleze nimic.

— Intră, l-am poftit, făcându-i semn să se aşeze pe scaunul de lângă măsuţa de cafea. Vrei să bei ceva?

Eu, cel puţin, aveam mare nevoie de ceva după ce zi avusesem. Chris intră cu paşi obosiţi în living.

— Orice tărie ar fi excelentă

— În regulă.

M-am dus în bucătărie şi am turnat pentru fie care câte un pahar de Armagnac. În timp ce puneam carafa jos, mi-a vibrat telefonul în buzunar. L-am scos şi am văzut un mesaj de la Eva.

Îşi pozase piciorul gol, şiroind de apă, lăsat provocator pe marginea căzii; în fundal se vedeau lumânări.

„Vii şi tu?”

Mi-am schimbat de îndată planurile pentru seară. Toată ziua îmi trimisese mesaje aţâţătoare. Iar eu eram mai mult decât fericit să o satisfac şi să o răsplătesc.

Am salvat poza şi i-am răspuns: „Aş vrea să pot. Promit că te fac să te uzi din nou când ajung”.

După ce am băgat telefonul la loc în buzunar, m-am întors, descoperind că şi Chris venise în bucătărie. I-am întins un pahar, bând şi eu din al meu.

— Ce mai faci, Chris?

El oftă, cu mâinile încleştate pe pahar.

— O să filmăm din nou clipul pentru *Fata de aur.*

— Da?

Era o cheltuială inutilă, genul pe care Chris îşi făcuse o regulă inteligentă din a-l evita.

— Ieri, la birou, am auzit o discuţie în contradictoriu între Kline şi Christopher, explică el mohorât, şi am înţeles ce se petrece. Kline vrea să fie refăcut totul, şi am fost de acord.

— În schimb, Christopher sigur se opune, am zis, sprijinindu-mă de blat. După cât se părea, Kline chiar simţea ceva serios

pentru Eva. Şi asta nu-mi convenea. Câtuşi de puţin.

— Fratele tău o să se liniştească.

Eu aveam îndoielile mele în privinţa asta, dar n-ar fi servit la nimic s-o spun. Chris însă îşi dădu seama că treceam sub tăcere şi dădu din cap aprobator.

— Ştiu că acel clip v-a supărat, pe tine şi pe Eva. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

— Apreciez faptul că dai dovadă de flexibilitate în privinţa asta.

El rămase o vreme cu privirea aţintită în pahar, după care bău cu sete, dând pe gât aproape tot coniacul dintr-o singură înghiţitură.

— M-am separat de mama ta.

Am simţit brusc nevoia să respir adânc; înţelesesem că motivul vizitei sale nu avea nimic de-a face cu munca.

— Mi-a spus Ireland că v-aţi certat.

— Da. Îmi pare tare rău că Ireland a fost nevoită să audă asta.

Pe urmă Chris îşi înălţă privirea spre mine şi am văzut cunoaşterea din ochii lui. Groaza.

— Gideon, n-am ştiut. Jur pe bunul Dumnezeu, eu n-am ştiut.

Inima mi-a făcut un salt, începând să

bubuie. Mi se uscase gura.

— Eu, ăăă, m-am dus la Terence Lucas, continuă el, cu glas răguşit. M-am dus peste el la birou. A negat totul, scârba aia, dar se vedea pe faţa lui.

Coniacul începuse să mi se clatine în mână. L-am lăsat jos cu grijă; aveam senzaţia că mi se clatină podeaua sub picioare. Eva se dusese să-l înfrunte pe Lucas, ilar Chris…?

— L-am trântit la pământ, i-am pocit mutra, dar, Doamne… îmi venea să iau unul dintre trofeele pe care le avea pe rafturi şi să-i crap capul cu el.

— Opreşte-te! Cuvântul mă zgâria pe gât ca cioburile de sticlă.

— Şi nenorocitul care… Nenorocitul ăla a murit. Nu mai pot să pun mâna pe el. La dracu'!

Spunând asta, Chris izbi cu putere paharul de blatul de granit, dar suspinul care-i scăpă din piept aproape că mă sfâşie în bucăţi.

— La dracu', Gideon! Era datoria mea să te apăr. Şi n-am fost în stare.

— Gata! am strigat, sărind în picioare, cu pumnii încleştaţi. Nu te mai uita aşa la mine!

I-am observat tremurul, dar nu se dădu înapoi nici măcar un centimetru.

— Trebuia să-ţi spun…

În clipa următoare, îl prinsesem de bluză, ridicându-l de la pământ.

— Să nu mai scoţi niciun sunet! Acum!

Chipul îi şiroia de lacrimi.

— Te iubesc ca pe copilul meu. Mereu te-am iubit.

L-am azvârlit cât colo, întorcându-i spatele chiar în clipa când se izbea de zid, împleticindu-se. Apoi am ieşit, trecând prin living fără să văd pe unde merg.

— Nu mă aştept să mă ierţi, strigă el în urma mea, cu glasul gâtuit de plâns. Nu merit aşa ceva. Dar trebuie sA afli că, dacă aş fi ştiut, l-aş fi sfâşiat cu mâinile goale.

M-am răsucit spre el, simţind cum mă cuprinde un val de greaţă, cu gâtul arzând.

— Ce dracu’ vrei?

Chris se îndreptă de spate. Se uita la mine cu ochii înroşiţi şi cu obrajii uzi, tremurând, dar mult prea prostit ca să o ia la fugă.

— Vreau să ştii că nu eşti singur.

Singur. Da. Cât mai departe de mila, de vina şi durerea care i se citeau în ochi.

— Ieşi afară!

El dădu din cap, îndreptându-se spre hol. Eu rămăsesem nemişcat, respirând cu greu, cu ochii arzând. Vorbele mi se îngrămădeau în gât; mă dureau pumnii pe care îi strângeam cu sălbăticie, ca să-mi stăpânesc pornirile violente.

Înainte să iasă din cameră, el se întoarse spre mine.

— Mă bucur că i-ai spus Evei.

— Nu vorbi despre ea!

Nici măcar nu suportam gândul la ea. Nu în clipa asta, când eram atât de aproape să pierd totul.

În cele din urmă, el ieşi.

Şi toată greutatea acelei zile mi se lăsă pe umeri, făcându-mă să cad în genunchi.

Înfrânt.

Capitolul 14

Tocmai visam o plajă privată, îl visam pe Gideon mol, când m-a trezit telefonul care începuse să sune. M-am răsucit pe o parte, am întins o mână, pipăind pe noptieră, încercând să-l găsesc pe întuneric. În cele din urmă, am simţit forma familiară şi l-am înşfăcat, ridicându-mă în capul oaselor.

Pe ecran se vedea chipul lui Ireland. M-

am încruntat nedumerită, aruncând o privire spre locul de lângă mine. Gideon nu era acasă. Sigur, dacă m-o fi găsit dormind, se dusese în apartamentul vecin, la culcare…

— Alo? am răspuns, observând că ceasul de pe noptieră îmi arăta că era trecut de unsprezece.

— Eva! Sunt Chris Vidal. Îmi cer scuze că sun aşa de târziu, dar sunt îngrijorat pentru Gideon. Este în apele lui?

Am simţit că mi se face un gol în stomac.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Gideon?

O clipă, se lăsă tăcerea, apoi:

— N-ai vorbit cu el în seara asta?

— Nu, am adormit, am răspuns, dându-mă jos din pat şi aprinzând veioza. Ce se întâmplă?

El scoase o înjurătură cu atâta patimă, că am simţii cum mi se face părul măciucă.

— M-am întâlnit cu el ceva mai devreme, ca să vorbesc… despre lucrurile pe care mi le-ai spus tu. N-a reacţionat bine.

— O, Doamne!

Începusem să mă învârt orbeşte prin cameră, căutând ceva de îmbrăcat. Trebuia

să-mi trag ceva peste lenjeria sexy cu care îmi pusesem în minte să-l seduc pe Gideon.

— Eva, trebuie să-l găseşti, spuse el agitat. Are nevoie de tine acum.

— Am plecat.

Am azvârlit telefonul pe pat şi mi-am tras în grabă pe mine un pardesiu de lână din dulap, ieşind apoi în goană din cameră. Am înşfăcat cheile apartamentului de vizavi, pe care le aveam în geantă, şi m-am năpustit pe hol. Nu reuşeam să bag cheia în broască; a durat o veşnicie până să deschid uşa.

Locul era cufundat în întuneric şi tăcut ca un mormânt; nu era nimeni acolo.

— Unde eşti? am strigat în beznă, simţind cum se năpustesc peste mine lacrimi de spaimă.

M-am întors la mine în apartament şi, cu degete tremurânde, am deschis aplicaţia de pe telefon cu ajutorul căreia îi puteam urmări telefonul.

N-a *reacţionat bine.*

Dumnezeule! Sigur că nu. Nu reacţionase bine nici când îi spusesem lui Chris. Gideon fusese furios. Agresiv. Avusese un coşmar oribil.

Punctuleţul roşu care clipocea pe hartă

se afla exact acolo unde speram să-l găsesc.

— La penthouse!

M-am încălţat cu nişte papuci şi m-am întors să-mi Iau geanta.

— Ce dracu’ ţi-ai tras pe tine? mă întrebă Cary din bucătărie, făcându-mă să tresar.

— Doamne, m-ai speriat de nu mai pot!

El se fâţâia pe lângă masă; n-avea pe el decât boxerii, iar pieptul şi gâtul îi erau leoarcă de transpiraţie. Cum aerul condiţionat mergea perfect, iar Trey rămăsese peste noapte, mi-am dat seama prea bine cum şi de ce se supraîncălzise Cary.

— Atunci am făcut un lucru bun, că nu poţi să ieşi în balul acesta, îmi zise el.

— Ia te uită cum fac, am replicat, azvârlindu-mi geanta pe umăr şi luând-o spre uşă.

— Eşti o ciudată, puştoaico, strigă el în urma mea. O femeie după sufletul meu!

Uşierul lui Gideon nici măcar nu clipi când am sărit din taxi, în faţa clădirii lui. Ce-i drept, omul mă văzuse arătând şi mai rău. Ca şi portarul, care îmi zâmbi, spunându-mi pe nume, ca şi cum n-aş fi arătat ca o nebun fără adăpost. E adevărat,

una în haine de la Burberry.

M-am îndreptat cât mă lăsau papucii de repede spre liftul privat al penthouse-ului, am aşteptat să coboare şi am tastat codul. Liftul urcă repede, fără să se oprească, dar eu aveam impresia că nu mai ajunge niciodată. Mi-aş fi dorit să ies odată din maşinăria micuţă şi elegantă. Chipul meu îngrijorat se holba la mine din oglinzile fără nicio pată.

Gideon nu sunase. Nu-mi trimisese niciun mesaj după cel aţâţător în care îmi promitea o noapte fierbinte. Nu venise la mine, nici măcar ca să doarmă în apartamentul de vizavi. Lui Gideon nu-i plăcea să stea departe de mine.

Cu excepţia momentelor când era rănit. Şi ruşinat.

Uşa liftului, s-a deschis, lăsând să dea năvală urletele de heavy metal. M-am crispat, ducându-mi mâna la urechi: volumul boxelor din tavan era aşa de mare, că mă dureau urechile.

Durere. Furie. Violenţa înnebunită a muzicii se prăvălea peste mine. Mă durea pieptul de cât era de tare. Ştiam. Înţelegeam. Cântecul era o manifestare audibilă a ceea ce avea Gideon pe suflet şi

nu putea să scoată din el.

Era mult prea controlat. Prea reţinut. Îşi ţinea emoţiile cu atâta putere în frâu, ca şi amintirile.

Am scotocit febrilă prin geantă după telefon, iar în cele din urmă am vărsat toată geanta, răspândindu-i conţinutul pe podeaua liftului şi prin holul pavat cu marmură în formă de tablă de şah. Am lăsat totul pe jos, cu excepţia telefonului, pe care l-am luat ca să găsesc aplicaţia care controla sunetul înconjurător. Am ales o muzică mai blândă, am dat volumul mai mic şi am apăsat pe *enter*.

Pentru o clipă cât o veşnicie, apartamentul se cufundă în tăcere, după care se auziră acordurile blânde ale cântecului *Collide,* de Howie Day.

L-am simţit pe Gideon apropiindu-se înainte chiar să-l văd, căci aerul începuse să scânteieze ca de energia violentă a unei furtuni de vară. Apoi, apăru şi el, de pe coridorul ce ducea la dormitoare. Iar eu am rămas fără suflare.

N-avea cămaşă pe el, era în picioarele goale; părul ciufulit, ca o coamă, îi ajungea uşor până la umeri. Şiroaie de sudoare i se lăsau în jos pe coapse, punând în evidenţă

întreţinerea muşchilor abdominali. Avea vânătăi pe coaste şi pe umăr, iar aceste semne de luptă nu făceau decât să întărească expresia de furie şi ferocitate, pe care femeile o ţineau în frâu.

Muzica pe care o alesesem se ciocnea cu emoţia ce emana din el. Războinicul meu minunat, de o eleganţă sălbatică. Iubirea vieţii mele. Atât de chinuit, că vederea lui îmi umplea ochii de lacrimi fierbinţi.

Se opri brusc în clipa când mă zări, tresărind, strângând pumnii şi lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp, cu o privire sălbatică în ochi şi cu nările fremătând.

Telefonul îmi căzu cu zgomot din mână.

— Gideon!

Auzindu-mi glasul, el scoase un suspin. Vocea mea îl transforma. Vedeam cum se petrece schimbarea, ca şi cum s-ar fi trântit o uşă. Până atunci, fusese răscolit de emoţii. În clipa următoare, era rece ca gheaţa, părând neted ca sticla la suprafaţă.

— Ce cauţi aici? mă întrebă, cu un glas primejdios de liniştit.

— Am venit după tine.

Pentru că se rătăcise.

— Nu sunt un tovarăş potrivit acum.

— Pot să mă descurc cu asta.

Stătea prea liniştit, ca şi cum s-ar fi temut să se mişte.

— Ar trebui să pleci. Nu eşti în siguranţă aici.

Am simţit că pulsul mi-o ia razna. Dintr-odată, m-am simţit foarte stânjenită. Căldura emanată de trupul lui umplea încăperea. Îi simţeam nevoia. Comanda. Deodată, mi se părea că mă topesc în haina de pe mine.

— Cu tine sunt mai în siguranţă decât oriunde altundeva pe lume, am zis, trăgând aer în piept ca să-mi fac curaj. Chris te crede?

— De unde ştii? întrebă el, dându-şi capul pe spate.

— M-a sunat. Era îngrijorat pentru tine. Eu sunt îngrijorată pentru tine.

— O să fiu în regulă, se răsti el, iar asta era de ajuns ca să pricep că acum nu era deloc bine.

M-am îndreptat spre el, simţindu-l cum mă ardea cu privirea.

— Sigur că o să fii. Eşti însurat cu mine.

— Eva, trebuie să pleci.

Am clătinat din cap..

— Nu-i aşa că aproape că doare şi mai rău când ei te cred? Te întrebi de ce ai

aşteptat atâta până să le spui. Poate că ai fi putut opri totul mai repede, dacă i-ai fi spus persoanei potrivite?

— Taci!

— Întotdeauna auzim o voce în minte care crede că noi suntem de vină pentru ce s-a întâmplat.

El închise ochii la fel de strâns pe cât îşi ţinea şi pumnii.

— Nu!

— Nu ce? am întrebat, ajungând lângă el.

— Nu fi ceea ce-mi trebuie. Nu acum.

— De ce nu?

Ochii aceia albaştri şi fioroşi se deschiseră brusc, ţintuindu-mă cu atâta intensitate, că m-au făcut să mă opresc în loc.

— Eva, acum atârn doar de un fir.

— Nu trebuie să atârni, i-am răspuns, întinzându-mi mâinile spre el. Dă-ţi drumul! O să te prind eu.

— Nu, clătină el din cap. Nu pot… nu pot să fiu blând.’

— Vrei să mă atingi.

El îşi încleştă maxilarul.

— Vreau să te fut. Tare.

Am simţit că încep să-mi dogorească

obrajii. Era o declaraţie că mă dorea atât de tare, încât puteam să-i par atrăgătoare, în ciuda hainelor ridicole pe care le trântisem pe mine.

— Şi eu sunt. Cu totul pentru asta. Mereu.

Mi-am dus mâinile la reverul pardesiului. Îl încheiasem la câţiva nasturi în taxi, căci nu voiam să mă vadă cineva din întâmplare. Acum mă sufocam de căldură în el, eram leoarcă de sudoare.

Gideon întinse mâna şi mă prinse de încheietură, strângându-mă prea tare.

— Nu!

— Crezi că nu pot să mă descurc cu tine? După tot ce-am făcut împreună? După toate lucrurile despre care am vorbit, pe care am plănuit să le facem?

Dumnezeule! Tot trupul îi era încordat cu un arc, muşchii îi erau întăriţi. Iar ochii, ochii lui care străluceau, contrastând cu pielea bronzată, erau atât de chinuiţi… Dragul meu întunecat şi primejdios.

Apoi mă prinse de cot şi porni.

— Ce…? am întrebat, împiedicându-mă.

— Trebuie să pleci, îmi zise, târându-mă spre lift.

— Nu! am replicat, zbătându-mă,

azvârlindu-mi papucii din picioare şi înţepenindu-mă în loc.

— La dracu'! El îmi dădu ocol şi mă ridică, în aşa fii încât acum eram faţă în faţă. Nu pot să-ţi promit că o să mă opresc. Dacă merg prea departe şi tu îţi foloseşti cuvântul de siguranţă, s-ar putea să nu mă opresc şi totul – noi doi – o să se ducă la dracu'!

— Gideon! Pentru Dumnezeu, nu te mai teme că mă vrei prea mult!

— Vreau să te pedepsesc, se răsti el, prinzându-mi violent faţa în mâini. Tu ai făcut asta! Tu ai provocat totul. Forţezi oameni… mă forţezi pe mine. Uite ce-ai făcut!

În clipa aceea am simţit mirosul de alcool, aburii puternici de alcool scump. Nu-l văzusem niciodată beat cu adevărat – ţinea prea mult la controlul lui ca să se lase cu totul în voia simţurilor –, însă acum era beat.

Şi, pentru prima dată, am simţit un fior de îngrijorare.

— Aşa este, am răspuns cutremurată, e vina mea. Te iubesc prea mult. O să mă pedepseşti pentru asta?

— Doamne! gemu el, închizând ochii.

Îşi lipi fruntea fierbinte şi umedă de a mea, frecându-şi-o cu putere. Sudoarea îmi scălda pielea, impregnându-mă de aroma sexuală, masculină, care era a lui şi numai a lui.

Am simţit cum se înmoaie, cum se relaxează, fie şi infinitezimal. Am întors capul, lipindu-mi buzele de obrazul care-i ardea.

— Nu! zise el, crispându-se.

Apoi mă împinse spre lift, ducându-mă în hol şi dând din drum cu piciorul conţinutul genţii mele, care zăcea pe jos.

— Opreşte-te! am ţipat, încercând să-mi eliberez braţul.

Însă el nu mă asculta. Apăsa ca un nebun pe bulonul de chemare. Uşile liftului se deschiseră de îndată; liftul privat era gata, ca de obicei, să-l ducă jos. Mă aruncă înăuntru, şi m-am izbit de peretele opus.

Disperată, am tras de cordonul pardesiului, plină de puterea pe care mi-o dădea nevoia. Am smuls nasturii, făcându-i să zboare peste tot. Uşile tocmai se închideau când m-am răsucit spre el, ţinând pulpanele pardesiului deschise, ca să vadă ce purtam pe dedesubt.

El întinse mâna pe dată, blocând uşile,

după care le împinse ca să se deschidă. Neglijeul pe care îl purtam ora roşu ca sângele – culoarea noastră – şi abia dacă avea câteva bucăţele de material. Plasa foarte fină îmi lăsa la vedere sânii şi sexul, în timp ce talia îmi era prinsă în fâşii ca de bandaj.

— Târfă, şuieră el, năvălind în spaţiul strâmtă, făcându-l să pară şi mai mic. Nu poţi să te opreşti, tot forţezi.

— Sunt târfa *ta,* m-am răstit şi eu, simţind cum lacrimile se adună şi încep să cadă.

Era tare dureros să-l văd aşa de furios pe mine, chiar dacă înţelegeam. Avea nevoie de o eliberare şi eu mă pusesem singură în postura de ţintă. Mă avertizase… încercase să mă apere…

— Pot să-ţi fac faţă, Gideon Cross. Pot să fac faţă la tot ce-mi dai.

El mă împinse în perete cu atâta putere, că impactul mă făcu să-mi pierd răsuflarea. Gura îmi fu acoperită de a lui; îşi înfipsese adânc limba în mine. Mă strângea cu putere de sâni şi genunchiul îmi depărta picioarele.

M-am lipit de el, încercând să scap de pardesiu. Mi-era mult prea cald; sudoarea mi se scurgea pe spate şi pe burtă. Gideon

trase de pardesiu, aruncându-l cât colo, fără să-şi dezlipească gura de a mea. Am scos un geamăt de recunoştinţă, înconjurându-i gâtul cu braţele, cu inima plină de uşurare că-l pot îmbrăţişa. Mi-am înfipt degetele în părul lui, apucându-l strâns ca să mă pot căţăra pe el.

Gideon îşi smulse însă gura de pe a mea şi îmi îndepărtă brutal mâinile.

— Nu mă atinge!

— Du-te dracu'! m-am răstit, prea rănită ca să-mi pot înghiţi cuvintele. Ca să-l sfidez, m-am scuturat, eliberându-mă din strânsoarea lui şi mi-am pus iar mâinile pe umerii şi bicepşii tari ca piatra.

EL mă împinse din nou, ţinându-mă lipită de perete cu o singură mână proptită în pieptul meu. Oricât mă zbăteam ori îi zgâriam braţul ca de oţel, nu-l puteam clinti de pe mine. Nu puteam decât să mă uit cum îşi scoate şiretul de la pantalonii de trening.

Eram cuprinsă de dorinţă şi de teamă în acelaşi timp.

— Gideon…?

El îşi încrucişă privirea cu a mea, întunecat, bântuit.

— Poţi să-ţi iei mâinile de pe mine?

— Nu. Nu vreau.

El dădu din cap şi-mi dădu drumul, dar numai ca să mă răsucească, astfel încât acum eram cu faţa la peretele liftului. Şi, cum mă prinsese în capcană cu trupul său, nu prea aveam spaţiu de manevră.

— Nu te lupta cu mine, îmi porunci, cu buzele lipite de urechea mea.

După care îmi legă mâinile de bara de sprijin.

Am încremenit, uluită că el chiar mă lega. Eram aşa de uimită, nu-mi venea să cred ce se întâmpla, că abia dacă m-am zbătut. Abia când l-am văzut cum înnoadă sfoara subţire mi-am dat seama că el chiar era serios.

Pe urmă mă prinse de şolduri, îmi dădu într-o parte părul cu faţa lui şi îşi înfipse dinţii în umărul meu.

— Eu spun când.

— Ce faci? am icnit eu, încercând să-mi trag mâinile.

El însă nu răspunse. Pur şi simplu, plecă.

M-am răsucit cât puteam de mult şi am văzut că intra în living exact când uşile se închideau.

— O, Doamne! am şoptit. N-o să faci una ca asta!

Nu-mi venea să cred că mă gonea în felul ăsta… legată, în lift, purtând doar lenjeria. Ce-i drept, în clipa asta o luase razna, dar nu-mi venea să cred că soţul meu, care era atât de gelos, m-ar fi expus în felul ăsta, ca să fiu văzută de oricine s-ar fi putut afla în hol, numai ca să scape de mine.

— *Gideon!* La dracu'! Să nu cumva să îndrăzneşti să mă laşi aşa aici! Mă *auzi?* Mişcă-ţi fundul înapoi!

M-am zbătut, trăgând cât puteam de sfoara care îmi ţinea încheieturile legate, însă era înnodată strâns. Au trecut câteva secunde, care s-au transformat în minute. Liftul nu se mişcase şi, după ce am țipat de câteva ori, mi-am dat seama că nici n-avea s-o facă. Aştepta hA fie apăsat butonul, aştepta comanda lui Gideon.

Ca şi mine.

După ce avea să mă elibereze, aveam să-i tăbăcesc fundul. În viaţa mea nu fusesem aşa de supărată.

— *Gideon!*

M-am aplecat şi am făcut câţiva paşi cu spatele, pe urmă m-am înălţat şi am întins un picior ca să ajung la butonul de deschidere a uşilor. Am apăsat cu degetul mare de la picior. Când uşile s-au deschis,

am tras aer în piept, pregătindu-mă să ţip…

…dar strigătul mi-a murit pe buze, căci mă cuprinsese uluirea.

Gideon ieşise pe uşa livingului în hol… gol-puşcă. Şi ud din cap până-n picioare. Mădularul îi era aşa de întărit, că i se curba spre buric. Avea capul dat pe spate, căci bea apă dintr-o sticlă; mergea aparent nepăsător, dar ca un adevărat prădător.

M-am îndreptat când s-a apropiat, gâfâind, pradă atât emoţiilor amestecate, cât şi foamei nebune de el. Oricât ar fi fost de ticălos, îl voiam cu o ferocitate căreia nu mă puteam împotrivi. Era complicat şi sexy, distrus şi perfect.

— Ia!

Îmi dusese un pahar de cristal la buze; nici măcar nu observasem, atât eram de cuprinsă de admiraţie în faţa trupului său minunat. Paharul era plin, aproape să dea pe afară, iar lichidul roşu-auriu mi se prelinse pe buze în timp ce el mă forţa să beau.

Am deschis gura din instinct şi am băut; alcoolul puternic îmi arse limba şi gâtul. Am început să tuşesc, iar el aşteptă, cu ochii pe jumătate ascunşi de pleoapele grele. Mirosea a curat, a rece, împrospătat după

un duş.

— Bea-l pe tot!

— E prea tare! am protestat eu.

Drept răspuns, el îmi turnă încă o înghiţitură prin buzele întredeschise.

L-am lovit cu piciorul, înjurând de durere – fără să-l fac pe el nici măcar să simtă.

— Opreşte-te!

El azvârli cât colo sticla goală de apă şi îmi prinse faţa în mână, ştergându-mi cu degetul mare picăturile de alcool de pe bărbie.

— Trebuie să mă laşi să-mi revin şi trebuie să te cuminţeşti. Dacă reacţionăm aşa prin asta, o să ne sfâşiem unul pe altul.

O lacrimă prostească mi se prelingea din colţul ochiului. Gideon gemu şi se aplecă spre mine, lingându-mi lacrima cu limba.

— Sunt făcut bucăţi, iar tu dai cu pumnii în mine. Nu pot să rezist, Eva.

— Nici eu nu pot să rezist să mă dai afară, am şoptit, trăgând de sfoara aia afurisită. Coniacul îmi turnase foc în vene. Puteam simţi deja beţia care îmi cuprindea simţurile.

El îşi puse mâna peste a mea, ca să mă

oprească din agitaţie.

— Opreşte-te! O să te loveşti.

— Dă-mi drumul!

— Dacă mă atingi, nu mai pot să mă ţin în frâu. Să ştii că atârn de un fir, zise el din nou, de data asta părând disperat. Nu pot să mă las dus de val. Nu cu tine.

— Atunci, cu altcineva? am replicat, aproape ţipând, îţi trebuie altcineva?

Nici eu nu mă mai puteam ţine în frâu. În relaţia noastră, Gideon era stânca, era ancora mea. Crezusem că şi eu pot fi acelaşi lucru pentru el. Voiam să-i ofer adăpost, să fiu limanul lui. Gideon însă nu avea nevoie să se adăpostească de furtună. El era furtuna. Şi eu nu eram îndeajuns de puternică să-i îndur puterea dispoziţiei distrugătoare în care se afla.

— Nu, Doamne! zise el, sărutându-mă cu violenţă. Tu ai nevoie ca eu să am controlul. Eu trebuie să am controlul când sunt cu tine.

Simţeam cum mă cuprinde panica. Ştia. Ştia că eu nu sunt de ajuns.

— Ai fost diferit cu altele. Nu te-ai înfrânat…

— Futu-i! înjură Gideon, îndepărtându-se şi izbind cu pumnul în panoul de control.

Uşile se deschiseră în sunetul vocii lui Sarah Melachlan care cânta despre posedare. El azvârli paharul, care se făcu ţăndări de peretele holului.

— Da, eram altfel! TU m-ai făcut să fiu altfel.

— Şi mă urăşti pentru asta.

M-am prăbuşit peste peretele liftului, copleşită de plâns.

— Ba nu. Mă prinsese în braţe, acoperindu-mă cu totul cu trupul său şiroind de apă. Îşi frecă faţa de a mea, într-o îmbrăţişare atât de strânsă, că abia mai puteam să respir. Te iubesc. Eşti soţia mea. Afurisita mea soţie. Eşti totul.

— Nu vreau decât să te ajut, am ţipat. Vreau să fiu aici pentru tine, dar nu mă laşi!

— Dumnezeule, Eva! Mâinile îi rătăceau peste mine, mângâindu-mă, alunecând. Strângându-mă. Liniștindu-mă. Nu pot să te opresc. Am prea mare nevoie de tine.

Mi-am încleştat ambele mâini pe bara de sprijin, cu obrazul lipit de oglinda rece. Alcoolul începea să-şi facă magia. O lâncezeală fierbinte se răspândea în mine, înecându-mi furia şi orice urmă de împotrivire, până când n-am mai simţit decât tristeţea, spaima şi mai ales că eram

disperat, înfricoşător de îndrăgostită.

El îşi strecurase mâna între picioarele mele, frecându-mă, căutător. Trăgând cu putere, deschise părţile care îmi închideau lenjeria. Am gemut, cuprinsă de o plăcere neaşteptată. Sexul îmi era ud şi umflat, datorită atingerilor lui iscusite şi imaginii care îmi rămăsese în minte, a felului cum arăta când se îndreptase spre mine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi i-am zărit reflexia în tavan. Avea ochii închişi şi buzele uşor depărtate. Vulnerabilitatea care se citea pe chipul lui minunat mă sfâşia în bucăţi. Era atât de rănit, că nici nu puteam să îndur.

— Spune-mi ce pot să fac, i-am şoptit, spune-mi cum să te ajut.

— Şşşt, făcu el, trecându-şi uşor limba peste urechea mea. Lasă-mă să rezolv eu.

Degetul lui mare îmi atingea uşor ca o pană materialul diafan ce-mi acoperea sânii, înnebunindu-mă. Degetele i se strecurau în faldurile alunecoase ale feminităţii mele, făcându-mă să gem. Ştia unde să mă atingă, cât de multă presiune să pună.

Nu mi-am putut stăpâni un ţipăt când şi-a băgat în mine două degete; mi s-au îndoit picioarele, făcându-mă să mă ridic pe

vârfuri. Mi se tăiau genunchii, iar picioarele îmi tremurau de încordare. În lift era un aer greu, încărcat de aburi, plin de dorinţa care ieşea din el în valuri.

— O, Doamne! gemu el pe când sexul meu se strângea în jurul lui, răsucindu-se ca să-şi înfigă erecţia în fesele mele. O să-ţi rup pizdulicea asta bună, Eva. Nu mă pot opri.

Şi îmi înconjură mijlocul cu braţul, ridicându-mă, trăgându-mă înapoi, până când braţele îmi ajunseseră să stea drepte, iar eu aplecată. Îmi îndepărtă genunchii şi-şi scoase degetele ude din despicătura mea. I-am simţit mâna care mă apuca de şold, după care îşi frecă de fesele mele capul penisului său mare, despicându-mi labiile cu el.

Îmi ţineam răsuflarea, mişcându-mă uşor sub presiunea catifelată. Toată ziua îl dorisem, tânjisem să-i simt mădularul în mine, doritoare să mă aducă la orgasm.

— Aşteaptă, gemu el, apucându-mă de mijloc şi de umăr, nerăbdător. Lasă-mă…

Sexul meu se strângea însă deja, în jurul capului gros.

Gideon scoase o înjurătură şi izbi, o lovitură puternică ce-l făcu să mă pătrundă

adânc. Am scos un ţipăt de plăcere amestecată cu durere, încercând să fug de mădularul lui mare care mă umplea cu totul, simţind cum mi se desfac la maximum muşchii interiori şi ţesuturile sensibile.

— Da, înfiorător de strâmtă, şuieră el, trăgându-mă spre el până când labiile îmi ajungeau să cuprindă luată rădăcina groasă a penisului său. Mişca din şolduri şi îi simţeam testiculele atingându-mi grele clitorisul presat.

Am gemut, încercând să mă ţin de mâner; corpul mi se legăna în ritmul în care mi-o trăgea el. Era o senzaţie devastatoare, să fiu umplută atât de complet, apoi golită brusc. Mă lăsaseră genunchii, iar lăuntrurile mi se cutremurau spasmodic, în vreme ce el mă pătrundea ai putere, până la rădăcină. Toate emoţiile pe care le înăbuşise în el le înfigea acum în mine, iar mişcările neobosite ale mădularului său îmi atingeau până şi cel mai mic nerv.

Mi-am dat drumul înainte să-mi dau seama că ajunsesem la orgasm, gemându-i numele, în timp ce plăcerea se răspândea în mine, cutremurându-mă cu violenţă.

Capul îmi căzuse pe braţe; muşchii îmi erau slăbiţi, nu mai puteam să-i folosesc.

Gideon mă susţinea cu mâinile lui, cu erecţia lui. Se folosea de trupul meu. Punea stăpânire pe el, mârâia ca un animal de fiecare dată când ajungea în străfundurile mele.

— Aşa de adânc, mormăia el, aşa de bine.

Cu coada ochiului am zărit o mişcare şi ochii ameţiţi mi s-au fixat pe reflexia noastră. Am gemut îndurerată şi am atins iar orgasmul, ca şi cum nu m-aş fi oprit vreodată. Gideon era priveliştea erotică cea mai zdrobitoare pe care o văzusem vreodată – bicepşii îi erau groşi şi tari, în timp ce-mi susţinea greutatea, coapsele încordate de efort, fundul i se mişca în timp ce pistona, iar muşchii abdominali se încordau cu putere, în timp ce, la fiecare lovitură, îşi rotea şi coapsele.

Fusese născut să facă sex, dar dusese la perfecţiune această capacitate, folosindu-şi fiecare părticică a trupului său uluitor ca să înrobească o femeie plăceri» lor. Era ceva înnăscut pentru el, ceva instinctiv. Chior şi beat, aproape înnebunit de anxietate, ritmul îi era strâns, precis, iar concentrarea totală.

Cu fiecare lovitură mă pătrundea tot mai adânc, ajungând în cele mai sensibile

locuri ale mele, iar şi iar, făcând extazul să se pogoare asupra mea, până n-am mai putut să rezist asaltului. Şi încă un orgasm m-a în» undat, ca un val de maree.

— Aşa, mârâi el. Mulge-mă, îngeraş. Doamne… ml faci să-mi dau drumul.

I-am simţit mădularul făcându-se şi mai gros, şi mai lung. Mă treceau fiori şi nu mai aveam aer.

Gideon îşi dădu capul pe spate, scoţând un muget animalic, dându-şi drumul cu stropi fierbinţi. Mă apucase de şolduri şi-şi înfigea în mine mădularul, ejaculând cu putere, la nesfârşit, umplându-mă până când sperma ajunse să mi se scurgă pe coapse.

Am dat să mă prăbuşesc în genunchi, gemându-i numele, dar el m-a ridicat.

— N-am terminat, mi-a zis cu glas răguşit; era tot gros şi tare în mine.

Apoi a luat-o de la capăt.

M-am trezit simţindu-i părul care îmi mângâia umărul şi apăsarea buzelor calde şi puternice. Epuizată, am încercat să mă dau într-o parte, însă braţul cu care mă cuprinsese după talie m-a tras înapoi.

— Eva, şopti el răguşit. Îmi pusese o mână pe sân şi îmi mângâia sfârcul cu

degete îndemânatice.

Era întuneric. Ne aflam în pat amândoi, deşi nu-mi aduceam aminte decât vag că el mă adusese în braţe acolo. Mă dezbrăcase, mă spălase cu un prosop ud şi mă sărutase de mii de ori pe faţă şi pe încheieturile mâinilor. Acum erau bandajate, după ce le dăduse bine cu ulei şi le înfăşurase cu grijă.

Mă excitase enorm să-i simt mângâierile tandre după ce fusese atât de aspru, să fiu în acest amestec de plăcere şi durere. Şi el observase asta.

Cu ochii arzând de patimă, îmi depărtase picioarele şi mă devorase cu o foame aşa de insistentă, care îmi răpise cu totul capacitatea de a mai gândi sau de a mă mişca. Îmi linsese şi-mi supsese la nesfârşit păsărică, până când pierdusem şirul, fără să mai ştiu de câte ori mă făcuse să-mi dau drumul, cu limba-i înfiorătoare.

— Gideon… Am întors capul, privindu-l peste umăr. Stătea sprijinit într-un braţ, cu ochii scânteind în lumina palidă a lunii. Ai rămas aici cu mine?

Poate că era o aiureală să sper că rămăsese cu mine cât dormisem, însă îmi plăcea la nebunie să împart patul cu el. Tânjeam după asta.

El dădu din cap:

— N-am putut să plec de lângă tine.

— Mă bucur.

Mă răsuci spre el, luându-mă în braţe şi sărutându-mă blând. Limba lui, atât de ademenitoare, mă stârnea iar, smulgându-mi un geamăt uşor.

— Nu mă pot opri să te ating, murmură el, apucându-mă de ceafă ca să mă împiedice să mă mişc în timp ce mă săruta tot mai profund, muşcându-mă uşor de buza de jos. Când te ating, nu mă mai gândesc la nimic altceva.

Tandreţea şi iubirea se amestecau în noi.

— Pot să te ating şi eu?

El închise ochii, implorându-mă:

— Te rog.

M-am năpustit asupra lui, înfigându-mi mâinile în părul lui, ca să-l ţin şi eu nemişcat, aşa cum mă ţinea şi el. Îi mângâiam limba cu limba; amândoi aveam gurile fierbinţi şi umede. Picioarele ni se împletiseră, iar trupul meu se arcuia, vrând să se contopească cu trupul lui tare ca piatra.

El gemu încetişor, făcându-mă să încetinesc, după care se răsuci, ţintuindu-

mă de pat. Se dădu un pic înapoi şi-şi dezlipi gura de a mea, doar ca să-mi exploreze buzele, să mi le sugă. Să-mi traseze conturul buzelor cu limba.

Am scâncit în semn de protest; voiam un sărut mal profund, mai pătimaş. El însă mă lingea uşurel, frecându-mi uşor vălul palatin, linia obrajilor. Mi-am strâns picioarele, trăgându-l mai aproape. Şi el îşi legăna coapsele, lipindu-şi erecţia de coapsa mea.

Gideon m-a sărutat până când buzele ajunseseră să ne ardă, moi ca puful, iar soarele începuse să se arate pe cer. M-a sărutat până când şi-a dat drumul, mustind de patimă, pe trupul meu. Şi nu o dată, ci de două ori.

Faptul că-l simţeam scuturat de orgasm, că-i auzeam gemetele uşoare, chinuite, pe care le scotea în culmea plăcerii, faptul că ştiam că-l pot aduce la orgasm fie şi numai sărutându-l... M-am lipit, cuprinsă de dorinţă, de coapsa lui, udându-i-o, şi m-am frecat de el până am ajuns şi eu la orgasm.

În timp ce o nouă zi îşi făcea apariţia, el a înlăturat distanţa pe care o pusese între noi în lift. A făcut dragoste cu mine, nu sex. Îmi jura credinţă făcând din mine centrul

lumii lui. Nu se mai afla nimic dincolo le marginea patului nostru. Nimic în afară de noi doi ţi de iubirea care ne dezgolea sufletele amândurora, chiar în timp ce Aicea din noi un întreg.

Când m-am trezit din nou, el dormea lângă mine, cu buzele la fel de umflate de săruturi ca şi mine. Chipul îi era blând în somn, dar uşoara încruntare a sprâncenelor îmi spunea că nu dormea atât de profund pe cât aş fi vrut. Stătea pe o parte, cu trupul întins cu totul pe saltea, şi cearşaful i se înfăşurase în jurul picioarelor.

Era târziu, se apropia de nouă, dar n-am avut inima să-l trezesc ori să-l părăsesc. Nu lucram de aşa de multă vreme încât să-mi permit să lipsesc o zi, dar am hotărât că exact asta voi face.

Îmi pusesem nevoile pe primul loc când venea vorba de carieră, dându-i astfel puterea ca într-o zi să pun o limită între noi. Ştiam că dorinţa mea de independenţă nu era greşită, dar în clipa asta nici nu dădea prea bine.

Mi-am tras pe mine un tricou şi o pereche de boxeri bărbăteşti şi am ieşit tiptil din dormitor, străbătând holul ca să ajung la biroul de acasă al lui Gideon, unde

telefonul lui făcea în toate felurile, supărat că stăpânul îi ignora alarma de trezire. L-am închis şi m-am dus în bucătărie.

Am recapitulat în minte ce aveam de făcut. Am sunat şi am lăsat un mesaj pentru Mark, în care îi explicam că lipsesc de la serviciu din cauza unei probleme de familie. Pe urmă am sunat la Scott şi am lăsat un mesaj în care îi spuneam că Gideon n-avea să ajungă la nouă, poate chiar deloc. L-am cerut să mă sune ca să putem vorbi despre asta.

Speram să-l fac pe Gideon să rămână acasă toată ziua, deşi mă îndoiam că avea să fie de acord. Aveam nevoie de un timp petrecut împreună. De un timp în care să ne vindecăm.

Mi-am recuperat apoi telefonul din hol şi ham sunat pe Angus, care a răspuns îndată.

— Bună dimineaţa, doamnă Cross! Sunteţi gata, dumneavoastră şi domnul Cross?

— Nu, Angus, deocamdată rămânem acasă. Nu ştiu dacă o să plecăm azi undeva. Mă întrebam însă dacă ştii cumva de unde ia Gideon sticlele de băutură contra mahmurelii?

— Sigur că da. Aveţi nevoie de una?

— S-ar putea să aibă nevoie Gideon, când se trezeşte. Dacă va fi cazul, aş vrea să am una la îndemână pentru el.

Angus rămase tăcut câteva clipe.

— Nu vă supăraţi că vă întreb, zise el apoi, cu accentul scoţian şi mai pronunţat, asta are cumva de-a face cu vizita pe care i-a făcut-o aseară domnul Vidal?

Mi-am dus mâna la frunte, căci simţeam cum se pregăteşte să izbucnească o migrenă.

— Da, întru totul cu asta.

— Chris îl crede? întrebă el încetişor.

— Da.

— A, de-asta, oftă el. Flăcăul n-a fost pregătit pentru asta. El nu ştie decât să nege, numai cu asta se poate descurca.

— L-a fost tare greu.

— Da, sigur că i-a fost. E bine că te are pe tine, Eva. Să ştii că face ce e bine pentru el, chiar dacă lui s-ar putea să-i ia o vreme până să-şi dea seama. Mă duc să-ţi aduc sticla aia.

— Mulţumesc.

După ce am terminat şi cu asta, m-am apucat să fac un pic de curăţenie. Am spălat mai întâi carafa şi paharul pe care l-am

găsit în bucătărie, după care am luat mătura şi făraşul şi m-am dus în hol, să strâng cioburile. Am vorbit cu Scott, care m-a sunat când strângeam toate prostiile care-mi căzuseră din geantă, iar după ce am închis, m-am apucat să curăţ petele uscate de coniac care împroşcau pereţii şi podeaua în hol.

În noaptea trecută, Gideon spusese că se simte rupt în bucăţi. Iar eu nu voiam să se trezească şi să-şi găsească casa în halul ăsta.

Casa noastră, m-am corectat singură. Casa noastră. Trebuia să încep să gândesc în felul acesta. Şi aşa trebuia să facă şi Gideon. Era cazul să avem o discuţie despre felul în care încercase să mă dea afară. Dacă eu aveam să mă străduiesc mai mult ca să ne împletim vieţile, atunci şi el trebuia să facă la fel.

Mi-aş fi dorit să am pe cineva cu care să pot discuta despre toate astea, un prieten care să mă asculte şi care să-mi dea sfaturi bune. Cary sau Shawna. Poate chiar şi Steven, care avea un fel de-a fi datorită căruia îmi era foarte uşor să-i vorbesc. Ce-i drept, îl aveam amândoi pe doctorul Petersen, dar nu era acelaşi lucru.

Deocamdată, eu şi Gideon aveam secrete pe care ni le puteam împărtăşi doar unul altuia, iar asta ne făcea să fim izolaţi şi într-o relaţie de codependenţă. Cei care ne abuzaseră nu ne răpiseră doar inocenţa; ne răpiseră şi libertatea. Chiar dacă abuzului i se puseu capăt cu multă vreme în urmă, încă eram închişi în cuşcă de faţadele false în spatele cărora trăiam. Eram încă ţinuţi prizonieri ai unor minciuni, dar într-un mod diferit.

Abia terminasem de şters toate petele de pe oglinda din lift, când acesta a început să coboare cu mine înăuntru. Eram doar în tricou şi chiloţei.

— Pe bune? am mormăit, scoţându-mi mănuşile de curăţat ca să-mi aranjez un pic părul. După ce mă tăvălisem toată noaptea cu Gideon, arătam ca epava perfectă.

Uşile s-au deschis şi Angus a dat să între, oprindu-se însă cu piciorul în aer când m-a zărit. Mi-am schimbat poziţia, încercând să ascund sfoara care rămăsese legată de bara de sprijin din spatele meu. Gideon îmi tăiase legăturile cu foarfecă, eliberându-mă, dar lăsase acolo dovada.

— Ăăă, bună, am bâiguit, foindu-mă stânjenită.

N-avea niciun rost să-i explic lui Angus cum de eram în lift, aproape dezbrăcată, cu mănuşi galbene de curăţenie în mână, când el chemase liftul ca să urce. Şi, ca să fie dezastrul total, aveam buzele atât de roşii şi de umflate după orele nesfârşite în care mă sărutasem cu Gideon, că n-aveam absolut deloc cum să ascund cu ce mă îndeletnicisem toată noaptea.

În ochii albaştri ai lui Angus strălucea o luminiţă de amuzament.

— Bună dimineaţa, doamnă Cross!

— Bună dimineaţa, Angus, am răspuns, cât de demn puteam în situaţia dată.

El îmi întinse o sticlă cu „tratament” pentru mahmureală, despre care eram destul de sigură că era doar o combinaţie de alcool şi vitamine lichide.

— Poftim!

— Mulţumesc, am răspuns, din toată inima; în mulţumirea mea se adăuga şi recunoştinţă pentru că nu pusese nicio întrebare.

— Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva. O să fiu prin preajmă.

— Eşti cel mai bun, Angus, am răspuns şi m-am întors sus. Când uşile liftului s-au deschis, am auzit sunând telefonul din casă.

Am luat-o la goană să răspund, alunecând în bucătărie în picioarele goale ca să ridic receptorul, sperând că zgomotul nu-l trezise pe Gideon.

— Alo?

— Eva, sunt Arash. Cross e cu tine?

— Da. Cred că încă doarme. Stai să văd.

Şi am ieşit în hol.

— Nu-i bolnav, nu? El nu se îmbolnăveşte niciodată.

— Pentru orice există o primă dată.

Am băgat uşor capul pe uşa dormitorului şi l-am văzut pe soţul meu răspândit magnific în tot patul, strângând în braţe perna mea, cu faţa îngropată în ea. Am intrat în vârful picioarelor şi am lăsat sticla antimahmureală pe noptieră, după care am ieşit la fel de încet precum intrasem, închizând uşa în urma mea.

— Doarme dus, am şoptit.

— Uau! Bine, schimbare de plan. Am nişte documente pe care trebuie să le semnaţi amândoi până la ora patru, în după-amiaza asta. O să vi le trimit printr-un curier. Sună-mă când terminaţi cu ele şi o să trimit eu pe cineva să le ia înapoi.

— Eu trebuie să semnez ceva? Despre ce e vorba?

— Nu ţi-a spus? chicoti el. Bine, atunci n-o să stric surpriza. O să vezi când le primeşti. Sună-mă dacă ai vreo nelămurire.

— În regulă, mersi, am oftat eu încetişor.

Apoi am închis şi am rămas cu privirea aţintită spre uşa dormitorului. Ce mai punea la cale Gideon? Mă înnebunea când vedeam că pune lucrurile în mişcare şi rezolva tot felul de probleme fără să discute cu mine despre ele.

Telefonul meu începu să sune din bucătărie. Am luat-o iar la fugă prin living şi m-am uitat să văd cine e. Numărul nu mi-era cunoscut, însă era fără îndoială din New York.

— Of, Doamne, am mormăit, simţindu-mă de parcă aş fi muncit toată ziua, deşi nu era decât zece şi jumătate dimineaţa. Cum naiba reuşea Gideon să se mişte în atâtea direcţii deodată?

— Alo?

— Eva, sunt tot Chris. Sper că nu te superi că mi-a dat Ireland numărul tău.

— Nu, e în regulă. Eu îmi cer scuze că nu te-am sunat mai devreme. Nu voiam să-ţi faci griji.

— Asta înseamnă că se simte bine?

— Nu. A fost o noapte grea, am răspuns, aşezându-mă pe unul dintre scaunele de bar.

— Am sunat la el la birou. Mi-a spus că nu vine în dimineaţa asta.

— Suntem acasă. El încă doarme.

— Atunci, înseamnă că e de rău, zise el.

Îl cunoştea pe soţul meu. Gideon era un om care avea obiceiuri clare, viaţa lui era rigid ordonată şi compartimentată. Orice deviere de la programul prestabilit era atât de rară, că devenea motiv de îngrijorare.

— O să-şi revină, l-am asigurat. O să am eu grijă de asta. Are doar nevoie de timp.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Dacă o să fie cazul, o să-ţi spun.

— Mulţumesc, zise el cu glas obosit şi îngrijorat. Mulţi unesc că îmi spui ceva şi că eşti acolo pentru el. Aş fi vrut să fiu acolo când s-a întâmplat. Va trebui să trăiesc cu faptul că n-am fost.

— Toţi trebuie să trăim cu asta. Nu e vina ta, Chris. Ştiu, asta nu uşurează povara, dar trebuie să nu uiţi asta, altfel, o să te distrugi singur. Şi n-o să-i fie de niciun ajutor lui Gideon.

— Eva, eşti mai înţeleaptă decât ar zice vârsta ta. Mă bucur că te are pe tine.

— Ba eu am avut noroc cu el, am răspuns încetişor. Foarte mare.

După ce am închis telefonul, gândul mi-a zburat la mama. Faptul că vedeam prin ce trecea Gideon mă făcea s-o apreciez şi mai mult. Ea stătuse lângă mine, luptase pentru mine. Şi ea se simţea vinovată, iar asta o făcea să fie exagerat de protectoare, aproape în pragul nebuniei, dar exista o parte în mine care nu era la fel de distrusă ca Gideon, iar asta numai datorită iubirii ei.

Am hotărât să o sun, iar mama a răspuns imediat.

— Eva! Mă eviţi în mod deliberat. Cum pot să mă apuc de pregătirea nunţii dacă nu-mi dai informaţii? Trebuie luate atâtea decizii şi, dacă o să iau vreuna greşită, tu o să…

— Bună, mamă, am întrerupt-o. Ce mai faci?

— Sunt stresată, răspunse ea, cu o notă destul de acuzatoare în glasul ei voalat de la natură. Cum aş fi altfel? Planific de una singură una dintre cele mai importante zile din viaţa ta şi…

— Mă gândeam că am putea să ne întâlnim sâmbătă şi să punem totul la cale, dacă ai timp.

— Serios? Plăcerea şi speranţa din vocea ei mă făceau să mă simt vinovată.

— Da, serios.

Mă gândisem până atunci la a doua nuntă ca fiind mai degrabă destinată mamei mele mai mult decât oricui altcuiva, însă mă înşelam. Nunta aceasta era importantă şi pentru mine şi Gideon, căci era încă o ocazie de a ne afirma legătura indisolubilă. Nu ca să vadă lumea, ci numai şi numai pentru noi doi.

El trebuia să înceteze să mai facă orice ca să mă protejeze, în timp ce eu trebuia să nu-mi mai fac griji că aveam să dispar în clipa când voi deveni doamna Gideon Cross.

— Ar fi minunat, Eva! Am putea să luăm prânzul aici, împreună cu tipa care se ocupă de planificarea nunţilor. Să ne dedicăm după-amiaza cântăririi tuturor opţiunilor.

— Mamă, vreau ceva mic. Ceva intim. Şi, înainte ca ea să înceapă să mă contrazică, i-am prezentat soluţia cu care venise Gideon: Putem să ne facem de cap cât vrei cu recepţia, dar vreau ca nunta să aibă loc într-un cadru privat.

— Eva, oamenii o să se simtă jigniţi dacă îi inviţi la recepţie, dar nu la ceremonie!

— Sincer, nu-mi pasă deloc. Nu mă mărit pentru ei. Mă mărit pentru că sunt îndrăgostită de bărbatul visurilor mele şi o să ne petrecem restul vieţii împreună. Şi nu vreau să mi se distragă vreun pic atenţia de la asta.

— Draga mea… oftă ea, ca şi cum n-aş fi priceput nimic. O să mai vorbim sâmbătă despre asta.

— Bine. Dar să ştii că nu mă răzgândesc.

În clipa aceea am simţit un fior pe spate şi m-am întors.

Gideon stătea chiar în pragul bucătăriei şi se uita la mine. Îşi trăsese pe el pantalonii de trening de noaptea trecută, iar părul îi era încă umed după somn; nu avea ochii deschişi cu totul.

— Trebuie să închid, i-am zis mamei. Ne vedem în weekend. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, Eva. De asta vreau doar ce-i mai bun pentru tine.

Am închis, mi-am pus telefonul pe blat şi, răsucindu-mă ca să mă ridic de pe scaun, m-am întors spre el.

— Bună dimineaţa!

— Nu eşti la serviciu, zise el, cu glasul ceva mai răguşit, mai sexy decât de obicei.

— Nici tu.

— Te duci mai târziu?

— Nu. Şi nu te duci nici tu, l-am anunţat, îndreptându-mă spre el şi cuprinzându-i mijlocul cu braţele. Era încă plin de căldura patului. Visul meu întruchipat, somnoros şi senzual. O să tragem chiulul azi, asule. Doar tu şi cu mine, o să lenevim, în pijama, relaxându-ne.

El îmi cuprinse mijlocul cu un braţ, iar cu mâna cealaltă îmi dădu părul de pe faţă.

— Nu eşti supărată.

— De ce-aş fi? am zis şi m-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut pe obraz. Tu eşti supărat pe mine?

— Nu, răspunse el, apucându-mă de ceafă şi lipindu-mi obrazul de al lui. Mă bucur că eşti aici.

— Mereu o să fiu aici. Până când moartea ne va despărţi.

— Făceai planuri pentru nuntă.

— Ai auzit, nu? Dacă ai vreo cerere, spune-mi acum sau pe veci să taci.

El rămase tăcut o vreme destul de îndelungată, cât să-mi dau seama că nu avea nimic de adăugat. Mi-am întors capul şi l-am sărutat rapid şi blând pe buze.

— Ai văzut ce ţi-am lăsat lângă pat?

— Da, mulţumesc, răspunse el, cu o umbră de zâmbet pe faţă.

Arăta ca un bărbat care avusese parte de-o partidă de sex pe cinste, iar asta mă umplea de mândrie feminină.

— Te-am eliberat şi pe tine de îndatoririle de la muncă, dar Arash a zis că trebuie să ne trimită nişte hârtii. N-a vrut să-mi spună despre ce e vorba.

— Cred că va trebui să aştepţi şi să afli.

— Cum te simţi? l-am întrebat, trecându-mi degetele peste fruntea lui.

— Nu ştiu. Ridică din umeri. În momentul acesta mă simt ca dracu'.

— Hai să vedem ce-i cu baia aia pe care ai sărit-o aseară.

— Mmm, deja mă simt ceva mai bine.

Luându-l de mână, am pornit spre dormitor.

— Vreau să fiu bărbatul visurilor tale, îngeraş, spuse el, luându-mă prin surprindere. Vreau asta mai mult decât orice altceva pe lume.

Mi-am întors privirea spre el.

— Aveai deja calitatea asta în bagaj.

Mă uitam la contractul din faţa mea cu inima bătând cu putere; simţeam o combinaţie ameţitoare de iubire şi

încântare. Mi-am ridicat privirea peste măsuţă când Gideon intră în cameră, cu părul încă ud după baie şi cu picioarele lungi în pantaloni de pijama din mătase.

— Cumperi casa din Outer Banks? am întrebat, simţind nevoia să-mi confirme, deşi aveam dovada chiar în faţa mea.

Buzele lui senzuale se curbară într-un zâmbet.

— Cumpărăm casa. Am căzut de acord că aşa o să facem.

— Am discutat despre asta.

Preţul cu care se făcuse învoiala era un pic cam ameţitor, ceea ce-mi dădea de înţeles că proprietarii se lăsaseră foarte greu. Şi le ceruse să-i dea şi un exemplar din *Naked in Death* odată cu proprietatea, ca şi mobilele din dormitorul principal. Mereu se gândea la toate.

Gideon se aşează pe canapea, lângă mine.

— Acum, facem ceva în privinţa asta.

— Dar Hamptons e mai aproape. Sau Connecticut.

— E doar la o aruncătură de băţ cu avionul, spuse el, ridicându-mi bărbia ca să mă sărute. Nu-ţi bate capul cu logistica, murmură. Am fost fericiţi acolo, pe plaja

aceea. Încă am în minte imaginea ta mergând pe ţărm. Îmi amintesc cum te-am sărutat pe terasă... cum te-am ţintuit pe patul acela mare şi alb. Păreai un înger, iar pentru mine locul acela a fost un paradis.

— Gideon! am exclamat, lipindu-mi fruntea de a lui. Îl iubeam atât de mult! Unde trebuie să semnez?

El se dădu înapoi şi luă contractul, descoperind primul marcaj galben care arăta unde se semnează. Apoi îşi aruncă privirea pe măsuţă şi se încruntă.

— Unde e stiloul meu?

— Am eu unul în geantă, am zis ridicându-mă.

El însă mă prinse de încheietură, trăgându-mă la loc.

— Nu. Îmi trebuie stiloul meu. Unde e plicul în cate au fost aduse astea?

L-am văzut pe jos, între canapea şi masă, acolo unde îl aruncasem în clipa când înţelesesem ce trimisese Arash. L-am luat şi mi-am dat seama că mai avea ceva în el, aşa că l-am scuturat deasupra mesei, ca să iasă restul conţinutului. Un stilou se izbi de sticla de pe masă, împreună cu o fotografie mică.

— Aşa e mai bine, zise el, luând stiloul

şi depunându-şi semnătura pe linia punctată. În timp ce el parcurgea restul paginilor, eu am luat fotografia şi mi s-a strâns inima.

Era fotografia lui şi a tatălui său pe plajă, cea de care îmi povestise când eram în Carolina de Nord. Era mic, probabil că n-avea mai mult de patru-cinci ani, şi era încruntat tot de concentrare, ajutându-şi tatăl să construiască un castel de nisip. Geoffrey Cross stătea lângă fiul său, cu părul negru răvăşit de briza oceanului, frumos ca un star de cinema. Era doar în slip, lăsând la vedere un trup foarte asemănător cu cel de azi al lui Gideon.

— Uau! am şoptit, ştiind deja că aveam să fac copii iile acestei imagini şi că o să le pun în ramă pentru fiecare dintre locurile unde trăiam. Îmi place la nebunie.

— Aici! zise el, împingând contractul spre mine, cu stiloul pe el.

Am pus jos fotografia şi am luat stiloul, răsucindu-l; pe el am văzut gravate iniţialele GC.

— Eşti cumva superstiţios?

— A fost al tatălui meu.

— Oh! am exclamat, ridicându-mi ochii spre el.

— El semna totul cu ăsta. Nu se ducea nicăieri fără să-l aibă în buzunar, adăugă el, dându-şi părul de pe faţă. Cu stiloul ăsta ne-a distrus numele.

Mi-am pus mâna pe coapsa lui.

— Iar tu îi redai demnitatea cu acelaşi stilou. Am priceput.

El îmi atinse uşor obrazul cu degetele, privindu-mă blând, cu ochi strălucitori.

— Ştiam că o să înţelegi.

Capitolul 15

— Dormitorul principal pentru el şi ea – un clasic, zâmbi Blaire Ash, în timp ce creionul îi aluneca peste caietul mare de schiţe prins de o tablă.

Îşi ridică privirea, lăsând-o să rătăcească prin dormitorul Evei din penthouse, cel pe care îl pusesem să-l aranjeze astfel încât să arate exact ca dormitorul ei din apartamentul din Upper West Side.

— Cât de mare e schimbarea pe care v-o doriţi? se interesă designerul. Vreţi să o luaţi de la zero sau vreţi doar să faceţi schimbările structurale cele mai uşoare, ca să combinaţi cele două camere?

Am lăsat-o pe Eva să răspundă. Mie mi-era greu să iau parte la asta, ştiind că niciunul dintre noi nu dorea cu adevărat schimbarea asta. În curând, casa noastră avea să reflecte cât eram de distrus şi cât de mult ne afecta acest lucru căsătoria. Tot exerciţiul acesta era ca un cuţit înfipt în mine.

Ea îmi aruncă o privire, după care spuse:

— Cum ar arăta dacă am alege calea cea mai uşoară?

Ash zâmbi, arătându-şi dinţii uşor strâmbi. Era un bărbat atrăgător – cel puţin aşa mă asigurase Ireland – şi era îmbrăcat în combinaţia lui obişnuită de blugi rupţi şi tricou, pe sub un pulover de firmă. Sincer să fiu, felul în care arăta mă lăsa cât se poate de rece. Nu-mi păsa decât de talentul lui, pe care îl admiram îndeajuns încât să-l angajez ca să-mi decoreze atât biroul, cât şi casa. Ceea ce nu-mi plăcea era felul în care se uita la soţia mea.

— Păi am putea să modificăm planul băii şi să deschidem o arcadă în peretele acesta, unind astfel în mod eficient cele două camere prin baie.

— Exact ce ne trebuie, zise Eva.

— Clar. Este rapid şi eficient, iar construcţia propriu-zisă n-o să fie prea şocantă pentru traiul vostru. Sau, continuă el, aş putea să vă mai arăt alte câteva soluţii.

— Cum ar fi?

El se mută lângă ea, atât de aproape, că îi atingea umărul cu umărul său. Ash era aproape la fel de blond ca Eva, iar priveliştea pe care o ofereau împreună, când îşi apropie capul de al ei, era şocantă.

— Dacă lucrăm cu planul în pătrat al tuturor celor trei dormitoare şi al băii principale, replică el, adresându-i-se doar ei, ca şi cum eu n-aş fi fost de faţă, v-aş putea face un apartament principal echilibrat în ambele părţi. Amândouă dormitoarele ar avea aceeaşi mărime, cu partea ei şi a lui învecinându-se cu birourile – sau saloanele, dacă preferi.

— Oh! făcu ea, muşcându-şi absentă buza de jos o clipă. Nu-mi vine să cred că ai schiţat asta aşa de repede.

El îi făcu cu ochiul.

— Repede şi clar, asta e deviza mea. Şi să-mi fac slujba aşa de bine, încât să te gândeşti din nou la mini când vrei s-o faci din nou.

Mă sprijineam de zid, cu braţele încrucişate, privindu-i. Eva părea că nu-şi dă seama de vorbele cu dublu înţeles ale designerului. Eu însă eram mai mult decât conştient de ele.

Telefonul fix începu să sune, iar ea înălţă capul, uitându-se la mine.

— Pun pariu că a venit Cary.

— Ce-ar fi să răspunzi, îngeraş? am zis, tărăgănat. Poate ar trebui să te duci după el ca să-l aduci sus şi să-l împărtăşeşti şi entuziasmul tău.

— Da, chiar aşa! Şi, în timp ce ieşea grăbită din încăpere, ea îşi trecu o mână peste braţul meu, o atingere fugară care mă făcu să mă cutremur tot.

M-am îndreptat apoi, concentrându-mi atenţia spre Ash.

— Flirtezi cu soţia mea.

El se îmbătoşă brusc, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Îmi pare rău. N-am avut niciun gând ascuns.

Nu vreau decât ca domnişoara Tramell să se simtă în largul ei.

— Mă ocup eu de ea. Tu să-ţi faci griji în legătură cu mine.

Nu mă îndoiam că-şi pusese întrebări în

legătură cu aranjamentele despre care discutam cu el ca să le facă. Orice om care le-ar fi văzut şi-ar fi pus asemenea întrebări. Ce bărbat cu sânge fierbinte, în toate minţile, ar fi avut o soţie ca Eva, dar nu numai că n-ar fi dormit în acelaşi pat cu ea, ci chiar în dormitoare separate?

Cuţitul se mai înfipse puţin în rană, ba se mai ţi răsuci.

— Bineînţeles, domnule Cross, răspunse el, uitându-se acum fără expresie la mine.

— Acum, să vedem ce schiţe ai făcut până acum.

— Ce părere ai? întrebă Eva, în timp ce ronţăia pizza cu pepperoni şi busuioc. Se sprijinea de blat în bucătărie, cu un picior îndoit; alesese să stea în picioare, faţă în faţă cu mine şi cu Cary, care stăteam pe scaun.

Am cântărit o clipă ce să răspund.

— Adică ideea unui apartament principal cu două părţi în oglindă e încântătoare, continuă ea, ştergându-se la gură cu un şerveţel, dar dacă facem doar ce e mai uşor, o să terminăm mai repede. În plus, într-o zi o să putem închide peretele din nou, dacă vrem să folosim camera pentru altceva.

— De exemplu, o cameră pentru copii, zise Cary, care îşi presăra ardei roşu pisat pe bucata lui.

Mi-a dispărut orice poftă de mâncare şi am aruncat bucata pe care o mâneam în farfuria de carton. În ultima vreme, nu-mi mai priise deloc să mănânc pizza acasă.

— Sau o cameră de oaspeţi, îl corectă Eva. Mi-a plăcut ce-ai discutat cu Blaire despre apartamentul tău.

Cary îi aruncă o privire urâtă.

— Da, ai parat bine.

— Ştii ce, tu oi fi având bebeluşi în minte, dar noi, ceilalţi, avem altele de care să ne ocupăm mai întâi.

Ea spunea exact ce-ai fi vrut s-o văd că spune, dar…

Oare Eva îmi împărtăşea temerile? Poate că mă luase de bărbat pentru că nu se putuse abţine, însă punea linie dacă era vorba să mă accepte ca tată al copiilor ei.

Mi-am dus farfuria la gunoi şi am aruncat-o.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Rămâi aici, i-am zis lui Cary, stai cu Eva.

El dădu din cap.

— Mulţam!

Apoi am ieşit din bucătărie şi am

traversat livingul.

— Deci aşa, începu Cary, înainte să mă îndepărtez destul, designerului ăluia sexy i s-au aprins călcâiele după bărbatul tău, puştoaico.

— Ba nu! izbucni Eva în râs. Eşti nebun.

— N-am de ce să mă cert, dar Ash abia dacă ţi-a aruncat o privire toată seara, în schimb nu şi-a luat ochii de la Cross.

Am pufnit în râs. Ash înţelesese mesajul, iar asta îmi întărea credinţa în inteligenţa lui. Cary putea să creadă ce-i trecea prin cap.

— Ei bine, dacă ai dreptate, răspunde ea, atunci trebuie să-i admir gusturile.

Am străbătut coridorul şi am intrat în birou, iar privirea mi s-a oprit pe colajul de fotografii ale Evei aflat pe perete.

Ea era singurul lucru pe care nu-l puteam aranja frumos într-un colţ al minţii. Era mereu în faţă, conducând orice făceam.

M-am aşezat la birou şi m-am apucat de lucru, sperând să recuperez cât mai mult, pentru ca restul săptămânii să nu fie dat cu totul peste cap. Am avut nevoie de ceva vreme ca să mă concentrez pe muncă, dar când am reuşit, m-a cuprins uşurarea. Era bine să mă pot concentra asupra unor

probleme pentru care existau soluţii concrete.

Avansam binişor, când am auzit un ţipăt din living. Părea să fie vocea Evei. M-am oprit, ciulind urechile. Câteva clipe, nu s-a auzit nimic, dar apoi ţipătul s-a repetat, urmat de glasul ridicat al lui Cary. M-am dus la uşă şi am deschis-o.

— Poţi să vorbeşti cu mine, Cary! zicea Eva, furioasă. Poţi să-mi spui ce se petrece.

— Ştii prea bine ce dracu’ se petrece, răspunse el, iar. Furia din glasul lui mă făcu să ies din birou.

— Nu ştiam că ai început iar să te tai!

M-am îndreptat spre hol. Eva şi Cary se înfruntau în living, uitându-se urât unul la altul din colţuri opuse ale încăperii.

— Nu e treaba ta, zicea el, cu umerii înălţaţi şi bărbia ridicată defensiv. Nici a ta, adăugă văzându-mă şi pe mine.

— Nu te contrazic, am răspuns, deşi nu era chiar adevărat. Nu era treaba mea cât de autodestructiv era Cary; dar mă privea cât de mult o afecta asta pe Eva.

— Rahat! E un ditamai rahatul! Eva se uită la mine, de parcă ar fi vru să mă bage şi pe mine în discuţia lor, după care îşi îndreptă iar privirea spre Cary. Credeam că

ai stat de vorbă cu doctorul Travis.

— Şi când am eu timp de asta? se răsti, dându-şi cu violenţă părul de pe frunte. Sunt împărţit între muncă şi Tat, ca să nu mai vorbesc că încerc să-l păstrez şi pe Trey, aşa că nici timp să dorm nu mai am!

— Asta e alegerea ta, clătină Eva din cap.

— Nu-mi ţine mie prelegeri, puştoaico, replică el. N-am nevoie de aiurelile tale acum.

— O, Doamne! exclamă ea, dându-şi capul pe spate. De ce dracu' bărbaţii din viaţa mea ţin cu tot dinadinsul să mă alunge când au cea mai mare nevoie de mine?

— Nu ştiu ce să zic de Cross, dar pentru mine n-ai mai fost disponibilă. Mă descurc cum pot cu ceea ce am.

— Nu-i cinstit! exclamă ea. Trebuie să-mi spui când ai nevoie de mine. Nu sunt o afurisită de cititoare de gânduri!

M-am răsucit pe călcâie şi am ieşit. Aveam problemele mele de rezolvat. Când Eva avea să fie pregătită, urma să vină la mine şi atunci aveam s-o ascult, fiind atent ca nu cumva să-i dezvălui prea mult ce părere am despre asta.

Ştiam că nu voia să audă că eu eram de

părere că i-ar fi mai bine fără Cary.

Lumina zorilor se furişase pe pat şi i se revărsa Evei pe plete în somn, iar şuviţele blonde şi atât de moi străluceau ca aurul şlefuit, ca şi cum ele ar fi fost izvorul luminii. Avea o mână uşor îndoită pe pernă, lângă chipul ei minunat, în vreme ce pe cealaltă şi-o cuibărise între sâni. Cearşaful alb o acoperea de la şold până la coapse, iar picioarele bronzate îi rămăseseră dezgolite, căci așternuturile erau încurcate, aşa cum adormiserăm în ele.

Nu sunt un tip cu gânduri ciudate, dar în clipa aceea soţia mea arăta exact ca un înger, aşa cum credeam că e. Am luat aparatul şi l-am îndreptat spre imaginea priveliştea ei, dorindu-mi să-i păstrez imaginea pe vecie.

Declanşatorul scoase un sunet, făcând-o să se mişte şi să-şi întredeschidă buzele. Am făcut încă o poză, mulţumit că luasem un aparat care putea să o arate în toată frumuseţea ei.

Genele începură să i se zbată apoi şi deschise ochii.

— Ce faci, asule? mă întrebă, cu un glas la fel de înceţoşat ca şi ochii ei cenuşii.

Am pus aparatul de fotografiat pe dulap

şi m-am dus în pat lângă ea.

— Te admiram.

— Cum te simţi azi? mă întrebă ea, zâmbind.

— Mai bine.

— Mai bine e bine, zise şi se răsuci să-şi ia bomboanele pentru respiraţie proaspătă. Când se întoarse la mine, mirosind a scorţişoară, mă măsură din priviri. Eşti gata să te iei la trântă cu lumea azi, aşa e?

— Mai degrabă aş sta acasă cu tine.

Ea îşi îngustă privirea.

— O spui doar aşa, de chestie. Te mănâncă palmele să te întorci la dominarea lumii.

— Cât de bine mă cunoşti! am zis, aplecându-mă s-o sărut pe vârful nasului.

Nu încetam să fiu uluit de cât de bine mă cunoştea. Nu-mi găseam astâmpărul, eram un pic cam instabil. Dacă mă apucam de lucru – dacă vedeam că se fac progrese concrete în oricare dintre proiectele pe care le supravegheam personal – urma să mă liniştesc. Cu toate acestea, am insistat:

— Aş putea să lucrez de acasă în timpul dimineţii şi pe urmă să-mi petrec după-amiaza cu tine.

— Dacă vrei să vorbeşti, o să rămân

acasă, se opuse ea, clătinând din cap. Altfel, trebuie să mă întorc şi eu la slujbă.

— Dacă ai lucra cu mine, şi tu ai putea să lucrezi de acasă.

— Ţi-ar plăcea să mă împingi la asta, nu? Pe calea asta vrei s-o iei?

M-am întors pe spate, cu braţul peste ochi. În ziua precedentă nu mă presase deloc, şi ştiam că n-avea s-o facă nici azi. Nici mâine. Ca şi doctorul Petersen, aştepta răbdătoare să mă deschid. Dar simplul fapt că ştiam că mă aşteaptă era deja o presiune pentru mine.

— N-am nimic de spus, am mormăit. S-a întâmplat. Acum, ştie şi Chris. Faptul că vorbesc despre asta n-o să schimbe absolut nimic.

Am simţit-o că se întoarce spre mine.

— Nu contează discuţia despre lucrurile întâmplate în sine, ci ceea ce simţi în legătură cu ele.

— Nu simt nimic. M-a… uimit. Mie nu-mi plac surprizele. Am trecut peste asta.

— Rahat! exclamă ea, dându-se jos din pat atât de repede, că n-am putut s-o opresc. Dacă ai de gând să-mi torni gogoşi, mai bine taci din gură!

M-am ridicat şi eu în capul oaselor,

uitându-mă cum dă ocol patului; nici măcar faptul că-şi ţinea umerii ţepeni acum nu-i răpea cu nimic din uluitoarea frumuseţe. Nevoia de ea pe care o aveam îmi zvâcnea continuu prin vene, atât de uşor de aţâţat de temperamentul ei sălbatic, de latinoamericană, care mă făcea să tânjesc nerăbdător, fără să-mi găsesc liniştea.

Auzisem odată pe cineva spunând că soţia mea era la fel de uluitoare ca şi mama ei, dar nu eram de acord.

Monica Stanton era o frumuseţe rece, care lăsa impresia că e oarecum imposibil să fie atinsă. Eva era însă numai foc şi senzualitate – puteai să o atingi, însă patima ei avea să te pârjolească.

Am sărit din pat şi am înhăţat-o pe neaşteptate chiar înainte să între în baie, apucând-o de braţ.

— Nu pot să mă cert cu tine acum, i-am spus sincer, scrutându-i adâncimile ochilor în care se citea furtuna. Dacă nu suntem în armonie, n-o să pot să rezist azi.

— Atunci, nu-mi spune că ai trecut peste asta, când te lupţi din răsputeri să nu te frângi!

— Nu ştiu ce să fac în privinţa asta, am mormăit frustrat. Nu ştiu cum poate să

schimbe ceva faptul că ştie şi Chris.

— Îşi face griji pentru tine, zise ea, cu bărbia înălţată. Ai de gând să-l suni?

Mi-am ferit privirea. Mi se întorcea stomacul pe dos numai când mă gândeam să-l văd din nou pe tatăl meu vitreg.

— O să vorbesc cu el mai încolo. La urma urmelor, conducem o afacere împreună.

— Dar preferi să-l eviţi. Spune-mi de ce!

M-am îndepărtat de ea.

— Eva, n-o să devenim acum, brusc, cei mai buni prieteni. Şi înainte ne întâlneam rar, şi nu văd de ce s-ar schimba ceva în privinţa asta.

— Eşti supărat pe el?

— Doamne, de ce-ar trebui să-mi bat eu capul să-l fac să se simtă mai bine?

Şi m-am îndreptat spre duş, dar ea mă urmă.

— Nu există nimic care să-l facă se simtă mai bine, şi nici nu cred că aşteaptă asta de La tine. Vrea doar să ştie că ţi-ai revenit.

Am intrat în cabina de duş şi am deschis robinetul. Ea îmi puse o mână pe spate.

— Gideon… nu poţi să-ţi încui sentimentele într-o cutie, dacă nu vrei să

mai ai parte de o explozie precum cea de ieri noapte. Sau de încă un coşmar.

Referirea la coşmarurile mele neîncetate m-a făcut să mă răsucesc spre ea.

— În ultimele două nopţi ne-a fost foarte bine!

Eva nu se dădea înapoi din faţa crizelor mele de furie, aşa cum făceau ceilalţi, iar asta mă exaspera şi mai tare. Iar faptul că-i vedeam în oglinzi miliarde de reflexii ale trupului său gol nu-mi era de niciun ajutor.

— Marţi noapte n-ai dormit, mă provocă ea. Iar azi-noapte erai aşa de epuizat, că mă îndoiesc că ai mai visat ceva.

Nu ştia că dormisem o parte din noapte în celălalt dormitor şi nici nu vedem niciun motiv să-i spun.

— Şi ce vrei să zic?

— Dar nu e vorba de mine! Gideon, te ajută dacă vorbeşti despre cele întâmplate. Dacă le expui, asta ne ajută să găsim o perspectivă.

— Perspectivă? Asta am, şi încă din plin. N-aveam cum să iau drept altceva mila care se citea alaltăieri pe chipul lui Chris. Sau pe-al tău! N-am nevoie să-i fie nimănui milă de mine, fir-ar să fie! N-am nevoie de

nenorocita aia de vinovăţie a lor.

— Nu pot să vorbesc pentru Chris, răspunse ea încruntată, dar pe faţa mea n-ai văzut milă, Gideon. Compătimire, poate, pentru că ştiu ce simţi. Şi fără îndoială durere, pentru că inima mea e legată de a ta. Când suferi, sufăr şi eu. Va trebui să înveţi să te obişnuieşti cu asta, pentru că te iubesc şi n-am de gând să mă opresc.

Vorbele ei se înfigeau în mine ca nişte cuţite. Am întins o mână, apucându-mă de marginea de sticlă îi cabinei de duş.

Înmuiată, ea veni spre mine, lipindu-se toată de trupul meu. Am lăsat capul în jos, umplându-mă de ea. Mirosul ei, felul în care o simţeam. Braţul ce-mi rămăsese liber i-a alunecat pe şolduri, prinzându-i în mână curbele pline ale fundului. Nu mai eram bărbatul care era când o cunoscusem. În anumite privinţe, eram mai puternic, în altele, mai slab. Şi mă luptam cu slăbiciunea asta. Eu nu simţeam nimic înainte. Iar acum…

— El nu te consideră slab, murmură ea cu obrazul lipit de inima mea, citindu-mi gândurile, aşa cum făcea mereu. Nimeni n-ar putea să te creadă slab. După toate cele prin care ai trecut… ca să ajungi bărbatul

care eşti acum. Asta e putere, iubirea mea. Şi eu sunt impresionată.

Îmi înfigeam degetele în carnea ei elastică.

— Eşti părtinitoare, am şoptit. Eşti îndrăgostită de mine.

— Sigur că sunt. Cum aş putea să nu fiu? Eşti uluitor şi perfect…

M-am încruntat.

— Perfect pentru *mine,* se corectă ea. Şi, cum eşti al meu, ăsta e un lucru bun.

Am întors-o cu spatele şi am tras-o în duş, băgând-o sub jetul de apă caldă.

— Simt că asta a schimbat ceva, am recunoscut, însă nu ştiu cum.

— O să ne dăm seama împreună, zise ea, trecându-ţi mâinile peste umerii mei, de-a lungul braţelor. Numai nu mă mai respinge! Trebuie să încetezi să mai încerci să mă tot protejezi, şi în special de tine!

— Nu pot să te rănesc, îngeraş. Nu pot să-mi asum niciun risc.

— Cum zici tu! Asule, să ştii că pot să te pun la pământ dacă o iei razna.

Dacă lucrul acesta era adevărat, atunci ar fi putut fi o uşurare.

M-am hotărât să schimb subiectul, ca să evit o confruntare care mi-ar fi făcut ţăndări

toată ziua.

— M-am gândit la renovarea penthouse-ului.

— Schimbi subiectul.

— Am epuizat subiectul. Nu e închis, am zis, ci doar lăsat deoparte, până când o să mai apară şi alte variabile cu care să lucrăm.

Ea îşi ridică privirea spre mine.

— De ce mă excit când te apuci să vorbeşti cu mine aşa, ca mogulul alpha?

— Să nu-mi spui că există şi momente în care nu te excit.

— Doamne, ce-aş mai vrea! Aş fi şi eu o fiinţă mai productivă.

I-am dat părul ud de pe frunte.

— Te-ai gândit la ce vrei?

— Orice se termină cu mădularul tău în mine.

— E bine de ştiut. Dar eu vorbeam de penthouse.

Ea ridică din umeri, cu o luminiţă poznaşă în ochi.

— La fel, în oricare dintre cazuri.

*

Era genul de restaurant căruia turiştii nici măcar nu-i aruncau vreo privire. Mic, fără pic de estetică, se lăuda cu un cort de

vinii care nu-l ajuta cu nimic să pură unic sau primitor. Era specializat în supe, la care cei cu apetit mai zdravăn puteau să ceară şi sandviciuri. Un frigider, aflat lângă uşă, oferea doar câteva băuturi, iar la casa străveche de marcat nu se putea plăti decât cu bani gheaţă.

Nu, călătorii n-aveau să vină niciodată în locul ăsta condus de nişte imigranţi care hotărâseră că-şi pot tăia şi ei o bucăţică din Mărul cel Mare al New Yorkului. Turiştii se îndreptau spre locuri făcute celebre de filme sau de show-uri de televiziune sau spre cele care erau presărate prin amalgamul ţipător din Times Square, însă cei din partea locului ştiau unde era crema cartierului şi stăteau la coadă la intrare.

M-am strecurat printre cei de la coadă şi m-am dus în spate, într-o cămăruţă în care nu se aflau decât câteva mese cu blatul smălţuit ciobit. Un bărbat stătea singur la una dintre ele, citindu-şi ziarul, în vreme ce din cana lui de supă ieşeau aburi.

Am tras scaunul din faţa lui şi m-am aşezat.

Benjamin Clancy nici măcar n-a ridicat privirea ca să-mi vorbească.

— Ce pot face pentru tine, domnule

Cross?

— Cred că îţi datorez mulţumiri.

El împături tacticos ziarul şi-l puse într-o parte; abia atunci ni se încrucişară privirile. Omul era solid, genul vânjos şi cu muşchi. Avea părul de un blond-şaten, tuns în stil militar.

— Chiar aşa? Bine, atunci accept. Deşi n-am făcut-o pentru tine.

— Nici nu m-am gândit la asta, am răspuns, studiindu-l. Încă o mai supraveghezi..

Clancy încuviinţă cu o mişcare a capului. T

— A trecut prin multe. O să am grijă, să nu mai păţească nimic.

— N-ai încredere în mine că o să fac asta?

— Nu te cunosc îndeajuns încât să am încredere» După părerea mea, nici ea nu te cunoaşte. Aşa că o să mai fiu atent o vreme.

— O iubesc. Cred că am demonstrat cât de departe o să merg ca s-o apăr.

El se uită la mine cu privirea înăspritä.

— Unii oameni trebuie omorâţi ca nişte câini turbaţi. Alţii trebuie să fie cei care să-i omoare. Pe tine n-am reuşit să te includ în niciuna dintre categoriile astea. Iar asta,

după manualul meu, face din tine un vagabond.

— Am grijă de ceea ce-mi aparţine.

— O da, sigur că ai grijă, răspunse el, zâmbind doar cu buzele. Iar eu am grijă de restul. Atâta vreme cât Eva e fericită cu tine, o să lăsăm totul aşa. Dacă într-o zi o să hotărăşti că ea nu e ceea ce-ţi doreşti, te desparţi de ea frumos şi cu tot respectul. Dacă o s-o răneşti în vreun fel, atunci o să intri în bucluc, indiferent dacă mai sunt pe lume sau deja în mormânt. Ai priceput?

— Nu e nevoie să mă ameninţi să fiu bun cu ea, dar te-am auzit.

Eva era o femeie puternică. Îndeajuns de puternică încât să supravieţuiască propriului trecut şi să-şi lege viitorul de al meu. Însă era şi vulnerabilă, într-un fel pe care cei mai mulţi nici nu-l remarcau. De asta aveam să fac orice ca să-i fiu scut; şi se părea că şi Benjamin Clancy simţea la fel.

M-am aplecat spre el.

— Evei nu-i place să fie spionată. Dacă o să devii o problemă pentru ea, o să mai stăm o dată la discuţii.

— Ai de gând să transformi asta într-o problemă?

— Nu. Dacă ea te descoperă cumva, nu

va fi pentru că i-am dat eu un indiciu. Ţine minte însă că şi-a petrecut toată viaţa uitându-se peste umăr, sufocată de mama ei. Pentru prima dată, respiră şi ea în voie. Şi n-o să te las să-i iei bucuria asta.

— Atunci, bănuiesc că ne înţelegem unul pe altul, zise Clancy, privindu-mă cu ochi îngustaţi.

Eu m-am ridicat de la masă şi i-am întins mâna.

— Aşa aş zice şi eu.

La sfârşitul zilei, pe când îmi aranjam lucrurile pe masa de lucru, mă simţeam stăpân pe situaţie, liniştit.

Acolo, în biroul meu, în vârful clădirii Cross Industries, puteam să ţin în frâu toate detaliile. Nu mă îndoiam de nimic şi cu atât mai puţin de mine.

Totul se netezise în faţa mea. Rezolvasem problemele apărute din cauză că-mi anulasem treburile miercuri, dar reuşisem şi să ţin pasul cu ceea ce aveam de făcut joi. Cu toate că lipsisem o zi întreagă, nu mai eram în urmă.

— Am confirmat agenda pe care o aveţi mâine, domnule Cross, zise Scott, intrând. Doamna Vidal se va întâlni la prânz la The Modern cu dumneavoastră şi cu domnişoara

Tramell.

Fir-ar! Uitasem de prânzul cu mama.

— Mulţumesc, Scott, i-am zis, ridicându-mi o clipă ochii spre el. Să ai o seară plăcută!

— Şi dumneavoastră, domnule Cross. Ne vedem mâine.

Mi-am îndreptat umerii şi m-am dus la fereastră, să mă uit la oraş. Lucrurile fuseseră mult mai uşoare înainte de Eva. Mai simple. În timpul zilei, copleşit de treburi, îmi lipsise o clipă simplitatea aceea.

Acum, că venise seara şi aveam vreme să mă gândesc, perspectiva unor schimbări majore în casa pe cat ajunsesem s-o consider refugiul meu mă necăjea mai mult decât voiam să recunosc faţă de Eva. Cum venea ca un capac peste celelalte presiuni personale cu care ne confruntam, mă simţeam aproape zdrobit de dimensiunea schimbărilor pe care le făceam.

Faptul că mă trezeam împreună cu Eva aşa cum fusese în acea dimineaţă merita totul pe lume, dar asta nu însemna că nu mă luptam cu consecinţele intrării ei în viaţa mea.

— Domnule Cross!

M-am întors, auzind glasul lui Scott, şi l-

am văzut în uşa biroului.

— Încă n-ai plecat.

— Tocmai mă duceam la lifturi, zâmbi el, când m-a strigat Cheryl la recepţie. Jos, în hol, e o anume Deanna Johnson, care întreabă de dumneavoastră. Voiam să-mi confirmaţi că ar trebui să-i spun că nu mai sunteţi disponibil azi.

Eram ispitit s-o refuz. Nu aveam mai deloc răbdare cu reporterii şi cu atât mai puţin cu fostele iubite.

— Spune-le să-i permită să urce.

— Vreţi să mai rămân?

— Nu, poţi pleca. Mulţumesc.

L-am urmărit cu privirea plecând, după care am văzut-o pe Deanna. A intrat cu paşi mari în birou, cu picioarele ei lungi cocoţate pe tocuri înalte; purta o fustă subţire, cenuşie, până la genunchi. Părul ei negru i se revărsa pe umeri, încadrându-i fermoarul care dădea un aer obraznic bluzei cu croială tradiţională pe care o purta.

Mi-a zâmbit cu toţi dinţii şi mi-a întins mâna.

— Gideon! îţi mulţumesc că m-ai primit aşa, pe neaşteptate.

I-am strâns mâna scurt şi cam repezit.

— Bănuiesc că nu ţi-ai fi bătut capul să

vii aici direct dacă n-ar fi fost ceva important.

Declaraţia asta era atât un fapt, cât şi un avertisment. Ajunsesem la o înţelegere, dar nu avea să dureze dacă ea credea cumva că poate să exploateze legătura pe care o aveam dincolo de hotarul pe care îl pusesem deja.

— Merită priveliştea, zise ea, uitându-se la mine doar cu o secundă mai mult, înainte ca ochii să i se îndrepte spre fereastră.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire, aşa că trebuie să terminăm repede.

— Şi eu sunt grăbită.

Şi, dându-şi părul pe spate, se duse spre scaunul cel mai apropiat, aşezându-se picior peste picior într-un fel care lăsa la iveală coapsa puternică, mai mult decât aş fi vrut să văd.

Mi-am scos telefonul, m-am uitat să văd cât e ceasul şi l-am sunat pe Angus.

— O să fim gata în zece minute, i-am zis când a răspuns.

— Aduc maşina.

Am închis, apoi m-am uitat la Deanna, nerăbdător să o fac să treacă la subiect.

— Ce mai face Eva? mă întrebă ea.

— O să vină peste câteva minute. Poţi s-

o întrebi chiar tu.

— Oh! zise ea, privindu-mă cu un ochi ascuns de păr. Probabil că ar trebui să plec înainte să sosească. Cred că... istoria noastră o face să nu se simtă confortabil.

— Ştie cum am fost, am răspunse pe un ton egal, şi ştie că acum nu mai sunt aşa.

— Sigur că ştie, dădu Deanna din cap, şi sigur că nu mai eşti aşa, dar nici unei femei nu-i place când trecutul bărbatului ei îi este aruncat în faţă.

— Atunci, va trebui să ai grijă să nu faci cumva asta.

Încă un avertisment. Ea scoase un dosar subţire din geantă, se ridică şi se îndreptă spre mine.

— N-o s-o fac. Ţi-am acceptat scuzele şi apreciez gestul.

— Bine.

— Mai degrabă ar fi cazul să fii îngrijorat din cauza lui Corinne Giroux.

Am simţit că mă părăseşte şi ultima urmă de răbdare.

— Corinne e problema soţului ei, nu a mea.

Deanna îmi întinse dosarul. L-am luat şi l-am deschis. Înăuntru era un comunicat de presă. În timp ce citeam, mi-am încleştat

pumnii aşa de tare, că i-am rupt marginea.

— A vândut o carte de dezvăluiri despre relaţia voastră, mă lămuri ea, deşi nu. Mai era nevoie. Lansarea oficială o să fie luni dimineaţă, la ora nouă.

Capitolul 16

— Alţii se cunosc, se cuplează, prietenii lor cârcotesc un pic, dar în general îi susţin, iar ei rămân o vreme în stadiul acesta de cuplu, pur şi simplu bucurându-se unul de altul, am zis, oftând şi aruncând o privire spre Gideon, care stătea lângă mine pe canapea. Noi, pe de altă parte, nu prea reuşim să facem o pauză.

— La ce fel de pauze te referi? întrebă doctorul Petersen, privindu-ne cu un interes plin de simpatie.

Simpatia aceasta îmi dădea speranţe. Încă de când eu şi Gideon ajunseserăm, observasem schimbarea dinamicii dintre el şi doctorul Petersen. Parcă erau ceva mai relaxaţi, mai calmi. Ceva mai puţin crispaţi.

— Singurii oameni care vor cu adevărat să fim împreună sunt mama – care crede că faptul că ne iubim e un bonus pentru miliardele lui –, tatăl lui vitreg şi sora lui.

— N-aş zice că e o evaluare corectă a

mamei tale, spuse doctorul Petersen, lăsându-se pe spate şi uitându-se drept în ochii mei. Ea vrea să fii fericită.

— Da, bine, pentru mama o mare parte din fericire este dată de securitatea financiară, lucru pe care eu pui şi simplu nu-l pricep. Nu s-ar zice că a muncit vreodată ă din greu pentru bani, deci de ce e aşa de înspăimântată să nu rămână fără nimic? Oricum… Am dat din umeri. Acum sunt pur şi simplu enervată pe toată lumea. Eu şi Gideon ne înţelegem de minune când suntem doar noi doi. Adică ne mai şi certăm, dar trecem întotdeauna peste asta. Şi am senzaţia că, de fiecare dată când se întâmplă aşa ceva, devenim tot mai puternici.

— Din ce motive vă certaţi?

M-am uitat iar pe furiş la Gideon. Stătea lângă mine, absolut relaxat, arătând uluitor, plin de succes în excelentul lui costum de comandă. Pe lista de lucruri pe care voiam să le fac era şi să merg cu el data viitoare când avea să-şi schimbe garderoba. Voiam să-i văd pe croitori cum măsoară trupul lui uluitor, să-i văd cum aleg materialele şi stilul.

Mi se părea aţâţător ca păcatul în blugi

şi tricou, iar în smoching îmi sucea minţile. Dar aveam mereu o slăbiciune mai ales pentru costumele din trei piese, care îi plăceau cel mai mult. Ele îmi aminteau cum arăta în clipa în care îl văzusem pentru prima dată, atât de frumos, aparent de neatins, un bărbat pe care îl dorisem cu atâta disperare, că pofta îmi anihilase până şi instinctul de autoconservare.

Mi-am întors din nou privirea spre doctorul Petersen.

— Continuăm să ne certăm din pricina lucrurilor pe care nu mi le spune. Şi ne certăm şi când încearcă să mă îndepărteze.

El se uită la Gideon.

— Simţi nevoia să menţii o anumită distanţă faţă de Eva?

Soţul meu zâmbi amar.

— Nu există nicio distanţă între noi, doctore. Ea vrea să ia asupra ei tot ceea ce e iritant pentru mine, iar eu n-am de gând s-o las. Niciodată. E şi aşa destul de rău că unul din noi trebuie să îndure asta.

— Eu cred că asta e o tâmpenie, am replicat, uitându-mă urât la el. O parte importantă a unei relaţii este să împărţi poverile cu altcineva. Poate că uneori nu sunt în stare să fac nimic, dar măcar pot să

fiu o cutie de rezonanţă. Cred că nu-mi spui anumite lucruri pur şi simplu pentru că preferi să le arunci într-un colţ şi să uiţi de ele.

— Eva, oamenii procesează informaţia în moduri diferite.

N-aveam de gând să înghit replica prin care Gideon încerca să închidă subiectul.

— Tu nu procesezi, ci ignori. Şi eu n-o să mă resemnez niciodată cu ideea că mă dai la o parte când suferi.

— Cum te dă la o parte? se interesă doctorul Petersen.

M-am uitat la el.

— Gideon… se izolează. Pleacă în altă parte, undeva unde să fie singur. Şi nu mă lasă să-l ajut.

— În ce fel pleacă în altă parte? Gideon, te izolezi emoţional? Sau fizic?

— Ambele, am răspuns eu. Se închide emoţional şi pleacă fizic de acasă.

Gideon îmi luă mâna într-a lui.

— Nu pot să mă închid cu tine. Asta e problema.

— Asta nu-i o problemă!

Am clătinat din cap.

— Nu are nevoie de spaţiu, i-am spus doctorului Petersen, are nevoie de mine, dar

mă ţine departe pentru că se teme că mi-ar putea face rău dacă procedează altfel.

— Cum ai putea să-i faci rău, Gideon?

— Este… oftă el din greu. Eva are anumite mecanisme care se declanşează. Eu mă gândesc mereu la ele. Am grijă. Dar uneori, când nu gândesc clar, e posibil să încalc limitele.

Doctorul Petersen ne privea scrutător.

— Ce limite te temi că vei încălca?

Gideon mă strânse mai tare de mână, unicul semn că era cuprins de nelinişte.

— Uneori, am prea mare nevoie de ea. Pot fi aspru… pot cere prea mult. Uneori, nu am controlul de care am nevoie.

— Vorbeşti despre relaţia voastră sexuală? Dădu şi el din cap, în semn de răspuns la recunoaşterea tăcută a lui Gideon. Am discutat pe scurt şi altă dată despre asta. Mi-ai spus că faceţi sex de mai multe ori pe zi, în fiecare zi. Lucrurile au rămas la fel?

Simţeam că-mi iau foc obrajii.

— Da, răspunse Gideon, mângâindu-mi uşurel spatele palmei cu degetul mare.

Doctorul Petersen puse deoparte tableta.

— Ai dreptate dacă eşti îngrijorat.

Gideon, e posibil ca tu să te foloseşti de sex pentru a o ţine pe Eva la distanţă din punct de vedere emoţional. Când faceţi dragoste, ea nu vorbeşte, iar tu nu răspunzi. Există un moment în care nici măcar nu gândeşti, trupul tău preia controlul, iar creierul se lasă dus de cavalcada endorfinelor. Invers, supravieţuitorii abuzurilor sexuale, cum este Eva, se folosesc de multe ori de sex ca să stabilească o legătură emoţională. Înţelegi care e problema? Poate că tu încerci să câştigi distanţă prin intermediul sexului, însă Eva încearcă să se apropie în felul acesta.

— Ţi-am spus deja că nu există nicio distanţă, zise Gideon, aplecându-se în faţă şi punându-mi mâna în poala lui. Nu cu Eva.

— Spune-mi, te rog, când te chinui emoţional şi iniţiezi o partidă de sex cu Eva, ce cauţi de fapt?

M-am răsucit un pic, ca să-l pot privi pe Gideon, aşteptând cu sufletul la gură răspunsul lui. Nu mă întrebasem niciodată de ce simţea nevoia să fie în mine, ci numai cum voia asta. Pentru mine, era cât se poate de simplu: el simţea nevoia şi eu i-o îndeplineam.

Ochii noştri se întâlniră. Scutul care îi

acoperea ochii, masca pe care o purta mereu se dăduse la o parte. Am văzut în ochii lui dorul, iubirea.

— Legătura, răspunse el. Există momentul acela. Ea se deschide, şi eu… şi mă deschid şi eu; aşa reuşim, împreună. Am nevoie de asta.

— Ai nevoie şi de ceva sălbatic?

— Uneori, răspunse Gideon privindu-l. Câteodată, ea se reţine. Dar pot să o fac să ajungă acolo. Ea vrea ca eu să o duc acolo, are nevoie de asta la fel ca şi mine. Trebuie doar să împing. Cu grijă. Deţinând controlul. Când n-am controlul, simt nevoia să mă retrag.

— Cum o împingi? întrebă Petersen calm.

— Am metodele mele.

Doctorul Peteisen îşi îndreptă atenţia spre mine.

— Gideon a mers vreodată prea departe?

Am clătinat din cap drept răspuns.

— Ţi-e teamă vreodată că ar putea s-o facă?

— Nu.

Doctorul mă privea cu blândeţe, cu o privire umbrită însă.

— Dar ar trebui, Eva. Amândoi ar trebui să fiţi îngrijoraţi.

Amestecam legume şi cubuleţe de pui într-o mân» care cu curry pe cate o pusesem pe foc, când am auzit că se deschide uşa de la intrare. Am aşteptat să văd cine vine, curioasă, sperând că prietenul meu venise acasă singur.

— Miroase bine, zise Cary, în vreme ce se îndrepta spre bar, privindu-mă.

Arăta super, relaxat într-un tricou lălâu, cu anchior, şi în pantaloni scurţi de camuflaj. Îşi agăţase ochelarii la gât şi la încheieturi purta nişte brăţări mari de piele maro, care ascundeau tăieturile semănând cu nişte cusături pe care le zărisem în seara trecută.

— Ai destul şi pentru mine? mă întrebă.

— Doar pentru tine?

El zâmbi ştrengăreşte, însă îmi dădeam seama că e un pic forţat.

— Dap.

— Atunci am destul, dacă torni tu vinul.

— Te-ai făcut cu o înţelegere.

Şi, venind după mine în bucătărie, se uită în cratiţă peste umărul meu.

— Roşu sau alb?

— E pui.

— Atunci, alb să fie. Unde e Cross?

— Cu instructorul lui, se antrenează, am răspuns, uitându-mă cum se îndreaptă spre frigiderul de băuturi.

Cum ţi-a fost ziua?

— Scârboasă ca de obicei, ridică el din umeri.

— Cary! am închis aragazul şi m-am întors spre el. Cu doar câteva săptămâni în urmă, erai în culmea fericirii că ai ajuns la New York şi că ţi se oferă slujbe. Iar acum… eşti tare nefericit.

El scoase o sticlă, dând iar din umeri.

— Asta primesc pentru că mi-o trag cu toată lumea.

— Îmi pare rău că n-am fost prezentă pentru tine.

El îmi aruncă o privire în vreme ce scotea tirbuşonul.

— Dar…?

— Niciun dar. Am clătinat din cap. O să spun că ai avut companie în majoritatea serilor în care ai fost acasă, aşa că mi-am închipuit că de asta n-am mai vorbit la fel de mult, dar asta nu e o scuză pentru că nu ţi-am întins mâna când ştiam că treci printr-o perioadă grea.

Cary oftă, lăsându-şi capul în jos.

— N-a fost cinstit din partea mea să arunc totul în spinarea ta aseară. Ştiu că şi Cross are propriile rahaturi şi că tu îţi baţi capul cu asta.

— Dar asta nu înseamnă că nu sunt aici pentru tine, am zis, punându-i mâna pe umăr. Oricând o să ai nevoie de mine, spune-mi şi o să vin.

El se întoarse brusc şi mă îmbrăţişă strâns, de-mi luă tot aerul. Iar dragostea pe care i-o purtam fileu restul, strângându-mi inima în braţe.

I-am răspuns la îmbrăţişare, frecându-i ceafa cu mâna. Părul lui şaten-închis era moale ca mătasea, iar umerii tari ca piatra. Bănuiam că trebuie să fie aşa, ca să susţină toată greutatea stresului care îl măcina.

Iar sentimentul de vinovăţie mă făcea să-l îmbrăţişez ’ şi mai strâns.

— Doamne, şopti el. Am făcut totul varză, de la un cap la altul.

— Ce se petrece?

El mă lăsă jos şi se întoarse să deschidă sticla.

— Nu ştiu dacă sunt hormonii de vină sau altceva, dar Tat a turbat de-a dreptul. Nimic nu e prea bun. Nimic n-o face fericită şi cu atât mai puţin faptul că este gravidă.

Ce şanse o avea bietul băiat cu un tată ca mine şi cu o divă obsedată de sine care o să-i fie mamă şi care îl urăşte?

— Poate e o fată, am zis, dându-i paharele pe care le scosesem din dulap.

— Doamne, nu spune asta! Sunt şi aşa destul de panicat, răspunse el în timp ce turna vinul în pahare până sus; îmi dădu unul mie şi bău cu sete din al lui. Şi mă simt ca un nemernic pentru că vorbesc aşa de mama copilului meu, dar acesta e adevărul. Să mă ajute Dumnezeu, dar e adevărul adevărat.

— Sunt sigură că e doar din cauza hormonilor. Se va rezolva totul şi pe urmă o să fie strălucitoare şi fericită, am răspuns, bând din vin, dorindu-mi din tot sufletul ca tot ceea ce spuneam să se adeverească. I-ai spus lui Trey?

Cary clătină din cap.

— El e singurul lucru sănătos care există acum în viaţa mea. Dacă îl pierd, o să-mi pierd minţile.

— Până acum, a rămas cu tine.

— Şi trebuie să muncesc mult pentru asta, Eva. În fiecare zi. Nu m-am străduit atât de mult în toată viaţa mea. Şi să ştii că nu vorbesc despre sex.

Am scos două boluri curate şi linguri din maşina de spălat vase.

— Nici nu mă gândeam că ai vorbi de asta. Eu cred că eşti un tip uluitor şi că oricine ar fi norocos să fie cu tine. Sunt foarte sigură că şi Trey simte la fel.

— Nu! Te rog! Se uită la mine. Încerc să-mi păstrez simţul realităţii. N-am nevoie să mă porţi prin norişori.

— Nici n-o fac. Poate că n-am spus ceva prea profund, dar e adevărat, am zis, oprindu-mă în faţa cratiţei în care fierbea orezul. De foarte multe ori, Gideon nu-mi spune ce se întâmplă cu el. Zice că încearcă să mă apere, dar de fapt se apără doar pe el însuşi.

Abia când am rostit cuvintele astea cu voce tare, mi-am dat şi eu seama de însemnătatea lor.

— Se teme că, dacă îmi spune mai multe, îmi dă mai multe motive să-l părăsesc. Dar e exact pe dos, Cary. Cu cât îmi ascunde mai multe, cu atât simt că nu are încredere în mine, iar asta ne răneşte pe amândoi. Tu şi Trey sunteţi împreună de tot atâta timp ca şi eu cu Gideon, am adăugat, punându-i mâna pe braţ. Trebuie să-i spui. Dacă află despre copil pe altă cale – şi o să

afle –, atunci s-ar putea să nu te ierte.

Cary se rezemă de blat; dintr-odată, părea mult mai în vârstă, foarte ostenit.

— Am impresia că, dacă aş avea un pic mai mult timp să mă obişnuiesc cu situaţia, aş putea să mă descurc cu Trey.

— Aşteptarea nu e deloc de ajutor, i-am spus cu blândeţe, în vreme ce puneam orezul în boluri. Te codeşti prea mult.

— Şi ce primesc în schimb? replică el, supărat. Nu mi-o mai trag cu nimeni. Un călugăr are parte de mai multă acţiune decât mine.

Am făcut o grimasă; ştiam că, de fapt, Cary era genul de bărbat de care vorbise doctorul Petersen. Când făcea sex, putea să-şi pună creierul pe pauză şi să-şi lase trupul să se bucure, chiar dacă pentru scurtă vreme. Nu trebuia să se gândească ori să simtă altceva decât plăcerea simţurilor. Era un mecanism de liniştire pe care fusese nevoit să-l perfecţioneze pe vremuri, când el fusese cel folosit pentru sex, cu mult timp înainte de a fi destul de mare ca să vrea asta.

— Mă ai pe mine, i-am replicat.

— Puştoaico, te iubesc, dar nu eşti mereu ceea ce-mi trebuie ca să-mi revin.

— Dar nici să te tai şi să ţi-o tragi cu cine îţi iese în cale nu te ajută să-ţi revii. Cu siguranţă, aşa ceva nu te ajută să te simţi mai bine în pielea ta.

— Ceva tot trebuie s-o facă.

Am turnat curry peste orez şi i-am întins bolul şi lingura.

— Dacă ai grijă de tine, asta o să te ajute. O să-ţi fie de ajutor şi dacă ai încredere în oamenii care te iubesc. Dacă eşti cinstit cu ei şi cu tine. Pare simplu, dar ştim amândoi că nu e. Să ştii însă că e singura cale, Cary.

El îmi zâmbi trist şi luă mâncarea pe care i-o întindeam.

— Sunt speriat.

— Uite, vezi, am zis cu blândeţe, zâmbindu-i şi eu. Asta a fost ceva sincer. Te-ar ajuta dacă aş sta cu tine când o să vorbeşti cu Trey?

— Da. Mă simt ca un laş că n-o fac singur, dar da, m-ar ajuta.

— Atunci, o să fiu lângă tine.

Cary mă îmbrăţişă din spate, lipindu-şi obrazul de umărul meu.

— Tu chiar eşti mereu lângă mine. Te iubesc mult pentru asta.

Am întins mâna şi mi-am trecut-o prin

părul lui.

— Şi eu te iubesc.

Pilota se dădu la o parte de pe mine, trezindu-mă, după care se mişcă salteaua sub greutatea bărbatului care se strecura în patul meu.

— Gideon!

M-am întors spre el fără să deschid ochii. Am tras aer în piept, umplându-mă de aroma pielii sale, iar mâinile mele au găsit răceala plină de putere a trupului său, alunecând peste el şi trăgându-l mai aproape, să-l încălzească.

El mă sărută cu putere, plin de patimă. Şocul foamei lui de mine mă trezi cu totul; lăcomia cu care mă atingea îmi făcea inima să o ia la goană. Aluneca deasupra mea, pârjolindu-mi cu sărutări sfârcurile, pântecul şi apoi sexul.

Am gemut, arcuindu-mă toată. El îmi lingea clitorisul concentrat, poruncitor, excitându-mă tot mai tare, ţintuindu-mi şoldurile cu mâinile, în vreme ce mă zvârcoleam sub atingerile limbii lui.

Mi-am dat drumul ca o nebună, ţipând. Iar el îşi. Şterse buzele pe coapsele mele şi se ridică, o umbră întunecată şi aţâţătoare

în noapte. Se urcă pe mine, împingându-se cu putere.

Printre gemete, l-am auzit cum îmi striga numele „ca şi cum plăcerea de a mă poseda era mult prea mare ca s-o îndure. M-am agăţat de mijlocul lui, iar el s-a agăţat de aşternuturi. Şoldurile lui se ridicau şi coborau, înfigându-şi uluitorul mădular adânc şi neobosit în mine.

Când m-am trezit din nou, soarele era pe cer, iar locul de lângă mine în pat era rece şi gol.

Capitolul 17

A doua zi, tocmai îi făceam cafeaua Evei, când mi-a sunat telefonul. Am lăsat cafeaua pe blat şi m-am dus la bar, unde-mi lăsasem haina pe un scaun, scoţând telefonul din buzunar.

M-am îmbărbătat şi am răspuns:

— Bună dimineaţa, mamă!

— Gideon! îmi pare rău că trebuie să anulez întâlnirea aşa, din scurt – şi, spunând asta, am auzit-o respirând sacadat –, dar n-o să pot veni la prânz în după-amiaza asta.

M-am întors la cafeaua mea; ştiam că am nevoie de ea pentru ziua cea lungă pe care o aveam înainte.

— În regulă.

— Sunt sigură că eşti uşurat, replică ea cu amărăciune în glas.

Am băut din cafea; mi-aş fi dorit să fie nişte tărie în loc, deşi abia trecuse de opt.

— Ba nu. Dacă n-aş fi vrut să iau prânzul cu tine, aş fi anulat eu întâlnirea.

Rămase tăcută câteva momente, apoi întrebă:

— L-ai văzut pe Chris în ultima vreme?

Am mai luat o gură, uitându-mă spre hol, aşteptând-o pe Eva.

— L-am văzut marţi.

— Aşa de demult?

În glasul ei se simţea o notă de teamă. Nu-mi plăcea deloc ceea ce auzeam.

Eva intră în living în picioarele goale; îşi pusese o rochie pe corp, de un bej pal, care reuşea să pară profesională, deşi îi punea în evidenţă toate curbele. Eu i-o cumpărasem, ştiind că nuanţa se va potrivi cu culoarea tenului ei şi cu părul blond-deschis.

Plăcerea pe care o simţeam la vederea ei mi se revărsa în vene la fel ca alcoolul pe care aş fi vrut să-l am în cafea. Era în stare să-mi facă asta, să mă îmbete şi să mă ia prizonier.

— Trebuie să închid, am zis. Te sun mai

târziu.

— N-o faci niciodată.

Mi-am pus cana jos, ca să o iau pe a Evei.

— N-aş spune asta dacă nu aş avea intenţia.

Am închis, am băgat telefonul în buzunar şi i-am întins cafeaua soţiei mele.

— Eşti uluitoare, am murmurat, aplecându-mă s-o sărut pe obraz.

— Pentru un bărbat care pretinde că habar n-are de nimic în privinţa femeilor, e clar că ştii cum să le îmbraci, zise ea, uitându-se la mine peste buza cănii, în timp ce lua prima gură de cafea.

Şi gemu uşurel de plăcere în timp ce înghiţea, un sunet foarte asemănător cu cel pe care îl scotea când o pătrundeam. Cafeaua, după cum aflasem, era unul dintre lucrurile de care Eva era dependentă.

— Am mai făcut şi greşeli, dar învăţ.

M-am rezemat de blat şi am tras-o spre mine, îndepărtându-mi picioarele. Oare observase că îi lipseşte o rochie Vera Wang din dulap? i-o scosesem din garderobă după ce îmi dădusem seama cât de mult lasă la vedere din sânii ei aţâţători.

— Mulţumesc pentru asta, îşi ridică ea

cana.

— A fost plăcerea mea, am răspuns, mângâind-o uşor pe obraz. Trebuie să discut ceva cu tine.

— Da? Ce s-a întâmplat, asule?

— Mai ai alerta Google pentru mine?

Ea îşi lăsă ochii în cană.

— Acesta e momentul în care ar trebui să fac apel la al Cincilea Amendament?

— N-o să fie nevoie, am zis, aşteptând-o să-şi ridice privirea. Corinne a vândut drepturile pentru o carte despre perioada în care am fost împreună.

— Ce? Ochii ei de un cenuşiu-deschis se făcură deodată ca ardezia.

I-am pus mâna pe ceafă, mângâind-o uşor cu degetul mare, ca să-i liniştesc pulsul care o luase razna.

— Din ce am citit în comunicatul de presă, în perioada aceea ţinea un jurnal. O să publice şi fotografii personale.

— De ce? De ce-ar vinde asemenea lucruri unora care să între cu bocancii în viaţa ei?

Îi tremura mâna în care ţinea cafeaua, aşa că i-am luat-o şi am pus-o pe blat.

— Nu cred că ştie de ce.

— Poţi să opreşti asta?

— Nu. În orice caz, dacă toarnă minciuni şi am cum să dovedesc, pot să o dau în judecată pentru asta.

— Dar numai după ce apare, spuse ea, lăsându-şi mâinile pe pieptul meu. Ştie că va trebui să citeşti. O să fii nevoit să te uiţi la toate pozele alea şi să citeşti despre cât de mult te iubeşte. O să citeşti despre lucruri pe care le-ai făcut şi pe care nici măcar nu ţi le mai aminteşti acum.

— Şi n-o să aibă importanţă, am răspuns, sărutând-o pe frunte. N-am iubit-o niciodată, nu aşa cum te iubesc pe tine. Dacă mă uit un pic în urmă, asta n-o să mă facă deodată să-mi doresc să fiu cu ea, nu cu tine.

— Ea nu te-a presat, şopti ea. Aşa cum fac eu.

Am răspuns cu gura lipită de ei; îmi doream să-i bag vorbele în minte într-un fel care să o facă să nu se mai îndoiască vreodată.

— Nici nu m-a făcut să ard. Nu m-a făcut să fiu flămând, să sper, să visez, aşa cum mă faci tu. Nu există comparaţie, îngeraş, şi nici cale de întoarcere. N-o să vreau niciodată aşa ceva.

Ea îşi închise ochii minunaţi şi se aplecă

uşor spre mine.

— Loviturile nu se mai sfârşesc, nu-i aşa?

M-am uitat peste capul ei, pe fereastră, la lumea care aştepta să ieşim afară.

— N-au decât să vină.

— Da, n-au decât să vină, repetă şi ea, oftând din greu.

L-am zărit pe Arnoldo imediat ce am intrat la Tableau One, restaurantul lui. Stătea la o masă mică pentru doi, în spate, îmbrăcat în sacoul lui de *chef,* de un alb imaculat, care se potrivea cu pantalonii negri de stofă, şi vorbea cu femeia pe care venisem să o întâlnesc.

Ea îşi întoarse capul spre mine la apropierea mea, cu părul lung şi negru revărsat pe umeri. În clipa când m-a zărit, în ochii ei albaştri se aprinse o lumină fugară, ascunsă însă de îndată. Mă salută cu un zâmbet rece şi de-ar dreptul îngâmfat.

— Corinne!

Am salutat-o şi eu, dând din cap, după care am dat mâna cu Arnoldo. Restaurantul pe care el îl conducea, iar eu îl susţineam financiar era plin de clienţi care luau prânzul, iar zgomotul conversaţiilor era îndeajuns de tare încât să înăbuşe muzica

instrumentală italiană care se auzea din boxele ascunse.

Arnoldo se scuză, plecând la bucătărie, şi-i sărută mâna lui Corinne în semn de rămas-bun. Înainte să se îndepărteze, îmi aruncă o privire din care am înţeles că voia să stăm de vorbă după aceea.

M-am aşezat în faţa lui Corinne.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut vreme să ne întâlnim.

— Invitaţia ta a fost o surpriză plăcută.

— Nu prea cred că a fost neaşteptată.

Şi m-am lăsat pe spătar, absorbind cadenţa liniştită a felului ei de a vorbi. Glasul uşor răguşit al Evei răscolea în mine o poftă nebună, pe când vocea lui Corinne mă liniştise întotdeauna.

Zâmbetul îi deveni şi mai larg, pe când dădea la o parte o scamă invizibilă de pe decolteul adânc al rochiei roşii.

— Nu, cred că nu.

Mă enerva jocul pe care îl jucam aşa că i-am tăiat-o scurt:

— Ce-ai de gând să faci? Să-ţi păstrezi viaţa în cadru privat e şi pentru tine la fel de important ca pentru mine.

Lui Corinne îi pieri cu totul zâmbetul:

— Şi eu credeam exact la fel, până când

am văzut filmarea aia cu tine şi cu Eva certându-vă în parc. Spui că nu te cunosc, dar nu e adevărat, iar în circumstanţe normale nu cred că ai îngădui vreodată ca viaţa ta personală să fie în paginile tuturor tabloidelor.

— Şi ce e normal? am replicat, fără să pot nega că eram cu totul altfel cu Eva.

Nu mă purtasem niciodată bine cu femeile care mă puseseră la încercare, aşteptând cine ştie ce gesturi măreţe. Dacă mă hăituiau cu destulă agresivitate, le lăsam să mă prindă o noapte. Cu Eva însă, eu fusesem întotdeauna hăituitorul.

— Exact cum spuneam – nici măcar nu-ţi aminteşti. Pentru că eşti băgat până peste cap într-o aventură plină de pasiune şi nu mai eşti în stare să vezi dincolo de ea.

— Nu mai există nimic dincolo, Corinne. O să fiu cu ea până în ziua morţii mele.

— Aşa crezi acum, oftă ea, dar relaţiile furtunoase nu durează, Gideon. Se mistuise singure. Ţie îţi place ordinea, liniştea, şi n-o să ai parte de aşa ceva cu ea. Niciodată. Undeva, în adâncul sufletului tău, ştii şi tu.

Vorbele ei loveau din plin. Fără să-şi dea seama, se făcea ecoul propriilor mele gânduri în privinţa asta.

Venise chelnerul. Corinne şi-a luat o salată, iar eu am cerut ceva de băut – porţie dublă.

— Prin urmare, ai vândut o cronică în care spui totul… ca să faci ce? am întrebat-o, după plecarea chelnerului. Să ajungi din nou la mine? Să o răneşti pe Eva?

— Nu. Vreau să-ţi aminteşti.

— Nu asta e calea.

— Şi care e calea?

— S-a terminat, Corinne, am zis, privind-o drept în ochi. Faptul că expui în faţa lumii amintirile noastre împreună n-o să schimbe cu nimic situaţia.

— Poate că nu, se învoi ea, părând aşa de tristă, că am simţit un fior de regret. Dar ai spus că nu m-ai iubit niciodată. Dacă n-o să fie nimic altceva, o să dovedesc că nu-i aşa. Îţi dădeam linişte. Mulţumire. Erai fericit cu mine. Când eşti cu ea, nu văd deloc liniştea aceea. Şi nu poţi să-mi spui că o simţi.

— Tot ceea ce-mi spui îmi arată că nu-ţi pasă dacă o să fiu cu tine. Dar, dacă îl părăseşti pe Giroux, probabil că îţi pasă de bani. Cât ai primit ca să-ţi prostituezi „iubirea” pentru mine?

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu de asta scriu cartea.

— Vrei doar să te asiguri că n-o să rămân cu Eva.

— Gideon, vreau doar să fii fericit. Şi, de când ai întâlnit-o, nu te-am văzut deloc aşa.

Oare cum avea să ia Eva cartea când avea s-o citească? îmi închipuiam că nu mai bine decât reacţionasem eu la *Fata de aur.*

Corinne îşi cobor ochii la mâna mea stângă, pe care o ţineam pe masă.

— I-ai dat Evei inelul de logodnă al mamei tale.

— Nu mai era de mult al ei.

Ea sorbi din paharul de vin care se afla pe masă când venisem.

— Îl aveai şi când eram împreună?

— Da.

Corinne tresări.

— Poţi să-ţi spui că eu şi Eva suntem incompatibili, am zis pe un ton dur, că fie ne certăm, fie ne-o tragem fără să fie ceva substanţial între noi. Adevărul e însă că ea e jumătatea mea şi ceea ce ai de gând să faci o s-o rănească, iar asta mă va răni şi pe mine. Dacă retragi cartea, o să-ţi cumpăr eu contractul de publicare.

Ea rămase câteva momente cu privirea

aţintită asupra mea.

— Nu… nu pot, Gideon.

— Spune-mi de ce!

— Îmi ceri să-ţi dau drumul. Pentru mine, asta e o cale de a o face.

— Corinne, am zis, aplecându-mă spre ea, îţi cer ca, dacă simţi ceva pentru mine, să pui capăt acestei poveşti.

— Gideon…

— Dacă n-o s-o faci, o să transformăm amintirile care au fost frumoase pentru mine în ceva ce urăsc.

În ochii ei turcoaz străluceau lacrimile.

— Îmi pare rău.

— O să-ţi pară, am spus, ridicându-mă de la masă.

Apoi am ieşit din restaurant, îndreptându-mă spre Bentley-ul care mă aştepta. Angus mi-a deschis portiera, uitându-se în spatele meu, spre vitrina imensă din faţă a restaurantului Tableau One.

— La dracu’! am exclamat, intrând în maşină. Fir-ar al dracu’ să fie!

Oamenii care aveau impresia că i-am nedreptăţit ieşeau din umbre ca nişte păianjeni târâtori, atraşi de prezenţa Evei în viaţa mea.

Ea era punctul meu cel mai vulnerabil pe care nu îl ascundeam deloc bine. Şi asta începea să fie o problemă. Trebuia să ţin lucrurile sub control. Christopher, Anne, Landon, Corinne... ei erau numai începutul. Mai erau şi alţii care aveau un dinte împotriva mea. Şi încă şi mai mulţi care îl urau pe tata.

Multă vreme, îi provocasem pe toţi să mă atace şi mă bucurasem de provocări. Acum, ticăloşii ăştia mă loveau prin soţia mea. Toţi deodată. Şi eram la înghesuială din cauza asta. Dacă nu ţineam cu totul garda sus, dacă nu eram perfect concentrat, atunci aveam s-o las pe Eva fără nicio apărare.

Trebuia să împiedic asta, orice ar fi fost nevoie să fac.

— Dar tot vreau să ne vedem diseară, zicea Eva, iar glasul ei seducător se răspândea din difuzorul telefonului ca un abur.

— Nici nu începe discuţie, i-am zis, lăsându-mă pe spătarul scaunului.

Afară, soarele se lăsa tot mai jos. Ziua de lucru se terminase. Cine ştie când, în nebunia săptămânii, august îi cedase locul lunii septembrie.

— Tu rezolvi problemele cu Cary, eu discut cu Arnoldo şi o să începem weekendul când terminăm amândoi.

— Doamne, nici nu ştiu când a trecut săptămâna asta. Trebuie să mă duc la sala. Am sărit prea multe zile.

— Hai cu mine mâine, să-mi fii parteneră la lupte!

— Da, cum să nu! râse ea.

— Nu glumesc. Îmi apăruse în minte imaginea Evei în bustiera de sport şi pantaloni mulaţi, iar mădularul meu tresăltă, cu interesul trezit brusc.

— Nu pot să mă lupt cu tine! protestă ea.

— Ba sigur că poţi.

— Ştii prea multe. Eşti prea bun.

— Hai să-ţi pui la încercare capacitatea de autoapărare, îngeraş! Ideea pe care o azvârlisem absolut la întâmplare părea dintr-odată cea mai bună pe care o avusesem în întreaga zi. Vreau să ştiu că poţi să ai grijă de tine şi singură, în cazul improbabil în care ai fi nevoită s-o faci.

N-avea să ajungă niciodată în situaţia asta, dar eu m-aş fi simţit împăcat dacă aş fi ştiut că poate să scape de ceva care ar fi ameninţat-o.

— Mâine trebuie să mă ocup de nuntă, dar o să mă gândesc, zise ea. Stai puţin!

Am auzit cum se deschide portiera maşinii, şi Eva îl salută pe uşier. Îl salută apoi pe portar, după care am auzit sunetul care anunţa sosirea liftului din holul blocului ei.

— Ştii, oftă ea, mă prefac că sunt curajoasă pentru Cary, dar sunt foarte îngrijorată în legătură cu ce va fi cu Trey. Dacă se despart, Cary ar putea să se distrugă singur.

— Cere prea mult, am avertizat-o, în vreme ce se auzea din nou soneria liftului. Dacă te gândeşti, de fapt Cary îi spune tipului ăluia că a lăsat gravidă o piesă de schimb cu care intenţionează să rămână. Adică nu, de fapt e pe dos. Îi spune lui Trey că el o să fie piesa de schimb. Nu prea văd cum s-ar rezolva bine o situaţie ca asta, cu absolut nimeni.

— Ştiu.

— O să am telefonul la mine toată seara. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Mereu am nevoie de tine. Am ajuns acasă, aşa că trebuie să închid. Ne vedem mai târziu. Te iubesc.

Oare vorbele acestea aveau să mă

lovească întotdeauna atât de tare, încât să-mi taie răsuflarea?

Am închis exact în clipa când o figură cunoscută apărea de după colţ, îndreptându-se spre biroul meu. M-am ridicat când Mark Garrity a intrat pe uşă şi l-am întâmpinat la jumătatea drumului, cu mâna întinsă.

— Mark, îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp pentru mine.

El zâmbi, strângându-mi mâna cu putere.

— Eu vă sunt recunoscător, domnule Cross. În oraşul acesta – ce spune eu în oraş, în lumea asta – sunt o mulţime de oameni care ar fi în stare să ucidă ca să se afle unde sunt eu acum.

— Spune-mi Gideon, te rog! i-am zis, făcându-i semn să ia loc. Ce mai face Steven?

— Foarte bine, mulţumesc. Încep să cred că şi-a greşit cariera. Ar fi trebuit să se facă organizator de nunţi.

Eu am zâmbit.

— Şi Eva o să se apuce de acelaşi lucru în weekendul ăsta.

Mark îşi desfăcu nasturii de la sacou, îşi ridică puţin pantalonii şi se aşeză pe

canapea. Costumul gri contrasta plăcut cu pielea întunecată şi cu cravata cu dungi, dându-i înfăţişarea unui profesionist urban în plină ascensiune.

— Dacă pentru ea e măcar pe jumătate la fel de amuzant pe cât e pentru Steven, zise el, atunci o să aibă parte de distracţia cea mai tare din viaţă.

— Să sperăm că n-o să se distreze prea mult, am răspunse eu, rămânând în picioare. Eu aş prefera să trec de etapa pregătirilor, la nunta propriu-zisă.

Mark începu să râdă.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

— Bine, atunci o să trec repede la subiect, am zis, aşezându-mă la rândul meu. Te-am rugat să ne întâlnim după serviciu pentru că nu mi s-a părut potrivit să-ţi ofer un post la Cross Industries în timpul orelor de program la Waters Field & Leaman.

El ridică sprâncenele. Am aşteptat câteva secunde, ca să înţeleagă ceea ce spusesem.

— Cross Industries deţine mai multe companii internaţionale, concentrându-se mai ales pe imobiliare, zona de distracţii şi pe mărci premium – sau pe bunuri pe care

considerăm că le putem ridica la acest statut.

— Precum votca Kingsman.

— Exact. Pentru cele mai multe, campaniile de reclamă şi marketing sunt luate de la zero, dar revizuirea completă a unei mărci sau ajustările mesajului se fac aici. Datorită diversităţii de care ţi-am vorbit, trecem mereu în revistă noi strategii de rebranduire sau întărire a unei mărci puternice. Şi am avea nevoie de tine.

— Uau! exclamă Mark, frecându-şi palma de genunchi. Nu prea ştiu la ce mă aşteptam, dar propunerea asta m-a prins cu garda jos.

— Pentru început, o să-ţi plătesc un salariu dublu faţă de cel actual.

— Asta e o ofertă incredibilă.

— Nu sunt un om căruia să-i placă vorba *nu.*

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Mă îndoiesc că-l auzi prea des. Bănuiesc că asta înseamnă că Eva pleacă de la Waters Field & Leaman?

— Încă nu s-a hotărât.

— Nu? repetă el, înălţând iar din sprâncene. Păi dacă eu plec, o să-şi piardă slujba.

— Şi o să câştige alta aici, bineînţeles.

Răspundeam pe cât de scurt cu putinţă, fără să dezvălui mare lucru. Voiam ca el să coopereze, nu să pună întrebări ale căror răspunsuri ar fi fost posibil să nu-i placă.

— Aşteaptă cumva ca eu să fiu de acord, înainte să facă pasul următor?

— Decizia ta va fi un catalizator.

Mark îşi trecu o mână peste cravată.

— Sunt flatat şi încântat, dar…

— Înţeleg că nu este o mişcare pe care aveai de gând s-o faci, l-am întrerupt cu blândeţe. Eşti fericit la serviciul pe care îl ai şi te simţi şi nesigur în legătură cu asigurarea slujbei. Aşa că sunt pregătit să-ţi garantez poziţia – şi bonusuri rezonabile, combinate cu măriri anuale – pentru următorii trei ani, în cazul în care nu există o conduită greşită. M-am aplecat şi am împins către Mark dosarul pe care Scott mi-l pusese pe masă. Toate informaţiile sunt explicate în detaliu aici. Ia-l acasă, discută cu Steven şi spune-mi luni ce hotărâre ai luat.

— Luni?

Eu m-am ridicat în picioare.

— Bănuiesc că vei dori să le laşi mult timp celor de la Waters, Field & Leaman şi

este OK pentru mine, dar am nevoie de angajamentul tău cât mai repede cu putinţă.

El luă dosarul şi se ridică la rândul său în picioare.

— Şi dacă am vreo întrebare?

— Sună-mă! Ai cartea mea de vizită în dosar. Şi „zicând asta, m-am uitat la ceas: îmi pare rău. Am o altă întâlnire.

— Da, cum să nu! spuse Mark, strângându-mi mâna pe care i-o întindeam. Îmi pare rău. Totul e aşa de neaşteptat, că am impresia că încă nu am procesat deloc informaţia. Totuşi, înţeleg că mi-ai oferit o ocazie fantastică şi îţi sunt recunoscător.

— Eşti bun în ceea ce faci, i-am spus cinstit. Dacă n-ai fi meritat, nu ţi-aş fi făcut oferta asta. Gândeşte-te bine şi spune da!

El izbucni în râs.

— Să ştii că o să mă gândesc serios şi o să-ţi dau de ştire luni.

Pe când el ieşea pe uşă, am întors privirea spre clădirea în care se aflau birourile LanCorp. Landon n-avea să mă mai găsească cu spatele la uşă.

— A început să plângă în clipa în care ai ieşit pe uşă.

I-am aruncat o privire lui Arnoldo peste buza paharului în care aveam două degete

de whisky. Am băut şi după aceea l-am întrebat:

— Vrei să mă simt vinovat în legătură cu asta?

— Nu. Nici mie nu mi-ar părea rău pentru ea. Dar mă gândeam că ar trebui să ştii că nici Corinne nu este complet lipsită de inimă.

— Nici n-am crezut vreodată că ar fi. Pur şi simplu am crezut că şi-a dăruit inima soţului ei.

Arnoldo ridică dintr-un umăr. Aşa cum era îmbrăcat, în blugi tociţi şi o cămaşă albă suflecată la mâneci şi deschisă la gât, le făcea pe multe femei să întoarcă brusc capetele după el.

Barul era aglomerat, însă zona VIP de la balcon era bine delimitată, ţinându-i departe pe ceilalţi clienţi. Arnoldo stătea pe canapeaua în formă de semilună unde stătuse Cary în prima noapte în care mă întâlnisem cu Eva în altă parte decât la Crossfire. Locul acela avea să păstreze întotdeauna amintiri puternice, datorită ei. În noaptea aceea îmi dădusem seama ea schimba totul.

— Pari obosit, zise Arnoldo.

— Am avut o săptămână grea, am zis,

fără să-mi scape privirea lui. Nu, nu e din cauza Evei.

— Vrei să vorbim despre asta?

— N-am nimic de zis, pe bune. Ar fi trebuit să fiu mai deştept. Am permis ca lumea să vadă ce mult înseamnă ea pentru mine.

— Sărutări pătimaşe pe stradă, certuri chiar şi mai pătimaşe în parc, zâmbi el trist. Ce să zică şi oamenii? Că-ţi duci inima în palmă?

— Am deschis uşa şi acum toţi vor să dea năvală înăuntru. Ea e calea cea mai directă de a mă înfrânge, şi toată lumea ştie asta.

— Chiar şi Brett Kline?

— El nu mai e o problemă.

Arnoldo mă privi scrutător. Probabil că văzuse ceea ce voia, aşa că în cele din urmă dădu din cap.

— Mă bucur, prietene.

— Şi eu, am zis şi am mai luat o duşcă. Ia zi, cum stau lucrurile cu tine?

El dădu din mână nepăsător, cuprinzând din priviri femeile din apropierea noastră, care se legănau pe muzica Lanei Del Rey.

— Restaurantul merge bine, după cum ştii.

— Da, sunt foarte mulţumit. A depăşit toate aşteptările privind profiturile.

— Săptămâna asta tocmai am filmat câteva prezentări de promovare pentru noul sezon. După ce încep să apară pe Food Network, împreună cu noile episoade, ar trebui să vedem o creştere frumuşică a afacerii.

— O să pot spune mereu că te-am cunoscut încă de la începuturi.

El izbucni în râs şi ciocni paharul de paharul meu, pe care îl ridicasem pentru a toasta.

Ne reveniserăm, iar asta mai calma o parte din neliniştea pe care o simţeam. Nu mă bazam pe Arnoldo aşa cum se baza Eva pe prietenii ei sau cum se baza Cary pe ea, dar Arnoldo era la fel de important pentru mine. În viaţa mea nu existau prea mulţi oameni de care să fiu apropiat. Iar faptul că. Îmi regăseam ritmul pe care el şi cu mine îl pierduserăm era cel puţin o victorie importantă, într-o săptămână care păruse a fi o bătălie pierdută pentru mine.

Capitolul 18

— O, Doamne, am gemut, cu gura plină

de prăjitură cu ciocolată şi caramel, e absolut divină.

Kristin, organizatoarea de nunţi, strălucea de încântare.

— E şi una dintre preferatele mele. Dar nu te repezi la toată! Vanilia cu unt e şi mai bună.

— Vanilie peste ciocolată? am zis, cu privirea aţintită la bunătăţile de pe masă. În niciun caz!

— De obicei aş zice şi eu la fel, răspunse Kristin, însemnându-şi ceva, dar prăjitura asta, m-a convertit. Şi să ştii că şi lămâia e foarte bună.

Lumina după-amiezii năvălea prin ferestrele imense care ţineau loc de perete în salonul personal al mamei mele, iluminându-i buclele de aur pal şi pielea de porţelan. Îşi redecorase de curând salonul, optând pentru pereţi de un gri-albăstrui deschis, care dădeau o altfel de energie spaţiului şi o şi puneau foarte bine pe ea în relief.

Era unul dintre talentele ei să se prezinte în lumina cea mai bună. După părerea mea, era şi unul dintre cusururile ei cele mai mari. Îi păsa îngrozitor de mult de aparenţe.

Pur şi simplu nu pricepeam cum de nu se plictisea mama să redecoreze după ultimele tendinţe, chiar dacă aveam impresia că ar fi avut nevoie de un an numai ca să treacă prin toate camerele şi coridoarele penthouse-ului de 560 de metri pătraţi al lui Stanton.

Unica întâlnire pe care o avusesem cu Blaire Ash fusese de ajuns ca să-mi dau seama că gena decorării sărise peste generaţia mea. Mă interesau ideile lui, dar nu eram în stare să lucrez cu detaliile.

În timp ce-mi îndesam direct cu mâna încă o minibrioşă în gură, mama tăia cu delicateţe cu furculiţa o prăjiturică de mărimea unei monede.

— Ce preferinţe ai în materie de aranjamente florale? mă întrebă Kristin, schimbându-şi poziţia picioarelor lungi, cu pielea de nuanţa cafelei. Purta pantofi cu toc Jimmy Choo, eleganţi, dar sexy. Părul până la umeri îi era aranjat în bucle creţe, care îi încadrau chipul micuţ, punându-i-l frumos în evidenţă, iar rujul de un roz pal îi sublinia buzele mari şi pline.

Părea năvalnică, arăta fabulos, iar mie îmi plăcuse încă din clipa când o văzusem pentru prima oară.

— Roşii, am zis, ştergându-mi firimiturile de la gură. Orice, numai roşii să fie.

— Roşu? clătină mama din cap, nefericită. Eva, e prea ţipător! E prima ta nuntă. Alege şi tu alb, crem şi auriu.

Eu m-am holbat la ea.

— Şi cam câte nunţi crezi că o să am?

— N-am vrut să spun asta. Eşti mireasă pentru prima oară.

— Dar nu vreau să port o rochie roşie, am replicat. Am spus doar că vreau ca prima culoare cu accent să fie roşu.

— Draga mea, nu prea ştiu cum o să meargă. Şi crede-mă, am organizat destule nunţi, ca să-mi dau seama.

Mi-am adus aminte că mama mai trecuse şi înainte prin tot procesul organizării nunţilor, fiecare dintre ele mai detaliată şi mai memorabilă decât celelalte. Nimic nu era prea mult, totul era făcut cu mult gust. Nunţi frumoase pentru o mireasă tânără şi frumoasă. Speram să mă maturizez şi eu cu măcar pe jumătate tot atâta graţie, pentru că Gideon urma să devină tot mai minunat pe măsură ce avea să treacă timpul. Era exact genul acela de bărbat.

— Monica, hai să-ţi arăt cam cum poate să arate roşul, zise Kristin, scoţând din geantă un portofoliu de piele. Roşul poate fi uluitor, mai ales în cazul nunţilor care au loc seara. Important e ca ceremonia şi recepţia să-i reprezinte şi pe mire, şi pe mireasă. Ca să ai o zi cu adevărat de neuitat, e important să facem să conveargă vizual stilurile celor doi, istoria lor şi speranţele de viitor.

Mama luă portofoliul pe care i-l întindea şi îşi aruncă grăbită ochii asupra fotografiilor.

— Eva… doar nu vorbeşti serios!

I-am aruncat o privire de mulţumire lui Kristin, pentru că mă susţinea, mai ales că acceptase să se ocupe de nuntă crezând că mama o să plătească factura. Sigur, faptul că mă căsătoream cu Gideon Cross o ajutase probabil să încline balanţa de partea mea. Iar faptul că în viitor putea să-l folosească pe el pentru referinţe cu siguranţă avea să-i fie de folos în atragerea noii clientele.

— Mamă, sunt foarte sigură că putem face nişte compromisuri.

Cel puţin aşa speram. Încă nu-i aruncasem bomba cea mare.

— Avem vreo idee despre buget? se interesă Kristin,

Şi uite că începea…

Am văzut, cu încetinitorul, cum mama deschide gura, iar inima mi-a sărit din loc, cât pe ce să mă cuprindă panica.

— Cincizeci de mii pentru ceremonia. În sine, am trântit fără să mă mai gândesc. Fără costul rochiei.

Cele două femei se întoarseră spre mine, cu ochii holbaţi.

Mama izbucni în râs, fără să-i vină să creadă, punând mâna pe colierul Cartier pe care îl purta la gât.

— Doamne, Eva! Ce moment ţi-ai ales ca să glumeşti!

— Mamă, tata plăteşte nunta, i-am zis, regăsindu-mi glasul, acum, că momentul de care eram înspăimântată trecuse.

Ea clipi şi în ochii ei albaştri se ivi, pentru o frântură de secundă, o blândeţe minunată. Apoi însă strânse din dinţi.

— Numai rochia ta o să coste mai mult. Florile, scena…

— O să ne căsătorim pe plajă, am zis; ideea asta îmi venise chiar atunci. În Carolina de Nord, la Outer Banks. În casa pe care tocmai am cumpărat-o împreună cu

Gideon. N-o să avem nevoie de flori decât pentru cei invitaţi la nuntă.

— Nu înţelegi, zise mama, aruncându-i o privire lui Kristin, ca să o susţină. În niciun caz n-o să meargă aşa. N-o să ai deloc controlul.

Asta însemna că *ea* n-avea să aibă controlul.

— Vreme imprevizibilă, continuă ea, nisip peste tot... în plus, dacă le ceri tuturor să plece aşa de departe de oraş e posibil ca unii să nu poată ajunge. Şi unde o să stea toată lumea?

— Care toată lumea? Ţi-am spus că va fi o ceremonie mică, doar pentru prieteni şi familie. Gideon se ocupă de călătorie. Sunt sigură că o să se bucure să se ocupe şi de locurile unde o să stea.

— Pot să vă ajut şi eu cu asta, sări Kristin.

— N-o încuraja! se răsti mama.

— Nu fi nepoliticoasă, i-am replicat şi eu. Am impresia că ai uitat că e nunta *mea,* nu un eveniment de publicitate.

Mama trase adânc aer în piept, cu o mişcare studiată.

— Eva, eu cred că e foarte drăguţ din partea ta că vrei să-i faci astfel pe plac

tatălui tău, însă el nu pricepe ce povară ţi-a aruncat pe umeri când ţi-a cerut asta. Chiar dacă aş pune şi eu un dolar la fiecare dolar al lui, şi tot n-ar fi de ajuns…

— Ba e de ajuns, am zis, încleştându-mi mâinile în poală, aşa de tare, că-mi intrau inelele în carne. Şi nu e nicio povară.

— O să jigneşti mulţi oameni. Trebuie să înţelegi că un bărbat cu poziţia lui Gideon trebuie să profite de orice ocazie pentru a-şi întări reţeaua de cunoştinţe. El o să vrea…

— … să fugă cât mai departe, am întrerupt-o, enervată de ciocnirea dintre felurile noastre de a vedea lumea, care îmi era atât de cunoscută. Dacă ar fi s-o facă aşa cum vrea el, am fugi amândoi şi ne-am căsători pe vreo plajă izolată, doar cu doi martori şi cu o privelişte minunată.

— O fi zicând şi el aşa…

— Nu, mamă. Crede-mă! Exact aşa am face-o.

— Pot să intervin? zise Kristin. Monica, să ştii că putem face să meargă totul. Multe nunţi ale celebrităţilor sunt private. Un buget limitat o să ne ajute să ne concentrăm pe detalii. Şi, dacă Gideon şi Eva sunt deschişi, putem să aranjăm ca fotografiile

de la nuntă să fie vândute revistelor de lifestyle, iar profiturile să meargă către operele de caritate.

— O, asta îmi place! am exclamat, deşi mă întrebam cum avea să se împace ideea asta cu cele patruzeci şi opt de ore de exclusivitate pe care Gideon i le oferise Deannei Johnson.

Mama părea nefericită.

— Visez la nunta ta încă din ziua când te-ai născut, spuse ea încetişor. Mereu mi-am dorit să ai parte de ceva demn de o prinţesă.

— Mamă! I-am luat mâna într-a mea. Poţi să-ţi faci de cap la recepţie, bine? Fă ce-ţi trece ţie prin cap. Nu folosi roşu, invită tot universul, tot ce vrei. Iar în ce priveşte nunta, nu-ţi e de ajuns că mi-am găsit prinţul?

Ea îmi strânse uşor mâna, privindu-mă cu ochi înlăcrimaţi.

— Da, cred că va trebui să-mi fie.

Doar ce mă urcasem în Mercedes, când telefonul începu să-mi sune. L-am scos din geantă, m-am uitat să văd cine e şi am observat numărul lui Trey. Mi s-a cam strâns stomacul.

Nu-mi ieşea din minte expresia

devastată de pe chipul lui, din noaptea trecută. Mă izolasem în bucătărie, în vreme ce Cary stătea de vorbă cu Trey în living, anunţându-l despre Tatiana şi despre copil. Pusesem ceva la făcut în cuptor şi stăteam la masă, cu tableta, citind o carte, rămânând însă în raza vizuală a lui Cary. Chiar dacă stătea în profil, văzusem foarte bine cât de rău primise Trey vestea.

Cu toate acestea, rămăsese la cină şi apoi peste noapte, aşa că speram că în cele din urmă lucrurile aveau să se aranjeze. Bine măcar că nu plecase şi gata.

— Bună, Trey, i-am răspuns. Ce mai faci?

— Bună, Eva, oftă el din rărunchi. Habar n-am ce fac. Tu ce făceai?

— Păi eu tocmai plec de la mama, după ore întregi de discuţii despre nuntă. N-a fost aşa de rău pe cât mă aşteptam, dar se putea şi mai bine. Însă asta e ceva obişnuit când am de-a face cu mama.

— Aaa… bine, ai şi tu destule treburi. Scuze că te bat la cap.

— Trey, nu-i nimic. Mă bucur că m-ai sunat. Dacă vrei să stăm de vorbă, sunt aici.

— Crezi că ne-am putea întâlni? Oricând ar fi în regulă pentru tine?

— Ce zici să ne vedem acum?

— Pe bune? Eu sunt la un târg stradal, în vest. M-a târât soră-mea aici şi i-am fost un companion ca vai de el. S-a descotorosit de mine acum câteva minute şi eu mă întreb ce dracu' caut aici.

— Pot să vin eu la tine.

— Sunt între străzile Eighty-two şi Eighty-three, aproape de Amsterdam. Să ştii că e aglomerat pe aici.

— Bine, aşteaptă-mă. Ne vedem în câteva minute.

— Mersi, Eva.

Am închis şi m-am uitat la Raul, în oglinda lui retrovizoare.

— Intersecţia lui Amsterdam cu Eighty-two. Cât de aproape poţi să ajungi.

El dădu din cap.

— Mulţumesc.

În timp ce coteam, mi-am aruncat privirea pe fereastră, admirând oraşul într-o frumoasă după-amiază de sâmbătă.

În weekend, ritmul Manhattanului încetinea, hainele deveneau mai relaxate, iar vânzătorii stradali se înmulţeau. Femei în sandale şi rochii uşoare de vară se uitau pe la vitrine în voia lor, iar bărbaţii, în tricouri şi pantaloni scurţi, se plimbau în

grupuri, uitându-se după femei şi discutând subiecte de-ale bărbaţilor. Câini de toate mărimile trăgeau de lese, iar copii în cărucioare dădeau din picioruşe ori trăgeau câte un pui de somn. Un cuplu mai vârstnic se plimba mână în mână; păreau încă pierduţi de încântare unul pentru altul, în ciuda multor ani de când formau o familie.

Aproape fără să-mi dau seama, am format numărul lui Gideon.

— Îngeraş! mă întâmpină el. Vii spre casă?

— Nu încă. Am terminat cu mama, dar mă întâlnesc cu Trey.

— Cât o să dureze?

— Nu ştiu. Cred că nu mai mult de o oră. Doamne, sper să nu-mi spună că a terminat cu Cary.

— Cum a fost întâlnirea cu mama ta?

— I-am spus că o să ne căsătorim pe plajă, la casa din Outer Banks, am zis, făcând o pauză. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi pe tine.

— Cred că e o idee excelentă. Glasul lui răguşit luase timbrul acela special, care mă făcea să înţeleg că se simţea mişcat.

— M-a întrebat unde avem de gând să-i cazăm pe oameni. Şi ţi-am cam aruncat ţie

şi organizatoarei de nunţi în spinare treaba asta.

— E în regulă. O să găsim noi ceva.

Prin venele mele curgea un val cald de iubire pentru el.

— Îţi mulţumesc.

— Prin urmare, obstacolul cel mare a rămas în urma ta, zise el, înţelegându-mă perfect, aşa cum se întâmpla de obicei.

— Ei, nu prea ştiu ce să zic despre asta. A podidit-o şi plânsul. Ştii, avea visuri măreţe, care însă n-o să devină realitate. Sper că o să se resemneze şi o să se apuce de dirijat totul.

— Şi cu familia ei cum rămâne? N-am discutat despre aranjamentele care trebuie făcute ca să vină şi ei.

Am ridica din umeri, după care mi-am dat seama că nu mă poate vedea.

— Nu sunt invitaţi. Singurele lucruri pe care le ştiu despre ei le-am aflat căutându-i pe Google. Au dezmoştenit-o pe mama când a rămas însărcinată cu mine, aşa că n-au făcut niciodată parte din viaţa mea.

— Bine, atunci, zise el blând. Am o surpriză pentru tine, când ajungi acasă.

— Da? am zis, însufleţindu-mă pe dată. Îmi dai un indiciu?

— Logic că nu. Dacă eşti curioasă, grăbeşte-te să ajungi mai repede acasă.

— Mă tachinezi, m-am bosumflat eu.

— Cei care tachinează nu se ţin de cuvânt. Eu, da.

Mă treceau fiori de excitare la auzul glasului său ca o catifea aspră.

— Vin acasă cât pot de repede.

— O să te aştept, zise el aţâţător.

Traficul din zona pieţei era imposibil. Raul lăsase maşina în garajul de sub clădirea mea, după care mă condusese pe târgul stradal.

Când mai aveam doar o jumătate de cvartal până acolo, am adulmecat miros de mâncare şi a început să-mi lase gura apă. De undeva se auzea muzică, iar când am ajuns pe Amsterdam Avenue, am văzut o femeie care cânta pe o scenă micuţă, pentru un public înghesuit în jur.

Vânzătorii se înşirau pe ambele trotuare ale străzii care gemea de oameni; îşi protejau de soare mărfurile şi capetele cu ajutorul unor copertine albe. De la eşarfe şi pălării până la bijuterii şi obiecte de artă, produse proaspete şi mâncăruri multinaţionale, nu exista niciun lucru pe care să-l vrei şi să nu-l găseşti acolo.

Mi-au trebuit câteva minute până să dau de Trey în mulţime. L-am găsit stând pe nişte trepte, nu departe de locul unde conveniserăm să ne întâlnim. Era în blugi largi şi într-un tricou oliv, cu ochelarii de soare pe nasul care îi fusese spart cândva. Părul lui blond era la fel de ciufulit ca de obicei, iar gura atrăgătoare închisă strâns.

La vederea mea, se ridică în picioare, întinzându-mi mâna să mă salute. În schimb, eu l-am tras spre mine şi l-am îmbrăţişat, ţinându-l aşa până când am simţit că se relaxează şi îmi răspunde şi el la fel. În jurul nostru, viaţa îşi urma netulburată cursul – New Yorkul era obişnuit cu tot soiul de lucruri făcute în public. Raul rămăsese la o distanţă discretă de noi.

— Sunt absolut varză, mormăi Trey, cu gura lipită de umărul meu.

— Ba eşti normal, am zis, retrăgându-mă şi făcându-i semn cu mâna spre treptele unde îl găsisem. Oricine ar fi ameţit rău acum.

El se aşează pe treapta din mijloc, iar eu m-am cocoţat lângă el.

— Nu cred că pot să fac asta, Eva. Nu cred că ar trebui. Vreau să am pe cineva

continuu în viaţa mea, pe cineva care să mă sprijine în timpul şcolii şi mai târziu, când o să încep practica. În schimb, Cary o s-o sprijine pe tipa aia şi o să mă bage şi pe mine în programul lui pe unde o să găsească un locşor. Cum să nu mă umplu de frustrări în condiţiile astea?

— E o întrebare bună, am zis, întinzându-mi picioarele. Ştii, Cary n-o să fie sigur că e copilul lui până n-o să facă un test de paternitate.

— Nu cred că o să mai aibă vreo importanţă. Trey clătină din cap. Pare foarte implicat.

— Ba eu cred că o să conteze. Poate că n-o să întoarcă spatele şi să plece, poate că o să se joace de-a unchiul, ceva de genul acesta. Nu ştiu. Deocamdată, trebuie să mergem pe presupunerea că el e tatăl, dar poate C nu-i aşa. E o posibilitate.

— Prin urmare, îmi ceri să mai stau cu el încă şase luni?

— Nu. Dacă vrei să-ţi dau răspunsuri, să ştii că nu am niciunul. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune cu siguranţă e că te iubeşte, mai mult decât l-am văzut să iubească vreodată pe cineva. Dacă o să te piardă, asta o să-l distrugă. Să ştii că nu

încerc să-ţi creez vreun sentiment de vinovăţie, ca să te conving să rămâi cu el. Cred doar că ar trebui să ştii că, dacă pleci, n-o să fii singurul pe care o să-l doară.

— Şi cu ce mă ajută asta?

— Poate că nu te ajută, am răspuns, punându-i o mână pe genunchi. Poate că sunt eu prea meschină, de mi se pare liniştitor gândul acesta. Dacă eu şi Gideon nu ne-am înţelege, în cele din urmă, aş vrea să ştiu că şi el ar fi la fel de nefericit ca mine.

Pe buzele lui Trey flutură un zâmbet trist.

— Da, îţi înţeleg punctul de vedere. Tu ai rămâne cu el dacă ai afla că a ales pe altcineva? Pe cineva cu care se culca chiar în timp ce era cu tine?

— M-am gândit la asta. Pentru mine, e tare greu să mă imaginez fără Gideon. Dacă la momentul respectiv n-am fi avut o relaţie exclusivă, dacă ar fi o femeie din trecutul lui, dacă ar fi cu mine, nu cu ea, probabil că aş putea să ţin lucrurile în frâu.

Mă uitam la o femeie care mai agăţa o sacoşă de cumpărături de mânerul şi aşa supraîncărcat al cărucioruluiîn care îşi ducea copilul.

— Dar dacă ar fi mai mult cu ea, iar pe mine m-ar vedea din când în când… cred că aş pleca.

Era greu să fii cinstit, când adevărul era opusul a ceea ce ar fi vrut Cary să spun, dar simţeam că acesta era lucrul corect pe care trebuia să-l fac.

— Mulţumesc, Eva.

— Dacă are vreo importanţă, n-aş avea o părere mai proastă despre tine dacă ai rămâne lângă Cary. Nu este slăbiciune dacă stai cu persoana iubită atunci când încearcă să repare o greşeală imensă, după cum nu e slăbiciune nici dacă hotărăşti să te pui pe tine însuţi pe primul plan. Orice hotărâre ai lua, eu o să rămân la părerea mea, că eşti un tip super.

El se aplecă uşor spre mine şi-şi lăsă capul pe umărul meu.

— Mulţumesc, Eva.

— Cu multă plăcere, i-am zis, luându-l de mână.

— Mă duc să iau maşina şi s-o întorc, mă anunţă Raul când intram în holul blocului meu.

— Bine. Eu rămân doar să-mi verific cutia poştală.

I-am făcut cu mâna portăresei pe lângă

biroul căreia treceam şi m-am îndreptat spre cutiile poştale, în vreme ce Raul se îndrepta spre lift.

Mi-am băgat cheia în încuietoare, am deschis uşile de alamă şi m-am aplecat ca să pot să arunc o privire înăuntru. Era doar câteva reclame, nimic altceva, iar asta mă scutea să mai urc. Am scos hârtiile, le-am aruncat în coşul de gunoi, după care am încuiat cutia poştală.

M-am întors în hol chiar în clipa când o femeie ieşea din clădire. Părul ei roşcat, tuns ţepi, mi-a atras atenţia. Mi-am aţintit privirea asupra ei, aşteptând să se întoarcă atunci când ieşea în stradă, sperând s-o văd măcar din profil.

Mi se tăiase respiraţia. Părul îmi era cunoscut din căutările pe Google. Îmi aminteam de faţa ei, căci o văzusem la evenimentul cu strângere de fonduri la care participasem împreună cu Gideon cu câteva săptămâni în urmă.

Apoi, ea se făcu nevăzută.

Am luat-o la fugă după ea, dar când am ajuns afară, se urcase deja într-o maşină neagră de oraş.

— Hei! am strigat.

— S-a întâmplat ceva?

M-am întors spre Louie, uşierul de weekend.

— Ştii cumva cine era?

— Nu locuieşte aici, răspunse el clătinând din cap.

M-am întors şi i-am pus şi portarului aceeaşi întrebare.

— O roşcată? întrebă el, cu un aer perplex. Azi niciun vizitator n-a venit neînsoţit, aşa că n-am prea fost atent.

— Hmm… Bine, mulţumesc.

— Eva, ţi-a venit maşina, mă anunţă Louie din prag.

I-am mulţumit portarului şi m-am îndreptat spre Raul. Tot drumul până la apartamentul lui Gideon nu mi-am putut lua gândul de la Anne Lucas. Când am intrat în liftul privat al penthouse-ului, eram cu mintea total acaparată de gândurile care mi se tot roteau.

Gideon mă aştepta. În blugi negri şi un tricou Columbia, părea incredibil de tânăr şi de chipeş. Pe urmă mi-a zâmbit şi m-a făcut să uit aproape cu totul de lume.

— Îngeraş, zise ademenitor, străbătând în picioarele goale podeaua cu model de tablă de şah, ca să mă întâmpine. Avea în ochi o privire pe care o cunoşteam prea

bine. Vino încoace!

M-am aruncat în braţele lui, cuibărindu-mă strâns la pieptul lui puternic şi umplându-mă de aroma lui.

— O să crezi că am înnebunit, am şoptit, cu faţa îngropată la pieptul lui, dar pot să jur că am văzut-o pe Anne Lucas în holul blocului meu.

L-am simţit cum se încordează. Ştiam că psihologa nu se număra printre oamenii preferaţi pentru el.

— Când? întrebă foarte serios.

— Acum vreo douăzeci de minute. Chiar înainte să vin aici.

El îmi dădu drumul, băgă mâna în buzunarul de la spate şi-şi scoase telefonul. În acelaşi timp, mă luă de mână, ca să mergem în living.

— Doamna Cross tocmai a văzut-o pe Anne Lucas în blocul ei, îi spuse el celui care îi răspunsese.

— Cred că am văzut-o, l-am corectat, încruntându-mă nelămurită la auzul tonului său grav.

El însă nu mă asculta.

— Află, ceru, după care închise.

— Gideon! Ce se petrece?

El se îndreptă spre canapea, cu mine de

mână, şi se aşează. M-am instalat şi eu lângă el, lăsându-mi geanta pe măsuţa de cafea.

— Am văzut-o pe Anne acum câteva zile, îmi explică el, fără să-mi dea drumul la mână. Raul mi-a confirmat că ea era femeia cu care ai vorbit la strângerea de fonduri. Ea a recunoscut, şi am avertizat-o să nu se apropie de tine, dar văd că nu mă ascultă. Vrea să-mi facă rău şi ştie că poate dacă te loveşte pe tine.

— Bine, am zis, procesând ceea ce aflasem.

— În clipa în care o vezi, oriunde te-ai afla, trebuie să-i spui lui Raul. Chiar dacă doar crezi că e ea.

— Stai puţin, asule! Te-ai dus la ea acum câteva zile şi nu mi-ai spus?

— Îţi spun acum.

— De ce nu mi-ai spus atunci?

El oftă din greu:

— A fost în ziua în care a venit Chris.

— Oh!

— Da.

Mi-am muşcat buza de jos o vreme.

— Cum ar putea să-mi facă rău?

— Nu ştiu. Pentru mine, e de ajuns că asta vrea.

— De exemplu, să-mi rupă un picior?

Nasul?

— Mă îndoiesc că o să facă apel la violenţă, răspunse el sec. Pentru ea, ar fi mai amuzant să se joace cu mintea ta. Să se dea în spectacol acolo unde eşti şi tu. Să te lase să o întrezăreşti din când în când.

Iar asta era şi mai pervers.

— Deci de asta o să te duci la ea. Asta vrea cu adevărat, am şoptit. Vrea să te vadă pe tine.

— N-o să-i fac favorul acesta. I-am spus tot ce trebuia.

Mi-am lăsat privirea în jos, către mâinile noastre împreunate, jucându-mă cu verigheta lui.

— Anne, Corinne, Deanna… Totul e un pic cam nebunesc, Gideon. Vreau să spun că nu mi se pare că ar fi un lucru normal pentru majoritatea bărbaţilor. Câte femei o să-şi mai piardă minţile din cauza ta?

El se uită la mine cu o privire care era tare departe de a fi amuzată.

— Nu ştiu ce-a apucat-o pe Corinne. De când s-a întors la New York, nu mai e deloc ea însăşi. Nu ştiu dacă e din cauza medicamentelor pe care le lua, din cauza sarcinii pierdute, a divorţului…

— Divorţează?

— Nu vorbi pe tonul acesta, Eva! Pentru mine, nu are absolut nicio importanţă dacă e măritată sau nu. *Eu* sunt însurat. Asta n-o să se schimbe niciodată, şi nici nu sunt genul care înşală. Am prea mult respect pentru tine – şi. Pentru mine – ca să fiu genul acesta de soţ.

M-am aplecat spre el, oferindu-i gura, iar el mă sărută încet şi cu blândeţe. Îmi spusese exact ceea ce aveam nevoie să aud. Gideon se dădu înapoi, frecându-şi nasul de al meu.

— Cât despre celelalte două… Trebuie să înţelegi că Deanna a fost o pagubă colaterală. La dracu'! Toată viaţa mea a fost un teatru de război, şi unii au fost prinşi în bătaia focului.

I-am luat chipul în palme, încercând să-i mai înlătur din tensiune cu mângâierile mele. Ştiam prea bine ce voia să spună. El înghiţi în sec, or putere.

— Dacă nu m-aș fi folosit de Deanna ca să-i transmit Annei că uşa dintre noi s-a închis, ar fi rămas doar o aventură de-o noapte şi gata.

— Dar acum şi-a revenit?

— Aşa cred, spuse el, mângâindu-mă pe obraz, la fel cum făceam şi eu. Din moment

ce tot mă deschid, o să-ţi spun că nu cred că m-ar refuza dacă aş încerca s-o agăţ – lucru pe care n-o să-l fac dar nu cred că se mai încadrează în categoria femeilor furioase.

— Da, ştiam că ar ajunge din nou în pat cu tine dacă ar putea. Nu că aş condamna-o. Chiar trebuie să fii aşa de înfiorător de bun la pat? Nu-i de ajuns că eşti aşa de sexy, că ai un trup uluitor şi un mădular uriaş?

El clătină din cap, vizibil exasperat.

— Ba nu-i *uriaş.*

— Cum zici tu. Eşti bine dotat. Şi ştii şi cum să ţi-l foloseşti. Iar femeile n-au parte prea des de sex bestial, aşa că atunci când dăm peste aşa ceva, putem să o luăm un pic razna după asta. Cred că acesta e răspunsul la întrebarea mea despre Anne, din moment ce ea a avut parte de tine în mod repetat.

— N-a avut niciodată parte de mine. Gideon se dădu în spate, încruntat. La un moment dat, o să te saturi să tot auzi cât sunt de ticălos.

Drept răspuns, m-am cuibărit lângă el, cu capul pe umărul lui.

— Nu eşti primul bărbat înnebunitor de sexy de pe planetă care se foloseşte de femei. Şi n-o să fii nici ultimul.

— Cu Anne a fost altfel, mormăi el. N-a

fost numai ceva legat de soţul ei.

Am încremenit, dar apoi m-am străduit să mă relaxez, ca să nu-l fac să devină şi mai tensionat decât era deja.

El trase adânc aer în piept, sacadat.

— Uneori, îmi aminteşte de Hugh, spuse pe nerăsuflate. Felul în care se mişcă, unele dintre lucrurile pe care le spune... Există o asemănare de familie. Şi ceva mai multe. Nu pot să explic.

— Atunci, n-o face.

— Uneori, linia de demarcaţie dintre ei se estompa în mintea mea. Era ca şi când l-aş fi pedepsit pe Hugh prin intermediul lui Anne. Ei i-am făcut lucruri pe care nu le-am făcut cu nimeni altcineva. Lucruri care mă făceau să mă îngreţoşez după aceea, când mă gândeam la ele.

— Gideon! am zis, cuprinzându-l pe după mijloc.

Nu-mi spusese asta până acum. Înainte, îmi zisese doar că îl pedepsea de fapt pe doctorul Terence Lucas, iar eu eram sigură că era o parte a pedepsei. Acum însă, îmi dădeam seama că nu era deloc aşa.

Gideon se lăsă iar pe spate.

— Între mine şi Anne, situaţia era ciudată. Eu am făcut-o s-o ia razna. Dacă aş

putea să mă întorc şi să fac lucrurile altfel…

— O să vedem cum rezolvăm totul. Mă bucur că mi-ai spus.

— Trebuia s-o fac. Ascultă, îngeraş, trebuie să-i spui lui Raul chiar în clipa în care o vezi, oriunde ai fi. Chiar dacă nu eşti sigură. Şi nu te duce nicăieri singură! O să mă gândesc eu cum să rezolv cu ea. Şi, în timpul acesta, trebuie să ştiu că eşti la adăpost.

— Bine.

Nu prea ştiam cum avea să funcţioneze planul acesta pe termen lung. Trăiam în acelaşi oraş cu femeia asta şi cu soţul ei, iar doctorul Lucas însuşi mă abordase cu ceva vreme înainte. Amândoi erau o problemă, iar noi aveam nevoie de o soluţie.

Dar n-aveam s-o găsim azi, sâmbătă. Într-una dintre cele două zile ale săptămânii pe care le aşteptam cu cea mai mare nerăbdare, dat fiind că petreceam atât de puţin timp în intimitate cu soţul meu.

— Deci, am început, băgându-mi mâna pe sub tricoul lui Gideon, atingându-i pielea caldă. Unde este surpriza mea?

— Ei bine… răspunse el, cu glasul sexy parcă şi mai răguşit, şi mai profund. Hai să mai aşteptăm puţin. Ce-ar fi să începem cu

nişte vin?

Mi-am dat capul pe spate ca să-l privesc.

— Asule, încerci cumva să mă seduci?

— Mmm… cred că o să merg direct la ţintă.

Când am văzut că Gideon nu vine cu mine la duş, mi-am dat seama că pune ceva la cale. Singurele momente în care sărea peste ocazia de a-şi pune mâinile pe mine când eram udă toată, cu apa şiroind pe mine, era dimineaţa, după ce făcuse deja tot ce voia cu mine.

Când m-am întors în living, în pantaloni scurţi şi un tricou scurt, fără sutien, el mă aştepta cu un pahar de vin roşu. Ne-am aşezat pe canapea, să ne uităm la *Condamnat să ucidă,* iar alegerea asta îmi dovedea încă. O dată că soţul meu mă cunoştea bine. Era exact genul de film care îmi plăcea mult – un pic amuzant, absolut extraordinar. Şi era şi cu Kevin Costner, care era întotdeauna o alegere perfectă pentru mine.

Cu toate acestea, oricât de mult m-aş fi distrat lenevind împreună cu Gideon, pe măsură ce trecea timpul, începea să mă roadă nerăbdarea. Iar Gideon, vicleanul,

ştia prea bine. Pe asta se şi baza. Avea grijă să am paharul mereu plin şi nu-şi lua mâinile de pe mine – trecându-mi-le prin păr, mângâindu-mă pe umăr, trecându-mi-le peste coapse.

Pe la nouă, mă căţărasem toată pe el. M-am aşezat în poala lui şi mi-am lipit buzele de gâtul lui, lingându-l, ca să-i simt pulsul. Am simţit cum tresare, iar apoi pulsul îi deveni tot mai accelerat, dar nu făcea nicio mişcare drept răspuns. Părea absorbit cu totul de reluarea la care ne uitam acum, după ce se terminase filmul.

— Gideon? am şoptit cu tonul acela care cerea sex, strecurându-mi mâna între picioarele lui; era întărit, gata, ca întotdeauna.

— Mmm?

I-am muşcat uşor lobul urechii.

— Te deranjează dacă mi-o trag singură cu animalul tău mare în timp ce te uiţi la televizor?

El îşi trecu absent mâna pe spatele meu.

— S-ar putea să nu pot să văd din cauza ta, răspunse, părând distrat. Poate ar fi mai bine să te aşezi în genunchi şi să mi-o sugi.

M-am dat înapoi, privindu-l uluită. În

ochii lui însă se citea veselia.

— Eşti sub orice critică, am zis, dându-i un ghiont în umăr.

— Bietul meu îngeraş! mă căină el cu glas alinător. Eşti excitată?

— Tu ce părere ai? am replicat, arătându-mi pieptul. Sfârcurile mi se întăriseră şi se micşoraseră, iţindu-se pe sub bluza subţire, într-o încercare tăcută de a-i atrage atenţia.

El mă prinse de umeri şi mă trase mai aproape, prinzându-mi – între dinţi un sfârc ca să-l mângâie uşor cu limba, smulgându-mi un geamăt.

Apoi îmi dădu drumul. Avea ochii întunecaţi ca safirele.

— Te-ai udat?

O, da, şi încă repede. De fiecare dată când Gideon mă privea aşa, trupul mi se înmuia pentru el, devenea jilav, flămând de sex.

— Ce-ar fi să afli? l-am tachinat.

— Arată-mi!

Tonul autoritar din comanda asta mă excita şi mai mult. M-am dat cu grijă la o parte de pe el, cuprinsă, în mod surprinzător, de ruşine. El împinse cu piciorul măsuţa de cafea, făcându-mi loc să

stau în picioare în faţa lui. Privirea lui aluneca peste mine, cu chipul lipsit de expresie. Faptul că nu mă încuraja defel mă făcea şi mai agitată, iar asta bănuiam că îi era şi intenţia.

Mă presa în felul acela specific lui.

Mi-am îndreptat umerii, rotindu-i, mi-am înfipt privirea în ochii lui şi mi-am lins uşor buza de jos cu limba. Am văzut cum pleoapele i se lăsau grele peste ochi. Mi-am băgat degetele pe sub elasticul pantalonilor scurţi şi i-am tras în jos, dând un pic din şolduri, ca să par mai degrabă o stripteuză şi să ascund faptul că mă simţeam stânjenită.

— N-ai chiloţei, murmură el, cu privirea aţintită asupra sexului meu. Îngeraş, nu eşti cuminte.

— Ba încerc să fiu foarte cuminte, am făcut eu botic.

— Deschide-te pentru mine, murmură el. Vreau să te văd.

— Gideon.

El aştepta răbdător. Ştiam că n-avea să-şi piardă răbdarea. Avea să mă aştepte, indiferent dacă avea să-mi ia cinci minute sau cinici ore. Acesta era motivul pentru care aveam încredere în el. Pentru că nu se

punea niciodată întrebarea dacă urma să mă supun, ci când aveam să fiu gata. Iar asta era o decizie pe care mi-o lăsa mie, de cele mai multe ori.

Mi-am depărtat picioarele şi am încercat să respir ceva mai potolit. Mi-am dus mâinile la sex şi am îndepărtat labiile, arătându-mi clitorisul bărbatului după care tânjea.

Gideon s-a ridicat încet în capul oaselor:

— Eva, ai o pizdulice atât de frumoasă!

Mi-am ţinut respiraţia văzându-l că se înclină spre mine. El îşi ridică mâinile şi mă prinse de coapse, ca să rămân în poziţia în care stăteam.

— Nu te mişca! îmi ordonă.

Apoi mă linse, cu o mişcare leneşă.

— O, Doamne, am gemut; începuseră să-mi tremure picioarele.

— Stai jos, zise el răguşit, lăsându-se pe podea în genunchi, în timp ce-i dădeam ascultare.

Simţeam sticla rece pe fesele goale, într-un contrast puternic cu fierbinţeala care mă cuprinsese. Mă sprijinisem în braţe, apucându-mă de capătul din spate al mesei ca să nu-mi pierd echilibrul, în timp ce el îmi apăsa coapsele cu palmele,

făcându-mă să mă deschid cât mai mult.

Îi simţeam respiraţia arzătoare pe pielea mea asudată; se uita cu atenţie la sexul meu.

— Ai putea fi şi mai udă.

M-am uitat la el, gâfâind, pe când îşi lăsa capul în jos, prinzându-mi clitorisul în gură. Mă simţeam pârjolită, ca de arşiţă, devastată de biciul limbii lui. Am ţipat, încercând să mă zvârcolesc, dar el m-a prins bine, ţintuindu-mă locului. Capul îmi căzuse pe spate; în urechi auzeam bubuitul propriului sânge şi gemetele lui Gideon. Limba lui trecea uşor ca bătaia aripilor unui fluture peste ghemuleţul de nervi, împingându-mă drept în braţele orgasmului. Mi se încleştase stomacul, pe măsură ce mă apropiam de apogeul plăcerii; părul lui mătăsos îmi mângâia coapsele.

Am scos un icnet ca de animal

— O să-mi dau drumul. Gideon… Doamne… îmi dau drumul.

El îşi înfipse atunci limba în mine. Nu mă mai puteam ţine în coatele slăbite; m-am lăsat cu totul pe spate. Îmi penetra acum cu limba deschizătura sexului, care se strângea în jurul lui, frecându-mi lăuntrurile sensibile, aţâţându-mă cu făgăduiala

penetrării după care tânjeam cu adevărat.

— Trage-mi-o, l-am implorat.

Însă Gideon se retrase, lingându-şi buzele.

— Nu aici!

Am scos un geamăt de protest când s-a ridicat. Eram atât de aproape de orgasm, că aproape îi simţeam gustul pe buze. El îmi întinse mâna, ajutându-mă să mă ridic în capul oaselor şi apoi în picioare. Tremuram toată, aşa că el m-a prins şi m-a azvârlit pe umăr.

— Gideon!

Însă apoi şi-a băgat mâna între picioarele mele, masându-mi sexul ud şi umflat de dorinţă, şi nu mi-a mai păsat cum mă ducea, câta vreme mă ducea într-un loc unde să poată să mă posede.

Am intrat pe hol şi am cotit, după care ne-am oprit, prea repede ca să fi ajuns în dormitorul lui. Am auzit mânerul mişcându-se, după care s-a aprins lumina.

Eram în dormitorul meu. Gideon mă lăsă jos, cu faţa la el.

— De ce aici? am întrebat. Poate că unii bărbaţi se duceau drept în patul cel mai apropiat, însă Gideon era mult mai controlat. Dacă mă voia în dormitorul

acesta, însemna că avea el un motiv.

— Întoarce-te, spuse încetişor.

Ceva în glasul lui… felul în care se uita la mine…

Am privit peste umăr.

Şi am văzut leagănul.

Nu era ceea ce mă aşteptăm.

Când Gideon îmi vorbise pentru prima dată de leagăne pentru sex, le căutasem pe internet. Ceea ce văzusem erau nişte chestii şubrede, de atârnat de cadrele uşilor, alte chestii, mai stabile, pe cadre cu patru picioare de sprijin, şi unele care atârnau de un bolţ fixat în tavan. Toate constau într-o combinaţie de lanţuri şi/sau curele, care erau folosite ca nişte atârnători pentru o parte sau alta a corpului. Iar fotografiile cu femei căţărate în ciudăţeniile alea arătau stânjenitor.

Sincer, chiar nu pricepeam cum putea să treacă cineva peste postura stânjenitoare şi peste teama de a nu cădea, ca să nu mai vorbesc despre posibilitatea de a ajunge la orgasm.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Gideon avea altceva în minte.

M-am întors cu totul, ca să mă uit mai bine la leagăn. La un moment dat, Gideon

golise dormitorul. Patul şi mobilele dispăruseră. Singurul obiect rămas în cameră era leagănul, suspendat de o structură solidă, asemănătoare cu o colivie. O platformă de metal, lată şi solidă, de care erau ancorate părţile laterale şi acoperişul din oţel, de care atârnau un scaun şi nişte lanţuri din metal. În locurile corespunzătoare se zăreau cătuşe roşii de piele, pentru încheieturile mâinilor şi pentru glezne.

El mă cuprinse în braţe pe la spate, strecurându-şi o mână pe sub tricoul meu, pe sân, iar cealaltă între picioare, înfigându-şi două degete în mine.

Îmi dădu la o parte părul cu faţa lui, sărutându-mă pe gât.

— Cum te simţi când te uiţi la asta?

Mi-am cântărit răspunsul:

— Intrigată. Uşor speriată.

L-am simţit că zâmbeşte.

— Hai să vedem cum o să te simţi când o să fii în el.

M-a străbătut un fior de nerăbdare şi de teamă. Din felul în care erau plasate cătuşele, puteam să-mi dau seama că aveam să fiu neajutorată, în imposibilitatea să mă mişc ori să mă dau la o parte. Incapabil să

exercit orice urmă de control asupra a ceea ce avea să se întâmple cu mine.

— Eva, vreau să fac asta. Nu ca în noaptea aceea, în lift. Vreau să simţi când deţin controlul şi să ştii că luăm parte împreună la asta.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Nu ştiu cum, dar era mai greu să-i dau consimţământul pe care şi-l dorea. Era mai puţină… responsabilitate când lua pur şi simplu comanda.

Dar era doar un subterfugiu.

— Îngeraş, care e cuvântul tău de siguranţă? şopti el, muşcându-mă uşor de gât. Avea mâini de vrăjitor, cu degete care mă mângâiau uşurel, fără să pătrundă prea adânc în mine.

— Crossfire.

— Dacă spui cuvântul, oprim totul. Spune din nou!

— Crossfire.

Degetele lui iscusite mă trăgeau de sfârc, mulgându-mă cu o îndemânare nebună.

— Nu ai deloc de ce să te temi. Trebuie doar să te aşezi pe spate şi să-mi primeşti mădularul. O să te fac să-ţi dai drumul fără să fii nevoită să faci nimic.

Am tras adânc aer în piept.

— Am impresia că aşa e întotdeauna între noi.

— Încearcă şi aşa, mă ademeni el, începând să-mi scoată tricoul. Dacă nu-ţi place, ne ducem în pat.

O clipă, am vrut să amân, să mai aştept o vreme, ca să mă obişnuiesc cu ideea. Îi făgăduisem că o să accept leagănul, dar nu îmi scotea ochii cu asta…

— Crossfire, şopti el, îmbrăţişându-mă pe la spate.

Nu ştiam dacă îmi amintea că am un cuvânt de siguranţă sau îmi spunea că mă iubeşte atât de mult, încât nu existau vorbe care să exprime ceea ce simţea. Oricare ar fi fost motivul, efectul asupra mea era acelaşi. Mă făcea să mă simt în siguranţă.

Îi simţeam în plus şi încântarea. Respiraţia îi devenise mai rapidă din clipa în care zărisem leagănul. Îi simţeam mădularul tare ca oţelul, lipit de fesele mele, iar pielea îi ardea de-a dreptul. Dorinţa lui mi-o biciuia pe a mea, mă făcea să vreau să fac orice, numai săi ofer atât de multă plăcere, încât să-l copleşesc.

Dacă avea nevoie de ceva, voiam ca eu să fiu femeia care să-i ofere. El îmi dăduse

atât de mult. Totul.

— Bine, am murmurat. Bine.

El mă sărută pe umăr, apoi veni lângă mine, luându-mă de mână.

L-am urmat spre leagăn, studiindu-l cu atenţie. Scaunul îngust atârna la nivelul taliei lui Gideon, ceea ce însemna că trebuia să mă întoarcă spre el cu faţa după care să mă ridice în leagăn. Gura lui mi-a atins gura în timp ce fesele mele dezgolite atingeau pielea rece, iar el îmi lingea colţul buzelor cu limba. M-am înfiorat, nu ştiu dacă de la răcoare, de la sărutul lui sau din cauza fricii.

Gideon se îndepărtă puţin, cu ochii grei de patimă. Mă ridică în poziţie, ţinând lanţurile nemişcate în timp ce mă lăsam pe spătarul scaunului, care era oblic faţă de el, făcându-mă să vreau să-mi întind picioarele, pentru echilibru.

— Te-ai obişnuit? mă întrebă, privindu-mă scrutător.

Ştiam că întrebarea nu se referea numai la confortul meu fizic. Am dat din cap.

El se dădu un pas înapoi, fără să-şi ia privirea de pe chipul meu.

— O să-ţi prind gleznele. Să-mi spui

dacă o să fie ceva în neregulă.

— Bine.

Glasul meu era mai mult o şoaptă sacadată, iar pulsul o luase razna.

El îşi lăsă mâna să alunece pe piciorul meu, într-o mişcare plină de căldură, provocatoare. Nu mi-am putut feri privirea când mi-a prins cătuşa stacojie de piele pe gleznă şi a închis catarama de metal. Era prinsă bine, dar nu prea strâns.

Gideon lucra cu mişcări rapide, încrezător. După câteva clipe, şi celălalt picior îmi fusese suspendat.

— E în regulă până acum? îşi îndreptă el privirea spre mine.

— Ai mai făcut asta, am zis eu, bosumflându-mă. Mişcările lui păreau prea bine exersate, ca să fie ale unui începător.

El nu răspunse, ci începu să se dezbrace, la fel de încet şi de metodic cum mă legase.

Fascinată, sorbeam lacomă din priviri fiecare centimetru de piele pe care mi-l dezvăluia. Soţul meu avea un trup absolut uluitor. Era atât de tare, de puternic, de viril. Mi-era imposibil să nu mă excit la vederea lui gol.

El îşi trecu uşor limba peste buze, într-o

mângâiere leneşă, încărcată de erotism.

— Tot bine e, îngeraş?

Gideon ştia prea bine ce-mi făcea când îl vedeam, şi mă excita şi mai tare faptul că era destul de îngâmfat încât să folosească împotriva mea această slăbiciune. Şi numai Dumnezeu ştia că şi eu îi răspundeam cu aceeaşi monedă de fiecare dată când puteam.

— Eşti înfiorător de sexy, i-am zis, lingându-mi şi eu buzele.

El zâmbi şi se îndreptă spre mine, cu mădularul gros şi lung curbat spre buric.

— Cred că o să-ţi placă foarte mult asta.

Nu trebuia să întreb de ce spusese asta, căci deveni evident de îndată ce îmi luă mâinile în ale lui. Din scaunul leagănului, avantajul pe care îl aveam eu era cât se poate de clar. De la coapse în sus, el era cu totul expus între picioarele mele.

Gideon se aplecă şi mă mai sărută o dată. Blând şi dulce. Am gemut, luată pe neaşteptate de tandreţea lui şi de parfumul său bogat.

El îmi dădu drumul la o mână, luându-şi mădularul şi punându-l între labiile mele. Capul mare se strecură prin zona pe care dorinţa o făcuse alunecoasă, apoi îmi

mângâie clitorisul aflat la vedere. Mă treceau valuri de plăcere, făcându-mă să descopăr cât eram de vulnerabilă. Nu puteam să-mi arcuiesc şoldurile. Nu puteam să-mi strâng muşchii interiori, ca să alung senzaţia.

Am gemut din greu, fără să vreau. Voiam mai mult, dar nu puteam decât să aştept să-mi dea el.

— Te încrezi în mine, îmi şopti el în timp ce mă săruta.

Nu era o întrebare, dar am răspuns, totuşi:

— Da.

Gideon dădu din cap.

— Apucă-te de lanţuri!

Deasupra capului, aveam cătuşe pentru încheieturi. Mă întrebam de ce nu le folosise, dar aveam încredere că el ştie cel mai bine ce face. Dacă nu credea că sunt pregătită, asta era datorită faptului că mă cunoştea atât de bine. Într-un fel, mă cunoştea mai bine decât mă cunoşteam eu însămi.

Iubirea pe care o simţeam pentru el îmi umplea pieptul, până se revărsă din mine, înlăturând şi ultimele urme de teamă care mai adăstau în colţurile minţii mele. Nu mă

simţisem niciodată atât de aproape de el, nu ştiusem niciodată că era cu putinţă să te încrezi atât de complet în cineva.

Am făcut ce-mi ceruse Gideon şi am apucat lanţurile. El se apropie din nou; muşchii abdominali îi luceau, cu broboane de transpiraţie pe ei. Puteam să văd cum îi pulsează venele la gât, pe braţe, pe penis. Inima îi bătea nebuneşte, ca şi a mea. Capul mădularului îi era la fel de ud de excitare ca şi păsărică mea. Foamea pe care o aveam unul de altul parcă prinsese o viaţă proprie, strecurându-se între noi, făcând să dispară lumea întreagă, ca să rămânem doar noi doi.

— Să nu le dai drumul, îmi ordonă el; aşteptă până când am dat din cap, în semn că aşa voi face, după care trecu la fapte.

Apucă un lanţ, în locul unde se întâlnea cu scaunul, iar cu mâna cealaltă îşi aranjă mădularul în despicătura mea. Capul gros mă împungea în joacă, aţâţându-mă cu făgăduiala plăcerii. Gemeam, aşteptându-l să facă acel pas înainte care să-l facă să alunece în mine, căci lăuntrurile mele mă dureau deja, atât eram de disperată să mă umple.

El însă prinse scaunul cu amândouă

mâinile şi mă trase în mădularul lui.

Sunatul care mi-a scăpat din gât era neomenesc, căci sentimentul sălbatic de erotic de a fi penetrată atât de adânc mă făcea să o iau razna. Se cufundase adânc în mine dintr-o singură mişcare, căci trupul meu nu putea să-i opună nicio rezistenţă.

Gideon se cutremură, străbătut de un fior puternic.

— Fir-ar! şuieră el. Ce pizdulice bună ai!

Am vrut să-l iau în braţe, dar el împinse scaunul înapoi, despărţindu-mă de mădularul lui tare ca piatra. Senzaţia că sunt golită îmi smulse un geamă disperat.

— Te rog, am cerşit cu glas slab.

— Ţi-am spus să nu dai drumul lanţurilor, răspunse el, cu o strălucire răutăcioasă în ochi.

— Nu mai fac, i-am promis, prinzând aşa de tare lanţurile în mână, că mă durea.

El întinse braţele şi mă trase înapoi, făcându-mă să alunec la loc în mădularul lui. Simţeam că; mi amorţesc degetele de la picioare. Senzaţia că sunt lipsită de greutate, că-i sunt întru totul supusă, era de nedescris.

— Vorbeşte, ceru el. Spune-mi că-ţi

place aşa.

— Fir-ar, am icnit, simţind cum mi se scurgea sudoarea pe ceafă. Nu te opri!

Într-o clipă eram ţinută nemişcată, iar în momentul următor mă legănam, fluid, sexul meu alunecând continuu de-a lungul mădularului rigid al lui Gideon, cu o viteză care îmi tăia respiraţia. Trupul lui lucra ca o maşină bine unsă, braţele pieptul, muşchii abdomenului se încordau, controlând leagănul cu o îndemânare de maestru. Vederea mişcărilor lui puternice, intensitatea cu care se concentra ca să ofere plăcere atât mie, cât şi lui, felul în care mă penetra, atât de adânc şi de repede…

Am atins orgasmul ţipând, fără să pot zăgăzui nebunia care pusese stăpânire pe mine. Iar el continua să mi-o tragă, gemând din greu, cu chipul roşu, inundat de poftă. Nu avusesem niciodată un orgasm atât de puternic, atât de repede. Câteva clipe, care păreau că nu se mai sfârşesc, n-am putut să văd nimic, nu mai puteam să respir, cu trupul lăsat pradă unei plăceri mai feroce decât orice simţisem vreodată.

Leagănul încetini şi în cele din urmă se opri. Gideon mai făcu un pas spre mine,

afundându-se cu totul în mine. Răspândea un iz decadent, primitiv. A păcat şi a sex.

Îmi prinse chipul în palme, dându-mi la o parte şuviţele ude de pe obraji. Sexul meu se cutremura în jurul lui, mult prea conştient de cât era de tare şi de gros.

— Tu nu ţi-ai dat drumul, l-am învinuit, simţindu-mă mult prea vulnerabilă, după cât de dement îmi fusese orgasmul.

Gideon mă sărută aspru, poruncitor.

— O să-ţi leg încheieturile mâinilor. Pe urmă o să-mi dau drumul în tine.

Sfârcurile mere nu mai erau decât nişte puncte dureroase.

— O, Doamne!

— Te încrezi în mine, zise el din nou, scrutându-mi chipul.

L-am mai atins o dată, câtă vreme încă mai puteam, trecându-mi mâinile peste pieptul lui ud de sudoare, simţindu-i bătăile disperate ale inimii.

— Mai mult decât în orice pe lume.

Capitolul 19

— Bună dimineaţa, asule!

Am întors capul la auzul glasului Evei, zâmbind în timp ce intra în bucătărie,

îndreptându-se spre cafetieră. Părul îi era încâlcit cu totul, iar picioarele, sexy sub tricoul pe care îl purta.

M-am întors apoi spre aragaz, la frigănelele pe care le făceam, şi am întrebat-o:

— Cum te simţi?

— Mmmm…

M-am întors din nou spre ea şi. Am descoperit că se înroşise.

— Am febră musculară, spuse ea, punând cafeaua în cafetieră. Înăuntru, foarte adânc.

Am zâmbit larg. Leagănul o poziţionase perfect, dându-mi posibilitatea să o penetrez în cel mai bun mod cu putinţă. N-o pătrunsesem niciodată atât de adânc. Mă gândisem la asta toată dimineaţa şi hotărâsem să vorbesc cu Ash despre planurile lui de renovare. Unul dintre cele două dormitoare trebuia să aibă două dulapuri – unul pentru haine, iar celălalt pentru leagăn.

— Dumnezeule, mormăi ea. Ia te uită ce rânjet! Bărbaţii sunt nişte porci.

— Şi uite-mă aici, robotind la aragaz pentru tine.

— Da, da, cum să nu! Şi, în timp ce

trecea pe lângă mine, cu o cană aburindă în mână, îmi trase o palmă peste fund.

Am prins-o de încheietură înainte să apuce să se îndepărteze şi am sărutat-o cu zgomot pe obraz.

— Ai fost uluitoare azi-noapte.

Simţisem atunci că ceva se legase între noi, atât de puternic, încât schimbarea fusese la fel de tangibilă ca şi inelele pe care le aveam pe degete, şi preţuiam la fel de mult acest lucru.

Ea îmi dărui un zâmbet minunat, după care deschise frigiderul ca să scoată laptele. În timp ce se ocupa de asta, eu am pus în farfurii frigănelele.

— Aşteptam să vorbesc cu tine despre ceva, spuse ea, venind lângă mine şi aşezându-se pe unul dintre scaunele de bar.

— Bine, am răspuns, ridicând din sprâncene.

— Aş vrea să mă implic în Fundaţia Crossroads – atât financiar, cât şi administrativ.

— Asta poate să însemne multe lucruri, îngeraş. Spune-mi ce ai în minte!

Ea dădu din umeri, luându-şi furculiţa.

— Mă gândeam la banii din aranjament pe care mi i-a dat tatăl lui Nathan. Zac pe

undeva, printr-o bancă, şi după lucrurile prin care a trecut Megumi… Mi-am dat seama că trebuie să pun banii ăştia la muncă şi nu vreau să aştept. Aş dori să contribui cu fonduri la programele oferite de Crossroads şi la discuţiile pentru găsirea modurilor de a le îmbunătăţi.

Am zâmbit în sinea mea, încântat că o văd că se îndreaptă pe calea cea bună.

— În regulă. O să găsim ceva.

— Serios? Strălucea de încântare ca soarele, lumina strălucitoare a lumii mele.

— Sigur că da. Şi eu mi-aş dori să acord mai mult timp fundaţiei.

— Putem să lucrăm împreună! sări în sus de bucurie. Gideon, sunt aşa de încântată!

— Îmi dau seama, am răspuns, îngăduindu-mi şi eu să zâmbesc.

— Pare o mişcare naturală pentru noi. Ca o extindere a *noastră,* pe bune.

Apoi tăie o bucăţică dintr-o frigănea şi o băgă ui gură, mormăind apreciativ.

— Mă bucur că-ţi place.

— Eşti sexy *şi* ştii şi să găteşti. Sunt chiar norocoasă!

Am hotărât să nu-i spun că abia descărcasem de pe internet reţeta. Mintea

mi-a zburat în schimb la spusele ei.

Oare făcusem cumva o greşeală tactică, făcându-i prea repede propunerea lui Mark? Era cu putinţă ca, dacă aş mai fi lăsat lucrurile să se aşeze încă puţină vreme, Eva să fi venit din proprie iniţiativă să lucreze la Cross Industries. Puteam să-mi permit însă luxul de a-i lăsa mai mult timp, cu Landon care îmi sufla în ceafă? Nici măcar acum nu eram de părerea asta.

Încercând să temperez orice posibilă dispută, am stat să mă gândesc dacă era bine să aduc vorba acum sau mai târziu despre mutarea lui Mark la Cross Industries. Eva deschisese uşa, vorbind despre lucrul nostru împreună. Dacă nu intram în subiect, riscam ca ea să afle din altă parte.

Riscasem să o păţesc aşa sâmbătă, mai ales că Eva şi Mark erau prieteni şi vorbeau şi în afara orelor de serviciu. Ar fi putut s-o sune oricând, dar contasem pe faptul că el stătuse mai întâi să se gândească, să discute cu partenerul său şi să se împace cu gândul plecării de la Waters Field & Leaman.

— Şi eu trebuie să discut ceva cu tine, îngeraş.

— Sunt ochi şi urechi.

Hotărându-mă să par nonşalant, am luat siropul de arţar şi mi-am turnat în farfurie.

— I-am oferit o slujbă lui Mark Garrity.

Urmă un moment de tăcere uluită, după care ea zise:

— Ce-ai făcut?

Tonul glasului său îmi confirmă că avusesem dreptate să pun problema pe tapet cât mai curând. Mi-am ridicat privirea spre ea. Se holba la mine.

— I-am propus lui Mark să lucreze pentru Cross Industries, am repetat.

Ea se făcuse albă la faţă.

— Când?

— Vineri.

— Vineri, repetă ca un papagal. E duminică. Şi abia acum îmi spui?

Din moment ce era o întrebare retorică, n-am răspuns, aşteptând să pot evalua mai bine situaţia, ca nu cumva să înrăutăţesc şi mai mult lucrurile.

— De ce, Gideon?

Am pornit-o pe aceeaşi cale pe care o folosisem şi cu Mark – să le spun celor implicaţi adevărul pe care era cel mai probabil să-l accepte.

— E un angajat foarte bun. O să aducă o

mulţime de beneficii echipei.

— Aiurea! Obrajii i se înroşiseră la loc, de supărare. Nu mă lua de sus! Mă laşi fără slujbă şi nu ţi-a trecut prin cap că e un lucru despre care să discuţi mai întâi cu mine?

Am schimbat tactica:

— LanCorp l-a cerut direct pe Mark, nu-i aşa?

Ea rămase tăcută câteva clipe.

— Despre asta e vorba? Sistemul PhazeOne? Tu chiar vorbeşti serios?

Mă întrebasem ce sistem folosise Ryan Landon ca pretext de a se apropia de Eva. Eram surprins că pusese la bătaie un produs atât de vital pentru el; pe urmă m-am dojenit în gând pentru că nu mă aşteptasem la asta.

— Eva, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce dracu' mai contează? se răsti ea. Da, l-au cerut pe Mark. Şi ce-i cu asta? Nu vrei să-l folosească şi competitorii tăi? Vrei cumva să-mi spui că a fost o decizie de afaceri?

— Nu, a fost ceva personal, am răspuns, lăsându-mi jos tacâmurile. Eric Landon, tatăl lui Ryan Landon, a investit foarte mult cu tata şi a pierdut totul. De atunci, Ryan Landon a fost continuu cu puşca pe mine.

Ea se încruntă, încercând să înţeleagă.

— Prin urmare, nu voiai ca noi să lucrăm la nicio campanie pentru el? Asta vrei să spui?

— Spun că Ryan Landon l-a cerut pe Mark ca să poată să ajungă la tine.

— Ce? De ce? Pe chipul ei, iritarea şi mânia se amestecau. E căsătorit, pentru numele lui Dumnezeu! Şi-a adus şi soţia la prânz, alaltăieri. N-ai niciun motiv să fii gelos.

— Poate că nu e interesat în felul acesta de tine, m-am învoit eu. E mai degrabă triumful că tu lucrezi pentru el. Vrea satisfacţia de a şti că poate să dea un ordin şi tu o să sari să i-l pui în practică.

— E ridicol!

— Eva, nu ştii totul. Nu ştii de câţi ani se străduieşte să mă tragă la fund, în orice fel cu putinţă. Toate hotărârile de afaceri pe care le ia se datorează nevoii de a rescrie legătura dintre numele Landon şi Cross. Fiecare succes pe care l-a avut a fost însoţit de menţionarea faptului că tatăl lui n-a reuşit să vadă ce escroc a fost tata şi cât a costat acest lucru familia Landon.

— Sigur că nu ştiu, zise ea cu răceală. Pentru că nu ţi s-a părut potrivit să-mi spui.

— Îţi spun acum.

— Când nu mai are nicio importanţă! se răsti ea, ridicându-se de la masă ca să iasă din bucătărie.

M-am dus după ea, cum făceam întotdeauna.

— Eva!

Am prins-o de cot, dar s-a scuturat, eliberându-se şi întorcându-se cu faţa spre mine.

— Nu mă atinge!

— Nu pleca de lângă mine! am mârâit. Dacă e să ne certăm, hai să o facem acum!

— Pe asta te şi bazai, nu-i aşa? Te-ai gândit că poţi să faci ce vrei, după care o să mă duci cu zăhărelul ori o să mi-o tragi ca să mă împaci. Dar nu se poate rezolva aşa, Gideon. De data asta, nu poţi doar să spui două-trei vorbe ori să mi-o tragi de să-mi iasă ochii ca să se rezolve totul.

— Ce să se rezolve? Am văzut că cineva trage sforile ca să profite de tine şi m-am ocupat de asta.

— Aşa vezi tu lucrurile? răspunse ea, cu mâinile în şolduri. Ei bine, eu nu văd deloc aşa totul. Landon îşi asumă riscul. Dacă eu şi Mark o să ne facem treaba de rahat? El are multe de pierdut cu PhazeOne.

— Exact. Are în companie servicii de publicitate, de marketing şi de promovare, la fel ca mine. De ce ar lua un produs cu care a cheltuit o avere – chiar şi după standardele mele – şi s-ar lăsa descoperit, riscând să aibă parte de un eşec răsunător?

Ea dădu din mâini, pufnind.

— Corect, am replicat muşcător. Nu poţi să răspunzi pentru că nu există un răspuns bun. E un pariu care nu-i necesar. Singurele persoane care se ocupă de lansarea ultimei variante de GenTen sunt cele ale căror suflete îmi aparţin.

— Ce vrei să spui?

— Că Landon a aşteptat mult timp ca să înşface o halcă din carnea companiei Cross. Poate că nu-i pasă că te-ai căsătorit. Habar n-am ce-i în creierul lui. În cel mai bun caz, vrea să ne împingă într-o zonă în care să nu putem să schimbăm informaţii între noi.

Ea ridică din sprâncene, ironică.

— Şi în ce fel se deosebeşte asta de felul în care funcţionează de obicei relaţia noastră?

— Opreşte-te! am zis, încleştându-mi pumnii, enervat de încăpăţânarea ei. Nu pune asta în spinarea noastră, când de fapt e vorba de el. Blestemat să fiu dacă Landon

o să te târască în iad din cauza mea!

— N-am spus că te înşeli! Dacă mi-ai fi vorbit despre asta, aş fi luat singură decizia corectă. În schimb, tu mă obligi să plec de la un serviciu care îmi place enorm!

— Stai puţin! Ce hotărâre ai fi luat?

— Nu ştiu, răspunse ea, zâmbindu-mi cu atâta răceală, că-mi îngheţă sângele în vene. Iar acum nici n-o să mai aflăm vreodată.

Apoi îmi întoarse iar spatele.

— Stai!

— Nu, îmi aruncă ea peste umăr. Mă duc să mă îmbrac şi plec.

— S-o crezi tu!

Şi m-am dus după ea în dormitor.

— Nu pot să mai rămân aici în clipa asta, Gideon. Nici măcar nu vreau să mă uit la tine.

Mi se învârteau gândurile nebuneşte, în căutarea a ceva ce-ar fi putut-o linişti;

— Mark încă n-a acceptat slujba.

Ea clătină din cap în timp ce deschidea un sertar ca să-şi ia nişte pantaloni scurţi.

— O să accepte. Pot să jur că i-ai făcut o ofertă pe care n-o poate refuza.

— O s-o retrag.

Dumnezeule! Dădeam înapoi şi asta mă

enerva îngrozitor, dar ea era atât de supărată, că nu aveam cum să ajung la ea. N-o văzusem niciodată atât de distantă cu mine. Îndepărtată, de neatins. După noaptea de un erotism sălbatic de care avuseserăm parte, când apropierea dintre noi ajunsese la cote inimaginabile, îmi era cu neputinţă să-i îndur atitudinea din acest moment.

— Nu te mai strădui, Gideon! Răul a fost făcut. Dar o să ai un angajat de primă clasă, care o să aducă nenumărate beneficii pentru echipa ta.

Apoi îşi puse pantalonii şi se duse către dulap.

M-am dus în spatele ei, blocându-i calea, în timp ce-şi punea papucii în picioare.

— Ascultă-mă, la dracu'! Sunt pe urma ta. Toţi. Vor să mă lovească pe mine prin intermediul tău. Eva, să ştii că fac tot ce-mi stă în putinţă. Încerc să ne apăr, şi pe mine, şi pe tine, în singurul mod pe care îl cunosc.

Ea se opri şi se întoarse spre mine.

— Asta e o problemă. Pentru că modul acesta nu merge cu mine. N-o să meargă niciodată cu mine.

— La dracu', încerc!

— Gideon, nu trebuia decât să stai de vorbă cu mine. Să ştii că o luasem deja singură pe drumul acesta. Să lucrez cu tine la Crossroads era doar primul pas. Mă pregăteam să iau hotărârea de a lucra împreună cu tine, dar tu mi-ai luat-o. Ai luat-o din mâinile amândurora. Şi n-o să mai fie niciodată ca înainte.

Certitudinea ca de gheaţă din tonul ei mă înnebunea de-a dreptul. Mă descurcam când disputele o luau pe alte căi. Puteam să fentez şi să schimb strategia pe moment. Nu mă puteam descurca deloc atunci când Eva îmi scăpa din mână. Când ne spuseserăm jurămintele, luasem hotărârea irevocabilă de a renunţa la tot – la ambiţii, la mândrie, la suflet – numai ca să fiu cu ea. Dacă nu puteam să fac asta, atunci nu mai aveam nimic.

— Nu-mi azvârli mie asta în spinare, îngeraş! am avertizat-o. De fiecare dată când am adus vorba despre posibilitatea să lucrăm împreună, m-ai redus la tăcere.

— Aşa că ţi-ai tăiat drum cu buldozerul ca să ajungi la mine?

— Voiam să-ţi las timp! Aveam un plan. Voiam să te seduc cu posibilităţile, să te las să decizi că modul cel mai bun de a-ţi

dezvolta potenţialul e să fii alături de mine.

— Ar fi trebui să rămâi la planul acela! Dă-te la o parte, te rog.

Nu m-am mişcat din loc.

— Cum aş fi putut să mă ţin de un plan, de orice plan, în ultimele săptămâni? Dacă simţi că ai dreptate, gândeşte-te la toate lucrurile prin care am trecut! Brett, nenorocita aia de înregistrare a lui cu tine, Chris, fratele meu, terapia, Ireland, mama, Anne, Corinne, tâmpitul de Landon…

Eva îşi încrucişa braţele la piept.

— Şi trebuia să le faci faţă singur la toate, nu-i aşa? Gideon, eu chiar sunt soţia ta? Nici măcar prietena ta nu sunt. Pun pariu că Angus şi Raul ştiu mai multe despre viaţa ta decât ştiu eu. Nu sunt decât pizdulicea drăguţă pe care o fuţi.

— Taci din gură!

— Dă-te la o parte, până nu se înrăutăţeşte totul şi mai mult.

— Nu pot să te las să pleci. Ştii că nu pot. Nu aşa.

Ea încleşta maxilarul.

— Îmi ceri să-ţi dau ceva ce nu am în momentul acesta. Gideon, sunt absolut pustiită acum.

— Îngeraş… Am întins mâna spre ea, cu

inima atât de grea, că nu puteam să respir. Chipul ei devastat mă ucidea. Aş fi călcat în picioare orice om care ar fi făcut-o să arate astfel, dar de data aceasta, eu eram făptaşul. Ce importanţă mai are dacă şi tu ai fi luat, oricum, aceeaşi hotărâre?

— Trebuie să taci, zise ea cu glas răguşit. Pentru că orice vorbă care îţi iese din gură mă face să mă gândesc că suntem atât de îndepărtaţi unul de altul, încât n-a avut niciun rost să ne căsătorim.

Nici dacă mi-ar fi înfipt un pumnal în inimă nu m-ar fi durut atât de tare. Aerul din încăpere devenise fierbinte şi stătut, făcând să mi se usuce gâtul şi să mă usture ochii. Aveam impresia că mi se clatină pământul sub picioare; însăşi temelia vieţii mele se clătina, în timp ce Eva se îndepărta tot mai mult de mine.

— Spune-mi ce să fac, am şoptit.

Ei îi înotau ochii în lacrimi.

— Lasă-mă să plec! Dă-mi un pic de spaţiu ca să mă gândesc. Câteva zile…

— Nu. Nu! Mă cuprinsese o panică atât de mare, că am fost nevoit să mă agăţ cu putere de cadrul uşii, ca să nu mă prăbuşesc.

— Poate câteva săptămâni. La urma

urmelor, trebuie să-mi caut altă slujbă.

— Nu pot, am gemut, gâfâind după aer. Peste ochi mi se coborâse un văl negru, dincolo de care n-o mai vedeam clar decât pe Eva. Pentru numele lui Dumnezeu, cere-mi altceva, Eva!

— Trebuie să mă gândesc ce o să fac de acum înainte, zise ea, frecându-şi cu putere fruntea. Şi nu mă pot gândi dacă mă priveşti aşa. Nu pot să mă gândesc…

Şi încercă să treacă pe lângă mine, dar am prins-o de braţe, sărutând-o, gemând când am simţit-o că se înmoaie o clipă. Îi gustam aroma, îi gustam lacrimile. Sau poate că erau lacrimile mele.

Ea îşi înfipse însă mâinile în părul meu şi mă trase tare. Îşi întoarse capul, rupând pecetea sărutului.

— Crossfire, suspină, iar cuvântul se prăbuşi peste mine ca zgomotul unei împuşcături.

I-am dat drumul brusc şi m-am dat înapoi clătinându-mă, în ciuda faptului că mintea mea urla să mă agăţ de ea.

Am lăsat-o să plece, iar ea m-a părăsit.

Briza mării mi se strecoară în păr şi eu închid ochii, absorbind senzaţia, lăsându-

mă legănat de ea. Mişcarea ritmică a valurilor pe plajă şi ţipetele gălăgioase ale pescăruşilor mă ţintuiesc în clipa asta, în locul acesta.

Sunt acasă, într-un fel pe care nu l-am mai cunoscut de multă vreme, chiar dacă n-am petrecut decât câteva zile aici. E un loc în care am stat doar cu Eva, aşa că toate amintirile de aici sunt imprimate de ea, aşa cum nisipul *e scăldat de razele soarelui. Ca şi nisipul, am fost zdrobit în grăunţe mici de către forţele din jurul meu. Şi, ca şi soarele, Eva a adus bucurie şi căldură în viaţa mea.*

Vine pe terasă, sprijinindu-se de balustradă, alături de mine. Îi simt mâna pe umăr, apoi obrazul care i se lipeşte de spatele meu gol.

— Îngeraş, şoptesc şi o înlănţui cu braţele.

De asta aveam nevoie, să ne întoarcem în locul acesta. Este adăpostul nostru, când lumea se repede la noi, încercând să ne despartă. Aici ne vindecăm unul pe altul.

Mă copleşeşte uşurarea. S-a *întors. Suntem împreună. Acum pricepe de ce-am făcut ceea ce am făcut. Era atât de furioasă, atât de rănită. Pentru o clipă, m-a cuprins o spaimă îngrozitoare că am distrus partea*

cea mai preţioasă a vieţii mele.

— Gideon, şopteşte ea, cu glasul ei ademenitor de sirenă, îmi cuprinde mijlocul cu un braţ, înlănțuindu-mă.

Îmi dau capul pe spate şi mă las umplut de puterea iubirii ei. Degetele îi alunecă peste şoldul mea, apoi îmi ia mădularul în mână. Îl freacă de la rădăcină până în vârf. Mi se întăreşte şi mi se îngroaşă, gata pentru ea. Trăiesc ca să o servesc, ca să o satisfac. Cum a putut să se îndoiască de asta?

Scot *un geamăt din străfundurile sufletului; dorinţa pe care o simt pentru ea şi care nu mă părăseşte niciodată începe să urce în mine. Din capul umflat al penisului se scurg picături ale dorinţei, iar testiculele mi se umflă şi se întăresc.*

Mâna pe care mi-o ţine pe umăr îi coboară pe spatele meu, apăsându-mă uşor, făcându-mă să mă aplec.

Mă supun, pentru că vreau să-şi dea seama că îmi este întru totul stăpână. Vreau să înţeleagă că aş face orice, aş da orice ca să fie protejată şi fericită.

Mâna ei mă mângâie pe şira spinării, frecându-mă uşor. Mă apuc de balustrada de lemn care înconjoară terasa şi îmi

depărtez picioarele, aşa cum pare că-mi cere ea.

Acum are amândouă mâinile între picioarele mele; îi simt răsuflarea arzătoare şi gâfâită în spate. Îmi freacă mădularul ţinându-l cu fermitate; are practică. Îl strânge mai tare decât sunt obişnuit s-o facă. Poruncitor. Cu cealaltă mână îmi masează sacul, excitându-mă tot mai tare.

Strânsoarea îi devine mai alunecoasă, pe măsură ce picăturile ce anunţă apariţia spermei continuă să iasă din penisul meu. Aerul sărat mă împresoară, răcorind sudoarea care îmi îmbrobonează pielea.

— Eva… îi rostesc numele icnind, excitat nebuneşte pentru ea, îndrăgostit cu disperare.

Degetele ei, acum unse şi mereu foarte agile, alunecă spre spate, mângâindu-mi ademenitor rozeta întunecată a anusului. Îmi place, deşi nu vreau asta. Felul în care îmi freacă penisul face să-mi *fie greu să respir, să gândesc, să mă împotrivesc…*

— Aşa, mă ademeneşte ea.

Încerc să mă dau la o parte, însă ea m-a prins în capcană, aşa cum îmi ţine mădularul în mână.

— Nu, îi spun, zbătându-mă.

— Îţi place, murmură ea, frecându-mi mădularul; tânjesc după atingerea ei şi nu-i pot rezista. Arată-mi cât de mult mă vrei.

Apoi îşi înfige două degete alunecoase în anusul meu. Ţip, mă zbat, dar ea mă freacă, se înfige în mine, atinge punctul acela care mă face să vreau să-mi dau drumul mai mult decât orice altceva pe lume. Plăcerea e tot mai mare, chiar dacă îmi curg lacrimile.

Capul îmi cade în pieptul care mi se zbate. Vine. Îmi dau drumul. Nu pot să mă Opresc. Nu cu ea...

Degetele din mine se lungesc, se îngroaşă. Izbiturile devin tot mai sălbatice, carnea care pălmuieşte carnea face să dispară zgomotele oceanului. Aud un mârâit sălbatic, plin de poftă, dar nu e al meu. În mine e un penis care mi-o trage. Mă doare, însă durerea e combinată cu o plăcere bolnăvicioasă, nedorită.

— Freacă-l, gâfâie el. Aproape ai terminat.

Agonia îmi inundă pieptul. Eva nu mai e aici. A plecat. M*-a părăsit.*

Greaţa mă copleşeşte. Îl azvârl cu violenţă de pe mine; îl aud cum se izbeşte de uşa glisantă din spate, aud sticla care se

sparge. Hugh râde isteric, iar eu mă răsucesc spre el; e pe jos, înconjurat de cioburile strălucitoare, cu părul roşu ca şi sângele, cu ochii sclipind de lăcomia aceea pătimaşă şi josnică.

— Crezi că te vrea? Râde de mine, sărind în picioare. Lai spus totul. Cine o să te mai vrea după asta?

— Blestemat să fii!

Mă reped şi îl pun iar la pământ. Pumnii mei îi izbesc mutra, iar şi iar.

Cioburile mă străpung, îmi intră în carne, dar durerea asta e nimic faţă de ceea ce am în suflet.

Eva a plecat. Ştiam că o să plece, că n-o s-o pot păstra. Ştiam, dar sperasem. Nu *puteam să mă împotrivesc speranţei.*

Hugh nu se opreşte din râs. Simt când îi sparg nasul. Falca, pometii. Râsul i se preschimbă într-un gângurit, dar tot râs e.

Îmi ridic braţul, ca să-l mai lovesc o dată.

Şi sub mine zace Anne, cu faţa atât de desfigurată, încât aproape că n-o mai recunosc. Îngrozit de ceea ce-am făcut, mă dau la o parte, sărind în picioare. Sticla spartă îmi intră adânc în tălpi.

Anne râde, în timp ce din nas şi din

gură îi gâlgâie sângele şi se răspândeşte prin casa care fusese cândva un sanctuar. Murdăreşte totul, iar murdăria înlătură soarele, până nu mai rămâne decât o lună mânjită de sânge…

M-am trezit aproape ţipând. Părul şi trupul îmi erau scăldate în sudoare. Întunericul mă gâtuia.

M-am frecat la ochi şi m-am lăsat în patru labe, suspinând. M-am târât spre unica lumină pe care o vedeam, strălucirea palidă şi argintie care îmi era singura călăuză.

Dormitorul. Dumnezeule! M-am prăbuşit pe jos, chinuit de izvorul lacrimilor. Adormisem în garderobă, căci nu mă putusem mişca de acolo după ce Eva plecase, înspăimântat să fac un pas, literalmente, în orice direcţie care ducea spre o viaţă fără ea.

Ceasul strălucea în încăperea cufundată în beznă.

Era ora unu noaptea.

O nouă zi. Şi Eva tot nu era aici.

— Aţi venit devreme.

Glasul vesel al lui Scott mă făcu să-mi iau privirea de la fotografia Evei pe care o

aveam pe birou.

— Bună dimineaţa, l-am salutat, deşi aveam senzaţia că încă nu ieşisem din coşmar.

Ajunsesem la birou la puţină vreme după trei dimineaţa, fără să pot dormi, fără să mă pot duce la Eva. Voiam, aş fi făcut-o – căci nimic nu mă putea ţine departe de ea însă când i-am verificat telefonul, am observat că se afla în penthouse-ul lui Stanton, într-un loc unde nu mă puteam duce. Chinul, ştiind că se depărtase în mod voit de mine, mă consuma pe dinăuntru, ca un acid otrăvitor.

Aş fi putut să stau acasă şi să-mi fac programul de dimineaţă, pregătindu-mă să mă duc la serviciu fără Eva. Ar fi fost mai uşor să mă întorc la programul pe care îl avusesem adesea înainte de ea, să mă duc la serviciu cât mai era încă luna pe cer, să-mi găsesc pacea într-un loc unde aveam total controlul.

Azi însă nu era nici vorbă de pace. Numai chinul de a şti că la ora asta ea se afla deja în aceeaşi clădire cu mine, atât de aproape şi totuşi mult mai departe decât fusese vreodată.

— Când am ajuns, Mark Garrity aştepta

la recepţie, continuă Scott. A spuse că aţi stabilit cu el să vină azi…?

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Îl primesc.

M-am ridicat în picioare. Nu mă gândisem decât la Eva şi la oferta pe care i-o făcusem lui Mark, încercând să-mi dau seama cum altfel aş fi putut să procedez. O cunoşteam prea bine pe Eva. Dacă i-aş fi spus despre Ryan Landon, n-aş fi convins-o să plece de la Waters Field & Leaman, după cum nici faptul că-i spusesem despre Anne Lucas n-avea s-o facă să fie mai precaută.

Eva avea să se repeadă la ei cu capul înainte, cu un răget de leoaică, pentru a mă apăra, fără să vadă primejdia care o pândea pe ea. Aşa era ea şi o iubeam pentru asta, dar aveam s-o apăr şi eu când situaţia cerea asta.

— Mark!

I-am întins mâna când a intrat şi mi-am dat seama pe dată că avea să accepte. Radia de energie şi ochii îi străluceau de nerăbdare.

Ne-am învoit să înceapă în octombrie, dându-le celor de la Waters Field & Leaman un preaviz de aproape o lună. Voia s-o ia pe Eva cu el şi l-am îndemnat să-i facă el

oferta, chiar dacă mă îndoiam că ea avea să accepte. Nu era de acord cu câţiva dintre termenii mei, aşa că am negociat din instinct, discutând fără să am cu adevărat mintea la asta.

În cele din urmă, a plecat bucuros, încântat de felul în care i se schimbase poziţia. Iar eu am rămas cu spaima din ce în ce mai mare că Eva n-avea să mă ierte.

Lunea s-a preschimbat, nu ştiu cum, în marţi. Am aşteptat, cu o speranţă care nu voia să moară, ca ea să mă caute. Să mă sune ori să comunicăm într-un fel. Încă o ceartă teribilă ar fi fost mult mai bună decât tăcerea aceea sfâşietoare.

Dar n-a făcut-o. Nu puteam decât să o privesc pe monitoarele de securitate, devorându-i imaginea ei venind, plecând, ca un om care moare de foame, îngrozit că dacă o să mă apropii o să măresc şi mai mult abisul dintre noi.

Am rămas la birou peste noapte, căci mi-era teamă să mă întorc acasă. Mi-era teamă de ce aş fi putut face dacă mă întorceam în oricare dintre casele în care trăiam împreună cu ea. Până şi la birou a fost un chin, căci canapeaua pe care făcusem amor cu ea stătea în faţa mea ca o

amintire de neşters a ceea ce avusesem cu doar două zile în urmă. Am făcut duş în baia de acolo şi mi-am pus unul dintre multele costume pe care le ţineam la serviciu.

Până acum, nu mi se păruse niciodată ciudat să trăiesc ca să lucrez. Acum însă, eram copleşit de emoţii cărora nu le puteam da glas, înţelegând cât de mult ajunsese Eva să-mi umple viaţa.

Ea şi-a petrecut noaptea tot la Stanton. Nu puteam să nu observ că prefera să-şi petreacă timpul cu mama ei, ca să nu rişte să aibă de-a face cu mine.

Îi trimiteam constant mesaje. Rugăminţi să mă sune. „Nu vreau decât să-ţi aud glasul”. Informaţii despre nimic. „E mai răcoare azi, nu?” Comentarii despre serviciu. „Nu mi-am dat niciodată seama că Scott se îmbracă mereu în albastru”. Şi, mai presus de toate, „Te iubesc”. Nu ştiu de ce, mi-era mai uşor să scriu aceste două cuvinte decât să le spun. Şi le-am scris mult. Iar şi iar. Nu voiam ca ea să uite asta. Oricare mi-ar fi fost cusururile şi tâmpeniile, tot ce făceam, tot ce gândeam era iubire pentru ea.

— Arăţi ca dracu’, zise Arash, măsurându-mă din priviri în timp ce

verificam contractele pe care mi le pusese pe birou. Iar te-ai îmbolnăvit?

— Sunt bine.

— Omule, numai bine nu eşti.

M-am uitat la el, reducându-l la tăcere.

Se făcuse aproape şase şi mă îndreptam spre cabinetul doctorului Petersen, când, în sfârşit, mi-a scris şi Eva.

„Şi eu te iubesc.”

Cuvintele se vălureau în faţa mea; îmi dăduseră lacrimile. I-am scris imediat, cu degete tremurătoare, aproape ameţit de uşurare. „Mi-e îngrozitor de dor de tine. Putem vorbi, te rog? Trebuie să te văd.”

Ea însă n-a răspuns până să ajung la doctorul Petersen, iar asta m-a lovit aşa de tare, că eram aproape să mă las copleşit de violenţă. Mă pedepsea în cel mai rău mod cu putinţă. Eram agitat ca un drogat, disperat după o doză din ea, ca să pot funcţiona. Să pot gândi.

— Gideon! Doctorul Petersen mă întâmpină în uşa cabinetului, cu un zâmbet care i se şterse de pe faţă imediat ce mă văzu. Se încruntă, îngrijorat: Nu arăţi deloc bine.

— Nu sunt bine, am răspuns răstit.

El îmi făcu liniştit semn să iau loc. Am

rămas în picioare, răvăşit, întrebându-mă dacă n-ar trebui să plec şi să mă duc după soţia mea. Nu puteam să mai stau şi să aştept. Era prea mult pentru mine.

— Poate ar trebui să ne mai plimbăm din nou, zise el. Aş putea să-mi mai dezmorţesc picioarele.

— Sun-o pe Eva, i-am comandat. Spune-i să vină aici. Pe tine o să te asculte.

El clipi, înţelegând.

— Ai probleme cu Eva.

Mi-am scos sacoul şi l-am azvârlit pe canapea.

— A luat-o razna! Nu vrea să mă vadă… nu vrea să stea de vorbă cu mine. Cum dracu' ar trebui să ne rezolvăm problemele dacă nici măcar nu vorbim?

— E o întrebare rezonabilă.

— La dracu', sigur că e! Sunt un om rezonabil. Dar ea şi-a ieşit din minţi. Nu poate s-o mai ţină aşa. Trebuie s-o aduci aici. Trebuie s-o faci să vorbească cu mine.

— Bine. Dar întâi trebuie să înţeleg ce s-a întâmplat, răspunse el, aşezându-se în fotoliu. N-o să-ţi fiu de prea mult folos dacă nu ştiu ce se petrece.

— Doctore, nu te mai juca cu mintea mea, am zis, îndreptând un deget acuzator

spre el. Nu azi.

— Cred că sunt la fel de rezonabil ca tine, replică el calm. Şi eu vreau ca tu şi Eva să vă rezolvaţi problemele. Cred că ştii asta.

Am oftat din greu şi m-am lăsat pe braţul canapelei, după care mi-am luat capul în mâini. Îmi zvâcnea îngrozitor de durere la frunte şi în ceafă.

— Te-ai certat cu Eva, zise el.

— Da.

— Când ai vorbit ultima dată cu ea?

— Duminică, am zis, înghiţind un nod în gât.

— Ce s-a întâmplat duminică?

L-am spus. Am scos totul din mine aşa de repede, că el mâzgălea ca nebunul pe tabletă. Cuvintele îmi ieşeau din gură cu furie, iar când am terminat, mă simţeam golit, epuizat., A mai continuat să scrie un pic după ce am terminat, iar apoi şi-a ridicat privirea spre mine. În ochii lui am văzut compasiunea, ceea ce mi-a pus un nod în gât.

— Ai făcut-o pe Eva să-şi piardă slujba, sublinie el, o slujbă despre care ne-a spus la amândoi că îi place foarte mult. Înţelegi de ce e supărată pe tine, nu-i aşa?

— Da, pricep. Dar am avut motive bune.

Motive pe care le înţelege. Asta nu pricep. Înţelege, dar tot mă reduce la tăcere.

— Nu sunt sigur că eu înţeleg de ce nu ai discutat despre asta cu Eva înainte s-o faci. Poţi să-mi explici?

Mi-am frecat ceafa, acolo unde, din cauza tensiunii, muşchii îmi era încordaţi ca nişte cabluri.

— Ar fi stat o mie de ani să se gândească. I-aş fi lăsat timp să ajungă singură la decizia asta. Şi, în timpul acesta, încerc să rezolv o mulţime de alte rahaturi. Suntem loviţi din toate părţile.

— Am văzut ştirea referitoare la cartea despre tine a lui Corinne Giroux.

— O, da, am rânjit amar. Probabil că i-o fi venit ideea după clipul *Fata de aur* al celor de la Six-Ninths. Landon a ajuns la Eva printr-o fisură din apărarea mea. Nu puteam să risc să-i mai las vreo portiţă deschisă, în timp ce mintea mea era la toate celelalte lucruri cu care ne confruntăm acum, eu şi Eva.

Doctorul Petersen dădu din cap.

— Te confrunţi cu multă presiune. N-ai încredere că Eva te poate ajuta să iei hotărârile necesare? Trebuie să ştii că multe dintre conflictele cu mama ei izvorăsc

din faptul că nu este consultată înainte să se treacă la fapte.

— Ştiu asta, am răspuns, încercând să dau o formă gândurilor mele haotice. Dar am nevoie să am grijă de ea. După toate prin care a trecut… Am închis ochii strâns. Ştiam cât de mult suferise şi uneori mi-era prea greu să mă gândesc la asta. Trebuie să fiu puternic pentru ea. Să iau asupra mea lucrurile dificile.

— Gideon, eşti unul dintre cei mai puternici bărbaţi pe care i-am cunoscut, zise încet doctorul.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el.

— Tu nu m-ai văzut aşa cum m-a văzut ea.

Plângând ca un copil. Devastat de amintiri. Masturbându-mă în timp ce dormeam. Violent în timpul somnului. Slab, atât de slab. Neajutorat.

— Crezi că se îndoieşte de tine pentru că ai lăsat-o să-ţi vadă vulnerabilitatea? Asta nu mi se pare deloc ceva tipic pentru Eva.

Mă usturau ochii.

— Nu ştii totul. Pur şi simplu… Nu ştii.

— Dar ea ştie. Şi tot s-a căsătorit cu tine. Te iubeşte – şi încă foarte mult – cu

toate ale tale. Şi spunând asta, îmi zâmbi, iar surâsul lui, fără să ştiu cum, tăie în mine ca o lamă de cuţit, deschizându-mă. M-ai întrebat cândva dacă relaţiile înseamnă compromisuri. Îţi aduci aminte?

Am dat din cap că da.

— Gideon, compromisul înseamnă că nu trebuie mereu să fii tu cel puternic. Uneori, poţi să te lupţi tu cu greutăţile, iar alteori, poţi să o laşi pe Eva s-o facă. Căsătoria nu înseamnă să fii puternic doar tu, ca individ.

Înseamnă să fiţi puternici împreună şi să vă permiteţi luxul de a face cu rândul la purtarea poverilor.

— Eu… Mi-am lăsat iar capul în jos. Şi Eva spusese acelaşi lucru. Eu încerc. Jur în faţa lui Dumnezeu că încerc. Ştiu.

— Trebuie să mă primească înapoi. Trebuie să se întoarcă. Am nevoie de ea. În clipa asta, mă omoară. Mă sfâşie în bucăţi, am gemut, uitându-mă la mâinile mele, la inelele pe care mi le dăduse, cu care mă luase în stăpânire. Ce să fac? Spune-mi ce să fac.

— Eva o să vrea să ştie că eşti dispus să te schimbi. O să vrea să vadă că faci paşi concreţi ca să-i demonstrezi asta. N-o să se confrunte prea des cu decizii atât de

importante, aşa că e posibil să adopte o atitudine de tipul „aşteaptă şi-ai să vezi”. Cred că o să fie greu pentru tine. Foarte greu.

Am dat încet din cap, dar nu mai puteam să aştept. Dacă Eva voia dovezi că o să fac orice ca s-o păstrez, atunci aveam să i le dau. Mi-am încleştat pumnii, cu privirea aţintită asupra covorului.

— Am fost… mi-am dres glasul. Terapeutul. Cel pe care l-am avut când eram copil.

— Da?

— El… m-a abuzat. Aproape un an. M-a… violat.

Capitolul 20

„Mi-e îngrozitor de dor de tine. Putem vorbi, te rog? Trebuie să te văd.”

— Tot la mesajul acela te holbezi? mă întrebă Cary, dându-se pe spate în pat şi lipindu-şi fruntea de a mea.

— Nu pot să dorm.

Era un chin să stau departe de Gideon. În fiecare clipă de somn şi de trezie mă simţeam ca şi cum cineva mi-ar fi smuls inima, lăsându-mi în piept o gaură care se

căsca la lume.

Mi-am ridicat privirea spre baldachinul de deasupra patului din camera de oaspeţi a mamei. Ca şi salonul, dormitorul pe care mi-l dăduse era proaspăt redecorat. Încăperea, aranjată în nuanţe de crem şi culoarea muşchiului, era relaxantă şi de o eleganţă rafinată. Camera de oaspeţi în care stătea Cary era amenajată într-un stil mai masculin, în nuanţe de cenuşiu şi albastru, cu mobile din lemn de nuc, în opoziţie totală cu mobilierul alb şi lucios din camera mea.

— Când o să vorbeşti cu el, puştoaico?

— În curând. Doar că… am zis, lipindu-mi telefonul de inimă, cred că amândoi avem nevoie de puţin timp.

Era atât de greu să mă gândesc că eu şi cu Gideon ne certaserăm. Uram ideea asta.

Şi era şi mai rău pentru că el era cel care o dăduse în bară şi, ca în orice lucru pe care îl făcea, reuşise asta într-un mod spectaculos. Pe de altă parte, nu-mi puteam închipui cum aş putea să continui să trăiesc fără el, şi gata. Mă simţeam moartă pe dinăuntru. Singurul gând care mă ajuta să merg mai departe era credinţa că o să găsim până la urmă o cale să rezolvăm problemele şi să fim împreună. Cum am fi

putut să nu fim? Cum puteam să-i dau atât de mult din mine cuiva, după care s-o las pe acea persoană să plece?

Mă gândeam la sfatul pe care i-l dădusem lui Trey, la faptul că amândoi ne confruntam cu aceeaşi decizie – să alegem dragostea ori să ne alegem pe noi? Eram îngrozitor de furioasă pe Gideon că îmi forţase mâna. Recunoşteam că anumite situaţii mă împingeau în punctul acela, dar nu-mi închipuisem niciodată că şi soţul meu avea s-o facă.

Şi de ce dracu' alegerile astea două trebuiau să se excludă una pe alta? Nu era cinstit.

— Îl fierbi la foc mic, sublinie Cary, deşi nu era nevoie.

— Ei a făcut asta, nu eu.

Gideon îmi luase ceva ce preţuiam, dar, mai rău decât atât, luase de la noi ceva ce preţuiam – liberul meu arbitru şi încrederea pe care i-o acordasem, ca să o respecte. După ce cu o noapte în urmă noi… după cât de multă încredere avusesem în el, după cât mă deschisesem în faţa lui… Iar el vorbise deja cu Mark. Sentimentul că mă trădase era sfâşietor.

— Mulţumesc că stai cu mine.

— Îmi place Stanton, ridică el din umeri. Nu-i o povară să stau câteva zile aici. La urma urmelor, *o să ne întoarcem* acasă, nu?

— Nu pot să mă ascund o veşnicie.

— Aşa ai spus mereu, mormăi el. Mie, personal, îmi place să mă ascund. Doar să fac o amărâtă de pauză şi să uit de toate rahaturile.

— Dar rahaturile rămân mereu acolo şi te aşteaptă.

Şi, cum ştiam asta, preferasem întotdeauna să le înfrunt. Să le înlătur din calea mea, să mi le iau din spate.

— Mai aşteaptă, spuse Cary, întinzând o mână şi ciufulindu-mă.

Mi-am întors capul şi l-am sărutat pe obraz. În ultimele trei zile îl potopisem cu lacrimile mele, iar noaptea dormeam ghemuită în el. Uneori, aveam impresia că doar braţele lui mă mai ţineau să nu mă fac bucăţi.

Doamne! Mă durea îngrozitor. Eram un dezastru, un zombi în New Yorkul atât de plin de viaţă.

Unde era Gideon acum? Oare începea să se mai potolească durerea separării noastre? Sau şi el era la fel de devastat ca şi

mine?

— Mark mi-a cerut să vin cu el la Cross Industries, am zis, doar ca să mă forţez să mă gândesc la altceva.

— Păi ştiai că aşa o să fie.

— Da, aşa cred, dar încă mi se părea absolut ireal când a adus vorba de asta, am oftat eu. Cary, e aşa de încântat! A primit o mărire zdravănă, iar asta o să schimbe enorm lucrurile pentru el şi Steven. O să-şi poată permite o nuntă cu adevărat elegantă, plus o lună de miere lungă, iar acum îşi caută un apartament mare. Este greu să am resentimente, când e atât de bine pentru el.

— O să lucrezi pentru Gideon?

— Nu ştiu. N-am glumit când i-am spus că mă îndreptam deja singură spre hotărârea asta. Acum însă... parcă îmi vine să aplic în altă parte, numai ca să-i fac în ciudă.

Cary îşi ridică pumnii, schiţând câteva mişcări de box.

— Arată-i că nu e şeful tău!

— Da, am zis, dând şi eu câţiva pumni în aer, numai ca să mă mai înveselesc puţin. Dar e stupid. N-o să ştiu niciodată dacă am fost angajată datorită meritelor mele sau a numelui meu, indiferent dacă asta va fi ceva

bun sau rău. În orice caz, am o lună la dispoziţie până pleacă Mark. Am timp să mă gândesc la asta.

— Poate că cei de la Waters Field & Leaman o să te păstreze. Te-ai gândit la asta?

— E posibilitate. Nu prea ştiu cum aş reacţiona. M-ar scuti să-mi mai caut o slujbă, dar n-aş mai lucra cu Mark, iar mie îmi place slujba mea datorită lui. Oare o să mai vreau să lucrez acolo fără el?

— Îţi mai rămân Megumi şi Will.

— Da, şi asta e ceva, m-am învoit eu.

Amândoi am rămas tăcuţi o vreme, înţelegându-ne fără vorbe, după care el zise:

— După cum se vede, tu şi cu mine ne plimbăm de colo-colo cu bărcuţa „Al dracu' să fiu dacă ştiu".

— Trey o să sune, l-am asigurat, chiar dacă habar n-aveam ce va spune Trey când o va face.

— Sigur. E un tip de treabă. N-o să mă lase să-mi rod unghiile, spuse Cary, cu un glas ce părea tare ostenit. Nu când o să-mi vorbească, ci ce-o să-mi spună, asta mă sperie.

— Ştiu. Iubirea ar trebui să fie mai

uşoară, m-am plâns şi eu.

— Dacă ar fi o comedie romantică, s-ar numi Pur *şi simplu dragostea e jalnică.*

— Poate ar fi fost mai bine să rămânem la *Totul despre sex.*

— Am încercat. Am sfârşit la *Un pic însărcinată.* Ar fi trebuit să ajung la Virgin *la 40 de ani,* dar aveam prea mult în spate ca s-o iau de la început.

— Putem să scriem un manual despre „Cum să pierzi un tip în zece săptămâni”.

Cary îmi aruncă o privire.

— Absolut perfect.

Dimineaţa de miercuri m-a lovit ca o mahmureală.

Faptul că mă pregăteam să plec la serviciu de la mama de acasă mă ajuta să nu-mi fie chiar atât de dor de Gideon, dar era mai mult decât clar că nu mă ţinea la depărtare de mama, care mă înnebunea cu sporovăială ei neîncetată despre nuntă. Până şi Stanton, cu toată capacitatea lui nelimitată de a suporta nevroza mamei mele, îmi arunca priviri cu subînţeles, pline de simpatie, când era în preajmă.

Nu mă puteam gândi deloc acum la nuntă. Nu mă puteam gândi mai departe de fiecare ceas al zilei. Aşa reuşeam să rezist,

luând fiecare oră pe rând.

Când am ieşit din hol, l-am găsit în stradă aşteptându-mă pe Angus, cu Bentley-ul, în locul lui Radi, cu Mercedesul.

Am reuşit să zâmbesc, chiar bucuroasă să-l văd, dar eram şi îngrijorată.

— Bună dimineaţa, Angus, am zis, apoi am şoptit, făcând un semn din cap spre maşină: E înăuntru?

El clătină din cap, după care îşi duse mâna la chipiul lui retro de şofer.

— Bună dimineaţa, doamnă Cross!

L-am strâns uşor de umăr, înainte să intru în spate, în timp ce el îmi ţinea portiera deschisă. Şi, după o clipă, intram în nebunia traficului de dimineaţă, îndreptându-ne spre centru. M-am aplecat spre Angus şi l-am întrebat:

— Cum se simte?

— Mai rău decât tine, cred, zise el, aruncându-mi o privire scurtă, după care îşi îndreptă iar atenţia spre trafic. Suferă, fetiţo. Noaptea trecută a fost cea mai grea:

— Doamne! M-am prăbuşit la loc pe banchetă, neştiind ce să fac.

Nu voiam ca Gideon să sufere. Suferise deja prea mult.

Mi-am luat telefonul şi i-am scris: „Te

iubesc”. Răspunsul lui a venit aproape imediat: „Te sun. Te rog, răspunde!”

Peste o clipă, telefonul mi-a vibrat în mână şi fotografia lui mi-a apărut pe ecran. M-am simţit înjunghiată brusc în inimă să-i văd chipul, după ce în ultimele zile evitasem orice imagine a lui. Îmi era la fel de teamă să-i aud glasul. Nu ştiam dacă o să am putere. Şi nici nu aveam răspunsurile pe care le voia de la mine.

Mi-a intrat căsuţa vocală şi telefonul s-a oprit. Dar imediat a început să sune din nou.

Am răspuns, ducând telefonul la ureche, fără să scot o vorbă. La capătul celălalt s-a aşternut tăcerea, un moment îndelung.

— Eva?

Mi s-au umplut ochii de lacrimi la auzul glasului lui Gideon. Era acum atât de aspru, de parcă ar fi fost răguşit. Şi ceea ce era şi mai rău era speranţa care răzbătea din felul în care îmi spusese numele, dorul disperat de care era cuprins.

— E în regulă dacă nu vorbeşti, zise el morocănos. Eu vreau doar… Oftă apoi din greu. Îmi pare rău, Eva. Vreau doar să ştii că îmi pare rău şi că o să fac tot ce vrei tu. Vreau doar să repar totul.

— Gideon… I-am auzit suspinul când i-am rostit numele. Cred ca ţie îţi pare rău că nu suntem împreună acum. Dar cred şi că o să faci din nou ceva asemănător cu altă ocazie. Încerc să-mi dau seama dacă pot să trăiesc cu asta.

Între noi doi se aşternu tăcerea.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă el în cele din urmă. Care ar fi cealaltă variantă?

Am oftat; dintr-odată, mă simţeam înfiorător de obosită.

— Nu am niciun răspuns. De asta am plecat. Gideon, vreau să-ţi dau totul. Nu vreau niciodată să te refuz, asta e teribil de greu pentru mine, dar în clipa asta, mă tem că dacă fac acest compromis, dacă rămân cu tine, ştiind cum eşti şi că nu o să te schimbi, pur şi simplu o să ajung să-ţi port pică şi, în cele din urmă, o să-mi pierd iubirea pe care ţi-o port.

— Eva… Dumnezeule! Nu spune asta! îl auzeam cum suspină. I-am spus doctorului Petersen. Despre Hugh.

— Ce? am exclamat, ridicând brusc capul. Când?

— Aseară. I-am spus totul. Despre Hugh. Despre Anne. O să mă ajute, Eva. A

spus nişte lucruri… Făcu o pauză. Aveau sens. Despre mine şi despre felul cum mă port cu tine.

— O, Gideon! Sunt foarte mândră de tine. Ştiu că nu i-a fost uşor.

Îmi puteam închipui cât de greu trebuia să fi fost pentru el. Şi eu făcusem o asemenea mărturisire.

— Trebuie să rămâi cu mine. Ai promis. Ţi-am spus că o să distrug totul. O s-o dau din nou în bară. Nu ştiu ce dracu' fac, dar, Doamne… te iubesc. Te iubesc înfiorător de mult. Nu pot să fac asta fără tine. Nu pot trăi fără tine. Eva, mă rupi în bucăţi. Nu pot… Şi, scoţând un geamăt chinuit: am nevoie de tine.

— Doamne, Gideon! Am oftat, în vreme ce lacrimile îmi curgeau în voie pe piept, pe sub decolteul rochiei. Nici eu nu ştiu ce să fac.

— N-am putea să ne dăm seama împreună? Nu suntem mai buni – mai puternici – împreună?

Mi-am şters lacrimile; ştiam că machiajul mi se dusese pe apa sâmbetei, dar nu-mi păsa.

— Vreau să fim. Vreau asta mai mult decât orice pe lume. Dar pur şi simplu nu

ştiu dacă o să ajungem undeva. Tu nu m-ai lăsat nici măcar o dată să-mi dau seama ce se petrece singură, de capul meu, fără tine. Nici măcar o singură dată.

— Dacă te lăsam… dacă te las… – şi o *să te las* – o să te întorci la mine?

— Gideon, nu te-am părăsit. Nu ştiu cum.

Mă uitam pe fereastră; am văzut doi tineri care se sărutau de la revedere în faţa unor uşi batante, după care bărbatul a luat-o la fugă.

— Dar da, dacă putem cu adevărat să fim o echipă, nimic nu mă poate ţine departe de tine.

— Am auzit că aţi pus mâna pe campania pentru PhazeOne.

Mi-am luat privirea de la cafeaua în care punem îndulcitor, privindu-l întrebătoare pe Will.

— Eu n-am auzit nimic.

El însă zâmbea larg; ochii îi străluceau în spatele ochelarilor. Era un tip aşa de fericit, ancorat solid într-o relaţie care funcţiona. Îl invidiam enorm pentru seninătatea lui. Eu simţisem aşa ceva numai de câteva ori de când eram cu Gideon şi de fiecare dată fusese… o binecuvântare. Oare

cât de minunat putea să fie să ajungem acolo şi să rămânem acolo?

— Aşa umblă zvonul.

— Of! am scos eu un oftat exagerat. Şi eu mereu aflu ultima.

Toată săptămâna jucasem un rol demn de Oscar. Între încântarea lui Mark, schimbarea iminentă a serviciului, începutul menstruaţiei şi încercarea de a pune ordine în haosul din viaţa mea particulară, mă străduiam să-mi folosesc şi ultima picătură de energie care îmi mai rămăsese ca să par calmă. În consecinţă, evitasem sporovăială în gaşca de la serviciu, ca să-mi limitez contactul cu oamenii. Nu puteam să mă prefac mai mult de atât că sunt fericită/bucuroasă/mulţumită.

— Mark o să mă omoare pentru că ţi-am spus, se văită Will, fără să dea însă măcar cât negru sub unghie impresia că i-ar părea rău. Voiam să fiu primul care să te felicite.

— În regulă. Mulţumesc. Poate.

— Să ştii că eu mor să pun gheara pe sistemul ăla. Blogurile tehnice colcăie de zvonuri despre caracteristicile pe care le are PhazeOne.

Şi, zicând asta, se plecă spre mine, peste blat, bătând rugător din gene. L-am

ameninţat cu degetul:

— De la mine n-o să auzi nicio vorbuliţă.

— Fir-ar! La urma urmelor, măcar trebuie să-ţi păstrezi speranţa, ridică el din umeri. Probabil o să vă încuie într-o cameră, pe undeva, până la lansare, numai ca să fie siguri că nu se scurge nimic.

— Asta te poate face să te întrebi de ce LanCorp o fi încredinţat campania unei agenţii din afară, nu?

— Da, chiar, se încruntă el nedumerit. Aşa cred. Nu m-am gândit la asta.

Nici eu nu mă gândisem. Gideon însă, da. Mi-am lăsat ochii în cană, amestecând absentă în ea.

— O să apară curând şi un nou GenTen.

— Am auzit. Dar la asta n-am de ce să mă gândesc. Toate lumea o să-l cumpere.

Mi-am îndoit degetele, studiindu-mi verigheta, cu gândul la jurămintele pe care le făcusem când o primisem.

— Ai vreun plan pentru prânz? mă întrebă.

Am luat cana şi mi-am ridicat iar privirea spre el.

— Da, mă duc să mănânc cu Mark şi cu partenerul lui.

— A, bine, zise el, ducându-se spre

cafetiera de lângă care tocmai plecam. Săptămâna asta, poate bem şi noi ceva după serviciu. Şi ne aducem şi perechile. Dacă Gideon are cum să vină. Ştiu că e foarte ocupat.

Am deschis gura, şi am închis-o la loc. Will îmi dăduse prilejul perfect de a-l scuza pe Gideon. Aş fi putut să mă folosesc de el, însă voiam să împărtăşesc viaţa mea socială cu soţul meu. Voiam să fie cu mine. Dacă începeam să-l exclud din viaţa mea, n-ar fi fost acesta începutul sfârşitului?

— Pare o idee grozavă, am minţit, imaginându-mi deja o seară plină de tensiune. O să vorbesc cu el despre asta. Să vedem ce putem face,

Will dădu din cap.

— Perfect. Să-mi spui!

— Am o problemă.

— Da?

M-am uitat la Mark, care stătea în faţa mea la masă. Restaurantul cubanez pe care îl alesese Steven era mare, dar şi foarte căutat. Soarele îl lumina printr-un geam imens ce ţinea loc de tavan, iar mozaicurile colorate decorau spaţiul cu papagali şi frunze de palmieri. Muzica de sărbătoare mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi plecat în

vacanţă într-un loc exotic, în vreme ce aromele delicioase ale condimentelor îmi trezeau pofta de mâncare pentru prima dată de câteva zile bune. Mi-am frecat mâinile.

— Hai s-o rezolvăm!

Steven dădu din cap.

— Eva are dreptate. Las-o pe mâna noastră.

Mark puse meniul într-o parte şi se sprijini cu coatele de masă.

— Păi, domnul Waters mi-a cerut de dimineaţă să încep să lucrez la proiectul cu LanCorp.

— Ura! am aplaudat eu.

— Nu te bucura prea repede! Din această cauză, a trebuit să-l anunţ şi să-i dau preavizul. Sperasem să aştept până vineri, dar ei au nevoie de cineva care să stea cu clientul pe toată durata proiectului, nu doar în prima lună.

— Da, ai dreptate, m-am învoit eu, iar zâmbetul mi-a pierit de pe faţă. Dar ce nasol!

— Mda, a fost aiurea, dar… Şi dădu din umeri. Asta e. Pe urmă i-a chemat pe ceilalţi parteneri. Ei mi-am zis că cei de la LanCorp au insistat atât de mult ca eu să conduc campania când au contactat agenţia, încât

partenerii sunt îngrijoraţi că o să piardă contractul dacă nu mă ocup de el.

Steven zâmbi larg, bătându-l pe umăr.

— Asta ne place să auzim!

Mark zâmbi sfios.

— Ce-i drept, fără îndoială a fost de mare ajutor. Ei, şi oricum, mi-au oferit o promovare şi o mărire de salariu dacă rămân.

— Uau! m-am dat eu pe spate. Asta chiar că e de mare ajutor.

— Nu-mi pot oferi cât mi-a oferit Cross. Nici măcar pe jumătate, dar hai să fim cinstiţi, el mă plăteşte cât nu fac.

— Asta zici tu, pufni Steven. Meriţi toţi banii, până la ultimul cent.

Am dat şi eu din cap aprobator, deşi aveam doar o idee vagă despre cât pusese Gideon pe masă.

— Sunt întru totul de acord.

— Dar simt că ar trebui să le fiu loial, măcar un pic, celor de la Waters Field & Leaman, spuse Mark, frecându-şi bărbia. Au fost buni cu mine şi vor să mă păstreze, chiar dacă ştiu că pot fi cumpărat de altcineva.

— Ai făcut treabă bună pentru ei destui ani, contraatacă Steven. Au câştigat foarte

mult de pe urma ta. Nu le datorezi nicio favoare.

— Ştiu. Şi n-aveam nicio problemă să las biroul gol, pentru că pot să facă rost repede de alţi oameni. Dar nu mă simt deloc în apele mele să ştiu că din cauza mea o să piardă campania pentru LanCorp.

— Însă asta nu e hotărârea ta, am subliniat eu. Dacă LanCorp nu continuă cu agenţia, e treaba lor.

— Am încercat şi eu să gândesc în felul acesta. Dar tot nu e ceva ce vreau să se întâmple.

Chelnerul venise să ia comanda. M-am uitat la Steven.

— Poţi să faci onorurile?

— Sigur că da.

Şi se uită la Mark, care dădu din cap, în semn că îi cere acelaşi lucru. Aşa că Steven comandă pentru toţi.

Am aşteptat până am rămas din nou singuri, fără să ştiu cum să spun ceea ce trebuia spus. În cele din urmă, am trântit-o direct:

— Eu nu pot să lucrez la campania pentru PhazeOne.

Mark şi Steven se uitară la mine cu ochii holbaţi.

— Uite, disputa dintre Landon şi Cross se întoarce cu multă vreme în urmă, le-am explicat, iar între ei este o ranchiună urâtă. Gideon e cam îngrijorat, iar eu îi înţeleg punctul de vedere. E destul de puternic ca să mă facă să fiu precaută.

Mark se încruntă nelămurit.

— Landon ştie cine eşti. Şi nu are vreo problemă cu asta.

— Ştiu. Dar PhazeOne e o afacere zdravănă. Există riscuri legate de accesul la ea, iar eu nu vreau în niciun fel să le măresc.

Mi-era greu să recunosc că Gideon avea dreptate, pentru că ştiam că şi eu aveam dreptate. Iar asta ne adusese într-un impas din care nu ştiam cum o să ies.

Steven se aplecă spre mine, privindu-mă scrutător.

— Tu vorbeşti serios.

— Mă tem că da. Mark, decizia ta nu trebuie să fie în niciun fel influenţată de-a mea, dar m-am gândit că trebuie să ştii şi asta.

— Nu prea cred că pricep, zise Mark.

— Ea îţi spune că dacă rămâi la slujba asta, o să-ţi pierzi şi banii, şi asistenta, clarifică Steven situaţia. Sau poţi să pleci la

Cross Industries, aşa cum te-ai învoit deja, să iei banii şi să o păstrezi şi pe Eva.

— Păi…

O, Doamne! Era mai greu decât crezusem că a fi. Auzisem de asta, dar acum trăiam pe pielea mea: orice femeie care pierde ori renunţă la o slujbă care îi place din cauza unui bărbat îi va purta ranchiună din cauza asta… Oare ce mă făcuse să cred că eu o să fiu scutită în vreun fel de asta?

— Nu pot să spun că eu o să fac mişcarea împreună cu tine.

Mark se prăbuşi cu spatele de spătarul tapiţat cu vinil grena.

— Asta înrăutăţeşte şi mai rău lucrurile.

Nu spun sigur că n-o s-o fac, am zis, încercând să prezint situaţia ca şi cum n-ar fi fost cine ştie ce. Pur şi simplu, nu sunt sigură că eu şi Gideon ar trebui să lucrăm împreună. Adică nu sunt sigură că el ar trebui să fie şeful meu… sau cum i-o zice. Ştii la ce mă refer.

— Mă calcă pe nervi că trebuie s-o spun, zise Steven, dar are dreptate.

— Asta nu mi-e de ajutor cu problema mea, mormăi Mark.

— Îmi pare rău.

Nici nu puteam să le spun cât îmi părea

de rău. Nici nu mă simţeam în stare să pot da vreun sfat. Cum aş fi putut să fiu obiectivă în privinţa opţiunilor lui Mark?

— Pe de altă parte, am zis totuşi, tu eşti, fără îndoială, o marfă de prima mână.

Steven îi dădu un cot lui Mark, rânjind.

— Eu ştiam deja.

— Aşa deci, zise Cary, trecându-și o mână peste mine când m-am cuibărit lângă el, iar am ajuns aici.

Încă o noapte acasă la mama. În cele din urmă, devenise bănuitoare, mai ales că era a patra noapte la rând pe care o petreceam la ea. Îi mărturisisem că m-am certat cu Gideon, dar nu şi de ce. Nu credeam că ar fi înţeles. Sunt sigură că părerea ei ar fi fost că, pentru un om cu poziţia lui Gideon, era perfect normal să ţină sub control toate micile detaliile supărătoare. Iar cât despre faptul că era posibil să-mi pierd slujba? De ce aş vrea să muncesc, când nu aveam niciun motiv financiar s-o fac?

Ea nu pricepea. Unele fete voiau să fie exact ca mamele lor când aveau să fie mari; eu voiam să fiu exact pe dos. Şi nevoia mea de a fi o anti-Monica era motivul principal pentru care mă opuneam cu atâta

înverşunare lucrului înfăptuit de Gideon. Orice sfat pe care mi-l putea da ea n-avea decât să înrăutăţească lucrurile. Aproape că-i purtam o pică la fel de mare ca şi lui.

— Mâine mergem acasă, am zis.

La urma urmelor, îl văzusem pe Gideon la doctorul Petersen. Simţisem o curiozitate disperată să văd cum aveau să meargă lucrurile. Nu puteam decât să sper că terapia luase pentru Gideon o întorsătură majoră. Dacă era aşa, poate mai erau şi alte cotituri pe care le puteam face. Împreună.

Îmi ţineam pumnii.

Şi, cu adevărat, trebuia să-i acord credit lui Gideon pentru că se străduia din răsputeri să-mi ofere spaţiul pe care i-l cerusem; Ar fi putut să mă prindă la înghesuială în lift sau în holul de la Crossfire. I-ar fi putut spune lui Raul să mă ducă la el acasă, în loc să meargă unde îi ceream eu. Gideon chiar se străduia.

— Ai vreo veste de la Trey? l-am întrebat.

Era aproape miraculos, cum de reuşeam, eu şi Cary, să ajungem în acelaşi punct, în acelaşi timp. Sau poate că eram blestemaţi amândoi.

— Mi-a trimis un mesaj în care spunea

că se gândeşte la mine, dar că nu e încă pregătit să vorbească.

— Ei bine, asta e ceva.

— Crezi? întrebă el, mângâindu-mă pe spate.

— Da. Şi eu am ajuns în acelaşi punct cu Gideon. Mă gândesc tot timpul la el, însă în clipa asta nu-i pot spune nimic.

— Deci ce urmează? Unde o să te îndrepţi de acum înainte? Când o să te hotărăşti că ai ceva mai mult de spus?

M-am gândit o vreme la asta, în timp ce mă uitam la Harrison Ford cum caută răspunsuri în *Evadatul,* la care ne uitam fără sonor.

— Cred că atunci când o să se schimbe ceva.

— Vrei să spui când o să se schimbe el. Şi dacă nu o face?

La asta încă nu aveam un răspuns, iar când încercam să mă gândesc, simţeam că o cam iau razna. Aşa că i-am răspuns lui Cary cu o altă întrebare:

— Ştiu că vrei să pui copilul pe primul loc, iar acesta este lucrul corect. Dar Tatiana nu e fericită. Şi nici tu. Trey fără îndoială că nu e. Treaba asta nu merge, pentru niciunul dintre voi. Te-ai gândit că ai

putea să fii cu Trey şi că aţi putea-o ajuta amândoi pe Tatiana cu copilul?

— Tat n-o să accepte, pufni el. Dacă e nefericită, toţi trebuie să fie nefericiţi împreună cu ea.

— Nu cred că asta a trebui să fie hotărârea ei. E la fel de responsabilă ca şi tine pentru că a rămas însărcinată. Nu trebuie să faci cine ştie ce penitenţă, Cary, am adăugat, punându-i mâna pe braţul cu care mă ţinea, mângâindu-i cu blândeţe cicatricele proaspete de pe partea interioară a antebraţului. Fii fericit cu Trey! Fă-l fericit. Şi dacă Tatiana nu e fericită că are parte de doi ţipi super care au grijă de ea, atunci… nu face bine ceea ce face.

Cary râse încetişor, sărutându-mă uşor pe creştet.

— Rezolvă-ţi şi propriile probleme la fel de uşor!

— Aş vrea să pot.

Îi doream asta mai mult decât orice. Dar ştiam că n-avea să fie uşor.

De fapt, mă temeam că va fi imposibil.

M-au trezit vibraţiile telefonului.

Când mi-am dat seama ce se auzea, am început să pipăi orbeşte după el prin pat, până când l-am găsit. Dar apelul se

terminase deja.

Mijindu-mi ochii ca să mă uit la ecranul mult prea strălucitor, am văzut că era trecut de trei noaptea şi că mă sunase Gideon. Mi-a sărit inima din loc, iar îngrijorarea mi-a alungat somnul. Mă culcasem din nou cu telefonul în braţe, fără să mă pot opri să citesc iar şi iar multele mesaje pe care mi le trimisese.

L-am sunat înapoi.

— Îngeraş, răspunse el din prima, cu glas răguşit.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Da, oftă el din greu. Am avut un coşmar.

— Oh! am zis, clipind, cu ochii la baldachinul pe care nu-l puteam vedea în întuneric. Mama era o partizană înfocată a draperiilor groase, susţinând că erau absolut necesare într-un oraş unde nu se făcea niciodată cu adevărat beznă. Îmi pare rău.

Era o replică tâmpită, dar ce altceva aş fi putut să spun? N-avea niciun rost să întreb dacă voia să vorbim despre asta. Căci nu voia niciodată.

— În ultima vreme am tot avut coşmaruri, spuse el cu glas ostenit. De

fiecare dată când adorm.

Mi s-a strâns şi mai tare inima de durere. Mi se părea imposibil să îndur atâta chin, dar se făcea tot mai mare. Învăţasem asta cu multă vreme în urmă.

— Gideon, eşti stresat. Nici eu nu dorm bine. Apoi am adăugat, pentru că trebuia s-o spun: Mi-e dor de tine.

— Eva…

— Scuze… Poate n-ar trebui să spun asta, am zis, frecându-mă la ochi.

Poate că era un semnal amestecat care n-avea decât să înrăutăţească lucrurile pentru el. Mă simţeam vinovată că nu eram lângă el, deşi ştiam că aveam motive serioase pentru asta.

— Ba nu, am nevoie să aud asta. Eva, sunt speriat. N-am simţit niciodată o asemenea spaimă. Mă tem foarte tare că tu n-o să te mai întorci… că n-o să-mi dai încă o şansă.

— Gideon…

— La început l-am visat pe tata. Ne plimbam pe plajă şi mă ţinea de mână. În ultimul timp, tot visez plaja.

Am înghiţit în sec, cuprinsă de durere.

— Poate că asta înseamnă ceva.

— Poate. În vis eram mic. Trebuia să-mi

ridic mult privirea ca să-i văd faţa lui tata. Zâmbea, dar mereu mi-l amintesc zâmbind. Deşi spre sfârşit l-am auzit de multe ori cum se certa cu mama, nu-mi pot aminti altă expresie pe chipul lui, în afară de zâmbet.

— Sunt sigură că l-ai făcut fericit. Şi mândru. Probabil că zâmbea mereu când se uita la tine.

El rămase tăcut câteva clipe, iar eu m-am gândit că poate asta era. Pe urmă continuă:

— Pe urmă te-am văzut în faţa mea pe plajă, îndepărtându-te de noi.

M-am aşezat într-o rână, ascultându-l cu toată atenţia.

— Briza îţi răvăşea părul şi soarele ţi-l lumina. Mă gândeam că e frumos. I-am arătat lui tata. Voiam să-ţi întorci capul ca să-ţi vadă chipul. Ştiam că eşti minunată şi voiam să te vadă şi el.

Lacrimile îmi şiroiau din ochi, scurgându-se pe perna udă.

— Am încercat să alerg după tine. Îl trăgeam de mână şi el mă ţinea, râzând de mine că alerg după fete frumoase, deşi sunt aşa de mic.

Îmi imaginam scena foarte clar în minte. Aproape că puteam să simt briza

răcoritoare care îmi răvăşea pletele şi să aud ţipetele pescăruşilor. Îl puteam vedea pe micul Gideon în fotografia pe care mi-o dăduse mie, ca şi pe chipeşul şi charismaticul Geoffrey Cross.

Îmi doream un astfel de viitor. Cu Gideon mergând pe plajă împreună cu fiul nostru, care să-i semene leit, iar soţul meu să râdă, pentru că toate necazurile noastre fuseseră lăsate în urmă şi ne aştepta un viitor luminos şi fericit.

El însă spusese că fusese un coşmar, aşa că mi-am dat seama că viitorul pe care îl aveam eu în minte nu era ceea ce văzuse el.

— Îl trăgeam foarte tare de mână, continuă el, înfigându-mi picioarele în nisip ca să am mai multă forţă. Era însă mult mai puternic decât mine. Iar tu te îndepărtai tot mai mult. El a râs din nou. Dar acum nu mai era râsul lui. Era râsul lui Hugh. Şi, când m-am uitat din nou în sus, nu mai era tata.

— O, Gideon! am rostit suspinând, căci nu mai puteam să-mi ascund compasiunea şi durerea. Dar şi uşurarea că, în sfârşit, vorbea cu mine.

— Mi-a spus că tu nu mă vrei, că plec pentru că ştii totul şi ţi s-a făcut silă. Că pleci cât poţi tu de repede.

— Nu-i adevărat! am exclamat, ridicându-mă în capul oaselor. Ştii că nu-i adevărat. Te iubesc. Şi pentru că te iubesc atât de tare mă gândesc aşa de mult la asta. *La noi.*

— Încerc să-ţi las spaţiu. Dar am impresia că ar fi cum nu se poate mai uşor să ne înstrăinăm unul de altul. Trece o zi, pe urmă încă una. Tu o să-ţi faci un nou program, în care eu n-o să mai fiu… Dumnezeule, Eva! Nu vreau să mă părăseşti.

Am început să vorbesc grăbită, iar gândurile mi se învălmăşeau să-mi iasă din gură.

— Gideon, există o cale să ieşim din asta, ştiu că există. Dar când sunt împreună cu tine mă pierd în tine. Nu vreau decât să fiu cu tine şi să fiu fericită, aşa că las ca lucrurile să meargă aşa şi dau totul 1» o parte din minte. Facem dragoste şi eu cred că o dă fini bine, pentru că avem asta şi e perfect.

— Chiar e perfect. E totul.

— Când eşti în mine, când mă priveşti, simt că putem să trecem peste orice. Dar chiar trebuie să lucrăm la asta! Nu trebuie să ne fie frică să ne rezolvăm problemele

pentru că nu vrem să ne pierdem unul e altul.

El gemu încetişor.

— Eu vreau doar să fim împreună şi să nu ne batem capul cu rahatul celălalt!

— Ştiu, am zis, ducându-mi mâna la piept, să-mi domolesc durerea. Dar cred că trebuie să câștigam dreptul acesta. Şi nu putem s-o facem dacă fugim de lume un weekend sau o săptămână întreagă.

— Şi cum să-l câştigăm?

— Noaptea asta a fost bună, am răspuns, ştergându-mi lacrimile de pe obraji. Faptul că m-ai sunat şi mi-ai povestit visul tău. Gideon, acesta e un pas bun.

— Atunci, o să facem paşi în continuare. Trebuie să mergem împreună, altfel o să sfârşim prin a ne separa. Nu lăsa să se întâmple asta! Eu mă lupt aici, cu tot ce am. Luptă şi tu pentru mine!

Lacrimile mă podidiseră iar. Am rămas aşa o vreme, plângând, ştiind că mă aude şi că suferă din cauza asta. În cele din urmă, mi-am înghiţit durerea şi am luat în grabă o hotărâre.

— Mă duc la cafeneaua aceea de pe Broadway colţ cu Eighty-five, care are deschis toată noaptea, ca să-mi iau o cafea

şi un croasant.

El rămase tăcut aproape un minut.

— Ce? Acum?

— Chiar acum, am răspuns, aruncând cearşaful de pe mine şi ridicându-mă în picioare.

În cele din urmă, pricepu:

— În regulă.

Am închis, mi-am azvârlit telefonul pe pat şi am pipăit după comutator: Am alergat să-mi iau geanta mare de voiaj şi mi-am scos din ea rochia lungă, de un galben untos pe care o luasem cu mine pentru că era uşor de împachetat şi foarte confortabilă.

Acum, că mă hotărâsem să-l văd pe Gideon, abia aşteptam să ajung la el, însă aveam şi eu mândria mea. Mi-am pieptănat părul cu atenţie şi m-am machiat un pic. Nu voiam să mă vadă după patru zile şi să se întrebe ce-l apucase să fie aşa înnebunit după mine.

Telefonul mi-a zbârnâit, semn că aveam un mesaj, şi m-am repezit să-l iau. Era de la Radi: „Sunt afară, cu maşina”.

M-a străbătut un curent electric. Şi Gideon abia aştepta să mă vadă. Cu toate astea, nu pierdea nimic din vedere.

Mi-am aruncat telefonul în geantă, mi-

am tras sandalele în picioare şi m-am dus grăbită la lift.

Când Raul a parcat, Gideon mă aştepta în stradă. Multe dintre prăvăliile de pe Broadway aveau obloanele trase şi erau cufundate în beznă, deşi strada era foarte bine luminată. Soţul meu stătea în picioare, în lumina aruncată de becurile de la terasa cafenelei, cu mâinile în buzunarele blugilor închişi la culoare şi cu o şapcă de baseball inscripţionată Yankees trasă mult peste faţă.

Ar fi putut fi luat drept un tânăr oarecare, în puterea nopţii. Atrăgător, fără îndoială, după felul cum i se mula trupul puternic în haine şi după încrederea în sine care emana din felul în care stătea. M-aş fi uitat la el şi a doua oară, ba chiar şi a treia. Nu era la fel de intimidant când nu era în costumele la trei piese pe care le purta cu atâta eleganţă, însă tot întunecat şi primejdios rămânea, destul cât să mă facă să mă abţin de la flirturile uşurele pe care le inspirau bărbaţii cei mai frumoşi. Fie că era în blugi sau în costume de la Fioravanti, Gideon Cross nu era un bărbat cu care să te joci.

Ajunse lângă maşină chiar înainte ca Raul să oprească de tot, deschizându-mi

portiera şi apoi rămânând nemişcat, scrutându-mă atât de flămând, cu atâta posesivitate arzătoare, că mi-a tăiat respiraţia.

Am înghiţit cu greu nodul care mi se pusese în gât, uitându-mă la el cu o privire la fel de flămândă. De necrezut, dar se făcuse şi mai chipeş, liniile feţei sale sculptate deveniseră şi mai perfecte din cauza chinului prin care trecea. Cum putusem să trăiesc în ultimele zile fără să-i privesc chipul?

Îmi întinse mâna şi i-am luat-o, tremurând de nerăbdare în aşteptarea atingerii lui. Mângâierea pielii lui mă înfiora toată, iar inima mea rănită revenea la viaţă acum că era iar în contact cu el.

Mă ajută să ies din maşină, apoi închise portiera, bătând de două ori cu palma în capotă, pentru ca Raul să poată pleca. În timp ce Mercedesul se îndepărta, am rămas aşa, la maximum treizeci de centimetri depărtare unul de altul. Aerul dintre noi scânteia de atâta tensiune. Trecu un taxi, claxonând o maşină care intrase pe Broadway fără să se asigure. Zgomotul puternic ne făcu pe amândoi să tresărim. El făcu un pas spre mine, cu ochi aprinşi ca

nişte cărbuni pe sub cozorocul şepcii.

— O să te sărut, spuse cu glas răguşit.

Apoi îmi prinse faţa în palme şi-şi lăsă capul în jos, lipindu-şi gura de a mea. Buzele lui, atât de moi, de puternice şi de uscate, le apăsau pe ale mele ca să se deschidă. Limba i se vârî adânc în mine, mângâietoare, se retrase, apoi se strecură din nou înăuntru. Gemea, ca şi cum ar fi fost pradă unei dureri insuportabile. Sau plăcerii. Eu le simţeam pe amândouă. Frecarea fierbinte a limbii lui în gura mea era ca şi cum am fi făcut dragoste încet şi cu tandreţe. Încet, ritmic, cu îndemânare, cu aţâţarea perfectă a patimii ţinute în frâu.

Am gemut, în vreme ce euforia mi se răspândea în vene ca şampania, iar pământul începuse să se învârtească sub mine, obligându-mă să mă agăţ de el ca să nu-mi. Pierd echilibrul, apucându-l cu mâinile de încheieturi.

Am scâncit în semn de protest când s-a retras; mă dureau buzele şi mi se umflaseră, iar sexul îmi era ud tot de dorinţă.

— O să mă faci să-mi dau drumul, şopti el, fără să poată rezista ispitei de a-şi mai atinge pentru ultima oară buzele de ale mele. Aproape că am făcut-o.

— Nu-mi pasă.

El zâmbi, alungând tenebrele.

— Data viitoare o să-mi dau drumul în tine.

La gândul acesta, nu mi-am putut stăpâni un geamăt. Voiam asta, dar ştiam că deocamdată era prea devreme. Că aveam să cădem prea uşor în modelul nesănătos în care stătuserăm până acum.

— Gideon…

El zâmbi trist de data asta.

— Bănuiesc că deocamdată o să ne mulţumim cu o cafea şi un croasant.

În clipa aceea, m-am îndrăgostit şi mai tare de el. Cedând unui impuls, i-am scos şapca şi l-am sărutat pe gură cu zgomot.

— Doamne, oftă el, privindu-mă tu atâta tandreţe, că mi-a venit din nou să plâng. Mi-a fost îngrozitor de dor de tine!

I-am pus din nou şapca pe cap şi l-am luat de mână, trăgându-l printre cordoanele care delimitau spaţiul de afară unde se putea sta la mese. Am intrat în cafenea şi ne-am aşezat la o masă la fereastră, faţă în faţă. Însă nu ne-am dat drumul la mâini, strângându-ne, mângâindu-ne, atingându-ne unul altuia verighetele.

Când chelneriţa ne-a adus meniurile,

am dat comanda, după care ne-am întors din nou unul spre celălalt.

— Nici măcar nu mi-e foame, i-am spus.

— În orice caz, nu de mâncare, a replicat şi el.

I-am aruncat o privire ironică, făcându-l să zâmbească. Pe urmă i-am spus despre contraoferta pe care cei de la Waters Field & Leaman i-o făcuseră lui Mark.

Părea greşit să discutăm despre lucruri atât de practice, de lumeşti, când inima mi-era plină de iubire, de uşurare, însă trebuia să continuăm să vorbim. Nu era de ajuns să ne reconectăm unul la altul; voiam o reconciliere deplină şi totală. Voiam să mă mut cu el în penthouse-ul renovat, să ne începem viaţa împreună. Şi ca să facem asta, trebuia să continuăm să comunicăm despre lucrurile pe care ne străduisem să le evităm în relaţia noastră.

Când am terminat, Gideon dădu din cap mohorât.

— Nu mă mir㠄. Un cont ca acesta ar trebui să fie manevrat de unul dintre parteneri. Mark e bun, dar este junior manager „Probabil că LanCorp a forţat lucrurile ca să-l obţină pe el. Şi pe tine. Cererea e destul de neobişnuită, încât să-i

facă pe parteneri să se îngrijoreze.

Mi-a zburat gândul la votca Kingsman.

— Şi tu ai procedat la fel.

— Da, aşa e.

— Nu ştiu ce-o să facă, am zis, cu ochii la mâinile noastre înlănţuite. Dar i-am spus că nu pot să lucrez la campania pentru PhazeOne, chiar dacă el ar gestiona-o.

Am simţit că Gideon mă strânge şi mai tare de mână.

— Ai motive bune să faci ceea ce faci, am continuat încetişor, chiar dacă nu-mi plac.

El trase aer în piept încet şi adânc.

— Dacă el pleacă, vii cu el la Cross Industries?

— Încă nu ştiu. Deocamdată, încă mă simt plină de ranchiună. Şi dacă lucrurile nu se schimbă, n-o să fie o relaţie sănătoasă de lucru pentru niciunul dintre noi.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— Destul de cinstit.

Chelneriţa se întoarse, aducându-ne ceea ce comandasem. Eu şi Gideon ne-am dat drumul la mâini, ca să-i lăsăm loc să pună farfuriile. După plecarea ei, tăcerea coborî între noi. Aveam atâtea de spus, dar la fel de multe despre care trebuia mai întâi

să ne dăm seama.

El îşi drese glasul.

— Diseară, după şedinţă cu doctorul Petersen, pot să te iau să cinăm în oraş?

— Da, mi-ar plăcea, am acceptat cu nerăbdare, recunoscătoare că putem să depăşim momentul stânjenitor şi să facem ceva.

Puteam să văd aceeaşi uşurare şi în liniile puternice ale umerilor săi, aşa că am vrut să contribui şi eu la depăşirea momentului:

— Will m-a întrebat dacă am vrea să bem ceva împreună cu el şi cu Natalie săptămâna asta.

Pe chipul lui Gideon se ivi umbra unui zâmbet.

— Cred că ar fi super.

Paşi mici. Aveam să începem cu ei şi să vedem unde ne duc.

M-am ridicat de la masă. Gideon se ridică şi el de îndată, privindu-mă îngrijorat. Eu am dat ocol mesei şi m-am aşezat pe scaunul de lângă el, iar după ce s-a aşezat la loc, m-am sprijinit de el.

El mă cuprinse cu braţul şi-mi puse capul în scobitura gâtului. Iar când m-am cuibărit acolo, a oftat uşor.

— Să ştii că tot nebună după tine sunt, i-am zis.

— Ştiu.

— Şi încă sunt îndrăgostită de tine.

— Slavă Domnului! spuse el, sprijinindu-şi obrazul de creştetul meu. O să vedem ce facem în continuare. O să ne revenim.

Am rămas aşa la masă, împreună, privind cum se trezeşte oraşul din somn. Cerul se lumina. Iar ritmul vieţii devenea mai rapid.

Era o nouă zi, care ne aducea şansa unei noi încercări.